

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAE QUIN

You can't count on me

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*You can
count
on me*

FAE QUIN

/ov San Sovn1 üzerinde (e

Telif Hakkı © 2023 by Fae Quin

www.faelovesart.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasaının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan, ölü veya başka türlü gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak ve İç Çizimler [Fae Loves Art](#) [Tipografi ve İç](#)
Biçimlendirme
[Sizi Koruyoruz Kitap Tasarımı](#)

İçerik uyarılarının/tiplerinin tam listesi web sitemde yer almaktadır:

ssss.aeforesac1.coc

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28 Sonsöz
Ayrıca Fae Quin
Yazar Hakkında

*Kocama adanmıştır, /veya bana hatalı olmamanın
normal olduğunu öğretmıştır.*

*Biraz daha fazla tatil büyüüne ihtiyaç duyan herkes
için.*

one

TRENT

Otuz yedi yaşına geldiğinizde her şeyi gördüğünüzü sanırsınız. Ama hava karardıktan hemen sonra, bir elinde beyzbol sopası, diğerinde nefes açıcı spreyi olan on bir yaşında sarışın bir çocuk evinize geliyor. Ve sizi onunla tehdit ediyor -sopa, inhaler değil- ta ki siz babasıyla çıkmayı kabul edene ve yanıldığınızı anlayana kadar. Kesinlikle her şeyi görmedin. Hayır, görmedim. Yakınından bile geçmedim.

Çıkmadığımdan değildi. Sadece geçen yıl on kişinin toplamından daha fazla kişiyle çıkmıştım. Eğer sevişmeyi de çıkmak olarak sayıyorsanız. Ki ben sayıyordum. Görünüşe göre, bunu yapan tek kişi bendim, çünkü Bubba-Johnson beyzbol sopası deneyiminden önceki aylar boyunca annem sonunda bir yuva kurmam için kıcıma binmişti. Devraldığımdan bu yana ilk kez tereyağı gibi düzgün işleyen aile ağacı çiftliğiyle -bu yılın yoğun sezonu için işe alabileceğim on beş çalışan sayesinde artık yeterince kârım vardı- bahanelerim tükenmişti.

Bubba'ya yardım etmeyi kabul bir nedeni de buydu.

Ayrıca çok tatlı olduğu ve tek komşumun oğlu olduğu için. Bunun babasının hayatımda gördüğüm en büyük, *en yuvarlak*, en muhteşem göte sahip olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. O kadar mükemmeldi ki, bir fotoğrafı Guinness Kitabında "dünyanın en sikilebilir götü" başlığı altında yer almalıydı.

Dünya Rekorları. Ne kadar zıplatılabilir ya da ısırılabilir olursa olsun, ona on metrelik bir sopayla dokunmama izin vereceğimi sanmıyorum.

Bir kuralım vardı.

Birileriyle çıksam da aslında hiç *çıkmadım*, ne demek istediğimi anlarsınız.

Ve eğer biriyle *çıksaydım* - horozlardan çok mumlar ve pahalı akşam yemekleri içeren geleneksel yol - kesinlikle bekar bir babayla çıkmayı seçmezdim. Bu benim sorunumdu. Ona ya da dışarıdaki diğer bekâr ebeveynlere ayıp olmasın. İşin içinde çocuklar olması, ilişkinin kötü gitmesi durumunda hayal kırıklığına uğratacak daha fazla insan olması anlamına geliyordu - ve benim sicilimi bildiğim için öyle de olurdu.

İhtiyacım olan son şey buydu.

Hayal kırıklığına uğratacak daha fazla insan.

Erkek arkadaş ya da baba olacak biri değildim. Neredeyse amca bile olamıyordum ve bu iyi bir günümdeydi. Yani aslında komşumla çıkmayı reddetmemin nedeni bekar babalara ya da onların sevimli sümüklü gremlinlerine karşı kişisel bir şey hissetmem değildi.

Hayır.

Benim karşı olduğum şey *bağlılıktı*.

Kendini playboy ilan eden biri için hazır olmadan ciddi bir ilişkiye zorlanmaktan daha kötü bir şey olamazdı. Özellikle de hayal kırıklığına uğratacağım bir çocuğu içeren bir ilişki. Bulabileceğim şeylerden korktuğum için fazla derine dalmak istemediğimden kendime böyle söylüyordum.

Kayıplar tam olarak iyileşmeyen yaralar bırakır ve bu şeytanlarla yüzleşmeye hazır olup olmadığımdan emin değildim.

Yani evet.

Hazır *değildim*.

Ve muhtemelen hiçbir zaman da olamayacağım.

Daha önce hiç aşık olmamıştım. Hatta hiç aşık olmamıştım. Filmlerdeki gibi değil, kelekler ve kızarmış yanaklar. Kontrol edilemez. Sürdürülemez. Bazen içimde biraz kırıklık olduğunu düşünürdüm. Ama her hafta sonu sikimi içine soktuğum ıslak sıcaklık endişelerimi yatıştırıyor ve yalnızlığın ürpertisini çabucak unutuyordum.

Son zamanlarda bu normalden daha sık oluyordu.

Muhtemelen annemin polen tüküren bir arı gibi kıcımın dibinde olmasının nedeni de buydu, gerçi beni komşumla tanıştırmaya çalışan sürekli telefonları ve görmezden gelinen mesajları çoğunlukla görmezden gelinmişti. savaşı ben kazanıyordum. Ya da . O ana kadar

bir tıfıl tarafından babasını dışarı çıkarması için zorlanmıştı. Kocaman yeşil gözleri ve lanet olası beyzbol sopasıyla bana bakarken küçücük ve ciddi görünüyordu - kazanması mümkün olmayan bir kavgayı başlatmaya hazırdı - hiç şansım yoktu.

Ayrıca, bu seferlik herkesin istediğini yapmakta bir sakınca görmüyordum.

Gerçekten denemem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Çabucak girip çıkardım, randevu başarısız olurdu ve hepimiz hayatımıza devam ederdik. Umarım annem denediğimi bilirse, en azından Noel'e kadar beni rahat bırakırdı, o zaman Noel arifesinde birini getirmem için söylenmeye başlardı.

Ailemizde bir çeşit gelenektir, ama kimse benim gibi bu konuda bir bok duymadı.

Muhtemelen çocuğu olmayan tek Montgomery olduğum içindir.

Bana bebek doğurmanın bir gereklilik olduğunu söylememişti ama yine de.

Olaydan bir gün sonra Horoz'un evinin kapısını çaldım, iç çekerek telefonumdan saati kontrol ettim, böylece randevuya gerçekten şans vermişim gibi görünmek için tam olarak ne kadar kalmam gerektiğini bilecektim.

Horoz'un adı onunla ilgili en ilginç şeydi (diğer kıçlarının yanı sıra).

Adam geldikleri kadar vanilyaydı. Kapıları açan, sandalyeleri içeri iten, dar don giyen ve hayatında hiç sigara içmemiş bir adamdı. Bir sürü yavan şey dağ gibi iri, kuşkusuz muhteşem bir iskelete sığdırılmıştı. Horoz muhtemelen kasabada benden ve kardeşlerimden daha iri olan tek adamdı, bu da beni böyle kıvrandırmamalıydı ama hey! Bir tipim vardı.

Büyük. Erkeksi. Terli.

İdealimdeki erkeğin pantolonunu indirip sikimi götüne sokmama izin vermektense suratıma yumruk atmayı tercih etmesi benim suçum değildi. Horoz *fiziksel olarak* arzuladığım her şeydi. Devrilecek güçlü bir şey. Devrilecek güçlü biri.

Horoz'un gerçekten yasak *olması* çok kötü.

Ve bu randevuya gerçek bir şans vermeyecektim.

Hala ılık olan akşam havasında ancak on saniye bekledikten sonra Horoz kapıyı açtı. Omzumu çerçeveye yasladım, konuşmasını beklerken parmaklarımı gelişigüzel tahtaya vurdum.

Anında, tarçınlı şekerin ezici kokusu burnumu gıdıkladı. İçeriden gelen bir rüzgarla bana doğru koştu, kokuya miskli, şuruplu-tatlı bir kolonya eşlik etti - kabak baharatı? Lanet olsun.

Yemek için yeterince güzel kokuyordu.

Horoz iri cüssesiyle garip bir şekilde üzerimde yükseliyordu. Kasları hafif kırışık bir gömleğin içindeydi, göğüs kasları neredeyse müstehcen bir şekilde dikişleri zorluyordu. Gömleğinin yakasında birkaç kırmızı damla vardı ve boğazının uzunluğuna baktığımda, temiz traşlı çenesinin alt tarafındaki bir kesiğe yapışmış küçük bir tuvalet kağıdı parçası gördüm.

Yutkundü.

Kulakları bile kızarmıştı. Horoz'un her şeyi büyüktü. Büyük eller.

Büyük omuzlar.

Koca ayak.

Ben baktıkça titreyen kare bir çene, genellikle sahip olduğu ve gözle görülür biçimde eksik olan saat beş gölgesine hayranlık duyuyordu. Baktığımdan değil, çünkü yine yasak bölgedeydi. Kimi kandırıyordum ki? Göz kırıp merhaba demekten fazlasını yapmamış olsam da, yıllar boyunca aval aval bakmaktan payıma düşeni almıştım.

Çenesindeki kesik, randevumuz için kendine çeki düzen vermeye çalıştığından emin olduğum şeyi ele veriyordu. Koyu renk nemli saçlarının tepesinden, yarım ütülü düğmeli ceketine ve kaslı vücudunu saran bej pantolonuna kadar her şeyi *çaba gösterdiğini* haykırıyordu.

Belli ki Horoz bunu önemsiyordu.

Bu da beni...

Kahretsin.

O kadar uğraşmamıştım. Çenesine yapışmış o küçük tuvalet kâğıdı parçasını görmeden önce buna gerek duymamıştım. Başından beri bunun bir yere varmayacağını biliyordum, bu yüzden bir anlamı yoktu. Zaten randevuyu sabote edecekken en iyi halimle görünmem kimin umurundaydı ki? Bu sadece mantıklıydı. Yine de bir şekilde, beni etkilemek için gösterdiği ciddi tavır kendimi *kötü* hissetmeme neden oldu.

Çenesinin köşesinden yukarı baktım ve Tanrım. O gözler. Aman Tanrım. Nasıl gerçek olabilirlerdi ki? Ne zaman bu kadar yeşil olmuşlardı? Soda şişeleri ya da deniz camı gibi. Denizin dibinde saklı duran pürüzsüz taş parçaları.

Her yaz gölün dibinde bir şekilde kıyıya ulaşan taşlar, tam da küçük çocukların ve ağabeylerinin onları toplayıp evlerine götürmeleri ve büyüyen koleksiyonlarına eklemeleri için tam zamanında gelirdi. Bunaltıcı sıcakta Horoz'un gözlerinin renginde taşlar toplamak için günlerimi harcamıştım. Aynı anda hem soluk hem de canlı. Yıllarca pencere pervazımda durdular, bahse girerim onun gözleri gibi güneş ışınlarını yakaladılar.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Lanet olsun. Burada daha ne kadar duracaktık? Aptal gibi görünüyorduk, bir dakika boyunca sessizce birbirimize baktık, kapısının önünde donup kalmıştık. *Garipti*. Bu garipti, güzel gözlerin canı cehenneme.

Güzel.

Bu iyiydi, değil mi?

Tuhaf demek, randevu berbatmış gibi davranmak zorunda kalmayacağım demekti, değil mi?

Neden konuşmuyordu?

Aniden terleyen ellerimi kotuma sürttüm ve başımı Horoz'un hâlâ cüssesiyle kapattığı kapıya doğru eğdim. Sanki ne kadar büyük olduğunu unutmuş gibiydi. Arkasında iki sessiz ses duyabiliyordum ve oturma odasından sızan sıcak sarı ışık onun dalgalı, özenle şekillendirilmiş saçlarının etrafında bir tür hale etkisi yaratıyordu.

"Beni içeri alacak mısın?" Ben sordum.

Horoz yanmış gibi tökezleyerek geri çekildi. Artık ulaşamayacağım bir yerde olduğu anda ondan yayılan sıcaklığı özlemiş gibiydim ama içeri bir adım attığımda ve kapı arkamdan kesin bir şekilde kapandığında bu hissi omuz silkerek geçiştirdim.

Oyun başlamıştı.

Gir ve çık.

Doğru.

Beş yıldır Johnson'ların karşısında oturmama rağmen buraya hiç gelmemiştim. Görünüşe göre Horoz'un gözlerini de hiç görmemişim. Aksi takdirde renkleri beni bu kadar şaşırtmazdı. Annem Horoz'u ilkokulda resim öğretmeni olarak işe almıştı. Onun eşcinsel olduğunu öğrendiği günden beri, sağda solda onunla ilgili ipuçları veriyordu ve bu onun benim karşımdaki evi satın aldığını fark etmesinden *önceydi*.

"Bu kader," demişti. Gözlerimi devirmiştim. Kader. Benim. Kırım.

Burası yıllarca Montgomery ağaç çiftliğinden kasabanın diğer tarafındaki elma bahçesinde çalışan rastgele bir adama aitti. Ben de onu hiçbir zaman gerçekten tanımamıştım, ancak arada sırada ona kibarca başımı sallardım ve yirmi beş yaşındayken ve yeni taşındığım unutulmaz bir yaz, arka verandasında bir bira paylaşmıştık.

İyi biriydi. Sessizdi.

O öldüğünde ev bomboş bir halde ürkütücü gelmişti. Satılık tabelası ortadan kaybolduğunda ve birkaç hafta sonra Horoz'un koca kıçlı kamyoneti, arkası kutularla ve lanet olası köpeğime bakmayı ne zaman bırakacağını bilmeyen altı yaşında bir çocukla garaj yoluna girdiğinde sevinmişim.

Ne gariptir ki aynı çocuk dün evime girdiğinde, Barb içeri girdiğinde şeytani planını neredeyse unutmuştu, dili dönüyordu, tatlı kahverengi gözleri yaramazlık doluydu.

Bazı şeyler hiç değişmedi.

Ben duvarların zengin renklerine bakarken Horoz bana bakmaya devam etti. Sıcaktı. Ev gibiydi. El yapımı eşyalar, sıcak battaniyeler ve kapının yanındaki duvar boyunca uzanan düzgün bir ayakkabı dizisiyle doluydu. Büyük ayakkabılar. Küçük ayakkabılar. Büyük ayakkabılar. Küçük ayakkabılar.

Ve hala *konusmak* yok.

Şaşırmamalıydım. Bubba'nın babası onun kadar çok konuşmazdı. Yine de çok bakardı.

En azından ben bunu fark etmişim.

Her zaman bana bakıyordu, o iri fırlak gözleri karanlıktı, dudakları çölde ölmek üzere olan bir adammış ve ben de lanet olası bir serapmışım gibi ayırık ve çatlamıştı. Belki sadece egom konuşuyordu -muhtemelen- ama benim onu süzdüğüm gibi onun da beni süzdüğünü düşünmek hoşuma gidiyordu.

Belleville gibi küçük bir kasabada göz alıcı bir şey bulmak zordu.

Horoz bana başını salladı, hâlâ kanayan çenesini işaret etti, sonra gidip kendine çeki düzen vermesi gerektiğini belirtmek istercesine başını arkaya doğru salladı. Elllerinde hafif bir titreme vardı. Biraz demek yetersiz kalır. Titriyorlardı. Hem de çok. Ayaklarının üzerinde sallanırken şakaklarında boncuk boncuk ter vardı, uzun kirpikleri yanaklarına gölge düşürürken... *izin* mi bekliyordu?

Tanrım, bu beni sertleştirdi.

Onaylarcasına başımı salladığımda rahatlayarak sarktı ve hızla arkasını döndü.

"Acele etme!" Lanet olası bir geyik büyüklüğünde olmasına rağmen bir orman yarattığı gibi koşuşturarak uzaklaşırken ona seslendim. Merdivenleri çıkarken o daracık pantolonunun içinde kıcının zıplamasını izlediysem, bu benden başka kimseyi ilgilendirmezdi. Son basamakta büyük bir gürültüyle *takılıp* düştüğünde, kendini olabildiğince hızlı bir şekilde toparladığında ve sonra utanç içinde koridorda kaybolduğunda bir kahkaha attım.

Huh.

Horoz hazırlanmayı bitirirken ben de etrafı kolaçan etmeye karar verdim.

Evin içi rahat ve iyi yaşanmış bir yerdi. Duvarlar her şekil ve boyutta çizimlerle kaplıydı. Bazıları imzalı, bazıları imzasızdı. Ve hepsi de farklı çocuklardan çıkmış gibi görünüyordu. Farklı şekillerde, yaşlarda ve boyutlarda sanatçılar. Muhtemelen onun öğrencileriydi. Her resmin tek ortak noktası, her birinde yer alan iri yarı figürdü. Bazen yuvarlak, bazen kare şeklindeydi. Bazen temiz traşlı. Özellikle ayrıntılı bir portrede göğüs hizasında sakalı ve Noel Baba şapkası vardı. Çizimlerin çoğunda bir çeşit inek izi vardı. Bir kazak. Pantolon. Bir palto. Bir atkı. Ama hepsi de belli ki sevgi ve sabırla hazırlanmıştı.

Garip adama yazılmış aşk mektupları gibi.

Görünüşe göre okuldaki çocuklar, bakma problemine ve görünüşe göre konuşmamasına rağmen Horoz'u yeterince seviyorlardı.

Şöminenin etrafında dolaştım, birkaç orantısız sanat projesini daha parmakladım ve içinde Bubba'nın olduğu parlak renkli resim çerçevelerinin üst kısmına dokundum. Bubba'nın ilk doğum günü -açıkça etiketlenmişti- kocaman dişsiz sırtışıyla bana bakıyordu. O kadar küçük bir adam için tombul kış yanakları vardı. Bubba'nın sekizinci doğum günü - yine dişsiz bir sırtışı vardı, bu sefer yüzünün her yerinde çiller vardı ve inek gibi bir süper kahraman kıyafeti giymişti.

Yılların anıları etiketlerle güzelce paketlenmişti, sanki burası sadece bir konut değil, aynı zamanda bir evdi - Horoz ve Bubba güneyden bir yerden nakledilmiş olsalar ve Belleville benim olduğu gibi onların da evi olmasa bile.

Havada tuhaf bir koku vardı ve ne olduğunu anlamaya çalışarak merakla kokladım, ancak tarçınlı şekerin yerini almasıyla tekrar uzaklaştı. *Hah*. Odanın diğer tarafına ulaşana kadar parmaklarımı tuğla duvar boyunca takip ettim, köşedeki perdeli dolabı fark ettiğim anda şaşırdım.

Hmm.

Bilerek kapatılmış gibi görünüyordu.

Dokunmamalıyım.

Muhtemelen.

Kesinlikle dikizlememeli-

Ama sırları yalnız bırakma konusunda hiç iyi değildim.

Şu anda otuz yedi yaşında olabilirim ama ölmemiştim. Yani bu sefer de farklı değildi.

Belki de bitmek bilmeyen merakım en küçük olmamdan ve bu nedenle her zaman kardeşlerimin önüne geçmenin yollarını arayan biri olmamdan kaynaklanıyordu. Bela sürekli bir yoldaşım olmuştu. Buna rağmen, sonuçları ne olursa olsun perdeyi . Anında, dehşet içinde geri çekilmeme ve perdeyi çarparak kapatmama neden olan bir manzarayla karşılaştım.

Bir tapınak.

Lanet olası bir tapınaktı.

Uydurmadığımdan emin olmak için kararsızca perdeyi tekrar açtım. Perdenin arkasına bu kez daha uzun süre baktım ve her şeyi iyice kavradım. Aynı adamın yüzlerce fotoğrafı. Beyaz-sarı saçlar. Yeşil gözler. *Eyeliner*. Bir sürü göz kalemi. Bazen bir gitar, bazen bir mikrofon tutuyordu, yüzünde her zaman o çılgın perili bakış vardı. Kesinlikle ateşliydi ama evinizin bir köşesini ona ayıracak kadar ateşli değildi. Horoz'un bir tür fanboy olduğunu ve bunun da onun idolü olduğunu varsayabilirdim.

Tekrar irkildim ve başımı iki yana sallayarak perdeyi dikkatlice yerine yerleştirirken merdivenlerden gelen ağır ayak seslerini duydum.

Cehennem kadar tuhaf tapınaktan gizlice uzaklaştım, Horoz'un beni eşyalarını karıştırırken suçüstü yakalamasını beklerken kesinlikle biraz ürkmüştüm. Yine de umurunda değildi. Ya da belki de neyin peşinde olduğumu fark etmemişti. Çünkü birkaç dakika önce deri koltuğun arkasında tökezleyerek durduğunda gözleri hala aynı şekilde iri ve *dalgalıydı*, koca gövdesinin içinde sallanan bir tay kadar beceriksiz görünüyordu.

"İyi misin?" Cevap vermesini bekleyerek sordum.

Tek yaptığı başını sallamak oldu.

Harika.

Mükem

mel.

Evet.

İçimi çektim ve kendimi acı dolu bir geceye hazırladım.

Beyzbol sopaları, anneler ve ürkütücü tapınaklar bir yana, o dar pantolonla Horoz'dan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

two

ROOSTER

İdollerinle asla tanışmamalısın derler. Dinlemeliydim. Kendimi savunmak gerekirse, ilk başta ne kadar kötü çuvalladığımı bilmiyordum. Ta ki Trent Montgomery verandama çıkana ve güneşli gülümsemesini ilk gördüğüm günden beri yarı aşık olduğum adamı hayal kırıklığına uğratmak üzere olduğumu fark edene kadar.

Köfte gibi kokuyordum.

Köfte.

Ve bana çıkma teklif ettiği süre boyunca tek bir kelime bile edememiştim. Hiçbir şeyin bundan daha kötü olamayacağını düşünmüştüm. Kaşlarını salladığında çenem yerde ona bakmışım, gerçekten orada olup olmadığından hala emin değildim, ta ki o gitmek için dönene kadar ve kabul ettiğimi fark edene kadar.

Şimdi mi?

Yanıldığımı biliyordum.

Hiçbir şeyin daha kötü olamayacağını düşünmüştüm ve haklıydım da. Ta ki gerçekten randevuya gidene kadar. Ve işlerin daha da kötüye gidebileceğini fark ettim. Çok daha kötü. Hem de çok. Hem de çok. Hem de çok. Çok daha kötü. Çünkü daha evimden çıkmadan her şeyi tamamen berbat etmişim ve bunu biliyordum. Biliyordum ama bir türlü duramıyordum.

Beni kim suçlayabilir ki? Yani, kurbağa kılından daha güzel görünüyordu, yırtık siyah bir kot pantolon ve sıcak tutan yıpranmış kırmızı bir fanila giymişti. Cebinde gözle görülür bir yırtık vardı ve ben hemen

Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki bundan kaçınmayı başardım. Trent'in saçları hâlâ ıslaktı ve gözleri yaramazlık doluydu. Onu orada dikilirken gördüğümde kelimelerimin kuruduğunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Birdenbire yine konuşmaya çabalayan beceriksiz bir genç olmuştum. Annemin kalbini kırmış ve öfkesini yeniden kazanmıştım.

O kapıyı açtığım anda dilim gözümün önüne geçti ve bir anda ne dediğimi göremez hale geldim.

Boşaldım.

Derimin altında eşek arıları gibi karıncalanan endişeli vızıltı dışında.

Daha önce de başıma

gelmişti. Hem de çok.

Ama normalde sadece aşırı baskı altındayken ya da çok kızgın olduğumda titreyip sarsılmaktan ve kusmamaya çalışmaktan başka bir şey yapamazdım. Ve o zaman bile, son panik atağımın üzerinden yıllar geçmişti. En son kelimelerimi kaybettiğimden beri.

Kendimi bildim bileli anksiyetem vardı ama gençken buna ne ad vereceğimi bilemezdim. Sadece beynim bazen bana ihanet ediyordu. Sadece annem neden böyle olduğumu anlamıyordu. Sadece herkesin görüldüğü gibi uyum sağlayamadığımı. Kimse başkalarının sıradan günlük alışkanlıklarıyla benim gibi mücadele etmiyor gibiydi. Onlar "merhaba" dedi ve ben sadece...ugh.

Komşular beni selamladıklarında "Allah rahmet eylesin," diye mırıldandılar ve ben onlara boş boş baktım, kelimelerim kurudu.

Kulağa öyle gelmese de "çok yaşa" demenin kötü bir şey olduğunu hep biliyordum.

İlk yazışmaya başladığımızda büyükannem bu duygulara bir isim vermeme yardımcı olmuştu ve doğru düzgün bir terapistle gidecek param ya da zamanım hiç olmamış olsa da, internette başa çıkma mekanizmaları aramak için bolca zaman harcamıştım.

Ama şu anda hiçbiri işe yaramıyordu. Ve

yaptığım her şey bu randevuyu daha da

kötüleştirdi. Kırmızı duvarlar. Sarı ışıklar.

Kırmızı peçeteler.

Belleville'de sadece bir avuç restoran vardı ve hepsinin arasından Trent elbette gidip İtalyan seçmek zorundaydı. Benim gibi iri yarı biriyseniz İtalyan yemekleri tam bir *kâbustu*. Çatallar çok küçük gelirdi ve eriştelere domates sosuyla gizlenmiş bir kaostu. Aptal gibi görünmekten korktuğum için kaçınılmaz olarak döküyor ya da hiç yemiyordum. Sonra da zorla

Çünkü sakar bir aptal gibi görünmekten daha kötü olan tek şey nankör bir cimri gibi görünmektir.

Zaten spagettimi üç kere dökmüştüm. Üç kere. kez.

Ve bu, Trent ve benim yaklaşık yirmi dakikadır sessizce oturduğumuzu ve ikimizin de tek kelime etmediğini fark etmeden önceydi. Sakinleşmeyi umarak etrafımı kataloglamak için çok fazla zaman harcamıştım. Ahşap sandalyeler. Kareli masa örtüleri. Bıyıklı bir adam. Çok uzun balıkçı yakalı bir kadın.

İlk başta, Trent denemişti. Denedi. Ama tüm soruları garip baş sallamalarımın ya da başımı sallamalarımın karşılık buldu ve kendimi kaç kez konuşurken hayal etsem de, kendimi sakinleştirmek için ne kadar çok şey da, kelimeler bir türlü *gelmiyordu*.

Bu da beni daha da endişelendirdi.

Çünkü bunu mahvediyordum.

Ve nasıl duracağımı bilmiyordum.

En azından *bu* kısmı doğru yapmaya kararlı bir şekilde hesaba uzandığımda Trent elini uzatarak beni durdurdu. Gözleri karanlıktı, tek kelime etmeden kendi kredi kartını panoya yerleştirirken tepedeki ışıkta ateş böcekleri gibi titriyordu. Abanoz rengi saçları dağınıktı ve ustalıkla geriye itilmişti, kalın bir perçem tutamı oduncu Clark Kent gibi yüzüne düşüyordu, koltuğuna uzanmış, bacaklarını açmış, dünyayı umursamıyordu.

Tanrı gibi görünüyordu.

Rahatsız edilmemiş.

bu hayatımın en acı verici korkunç deneyimi değilmiş gibi.

Sanki her yeni, garip ve sessiz dakika geçtikçe zihinsel olarak kendimi hırpalamıyordum.

Garson kız geri dönüp Trent'e kartını geri verdiğinde ve mide bulandırıcı bir sarsıntıyla işin bittiğini anladığımda kelebeklerle doluydum, uçup gitmek üzere olduğumdan emindim.

Oyun

bitmişti.

Kaybetmiş

im.

Beş dakika sonra gömleğimdeki son domates sosunu banyoya silerken ve Trent koridorda beklerken hayal kırıklığı gözyaşlarımla doldu. Kartını cebine koyduktan sonra o kadar korkmuştum ki ayakta dururken dizimle masaya vurmuş ve tabağımın geri kalanını gömleğimin ön kısmına göndermiştim.

Yüzümdeki ifadeyi görünce beni banyoya yönlendirecek kadar nazikti. Keşke burada benimle olsaydı, ortalığı temizlememe yardım etseydi diye düşündüm çünkü bir yanım restoranı ve beni tamamen terk etmesinden korkuyordu ama daha büyük bir yanım da terk etmediği için minnettardı. Muhtemelen benim bir aptal olduğumu düşünüyordu. Ya da bir pislik. Ya da her ikisi de.

Aptalın teki.

Bu kulağıma daha hoş geldi.

Eğer ona açıklayabilirsem, belki o zaman.

Açıklayamazsın.

Hayır.

Ne söyleyecektim ki?

Masayı devirdiğim ve parasını ödediğiniz yemeği döktüğüm için özür dilerim ama gömleğime kadar yemedim ve şimdi beni beklemek zorunda mısınız? Yemin ederim bir çekiç kadar aptal değilim. Oh, gece seninle konuşmadığım için özür dilerim. Çünkü senden hoşlanıyorum. Belli oluyor.

Kendi kafamın içinde bile aptalca geliyordu.

Kapı biraz açılıp sonra kapanınca irkildim, sanki Trent içeri girecekmiş de sonra fikrini değiştirmiş . Yalnızca tam olarak kapanmamıştı, bu yüzden koridordan ve arkasındaki restorandan gelen sesler aralıktan içeri süzülüyordu.

"Trent Montgomery," diye mırıldandı tanıdık bir ses, anne neşesi ve yumuşak bir alaycılıkla. Beatrice Montgomery'nin ballı ses tonundan başkasını tanımadığım için şok geçirerek donakaldım. "Biriyle ." Bunu gururla, sanki bunu bir şekilde kendisi yapmış gibi söyledi ve karnımın derinliklerinde bir şey - gecenin iyi biteceğine dair sahip olduğum son umut kırıntıları - soldu ve öldü.

Onu bu işe o mu bulaştırmıştı?

Yanaklarım utançtan yandı.

"Öyleyim," diye yanıtladı Trent. Sesinde sıcaklığın yanı sıra çakmaktaşı da vardı. Montgomery'lerin yakın oldukları kasabada bir sır değildi. Yine de... tek başına dışarıda olduğu -bir randevuda- ve kadının yine de yaklaşmaya karar verdiği düşünülürse, biraz savunmacı olduğu için onu suçlayamazdım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bugün bedava cannoli gecesi," diye cevap verdi, sanki bu çok açıkmiş gibi. "Baxter bu sabah getirdi ve o döndüğünden beri Ben ve ben hafta sonları Rudy'nin yerine geliyoruz." Sesi daha da sertleşti: "Davetlerimizi kabul etseydin *bunu bilirdin.*"

"Bak anne, saygısızlık etmek istemem. Seni sevdiğimi biliyorsun ama Cumartesi gecemi seninle ve Doktor Ben- Ben'le pasta yiyerek geçiremem."

"Ona öyle deme," diye homurdandı, ama sesine eğlence karışmıştı. "Bundan nefret ettiğini biliyorsun. Ayrıca, daha önemli bir şey yapmıyorsun ki."

Vay canına.

Donup kaldım, başımı kapıya doğru eğdiğimde gömleğim lavaboya damlıyordu, kaşlarım çatılmıştı. Bu... neredeyse kabalıktı. Beatrice'in şeker gibi tatlı olmaktan başka bir şey yaptığını hiç duymamıştım. Trent söz konusu olduğunda omurgası ortaya çıkıyormuş gibi görünüyordu ve bunun iyi bir şey olduğundan pek emin değildim.

Onu gerçekten tanıdığımdan değil, ama biriyle çıkarken biri benimle böyle konuşursa nasıl tepki vereceğimi hayal edebiliyordum - ve ıslahevi yıllarım geride kalmış ve on yıldan uzun süredir yumruklarımı kullanmamış olsam da, öfkenin ulaşamayacağım bir yerde titreştiğini hissedebiliyordum.

Bana gençliğimi hatırlattı. Güçsüz. Korkmuş.

Tek başına.

Bu duyguyu üzerimden attım.

"Bu gece hariç tabii," diye devam etti Beatrice, sosyal gafını kolayca örtbas ederek. "Kiminle çıkıyorsun?" Yine meraklanmıştı, sertliği gitmişti.

"Bu seni ilgilendirmez ama-" Korktuğum gibi, başka bir müşteri yanımdan geçip giderken tuvaletin kapısı itilerek açıldı. Kapı ağır çekimdeymiş gibi kapandı ve ben koridoru net bir şekilde görebildim, Trent 1.80'lik gövdesini rahatça duvara yaslamıştı. Minik, fırırlı annesi gözlerinde muziplikle ona bakıyor, dudakları alaycı bir sırıtışla bükülüyordu. Bu hareket onun da dikkatini çekmiş olmalıydı çünkü bana doğru baktı, sonra durdu, çenesi açıldı, gözleri genişledi ve beni içine aldı. *Damlıyordu*. Kırmızı sosa bulanmıştım. Bir aptal gibi. Farlara yakalanmış bir geyik gibi dehşet içinde ona bakıyordum.

Daha önce söylediklerimi unut.

Bu daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Çünkü Beatrice sadece Trent'in annesi değil, aynı zamanda benim de patronumdu - çalıştığım ilkokulun müdürü. Ve en iyi ihtimalle, baltalı bir katil olmasam bile şu anda tam bir serseri gibi görünüyordum.

"Aman Tanrım, Miles Johnson'la mı çıkıyorsun?" Gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi.

Trent, daha iyi bir kelime bulamazsam, perişan görünüyordu.

Onu kurtarmak için üzerine atılmak istedim ama tıpkı daha önce olduğu gibi kelimeler bir türlü gelmiyordu. Bu yüzden lavaboyu hızla terk ettim, hala sıırıksıklamdı ve en azından ona bir kaçış yolu vermek için koridora doğru damlayarak ilerledim.

Yine de dışarı çıkmadı. Bu şekilde cesurdu.

Onun yerine, tek bir kara kaşını çatarak, kayıtsız bir tavırla yerinde durdu. "Horoz'la randevum var, evet," diye kabul etti Trent.

"Gerçek bir randevu mu?" Omuz silkerken kızın gözleri kısıldı ve ona ters ters baktı. "Onu becerip iki saniye sonra unuttuğun türden değil."

"Tanrı , anne. Başka ne ki?" Trent'in dudakları inceldi.

"Zamanı gelmişti." İç çekti. "Sonunda kafanı kıcıından ne zaman çıkaracağını merak ediyordum." Onunla sık sık böyle konuşur muydu? Bu her erkeği bir sincap bokundan daha deli yapardı. Zavallı Trent.

Trent yumuşak bir sesle, "Bu kadar yeter," dedi ve Beatrice hemen sustu. Özür dilercesine kaşlarını çattı, çizgiyi aştığını çok geç fark etmiş gibiydi.

"Özür dilerim," dedi ve uzanıp kolunu sıktı. "Bunu söylememeliydim."

Trent omuz silkti ama rahat duruşu zorlamaydı.

"Yarın akşam yemeği?" diye sordu umutlu bir ifadeyle.

"Yapamam," diye gülümsedi Trent ve eğilip yanağından öptü. "Çiftlik işleri."

"Doğru." Başını salladı, bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi araştıran bir bakış attı.

"Hadi." Trent başını bana doğru salladı ve ben de hemen dikkat kesildim, az önce tanık olduğum şeyi düşünürken itaatkâr bir şekilde onu takip ettim. Yapmamam gereken özel bir şeye rastlamış gibi hissediyordum ve dengeyi nasıl düzelterceğimi bilmiyordum.

Beatrice'in ilk adımı öyle söylememiş olmasını dilerdim. Şimdi Trent bana Horoz dediği için garip hissedebilir. Garip hissetmemeliydi. Bu herkesin kullandığı bir isimdi, benim bundan nefret etmem onun suçu değildi. Gerçek adımı bilen pek kimse yoktu. Beni işe alan Beatrice olduğu için, Miles olmayı *Horoz* olmaktan bin kat daha fazla sevmeme rağmen, sanırım bu isim bana uymuyordu. Kimse bana

kullanıyor gibiydi. Garip bir lakabım olduğunu anladıklarında, artık sadece ben olmuştum. Rastgele garip bir ismi olan büyük, garip bir adam.

Trent'in gözleri karanlıktı ve yan yana yürürken omzu benimkine değdi. Omurgamdan aşağıya inen karıncalanmalar o kadar elektrikliydi ki, yağmur fırtınasındaki bir fare kadar sıırıslıklam olduğum gerçeğini neredeyse unutuyordum.

Dışarı çıktığımızda yıldızlar gökyüzündeydi ve soğuk sonbahar havası ıslak gömleğimin içinde göğüs uçlarımın hemen sertleşmesine neden oldu. Trent içini çekti, boynunu bir o yana bir bu yana uzatırken omuzlarından gerginlik akıyordu, sonra bana bir kez bile bakmadan kırmızı kamyonetine doğru yöneldi. Yorgun görünüyordu. Çok yorgun. Kemiklerine kadar. Bundan nefret ediyordum. Yardım etmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Eğer Bubba ya da büyükannem olsaydı onu dondurma yemeye götürürdüm. BBC *Planet Earth*'ün tekrarını koyardım. Biraz kurabiye pişirirdim. Müzik açardım. Sessizliği dolduracak herhangi bir şey.

Ama o Bubba değildi.

Gram değildi.

O Trent'ti ve bu gece için işi bitmişti. Sadece bitmişti. Ve onu suçlayamazdım.

Olamaz.

Oh-no-oh-no-oh-no.

İşler iyi gitmiyordu.

Şimdi bunu kabul etmemem gerektiğini biliyordum. Ne düşünüyordum ki? Bana çıkma teklif ettiğinde ona cevap bile verememiştim. Tek yaptığım aptal gibi başımı sallamak ve uçup gitmemeye çalışmaktı, o kadar mutluydum ki. Sonrasında Noel'deki bir çocuk gibi çok heyecanlanmışım, uykuya dalmam *saatler sürmüştü*.

Bu korkunç sessizliği hafifletebilmeyi diledim.

Boğazım düğümlendi ve ellerim titredi, titredi ve titredi.

Trent radyoyu açtı ama ikimizin de yaşadığı şehrin dışına doğru ilerlerken kafamdaki sis ve artan paniğim yüzünden zar zor duydum. Karşıdan karşıya geçmemin yaklaşık iki saniye sürmesine ve şimdi park etmek için geri dönmesi gerekmesine rağmen beni bırakmak için garaj yoluna girdi.

Centilmence bir hareketi.

Onun için kapısını açarken tökezlememden ya da restoranda Güney geleneklerinin uygun buluşma adabı olarak dikte ettiği şekilde sandalyesini çekerken takılıp düşmemden çok daha iyiydi. Trent zahmetsizce

Kibar. Zahmetsizce kendinden emin. Zahmetsizce ne yapacağını biliyordu - benim asla yapamayacağım bir şekilde.

Hadi Miles.

Toparlan.

Trent dışarı fırladı ve ben titredim, şakaklarımda soğuk bir ter birikti ve kalbim göğüs kafesime çarptı. Kamyonun benim tarafıma geçip kapımı açarken gözlerim yanarak ona baktım - *çünkü o bir beyefendiydi*. O yaptığında çok daha doğal geliyordu. Kokusu beni hemen etkisi altına aldı. Çam iğneleri, biraz ter ve pahalı bir burbon gibi miskli ve zengin bir şey. Dışarı çıktığımda tökezledim, işlerin *daha da kötüye* gidebileceğine şaşırmadım, dengesiz ayaklarım ıslak gövdeyi Trent'in sert vücuduna çarpmana neden oldu.

Cüsseme rağmen kenara savrulmadı. Tökezlemedi bile. Sadece bana destek olmak için uzandı, parmakları muhtemelen hayatımın geri kalanında pazılarımda hissedeceğim izleri bırakırken kehribar gözlerinde kayıp bir bakış vardı.

Çaresizce ona, yumuşak pembe dudaklarına, daha da *yumuşak* bakımlı sakalına bakarken boğazım kurudu. Siyah saçları daha önce olduğu gibi mükemmel görünüyordu ve kalın kirpikleri kıvrıkcıktı ve onun boyutlarında bir adamın sahip olamayacağı kadar güzeldi. Boğazımdaki yumruyu yuttum, sanki *hiçbir* ağırlığım yokmuş gibi bedenimi zahmetsizce desteklerken ondan başka bir yere bakamadım ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarptı.

Pembe

dudaklar.

Çok güzel-

Ben sadece-

Belki onu öpersem bunu düzeltebilirim.

Belki onu o kadar güzel öpebilirdim ki, ikimiz için de ne kadar korkunç bir gece olduğunu unutturdu. Belki ne kadar garip olduğumu unutturdu. Belki bana bir şans daha verirdi? Onun için kapılarını açardım, o daha iyi olsa bile. Ona kurabiye pişirirdim. Her şey daha iyi olabilirdi, değil mi?

Olabilir mi?

Ben de onu öptüm.

Ya da denedim. Çünkü eğildiğimde yanlışlıkla onu yedim. *Birazcık*. Elimde değildi. O kadar yumuşaktı ki. Dudaklarım ona değdiği anda kendimi durduramadım. Tadı güzeldi, temiz ve naneliydi, sanki yemeğini bitirir bitirmez nane şekeri atmış gibiydi. Sakalları yanaklarımı gıcıkıyor, bana yüzümün ne kadar çıplak olduğunu hatırlatıyordu.

Nefesinin tenime değen pufu, tek çift elbise ayakkabımın içinde titrememe neden oldu.

Tanrım, *cennet* gibiydi. Elleri marka gibiydi, pazularımı kavradıkları yerler çok sıcaktı.

Başlarda neredeyse iyi gidiyor gibiydi. Güzeldi. Sıcak ve lezzetliydi; kalbim hızla çarparken ve ellerim titrerken dudaklarının dudaklarıma değmesine izin verdim. Trent bir parça gevşedi, bana doğru geri itti, dudaklarını ayırdı, öpüşme devam ederken şaşkın bir şekilde küçük bir gümbürtü çıkardı ve ben *çıldırana* kadar devam etti.

Ve ne yaptığımı unuttum.

Heyecanlandım-

Çok heyecanlı-

Ve benden sadece tek bir şey isteyen erkeklerle olan tüm önceki deneyimlerim tekrar su yüzüne çıktı. Sertlik istiyorlardı. Baskın. Bedenime bakmışlar ve kim ve nasıl olduğuma çoktan karar vermişlerdi. Elbette onun da istediği bu olmalıydı? Zincirini kırmaya çalışan bir bulldog gibi ona saldırmamı. Ben de onu ısırdım. Dudaklarını ısırdım, dilimi ağzına soktum, erkeklerin benim gibi bir erkekten beklediğini öğrendiğim şekilde öpücüğe hükmettim-

Ve sonra geri çekildi. Ve her şey bitti.

Tamamdır.

Yüzünü buruşturuyordu ve elleri kollarımı ovuşturuyordu, sanki hala tüm vücut ağırlığımı ona yasladığım için onlarla ne yapacağından tam olarak emin değildi. Dokunulmak çok güzel bir histi. Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum. Elleri kaşınıyor ve nasırlaşıyordu ve kusacakmış gibi hissetmeme rağmen -çünkü yüzündeki ifadeyi tanıyordum- kendimi geri çekemedim.

"Bak Horoz," dedi Trent dikkatle, parlak pembe dili sanki hâlâ beni tadıyormuş gibi alt dudağını ıslatmak için dışarı çıktı. Oh hayır. Hayır. Hayır. *Hayır*. Kanın tadına bakıyordu. Evet. Çünkü artık gözlerim karanlığa alıştığından onu gerçekten ısırığımı görebiliyordum. Seksi ısırık değil. Hayır. Hayır. Isırmıştım. Yabani bir keseli sıçan gibi. Derisi *falan* kırılmıştı. Olamaz.

Olamaz.

Ohnonononono.

Dünyam yıkıldı ve yandı.

"Üzgünüm ama bu işe yaramıyor." Trent'in sesi yatıştırıcıydı ve daha önce hiç kimseyle böyle konuştuğunu duymamış olsam da, sanki onlar bir kaçış riski ya da ikna edilmesi gereken vahşi bir yaratıkmış gibi, aslında hissetmiyordum.

Onu ısırmıştım.

Neyim vardı benim?

Açıklamak, özür dilemek istedim ama kelimeler tıkanı ve utanç verici bir şekilde, içim çalkalanırken ve yere yığılıp *ölmemeye* çalışırken gözlerim yaşarmaya başladı. Hayatım boyunca hiç bu kadar utanmamıştım. Trent'in becerikli ellerinin nazik ovuşunu içime çekerken kendimden hiç o anki kadar nefret etmemiştim. Yüzüm o kadar sıcaktı ki üzerinde yumurta bile çırpabilirdim.

"Sadece... kıvılcım yok mu?" Trent teklif etti, belli ki darbeyi yumuşatmaya çalışıyordu ama hasar çoktan verilmişti. Kalbim tekledi ve kırıldı, sonunda kendimi onun elinden kurtarmaya zorladığımda paramparça oldu, ayaklarımın üzerinde yalpaladım, ıslak ve perişan bir halde.

Başımı salladım, çünkü kelimelerim hâlâ takılmıştı ve başka ne yapacağımı bilmiyordum. Her şeyi berbat etmişim. Batırmıştım. O iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı ve ben sadece... Artık geri dönüşü yoktu. Keşke bunu hiç yapmasaydık.

Bu yüzden kimseyle çıkmadım.

Bu yüzden kimse kalmıyordu.

Trent iyi bir adam olduğu için, her şeyi berbat etmiş olmama rağmen benimle ön kapıya kadar yürüdü. Tahta gibi iterek açtı, gözlerim yanıyordu. Büyükanneimin, ona aldığı ve bizde kaldığı zamanlar için misafir odasına kurduğum sandalyeden gelen sessiz sallanma sesini dinledim. Trent gider gitmez tekilayı çıkaracağına ve beni üzüntülerimi içerek gidermeye ikna etmeye çalışacağına şüphe yoktu.

Ama hiçbir alkol randevumuzda yaptığım pisliği düzeltemezdi.

Eşikten geçerken Trent kapıyı benim için açık tuttu. Kapıyı onun için açmaya çalışmamam ne kadar korkunç hissettiğimin bir göstergesiydi. Paytak paytak yürüyecek yaşa geldiğimden beri görgü kurallarını öğrenmişim ama şu anda zar zor nefes alabiliyordum. Bana tatlı bir gülümseme sundu, bir köpeğin gerçekten hasta olduğunu bildiğinizde ona verdiğiniz türden bir gülümseme, ama bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Uzanıp ona yapışmak istedim, belki tekrar tökezlerdim, böylece beni tutardı. Ama yapmadım.

"İyi geceler, Horoz." Trent yanağıma nazik, bıyıklı bir öpücük kondurdu. Aynen annesini öptüğü gibi. Sonra kapıdan çıkıp gitti,

merdivenlerden indi ve kamyonetine geri tırmandı. Bubba çoktan yattığı için minnettardım. Bana nasıl geçtiğini sorduğunda ona ne söyleyeceğimden emin değildim. Bunu nasıl olumlu bir şekilde çevireceğimden emin değildim.

Ne bekliyordum bilmiyorum. Ama

şaşırmamalıyım.

Her şeye rağmen yalnız olmamın bir nedeni vardı. Biriyle çıkmak...

Hayır.

Bunu tekrar

yapamazdım.

Yapamazdım.

Tıpkı uzun zaman önce şüphelendiğim gibi, tek başıma daha iyiydim. Yatağa girdiğimde -gözlerimi sımsıkı yumduğumda ve sıcak yaşlar temiz traşlı yanaklarımdan aşağı yuvarlandığında- düşünebildiğim tek şeyin kehribar gözler, damarlı eller ve içimi yakacak kadar kötü bir gülümseme olması çok kötüydü.

three

TRENT

Pisliğin teki olduğumu söylememe izin verin.

Kendimi savunmak için söylüyorum, kulak misafiri olmak *istememiştim*.

İlk başta.

Doğrusu, annemin kiminle konuştuğunu fark etmemiştim. Boka konan bir sinek gibi, otomatik olarak sesini takip ettim. Başım dumanlı ve gözlerim kaygılı bir şekilde çorba reyonunda yarısı dolu bir sepetle durup beynimin devreye girmesini bekledim.

Açıkçası burada olmasına, daha güneş bile uyanmadan yerel bakkalda dedikodu yapmasına şaşırmamalıyım. Ama şaşırdım. Benim hakkımda konuşmasına şaşırmamalıyım. Ama şaşırdım.

Görünüşe göre bugün sürprizlerle dolu bir gündü. Dinlememeliydim. Ama dinliyordum.

Kesinlikle bana *yönelik* olmayan ama yine de benimle *ilgili* olan sözlere kulak kabarttığımda kalbim boğazıma düğümlendi. Dikkatimi çeken annemin sesiydi ama beni yerimde tutan yabancıнын sesiydi.

Annem, "Ona bir şans daha ver," diye kandırdı. Kısmen koridorun diğer ucunda olduğum ve bu nedenle onları duyamadığım için, kısmen de saat sabahın *beşi* olduğu ve ben hala uyandığım için konuşmanın sadece sonunu yakalayabildim. "Sen de benim gibi söylentileri duydun. Bazen işleri berbat ettiğini biliyorum ama o iyi bir çocuk."

"Hanımefendi." Derin bir ses gürledi, yumuşak, tatlı ve neredeyse boğucu, kalın bir Güney aksanı ile bağlanmıştı.

Kimdi? Öyleydi. *O mu?*

Duyduğum anda donakaldım, vücudum aydınlanırken ve sikim canlanırken kafamın arkasında havai fişekler patladı. Çünkü meraklı (azgın) biriydim ve sesin kime ait olduğunu hemen öğrenmem gerekiyordu - hemen harekete geçtim. Raf boyunca sinsice ilerleyerek, TV yemekleriyle dolu arabamı gizlilik lehine terk ettim. *Sinsice*, sessizce yaklaştım. *Evet*. İki adım daha *aaaand-*

Şurada.

Benimkine bitişik olan baharat reyonuna göz için kafamı köşeden uzattığımda nihayet gizemli adamı gördüm. Şaşırdım. Yine şaşırdım.

Ne oluyor lan?

Beklediğim bu değildi, orası kesin.

Beklediğim gibi biri değildi.

Şoka girmiş, tüylerim diken diken olmuş bir haldeyken, o günah kadar derin sesin aslında *Rooster Johnson*'dan başkasından gelmediğini fark ettim. O ana kadar onun konuşamadığına inanmışım. Aptalca bir varsayımdı ama yine de yapmışım.

"Trent mükemmel bir beyefendiden başka bir şey değildi," diye beni savunmaya devam etti, kulak misafiri olduğumdan habersiz.

"O zaman neden ikinci bir buluşma olmayacağını söyledin?" Annemin sesi genellikle beni yatıştırırdı ama Horoz'unkinin yanında tiz sesi neredeyse sinir bozucuydu. Onu seviyordum, gerçekten seviyordum. Ama beni ona ayarlamaya çalışmasından bıkmışım. Kardeşim Paxton kasabanın fırıncısıyla birlikte olduktan sonra

-Baxter Baker (komik bir şekilde uygun bir isim, biliyorum)- yaklaşık iki yıl önce, bana bir eş bulmayı kendine görev edinmişti.

Üvey babam Gary son zamanlarda daha sık işe gidiyordu ve ben de sıkılmış olabileceğini düşündüm. Ya öyle ya da aşk getirdiğini falan düşünüyordu. Ne kadar tatlı olsa da, eşcinsel değildi. Belleville'in denizlerini ayırıp bana bir bilek hareketiyle erkek arkadaş sihri yapamazdı.

Karışmasından bıkmışım.

Ya da *bıkmışım*.

Ta ki o lanet sesi duyana kadar. Ve
ait olduğu adamı görene kadar.

Ve şimdi... Anladım.

"I..." Horoz biraz bocaladı, belli ki cevap vermek için gereken kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Ve ben hâlâ onun konuşabilmesine o kadar şaşırılmıştım ki ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Tam bir ucube gibi köşeden ikisini dikizlerken kalbim yerinden gibi çarpıyordu, çenem yere düşmüştü. Bu bana açık havada seks yapmaktan daha röntgencilik gibi geliyordu -gerçekten istemiş olsam da hiç böyle bir şey yapmamıştım. Biri beni böyle kulak misafiri olurken görseydi kasabanın diline düşerdim.

Durmaliyım.

Ama yapamadım.

Ben sadece.

Yapamadım.

Başka birine hiç bu şekilde tepki vermemiştim. Sanki sesi beni sıcak bir kucakla sarmış ve aynı anda sikimi sıcak ve sıkı bir yere emmişti. Tüm vücudum titredi. *Tanrım*. Ona sarılmak mı yoksa onu becermek mi istediğimi bilmiyordum, ya da ikisini birden. Kesinlikle ikisini de.

Ve sonra... "Her şeyi berbat ettim," dedi Horoz'un sesi titreyerek ve iri, şişkin kollarını göğsünde kavuşturarak küçüldü. Fantezilerim bir anda çılgılık durdu.

Ne?

Horoz bir şekilde *küçük* görünüyordu. Eski püskü bir tişört ve boya sıçramaları ve bacaklarında minik el izleriyle kaplı yıpranmış bir kot pantolon içinde savunmasızdı. Bubba'nın elleri, zihnim yardımcı oldu. Muhtemelen birçok sanat projesinden birinden.

Kahretsin, bu çok tatlıydı.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Sen bir şeftalisin!" Annem elini umursamazca salladı ve Horoz gurur duymak yerine daha da üzgün göründü.

"Ben... şey-" Biraz kekeledi ve gergin omuzları kulaklarına kadar yükseldi. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan onun mükemmel olması" diyerek beni tekrar savundu. *Tekrar*. En son ne zaman birinin beni bir kez savunduğunu hatırlayamıyordum, hele bir oturuşta iki kez. "Hak etmediğim zamanlarda bile bana karşı nazikti ve hata tamamen bendeyken bunu ona yüklemenin takdir etmiyorum. O dedi ki. Ne dediğini boş ver. Mesele şu ki-"

Annemin kafası karışmış görünüyordu. Ağzını açtı, sonra kapattı. Sonra tekrar açtı. Gözleri kısıldı. O da benim kadar meraklı biriydi. "O ne yaptı?"

ne diyorsun?"

Hiç kıvılcım yok.

Kendi sözlerim hemen aklıma geldi.

Horoz'un yanakları kızarmıştı. "Önemli değil. Tek bilmen gereken bunun gerçek olduğu." Omuz silkti. "Yani, hayır. Başka randevu olmayacak." Sesi neden bu kadar *üzgün* geliyordu? "Ve onu rahat bırakırsan memnun olurum. Benden hoşlanmadı diye öfkelenmeni hak etmiyor." Sesi sert ve azarlayıcı bir hal almıştı ve ben şaşkınlıkla ona bakakalmıştım.

Duyduğum en iyi "baba sesi" buydu.

Horoz annemle, eli kurabiye kavanozunda yakalanmış yaramaz bir çocuk gibi konuşuyordu.

Ve o resmen benim kahramanımdı.

Bir gece önce ona nasıl davrandığıma hemen pişman oldum. Aslında bundan önce de pişmanlık duymuştum, yatağa girdiğimde kapı yüzüme kapandığında yüzünde beliren ifadeyi hatırladım. Bana nasıl baktığını, o güzel yeşil gözlerindeki çaresiz, muhtaç titreşimi hatırladığımda.

Bir kez daha lanet olası bir pislik olduğum düşüncesine kapıldım.

Yüzlerce, belki de binlerce randevuya çıkmıştım ve hiç kimseye dün gece Horoz'a davrandığım kadar kaba davranmadığımı rahatlıkla söyleyebilirdim.

Ona gerçek bir şans bile vermemiştim. Evini gözetlemiştim. Onu yargılamıştım. kötüsü de, daha onu *görmeden* karar vermiştim. randevunun kötü biteceğinden emin olmak için.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin.

Horoz başından beri beni anlamış mıydı?

Denemediğimi fark etmiş miydi?

Çorba reyonuna geri dönüp hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken utanç içimde kabardı, mide bulandırıcı ve iğrençti. Terk edilmiş arabama döndüğümde midem bulanıyordu, ellerim nemli.

Neyim vardı benim?

Neden böyle bir pislik gibi davrandım? Bu ben değildim.

En azından ben öyle olduğunu *düşünmemiştim*, öyle olmasını da *istememiştim*.

Babam şu an benden çok utanırdı.

Horoz'un beni bu şekilde savunduğuna hâlâ inanamıyordum. Özellikle de yaptığım şeyden sonra. Özellikle de anneme. Özellikle de annemin onun lanet olası patronu olduğu gerçeğini bile bile. Ne de olsa onu ilkokulda işe alan oydu ve Beatrice Montgomery *gerçek* işvereniniz olmasa bile hesaba katılması gereken bir güçtü.

Cesurdu.

Yanımda sadece Hungry Man yemeklerim varken sessizce kasaya doğru ilerlerken bu çok açıktı. Her bir ürünü dikkatle incelerken düşünmeden edemiyordum.

Horoz neden bu kadar erken marketteydi?

Annemin neden öyle olduğunu biliyordum. Her Pazar büyük bir akşam yemeği hazırlardı. Biz çocukların çoğu bir ara uğrar, tabak tabak yemek hazırlar ve onu ziyaret ederdik. Arayı kapatırdık. Hepsi bu. Babam öldükten sonra, akşam yemekleri daha da abartılı hale geldi. Sanki babamın geride bıraktığı boşluğu rosto ile doldurabilirmiş gibi. Tek konuşmak istediği benim aşk hayatım gibi görüldüğünde ben de gitmeyi bırakmıştım.

Gary iyiydi.

Üvey babam.

Ama hala *yeni*di ve o... şey... O benim babam değildi.

Ve hiçbir rosto bunu değiştiremezdi. Kuşkusuz çok lezzetli olsa bile.

Yiyeceklerimi eve bıraktıktan sonra kafamı toplamak için çiftliğe gittim. Bekleyen siparişleri kontrol ettim. Hafta sonu evrak işlerini bitirdim. Ne yapmam gerektiğini düşünürken dışarıdaki ağaç gövdeleri arasında dolaştım ve parmaklarımla engebeli kabuklarda uzunca bir süre gezindim.

Her ne kadar Paxton, annem ve diğer herkes benim küçük bir pislik olduğumu düşünse de, iyi bir adam olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu. Komşuluk. Nazik. Açık fikirli. Babam büyürken bana çok iyi bir örnek olmuştu. Bir erkeğin olması gereken her şey. *Benim* olmamı istediği her şey.

Bu yüzden bunu düzeltmem gerekiyordu.

Hak etmediğim halde bana karşı nazikti ve hata tamamen bendeyken bunu ona yüklemenizi takdir etmiyorum.

Bunu neden söylemişti? Ve neden bu sözler sabahtan beri aklımdaydı? Anlayamamıştım. Sessizliğinin kendisine bok gibi davranılmasını hak ettiği anlamına mı geldiğini düşünüyordu? Tanrım. Turumu bıraktım, iç çektim ve

eve gitti. Neden konuşmadığı önemli değildi. Ona verdiğimden daha iyisini hak ediyordu.

En azından Horoz'a bir özür borçluydum.

Gerçek bir özür.

Belki de birbirimize uygun değildik - gerçi bir an için, dudakları dudaklarıma değdiğinde ve bana doğru *sarktığı*nda farklı düşünmüştüm. Omuzlarındaki yükü almamı, ona sarılmamı, ona *sahip olmamı* ister gibi sarılmıştı. Bunun işe yarayabileceğini düşünmüştüm. Ta ki beni ısırana ve onun boyutundaki erkeklerden beklediğim şekilde ağzımı parçalayana kadar.

Bu nedenle seks söz değildi.

Bu sonuca varmam biraz zaman almıştı ama arabamı garaj yoluna çekip kontağı kapatırken artık emindim ki cinsel açıdan uyumsuz olmamız onunla arkadaş olamayacağım anlamına gelmiyordu. Özellikle de o benim lanet olası komşumken ve çocuğu beni beyzbol sopasıyla tehdit etmişken.

Terli ve yorgundum ama evin içinde dolaşırken kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Bubba Johnson'ın yine beni beklediğini fark edince irkilerek durakladım. Bu kez arka verandamda oturmuş, yepyeni spor ayakkabılarına kaşlarını çatmış, beyzbol sopasını cılız bacaklarına asmış, dizleri epeyce yuvarlanmıştı.

Babasının ne kadar sakar olduğunu düşünürsek, bunun genetik olması beni şaşırtmazdı. Yine de... Onu buraya getirip zavallı dizlerine birkaç yara bandı yapıştırmak istedim.

"Yine beni tehdit etmeye mi geldin?" Parmaklarımı nemli saçlarımın arasından geçirip düzelttikten sonra yüzümden uzaklaştırarak alay ettim. Yanındaki basamaklara çöktüm, ikimiz de birkaç acı verici sessiz dakika boyunca çimlerine bakarken bacaklarımı uzattım.

Bubba'nın yüz ifadesi dalgındı.

Bir çocuğa göre oldukça iyiydi.

Çocuklarla aram iyiydi ama hiçbir zaman kendime ait bir çocuk istememiştim. Yine de Bubba gibi ciddi ve sadık bir çocuğa bakınca cazibesini görebiliyordum. Eminim Rooster'ı saçmalıklarıyla çok güldürüyordu.

Lanet olsun.

Horoz'un gülüşü merak ediyorum.

"Babam gelip özür dilememi söyledi," dedi Bubba sonunda, hâlâ bakışlarıyla buluşmayı reddederek. Tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

"Ne için?"

"Buraya gelip onu dışarı çıkarmazsan seni tehdit ettiği için." Bana suçlayıcı gözlerle baktı.

Vay be. Bu sabah Horoz'u beri çok şey olmuştu. "Hey, ben ispiyonlamadım. Ona söylemememi sen söyledin," diye yarı suçlayıcı bir tavır takındım.

"Evet, ama ona söyledim." Yine iç çekti, sanki gezegen tarihindeki en sinir bozucu insan benmişim gibi uzun uzun kederli bir sesle. "Gerçekten üzgün görünüyordu. Ben de biraz..." Elleriyle ağzından çıkan bir patlamayı taklit etti. "O üzgün olduğunda fark etmediğimi sanıyor ama ben fark ediyorum. Bundan hoşlanmıyorum." Mutsuzca omuz silkti, basamakları tekmeleyerek spor ayakkabılarını aşındırdı. Burnunu çekti. "Bayan Burns benim 'eemooshionally intelligent' denilen türden olduğumu söylüyor. Bu da şu demek-" Duygusal zekânın ne anlama geldiğini bilecek kadar zeki olmadığımı düşünmüş gibi bana açıklamak için döndü. "Birinin nasıl hissettiğini anlamakta iyiymişim."

"Anlıyorum." Dirseklerimin üzerinde geriye yaslandım ve başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. "Ve sen de ona randevuyu senin ayarladığını açıklamanın işe yarayacağını mı düşündün?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkti Bubba, ufak tefek ve küçük görünüyordu. İkisi de. "Sadece dikkatini dağıtmak istedim. Ama onun dikkati dağılmadı. Gelip özür dilememi istedi." Ayakkabısını tekrar sürttü. "Ona sopadan bahsetmedim."

"Tabii ki hayır," diye kabul ettim. "Çünkü sen akıllısın."

"Evet." Bubba bana sinsî bir sırıtış fırlattı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım, bu manzara karşısında göğsümde bir şeyler gevşedi. "Ve sen-"

"Ona söylemesen iyi olur-" Başımı salladım, sırtarak karşılık verdim. "Biliyorum." Kalbimi çaprazladım. "Şiddet içeren sırların benimle güvende."

O çocuğun bana beyzbol topuyla vurmasına imkan yoktu.

yar

asa. Muhtemelen nasıl bile bilmiyordu. Ama yine de.

Tekrar gülümsedi ve omuzlarımdaki ağırlık kalktı. Tam olarak değil. Ama birazcık. Tekrar nefes alabilecek kadar, bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken başımı gökyüzüne doğru eğdim.

Gün çok çabuk geçmişti, bulutlar şeftali pembesine dönmeye başlamıştı ve güneş onların arkasından kayıyordu. Dün bu saatlerde ayaktaydım.

Odamdaydım, boktan fanilamı ve yırtık kotumu giymiştim ve Horoz'la randevum için saçıma şekil verme zahmetine girmemiştim.

Lanet

olsun.

Pislik.

Tam bir pisliktim.

"Yine de üzgünüm," dedi Bubba yumuşak bir sesle, beyzbol sopasını alıp bana uzatmadan önce üzgün küçük elleriyle vurarak. "Şiddet çözüm değil." Sanki doğrudan babasından alıntı yapıyor gibiydi. Kalbimin çarpmasına engel olamadım. "Lütfen beni sopamı vermeye zorlama. İnsanları tehdit etmemem gerektiğini biliyorum ve aslında bu *korunma* amaçlı ve sen biraz iri ve kıllı olduğun için muhtemelen benim kadar ihtiyacın yoktur."

Büyük ve kıllı.

Ne kadar şaşırtıcı bir şekilde doğru.

"Senin... yarasa?"

"Evet." Minik omuzları çöktü. Bu çocuğun almayacaktım.

Beni bununla tehdit etmiş olsa bile.

Bu sefer kahrkahrımı tutamadım, başımı sallarken bir homurtu yükseldi. "Sopan sende kalsın, dostum." Ona sırtıttım, biraz büyülenmiş gibiydim. "İhtiyacın olabilir." Çilleri vardı. Çok sevimliydi. "Korunmak için," diye ekledim, sırf onu kızdırmak için.

Alay edildiğini anlamadı. Bunun yerine Bubba içini çekti, parmaklarını sopasının genişliği etrafında döndürürken gerginlik omuzlarından akıp gitti, eklemleri bembeyazdı.

"Onunla bana vurmayacaktın," dedim aniden, düşünmeden. "Hayır," diye kabul etti, kaşlarını çatarak bana baktı. Kaşları hızla sinsî bir ifadeye dönüştü.

küçük bir sırıtış. "Yine de korkutucuydu, değil mi?"

"Doğru," diye kabul ettim, öyle olmasa bile. Göğsünü gururla kabarttı. Yine de beni rahatsız eden başka bir şey vardı, o yüzden sormadan edemedim: "Madem bana vurmayacaktın, neden getirdin?"

"Babam şiddetin asla çözüm olmadığını söyler," diye tekrarladı Bubba, ama bu kez gözleri muziplik doluydu. "Ama Theodore Roosevelt 'yumuşak konuş ve büyük bir sopa taşı' demişti. Ve o başkandı, yani..." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi omuz silkti.

Sanırım öyle oldu.

Rüzgâr dökülen yaprakları hışırdatırken Bubba sessizliği tekrar bozdu, artık o kadar da pişman görünmüyordu. "Köpeğin nerede?" O

Yeşil küçük bir gözünü bana dikti, sinsice, sanki lanet köpeğime takıntılı olduğunu bilmiyormuşum gibi havalı davranıyordu.

"Barb!" Ona şaka yaparak bağırdım. Arkamızdaki köpek kapısı tıkırdadı ve Barb tüm altın kürklü ihtişamıyla dışarı fırladı, selamlamak için yüzüme hevesli bir öpücük verirken salyalarını akıtmaya başladı ve ardından doğrudan lezzetli yeni ziyaretçiye yöneldi. Bubba kıkırdadı, kulaklarını çekiştirirken kalbimin güm güm atmasına neden olan cırtlak bir ses çıkardı ve tüm yüzü zevkle buruştu.

Huh.

"Babanın üzgün olduğunu mu söylemiştin?" Biraz merakla sordum. Üstünü çiz. *Çok* meraklıydım. Horoz'un farklı bir yönünü gördüğümde beri beynimin deliklere sopa sokmaktan hoşlanan kısmı susmak bilmiyordu. Bu lanet olası büyük bir delikti ve benim elimde Bubba'nın beyzbol sopasından daha büyük bir sopa vardı. "Evet," Barb yüzünü yalarken Bubba kıkırdamaya devam etti, kürkünü okşarken beyzbol sopasını tamamen bıraktı. Sopa yumuşak bir güm, güm, *güm* sesiyle merdivenlerden çimenlere düşerken Barb birkaç saniye daha onun yüzünü buruşturmaya devam etti. "Neredeyse hiç üzgün değildir. Ama dün gece eve geldiğinde üzgündü. Büyükannem öyle dedi ve o *asla* yalan söylemez. Sanırım bu da bir yalandı. Ama... bu konuda çok düşündüğümde kafam karışıyor."

"Büyükanne kim?" Ben sordum. Horoz'un buraya Bubba ile yalnız taşındığını biliyordum. Buraya ailesi için mi taşınmıştı?

"Büyükannem gibi ama değil." Omuz silkti ve dönüp bana , parmakları hâlâ Barb'ın uzun tüylerine gömülüydü. "Sigara içmediğine yemin etmesine rağmen sigara gibi kokuyor. Bingo oynar. İspemeçet balinalarını çok seviyor ama benim kadar değil. Yaşlı olmasına ve onu yiyememesine rağmen Neil Degrasse Tyson'ın lezzetli olduğunu düşünüyor. En sevdiği renk kırmızı. Bir de babamın yaptığı limonlu kurabiyeleri çok seviyor."

"Bu harika." Acımasız çocuk, acımasız.

"Onu *seviyorum*," diye iç geçirdi, bunu itiraf ederken sanki bir sırmış gibi bana biraz gülümsedi. "Bana babamın tüm sırlarını anlatıyor. Ki bunları bilmem gerekiyor. Açıkçası."

Bundan pek değildim ama bunu kendime sakladım.

"Biri bana annemin sırlarını anlatırsa çok sevinirim," diye kabul ettim, bunun tam olarak doğru olduğundan emin olmasam da. Annemin sırları muhtemelen baharatlı kitap kulübünde okuduklarını, Gary'nin erkek şekillendirme alışkanlıklarını ve Şükran Günü hindisinin en iyi nasıl yağlanacağını içeriyordu. Bunların hiçbirisi ilgimi çekmiyordu.

Horoz'un sırları mı?

Evet, ben de Bubba kadar meraklı olduğumu itiraf edebilirim. Farklı nedenlerden dolayı. Ama yine de. İç çekerek, tekrar konuşmadan önce her zaman gergin olan kaslarımı gevşetmek için boynumu iki yana doğru uzattım. "Baban iyi bir adam." Bubba'nın bunu bilmesi gerekiyordu, özellikle de onunla çıkmaya ne kadar kararlı olduğunu düşünürsek. Tapınak, sessizlik ve sakarlık bir yana, Horoz gerçekten de çıkılabilecek bir adama benziyordu. Cesurdu. Nazikti de. Bunu şimdi görebiliyordum. Ve bu çok şey ifade ediyordu. *Çok şey ifade ediyordu.*

Biraz garip biriydi, evet.

Ama kötü müydü?

Kesinlikle değildi.

Çocukların bunu bilmesi iyi bir şeydi, değil mi? Babaları cesur olduğunda? herkes bana babamın öyle olduğunu söylemişti. Ve bu beni gururlandırmıştı. Sanki bir şekilde kazanmıştım. Çünkü babam herkesin sevdiği, harika, muhteşem bir adamdı. Ve ben de *benim babam* olduğu için şanslı bir çocuktum.

Babam Horoz'u severdi. Ona nasıl davrandığımı öğrendiği anda kafamın arkasına bir şaplak atardı. Bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde kaşlarını çatardı. Beni hayal kırıklığına uğrattırdı. Kafamı kıcımdan çıkarmamı ve gidip zavallı adamdan özür dilememi söylerdi.

Babam böyle iyiydi. İmkansız bir standart belirlemişti.

Horoz o değildi. Ama çocuğunun ne kadar havalı olduğuna bakılırsa oldukça havalıydı. Bu da çok şey ifade ediyordu. Muhtemelen. Bekar babalarla çıkmak ve kendi çocuklarına sahip olmak isteyen erkekler için. Belki de her zaman gizlice bir aile isteyen bir adam için, istemediğini söylese bile. *İhtiyaç* duyulmak isteyen. Ve sevmek. Ve önemli olmayı. Karşılığında sevmek istedi, öyle ki partneri ondan asla şüphe etmeyecekti. Erkekler benim gibi değil. Hem de hiç. Azıcık bile değil.

"Biliyorum." Omuz silkti, bana yine aptalmışım gibi baktı. "Onunla randevunu mahveden sensin."

"Daaaaaamn." Kendimi durduramayarak bir kahkaha daha attım. Bu çocuktan hoşlanmıştım. "Kendini tutmuyorsun, değil mi?"

"Hayır." Bubba omuz silkti ve sanki ikinci doğasıymış gibi cebinden astım spreyini çıkardı. Onu kullanmadı. Sadece elinde tutuyor, sanki onu tutmak onu rahatlatıyormuş gibi onunla oynuyordu. "Üzgün olduğunu söylemelisin."

"Her şeyi berbat edenin ben olduğumu nereden biliyorsun?" Horoz'un bu sabahki sözleri bir kez daha aklıma geldi. Dürüst olmak gerekirse, aklımdan hiç çıkmamışlardı.

Trent mükemmel bir beyefendiden başka bir şey değildi.

"Çünkü beni burada otururken gördüğünde suçlu görünüyordun." Vay be. Çocuk gerçekten zekiydi.

"Tamam," diye iç geçirdim ve ayağa kalkmadan önce son bir kez bulutlara baktım. Çalışmaktan hâlâ terli olmam ya da kıyafetlerimi değiştirmeye fırsat bulamamış olmam hoşuma gitmiyordu. Yakama çam iğneleri takılmıştı ve özsü derime yapışmıştı. Ama... Bubba haklıydı. Dün gecenin nasıl geçtiği konusunda kendimi suçlu hissettiğime emindim. "Ben gidiyorum."

"Güzel."

Başımı iki yana sallayıp merdivenlerden aşağı inerken, caddeyi geçip Horoz'un araba yolunda durduğumda gülümsemekten kendimi alamadım. Ev dün geceki gibi görünüyordu, ancak batan güneş ışığında daha dost canlısıydı. Kırmızı tuğlalar parlıyordu, perdeler ışığı içeri almak için ardına kadar açılmıştı. Çimler mükemmel bir şekilde biçilmişti ve araba yolunun her yerinde tebeşirle çizilmiş resimler vardı. Bunlar dün gece orada değildi.

Horoz koca gövdesini buraya oturtup bebeğiyle birlikte garaj yoluna çiçekler çizerken benim ormanda endişeli bir halde olduğumu düşünmek kalbimi acıttı. Tanrım, çok şirindi.

Ön kapıyı çaldığımda kimse cevap vermedi.

Annem beni daha iyi yetiştirmiş olsa da, yarı kapalı olan kapı açıldı ve ben yine de içeri girdim. Ürkütücü tapınak bugün örtülmemişti, oturma odasını geçip usulca çalan müziğin sesini duyabildiğim mutfığa doğru ilerlerken resimler bana bakıyordu.

İki odayı birbirinden ayıran açık kemerli geçide geldiğimde kalbim durdu.

Pencereden süzülen güneş ışığı Horoz'u bir melek gibi aydınlatıyordu. Geniş omuzları, ocakta ıslak bir rüya gibi kokan bir şeyi karıştırırken esniyordu. Beyaz tişörtü vücudunu gergin bir şekilde sarmış, fersah fersah uzanan muhteşem kaslarını ortaya çıkarmıştı. Kot pantolonunun kumaşı sivriltilmiş belinin ve adama tek bir kelime bile söylemeden yıllardır hayranlıkla izlediğim poposunun üzerine dökülüyordu.

Kalçaları dönüyordu, bu yavaş, şehvetli ritim beni bir anda sertleştirdi, ağzım kurudu ve ellerim yumruk haline geldi. Onlara tutunmak istedim. Aletimi o yuvarlak, sulu kışına bastırmak ve sikimi yanaklarının arasında ezmek istedim.

Horoz'un şarkı söylediğini fark etmem çok uzun sürdü.

Ve Tanrım, eğer konuşma sesi beni nefessiz bıraktıysa, şarkı söylemesi beni neredeyse öldürüyordu.

"Çok açık, aşkımız burada kalacak." Tatlı ve mırıltılı, alçak ve derin. Horoz'un sesi fiçı gibi göğsünde gümürdeyerek şarkı söylerken ensesindeki tüylü saçlar öpülesi görünüyordu. Telefonunun hoparlöründen çalan aşk şarkısına eşlik ediyordu. Adını bilmesem de şarkıcıyı tanıdım. Hiçbir zaman klasik müzik dinleyen biri olmamıştım. Şimdiye kadar cazibesini hiç anlamamıştım.

"Bir yıl değil, her gün," diye usulca şarkı söyleyen Horoz, solundaki dolaptan bir şey almak için döndüğünde *ve... beni gördüğünde* sesin büyüğü tüylerimi diken diken etti.

Ona
bakıyordum.
Bir aptal gibi.

Lanet olası çenem yerde, sikim kalkmış ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hızla çarpıyordu. Güneş kirpiklerini yakalayıp beyaza çevirdi ve kısacık, harika bir an için gözleri yeşil yerine altın rengine büründü. *Güm, güm.* Kalbim tekledi. Ve o an kayboldu. Horoz kendini çözdü, kekeleyerek ve yumuşak bir küfür savurdu ve acı dolu bir tıslamayla sobadan geriye sıçradı.

Saniyeler içinde odanın diğer ucuna geçtim, hareketi zar zor fark ettim. "Ne oldu? Neren yaralı?"

Horoz bana baktı, gözleri kocaman ve şaşkıncı. Tek kelime etmedi ama en azından bu sefer sessiz kalmasını *bekliyordum*. Yorum yapmadım. Sadece sıkıca tuttum ve ikinci kez sormadan onu lavaboya doğru ittim. Sorsam bile cevap vermeyeceğini düşündüm. Bana *bakmaktan* vazgeçmedi. Parmaklarımı çıplak pazularının üzerinde gezdirirken bakışlarını yüzümde bir damga gibi hissediyordum; arıyor, arıyor, arıyordu -belki de ip gibi ön kollarında dans eden damarlarla biraz fazla eğleniyordu- ta ki -evet- diyene *kadar*.

İşte.
Buldum.

Bileğini nazıkçe tuttum - lanet olsun, kemikleri narindi - ve yanmış avucunu suyun altına önce musluğu gidebildiği kadar soğuğa çektim. Kötü görünmüyordu. Muhtemelen her şeyden çok ürkmüştü ama buna benim sebep olduğum gerçeğinden nefret ediyordum. Onu kendini yakacak kadar korkutmuştum.

Horoz'un göğsü sanki nefesini tam olarak tutamıyormuş gibi kabarıyordu ve birkaç dakika önce çok büyüğü görünen tatlı müzik, artık şarkı söylemediği için boş . Bir elimle bileğini, diğer elimle kalçasını kavrayıp onu istediğim yerde durmaya zorlarken, soğuk suyun acı çektiği yerleri yatıştırmasına izin verdiğimde yanaklarım yandı.

Şimdi adrenalinim azalıyordu ve az önce ne kadar otoriter davrandığının dehşet verici bir şekilde farkına vardım.

Onu öyle yakalamak istememiştim.

Oops.

Horoz'un boyutlarındaki çoğu erkek, ben ve kardeşlerim de dahil olmak üzere, bir bez bebek gibi oradan oraya taşınmaktan hoşlanmazdı. Belki de daha önce hiç yapmadıkları içindi ya da belki de zehirli erkeklikleri engel oluyordu. *Öksür Ben öksür*. Ama Horoz hiç de kırgın görünmüyordu. Hayır. Şaşırmış ve temkinliydi. Kızgın değildi. Sadece bir anlığına yakaladığım o yumuşak bakış fark edilir şekilde kaybolmuştu.

Hissettiğim özlemi hiçbir yerde bulamadım.

"Orada kendini iyi yakmışsın, Roos." Mırıldandım, dikkatimi teninin benimkine ne kadar yakın hissettirdiğinden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Elimi gömleğinin eteğinin altından geçirip çıplak kalçasını avuçlamak *çok kolay* olurdu. Ama yapmadım. Ama istedim.

Bu da *kafa karıştırıcıydı*.

Bu neden randevumuzdakinden bu kadar farklı ?

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Horoz konuşmadı, ancak yanakları gittikçe kızardı ve denemek üzereymiş gibi ağzını açtı - ama hiçbir şey çıkmadı ve yenilgiyle yere yığıldı. Ağzı duyulabilir bir *tıkırtıyla* kapandı, gözleri kapandı. Sanki arka bahçesindeki ağaçlar onu kişisel olarak aşağılamış gibi pencereden dışarı bakarken hayal kırıklığı yeşili eritti.

Kızgınlığın yerini hızla boyun eğme

aldı. Bana bakmadı.

Huh.

"İyi misin?" Sordum, çünkü bunun evet ya da hayır sorusu olduğunu biliyordum. Bu nedenle başını sallamak yeterli olacaktı. Benim yanımda konuşmakta zorlandığı gerçeğini ilk kez dikkate almıştım. İçimde suçluluk duygusu çalkalandı. Aşırı büyümüş bir köpek yavrusu gibi hemen canlandı, bakışlarını benimkilere çevirdi ve başını salladı, ancak güneş gözlerinin köşelerinde hala gerginlik vardı. Bu kadar yakından daha da dikkat çekiciydiler. Bu

Dürüst olmak gerekirse adil değildi. Kimsenin gözleri böyle olmamalıydı. İlkbahardaki taze tomurcuklar kadar yeşil irislerin içinde sır gibi parlayan sarı benekler.

Bir gece önce onları doğru dürüst takdir edememiştim. Pek çok şeyin değerini bilmemiştim.

Horoz'u tuttuğum gibi hızla bıraktım ve kararsız bir adım atarak geri çekildim. Ne oluyor lan? Karnımın içinde çalkalanan ve çırpınan bu his de neydi? Kalbim boğazıma düğümlenmişti, avuçlarım aniden sinir teriyle kayganlaştı, donup kalmış bir halde ona bakarken başım dönüyordu.

Kahretsin, çok güzeldi.

Horoz dudağını ısırды ve

Tanrım. *Dudakları.*

Çok pembe.

O dudakları öpmüştüm.

Onları öptüm-ve sonra-

Tanrım.

Ona gerçekten kıvılcım olmadığını söylemiş miydim? Ben öyleydim. Bir. bir *aptaldım.*

Horoz bir özrü hak ediyordu. Gerçek bir özrü. Beni affetse de affetmese de. Doğru olan buydu.

"Dün gece için çok özür dilerim," dedim ona. Kelimeler sanki insanlarla nasıl konuşulacağını tamamen unutmuşum gibi garip ve içten bir şekilde ağzımdan çıkıverdi. Sanki yeniden beceriksiz bir genç kız olmuştum ama genç ve sivilceli olduğum zamanlarda bile hiç böyle hissetmemiştim. Horoz bana baktı, eli hala akan serin suyun altındaydı, gözleri o gün ikinci kez şaşkınlıkla açılmıştı.

Ve sonra koştum.

Korkmuş küçük bir çocuk gibi.

Evden çıktım, caddenin karşısına geçtim ve arka verandamın basamaklarını tekrar çıktım.

Daha önce seks dışında hiç kimseyi böyle hırpalamamıştım. Hiç kimseyi korumaya, kurtarmaya ya da yatıştırmaya meyilli hissetmemiştim. Asla kendimi kanıtlamak istemedim. Tek derdim anlık tatminlerdi, büyük yeşil geyik gözleri ve hayranlık değil. Ama Tanrım. Horoz'u düşünmeden edemiyordum.

Geri döndüğümde Bubba gitmişti ve Barb'ı da hiçbir yerde bulamadım. Şansımı biliyordum, çocuk muhtemelen köpeğimi çalmıştı. I

Barb'ın acıktığında geri döneceğini biliyordum, kaçırılmış olsun ya da olmasın ve Bubba'nın bir arkadaşa ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Yıllardır hissetmediğim kadar bitkin hissederek buzdolabından aldığım biraya boş gözlerle bakarken çok büyük kanepeme uzandım. Yalnızdım. Göğsümdeki bu nabız gibi atan duyguyu daha önce başka birine karşı hissettiklerimle karşılaştırmaya çalıştım ama bir şey bulamadım.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Hazır olmadan bağlanmaya zorlanmaktan daha kötü bir şey olmayacağını düşündüğümde yanılmışım. Hayır. Hayır. Daha kötü bir şey vardı ve ben Horoz'un dansını izlerken ve onun gırtlaktan gelen sesli harflerle ve şekerden daha tatlı bir aksanla şarkı söyleyen ballı sesini dinlerken başıma gelmişti. Nabzım hâlâ hızlı atıyordu. Ellerim titriyordu. Tüm vücudum keleklerle doluydu, kanatlarını öyle sert çırpıyorlardı ki nefesimi tutamıyordum. Daha önce hiç aşık olmamıştım. Hiç aşık olmamıştım. Ama bu duygunun başka bir açıklaması yoktu.

Ve ben zaten her şeyi berbat etmişim.

Bubba'nın Barb'la gelmesi uzun sürmedi. Ne beklediğimden emin değildim. Belki de tek başına geri dönmesini? Ama hayır. O kadar şanslı değildim. Arka kapıyı çaldı, yüzünde mahcup ve biraz da temkinli bir ifade vardı. Muhtemelen Barb'la birlikte geçirdikleri -sobanın üstündeki saate baktım- neredeyse bir saati çamurda yuvarlanarak geçirmiş gibi göründükleri içindi.

Eylül ayı için hava sıcak olduğu için şanslıydılar yoksa ikisi de hastalanabilirdi.

Bubba'yı eve, babasına göndermeliydim. Ama göndermedim.

Belki ondan hoşlandığım için. Belki de yalnız olduğum için.

Onun yerine kapıyı ardına kadar açtım. Barb, mutfağın köşesinde onun için hazırladığım yatağa yerleşmeden önce selam vermek için yanımdan geçerken kot deliği yaladı. Evin her yerinde yatakları vardı. Oyuncakları da. Onu rahat görmek hoşuma gidiyordu ve onu olması gerekenden daha fazla şımarttığımı biliyordum. Aslında bundan biraz utanıyordum. Utanılacak bir şey olduğundan değil, çünkü *değildi*. Barb ailemdendi ve o da bana baktığı için onunla ilgilenmek bana doğru geliyordu.

Yatağının etrafında dolanmadan önce uzun bir nefes alıp verdi. Battaniyeleri yeniden düzenlemek için karıştırdı -bu şekilde daha rahat edebileceğini düşünüyordu- sonra bir kez daha uzandı, büyük kahverengi burnu seğiriyordu.

Kız hareket ettiği sürece Bubba ona baktı, gözleri hayatında daha önce hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemiş gibi kocaman açılmıştı.

Belki de *bu* yüzden onu kalması için davet ettim. Daha önce saydığım diğer şeyler değil.

Besbelli.

"Sıcak kakao ister misin?" Teklif ettim, zaten onu sakladığım dolaba doğru ilerliyordum. Kakao ailemizde her zaman bir şey olmuştu, ancak bazılarımız taşındıktan sonra kakao yaşam tarzını bırakmıştı. Ya da -Paxton'ın durumunda olduğu gibi- tam bir kakao züppesi olmuş ve sıfırdan yapmaya başlamıştık.

Ama ben değilim.

Dolabımda yaklaşık kırk farklı aromada hazır toz vardı. Bubba'nın keskin nefes alışını duyduğum anda göğsüm gururla kabardı. Çamura bulanmış sevimli küçük gremlin, çenesi yere düşmüş bir halde seçkiye bakarken, minik sarışın kafası dirseğimin yanında sihirli bir şekilde belirdi. "Yukarıda yaklaşık bir milyon çeşit var," dedi şaşkın ama şüpheli bir sesle. "Nasıl olur?" Sanki lanet olası bir çikolata bağımlısı olduğumu itiraf edeceğimi düşünmüş gibi bana dikkatle baktı.

"Sevdim bunu." Omuz silktim, en sevdiğim aromayı aldım ve aradığımı bulana kadar dolabımın etrafında tavaları kaydırmaya başladım. "Buzdolabından süt alır mısın?" Açık buzdolabından ışık sızarken omzumun üzerinden baktım ve Bubba'nın minik figürü kamburlaştı. "Tam yağlı süt, yağsız değil." Sanki onu yakmış gibi aldığı sütü geri koydu, sonra doğru sütü aldı ve sanki o şey beş değil de elli kilo ağırlığındaymış gibi paytak paytak yürüyerek bana doğru geldi.

Sütü ondan alıp yavaşça tezgâhın üzerine koyduğumda oflayıp pufladı, yanakları kızardı, çilleri kızarıklığın içinde kayboldu. Solunum cihazına ihtiyacı olup olmadığını anlamak için bir süre bekledim ama getirmedi, sadece içini çekti ve masadaki koltuğuna çöktü, kocaman meraklı yeşil gözlerle -babasının kilerle aynı tonda, onları ezberlediğimden falan değil.

"Baban hâlâ burada olduğunu biliyor mu?" Doğru miktarda sütü tencereye döküp yavaşça karıştırmaya başlarken sordum.

"Evet," diye utangaç bir gülümsemeyle omuz silkti. "Ona köpeğini geri getireceğimi söyledim." Tam bir ucube gibi onu terk ettikten sonra bile Horoz'un hâlâ çocuğunu yanıma bırakacak kadar bana güvenmesi komikti. Belki de biraz fazla güveniyordu. Başımı salladım, süt hazır olduğunda tozu içine atarken parmaklarımdaki koruyucu içgüdülerini silkeledim ve eriyen çikolatanın şekerli tatlı kokusu havayı doldurdu.

Burada bir fırsatım vardı.

Keşif için belki?

Ama aynı zamanda Bubba ile işleri yoluna koymak için. Elbette, ilk seferinde beni tehdit etmek için buraya gelmişti - aslında bana asla zarar vermeyeceğini itiraf etmiş olsa da. Bir gelincik boyunda olduğu ve benim elimin onun kafası kadar büyük olduğu düşünülürse, yapabileceğinden de değil. O sırada oflayıp puflayarak beyzbol sopasına sarılıp sözcükleri çıkarmaya çalıştığında muhtemelen eğlenmek yerine sinirlenmeliydim. Ama o zaman bile bunu ona karşı kullanmayacağımı biliyordum.

Aslında anladım sayılır.

Babasına bir randevu ayarlamaya kararlı bir şekilde neden buraya gelmişti? Belki de Horoz'un yalnız olduğunu düşündü.

Denediği için onu suçlayamazdım, özellikle de yürüme mesafesinde yaşayan tek bekar erkek ben olduğum için. Banliyöde yaşıyor olsalardı belki de mahalledeki her erkeği denerdi. Bu düşünce beni o kadar güldürdü ki susmak için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım.

Sonra yüzünüz, var olmayan tüm erkekleri mantıksız bir şekilde kıskandım ve beynimi durdurmak için ağzımı açtım.

"Özür diledim," dedim fincanını masanın üzerine, önüne koyarken; bariz bir özlemle fincana baktı. Bardağı ona doğru ittim, kendi bardağıma serin hava üflerken onun karşısındaki koltuğa uzandım ve bacaklarımı yana açarak gerindim. Uzun bir gün olmuştu. Çiftlikte yaşadığım onca sıkıntı beni gerçekten yormuştu.

"Babam senin yaptığını söyledi," diyerek başını bana doğru eğdi, kakaoma üfleme şeklini izledi ve sonra beni mükemmel bir şekilde taklit etti. Babasına ne söylediğimi görmek için köpeğimin peşinden çamur içinde eve dalmış mıydı? Muhtemelen. Meraklı çocuk.

Bubba kendi yudumunu almak için ben bir yudum alana kadar bekledi ve aldığı anda gözleri büyüdü ve yanaklarını kocaman bir sırıtış kapladı. Bu çocuk. Tanrım. Charlie Brown'a falan benziyordu.

Çok sevimli.

Tüm fincanı hüpletti, sadece nefes almak için birkaç kez durakladı. Anlaşılan odada çikolata sorunu olan tek kişi ben değildim.

"Neden onunla randevunu berbat ettin?" Bubba elini çikolatalı bıyığına sürerken sordu ve daha da kötü bulaştırdı. Hiç düşünmeden masaya doğru eğildim ve gömleğimin koluyla çikolatayı nazıkçe sildim. Arkama yaslandığımda Bubba sabırla bekliyordu.

"Bilmiyorum," diye omuz silktim, "bağlanma sorunlarım ve insanları hayal kırıklığına uğratma korkum var, bu yüzden her şeyden kaçınmak için kimseyle yakınlaşmıyorum" konusuna gerçekten girmek istemiyordum. "Ama pişmanım." İtiraf etmek utanç verici olsa da bu doğrudu.

"Madem pişman olacaktın o zaman neden yaptın?" Bubba bana bakarken kaşları çatıldı. "Bu çok aptalca."

"Evet, bazen yetişkinler aptal olabiliyor." Omuz silktim, dudağımı ısırdım ve dürüstlüğümden biraz daha fazla etkilendiğimi hissederek kendi kakaomu höpürdeterek içtim. "Kendi yolumuza kendimiz çıkıyoruz." Tekrar omuz silktim, kendimi kırık bir omuz silkme rekoru kırmış gibi hissediyordum. "Ama insan olmanın güzelliği hatalı olduğumuzu fark etmek ve hatalarımızı düzeltmektir."

"O zaman tamir edecek misin?"

"Neyi düzelteceğim?" Aptalı oynadım.

"Babamla aranı nasıl bozdun?"

Kupamın arkasına saklanıp bunu düşünürken yanaklarım kızarmıştı. Horoz'u tekrar görmek istiyor muydum? Evet, istiyordum. Dün gecenin gidişatından pişman mıydım? Kesinlikle. Bir ilişkiye hazır mıydım, hem de küçük, meraklı bir çocuğun dahil olduğu bir ilişkiye? Hayır, pek sayılmaz.

Ama...

Korkunç bir an için bunu düzeltmezsem ne olacağını düşündüm. Horoz'un gitmesine izin verirsem. Bu çocuğun kapıdan çıkıp gitmesine izin verseydim ve onunla bir daha hiç konuşmasaydım. Birdenbire, sokakta birbirimizin yanından geçerken kafa sallamak dışında ikisiyle de asla etkileşime girmeme düşüncesi midemi bulandırdı.

"Evet, bunu düzelteceğim," diye karar verdim daha karar vermeye hazır olmadan. Bubba canlandı, gözleri büyüdü, sanki bir tür sınavı geçmişim gibi yüzünde kocaman güneşli bir sırıtma belirdi.

O gittikten sonra, akşam yemeğimi yedikten ve kaçırdığım futbol maçının izledikten sonra, yatağıma uzanıp tavana baktım.

En iyi kararına rağmen, aletimi tembel ve kaygan bir şekilde yumrukladım ve soluk yeşil gözleri, derin bir gürleyen sesi ve muhtemelen hak etmediğim ikinci şansları düşündüm. Boşalırken göz kapaklarımın arkasında havai fişekler patladı. Ve sonunda uykuya daldığımda, yıllar sonra ilk kez rüya görmüyordum.

Birkaç dakika içinde hayatımdaki her şeyin değişmesi ne tuhaf. Hiçbir zaman birisinin peşinden koşacak, pencereden kırıntıları ve bakışları izleyecek, birini yatağıma almak için gereken uygun sürenin ötesine dikkat edecek bir adam olmamıştım. Başka bir adamın çöpünü dışarı çıkarmasını izlerken kalbim hiç çarpmamıştı.

Aynı adamın sabahın beşinde -çok erken bir saatte- bilinmeyen bir nedenle aracına binerken tökezlemesini izlediğimde ellerimin sinir teriyle kayganlaştığını hiç hissetmemiştim.

Akşam karanlığı çöktükten sonra, sarı saçlı tatlı bebeğini kalçasına sıkıştırmış, ön kapıdan beceriksizce geçerken onu izlediğimde kesinlikle arzuyla midemin bulandığını hissetmemiştim.

Onunla ilgili her şey .

Sevimliydi.

Kendimi aşık bir çocuk gibi hissetmeme neden oldu ve daha önce hiç böyle hissetmediğim için, şimdi hissettiğimde ne yapacağımı bilmiyordum. Muhtemelen bu konuyu Paxton'la konuşabilirdim. Tüm kardeşlerim arasında bana en yakın olan oydu. Ama pek iyi bir konuşmacı değildi. Onun yerine Ben'i denedim.

Büyük hata.

"Hiç aşık oldun mu?" Ben'e akşam yemeği ısmarlamayı teklif Rudy's'in açık verandasındaki koltuklardan birine uzanırken güneş gözlüklerimi burnuma indirerek sordum. Güneş batmıştı ama kendimi bir pislik gibi hissedip öyle görünsem de gözlüğün bana sağladığı kalkan hoşuma gitmişti.

"Hayır," diye omuz silkti Ben, spagetti eriştelere çatalları dolamak yerine özenle keserek küçük lokmalar haline getirdi.

normal bir insan. Durakladı, ela gözleriyle bana bakarken ısırk dudaklarının önünde sallanıyordu. "Öyle mi?"

"Hayır," diye çabucak cevap verdim, şu anda bu konuya girmek istediğimden emin değildim, her ne kadar en başta onu davet etmemin tek nedeni bu olsa da. Ben aklı başında biriydi. Doktor olduğu için öyle olmak zorundaydı.

Kısa bir süre önce, eşcinsel en iyi arkadaşı -ve taşıyıcı annesi- bir işe girdikten sonra Belleville'e geri taşınmış ve öngörülebilir bir gelecek için ülkeyi dolaşmaya başlamıştı. Yardıma ihtiyacı vardı ve her ne kadar birbirimize ters düşsek de o benim kardeşimdi. Ve geri döndüğü için mutluydum. Tabii ki sevindim.

Şehir merkezindeki dairesinin inşaatını bitirene kadar annemin ona kalacak bir yer vermesine de sevinmiştim. Kısmen buraya yerleşiyor olması fikri hoşuma gitmişti - nihayet, piç kurusu. Ve kısmen de, gerekirse teklif edecek olsam da, Ben'in misafir odamı işgal etmesini gerçekten istemediğim için. İkizler çok sevimliydi ama zaten endişelenmem gereken küçük bir sarışın tehdidim vardı. Kesinlikle iki taneye daha ihtiyacım yoktu.

Belleville halkı her zaman olduğu gibi onu kollarını açarak karşıladı. Ona yardım etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar ve dönüşünün üzerinden sadece bir yıl geçtikten sonra artık tam zamanlı bir işi vardı ve kasabanın, bakkaldaki dedikoducu Jason kadar düzenli bir demirbaşıydı.

Ben, kalan sosu temizlemek için dudaklarını sildi -gerçi sos kalmamıştı, derli toplu piç kurusu- ve beni beklerken başını yana eğdi. Bütün kardeşlerim böyle yapardı. Çünkü her yaptıklarında beni kırdıklarını biliyorlardı. İnsanların bana öyle bakmasından nefret ederdim.

Ağabeyler berbattı.

Başka bir durumda bakışlarının ağırlığı işe yarayabilirdi. Ama şimdi? Horoz'u kendime saklamak istiyordum. Ve bu arzu onun kardeşçe suçluluğundan daha büyüktü.

Onun yerine dikkatini dağıtmak için "Bana işten bahset," dedim. Sessiz ve ciddi ağabeyimi harekete geçirebilecek bir şey varsa o da iş hikâyeleriydi. Yemeğimizin parasını ödmeden önce mevcut rezervasyon sistemiyle ilgili hayal kırıklıkları hakkında yarım saat boyunca sohbet etmesini dinledim ve gece için yollarımızı ayırdık.

Ayrılmadan hemen önce uzanıp kolumu hafifçe sıktı. Ben'in nadiren -eğer dokunmuşsa- kimseye dokunmadığı gerçeğini saymazsak, bu muazzam bir şey olmazdı. Özellikle de bana. Ona bakmak için döndüğümde kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Korkma Trent," dedi beni bırakıp kendi arabasına doğru yola çıkmadan önce. Hiç şüphesiz eve, annesine ve kızlarına dönmek için acele ediyordu.

"Korkma Trent," diye alay ettim sessizce, başımı sallayarak.

Ne şifreli bir ucube.

Eve döndüğümde Horoz'u tekrar gördüm. Gözlerim sanki güneşmiş gibi ona yöneldi. Verandasında oturmuş, kağıda bir şeyler karalıyor, sonra kaşlarını çatıyor, sonra da yeni bir kağıt alıp tekrar karalıyordu. Verandası sonbahar için süslenmişti. Ön kapının yanında gösterişli bir korkuluk duruyordu.

Eğer gerçekten meraklı olsaydım, Horoz'un okulda onu bu kadar strese sokacak ne yaptığını öğrenmek için annemi arayabilirdim. Hava karardıktan sonra, derslere hazırlanırken sadece verandanın titreyen tek ışığıyla aydınlanmış bir şekilde dışarıda olmasının başka bir nedeni olduğunu düşünemiyordum.

Böyle huysuz görüldüğünde bile sevimliydi.

Pembe gözlükler taktığımı biliyordum ama kahretsin. Onu fark etmemek için ne kadar zaman harcadığıma inanamıyordum. Beş yıl boyunca, oluklardan yaprakları temizlemek için süpürgeyle uzanırken kot pantolonunun üstündeki tenine hayran olabiliyordum. Mavi kamyonundaki kiri temizlerken o büyük, uzun parmaklı ellerini arzulayabiliyordum. Köpükleri püskürtürken Bubba'nın omuzlarında gezinmesine izin verdiğinde ve zayıf sonbahar güneşi onu bir melek gibi boyadığında ona yeniden aşık olabiliyordum.

Beş yıl.

Boşa geçti.

Sadece ne istediğimi bulmam gerekiyordu. Nasıl ilerleyeceğimi. Bir sonraki adımın ne olacağından emin değilken Bubba'ya verdiğim sözü nasıl tutacağımı. Bir şeyleri düzeltmek istiyordum ama bu benim için yeniydi. Cesaret uzun zamandır ihtiyaç duyduğum bir şey değildi.

Yaprakların titreyip döküldüğü haftalar boyunca tek düşünebildiğim Rooster Johnson oldu. Ekim ayının başlarında her gün uyandım, işe gittim - ister çiftlikte ister Paxton ve Becca'ya genel müteahhitlik yardım ediyor olayım- ve komşumu düşündüm.

Öğle yemeğimi sessizce yedim, telefonumda Instagram'da gezindim ve Horoz'u düşündüm.

Eve gittim, Barb'la getir götür oynadım ve tahmin edersiniz ki Horoz'u düşündüm.

Ve tüm bunların arasında onu gözlemledim. Tam bir sürüngen gibi. *Tanrım*. Başkalarında sık sık dışladığım davranışların aynısını sergiliyordu. Nefret ettiğim her şeye dönüşmekten kendimi alamıyordum. Randevumuz bu kadar felaket geçtikten sonra ona nasıl yaklaşacağımı bilemiyordum. Her şeyin boka sarması kesinlikle benim hatamdı ve özür dilemiş olmama rağmen bu kesinlikle yeterli gelmemiştir.

Sıkışmıştım.

İşte bu yüzden, düşünceli sürgünümün birkaç haftasında, yanımda on bir yaşında çöpçatanlık yapan bir çocuk olduğu için biraz minnettardım.

Bubba Cadılar Bayramı'ndan iki hafta önce evime geldi. Yapraklar artık yere tamamen yerleşmişti ve çiftlikte geçirdiğim uzun bir günün ardından bitkin düşmüştüm. Uygulamalı işlerde yardım edecek insanlarım ve atölye işlerinin çoğunu yapacak kişilerim vardı ama bugün cehennemden bir gündü.

Üç çalışan hasta olduğunu söylemişti ve normalde bu büyük bir sorun olmazken, dükkânda oldukça yoğun bir gündü ve ben kasayı devralırken ön tarafta saatlerce satış yapmak, flört etmek ve müşterilerle tatlı tatlı konuşmak zorunda kalmıştım.

Kardeşlerim arasında en konuşkan olanın ben olduğum gerçeği göz önüne alındığında, bu çok komikti. Yine de bazı günler Paxton'ın olduğu gibi olmayı arzuluyordum. Ya da Ben. Ya da diğer ağabeylerimden herhangi biri. Kimse farklı bir şey beklemezken, kestiğim ağaçlar kadar sessizdim.

Ne yazık ki bu gerçek değildi.

Herkes benden bir gösteri istedi.

Yaşlandıkça neşeli çocuk olmanın ne kadar yorucu hale geldiği neredeyse komikti. Ama şimdi sıkışmıştım. Kişiliğimi değiştirmek için çok geçti, özellikle de çoğu gün gevezeliği umursamazken.

Tüm bunların ışığında Bubba'yı gördüğümde sinirleneceğimi düşünebilirsiniz ama sinirlenmedim. Minik sarışın kafasını arka kapımda gördüğüm anda resmen aydınlandım. Televizyondaki yemeğimi daha sonra yemek üzere buzdolabına kaldırdım ve ön kapı yerine arka kapıya gizlice gelmesinin nedeninin muhtemelen babasının onu şeytani planlarını düzenlerken görmemesi olduğunu fark ettiğimde gülmemeye çalıştım.

Sanki bu gizli bir görevmiş gibi.

Sanırım, ilk gerçek tanışmamızın minik ellerinde bir beyzbol sopasıyla olduğunu düşünürsek, bu kadar şaşırmamalıydım.

İçinde biraz James Bond var.

Bubba, buraya gelme sebebinin "babasının anlayamayacağı bir ödev yardıma" ihtiyacı olduğunu itiraf etmeden önce benden birkaç dakika Barb'ı okşamamı rica etti. Sıradan, yorucu bir Salı günüydü ama Noel gibi hissettirdiği kesindi.

Bubba Johnson varken kimin cesarete ihtiyacı vardı ki? Ben de onu eve kadar takip ettim.

Horoz'un evine en son girdiğimden bu yana o kadar uzun zaman geçmişti ki, sanki her şeyi yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Horoz'u görmek üzereydim. Gerçekten onu *görmek*. Ön verandamdan ya da oturma odamın penceresinden daha yakından. O kadar gergin, terli ve titriyordum ki ona yaklaşmak sanki ölüme yürümek gibiydi. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ve Bubba kederli bir şekilde evime bakıp duruyordu çünkü bu sefer Barb'ı geride bırakmayı tercih etmiştik.

"Neden ben?" Ön kapıyı iterek açarken sordum, sesim duyulacak kadar yüksekti. Bubba'nın gözleri muziplikle parıltıyordu. Bunun ne olduğunu bilmiyordum. En başta benim evime gelmesi oldukça garipti ama şikâyet etmiyordum. Belki de Bebek Bond'un beni babasının hayatına tekrar sokmak için bir planı vardı, benim büyük hatama rağmen. Eğer durum buysa, bunu mahvetmek istemedim. Her ikisine de, ne kadar pislik yapmış olursam olayım, ikinci bir şansa değer olduğumu kanıtlamalıyım.

"Cadılar Bayramı'na hazırlanmakla meşgul." Gözlerini kırıştırdı, sonra küstahça burnunu çekti. Bubba sadece çocukların yapabileceği şekilde, "O okulunda resim öğretmeni," diye açıkladı. Sanki bana babasının lanet olası bir başkan olduğunu söylüyordu. Sesi benimkinden çok daha yüksekti ve çok daha az yumuşaktı. Kahretsin. Horoz'un bu ziyareti muhtemelen onaylamadığını çok geç fark ettim.

Kafamın arkasında alarm zilleri çaldı. Bu garipti, değil mi? Evet, evet. Evet, kahretsin.

Kahretsin.

Kahretsin.

Arkamdaki kapıya baktım -şimdi milyonlarca mil uzakta gibi geliyordu- kaçmanın bir seçenek olmadığı sonucuna çabucak vardım.

İlerlemekten başka çare yoktu.

Bu elime geçecek tek ikinci şanstı.

Horoz tuhaf olduğumu düşünse de düşünmese de, kendimi ona kanıtlamak risk almaya değerdi. Kahretsin, benim hakkımda zaten sahip olduğundan daha düşük bir fikre sahip olamazdı.

Dürüst olmak gerekirse. En kötü ne olabilirdi ki?

Ben irkildim ve Bubba benim kargaşamdan habersiz bana sırtıttı, sonra bana iki kez başparmağını kaldırdı ve kasıla kasıla mutfağa doğru ilerledi.

Köşeyi döndüm ve... İşte

oradaydı.

Horoz.

Hem lezzetli hem de sevimli görünüyor.

Ağzım kurudu. Başı öne eğikti, pembe dudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı ve yaptığı işe odaklanmıştı. Saçları yağmur fırtınasından sonraki nemli toprakla aynı renkteydi. Saçlarını sanki parmaklarıyla karıştırıyormuş gibi geriye doğru itmişti. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, bunu hemen fark ettim çünkü lanet olası gözleri beni o kadar sıkı yakalamıştı ki, o bakmasa bile onlara bakmak bile düşünmemi zorlaştırıyordu.

O karşımdayken daha rahat nefes alabiliyordum. Sanki kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış bir köpek gibi aynı mutfaktan kaçtığımdan beri eksik olan parçalarım tekrar yerine oturmuştu.

Muhtemelen uygunsuz bir süre boyunca ona baktıktan sonra nihayet ne yaptığına dikkat ettim. Yemek masasının tamamı renkli kâğıtlarla doluydu - turuncu, beyaz, siyah, yeşil- kolayca tanınabilecek şekiller vardı ama beynim damarlı ellerinin arkasını ve iri omzunun kıvrımını izlemek için bunları görmezden geldi. Üzerinde çalıştığı projenin üzerine eğilmiş, büyük ve muhteşem elleri için çok küçük olan makasla özenle bir balkabağı oyuyordu. Masanın altın rengi ahşabı çalışmasının altında boğulmuştu, ancak aralardan sızan boşluklar tepedeki ışığı yakalıyordu.

Horoz'un omuzları gergindi. Beni

henüz fark etmemişti.

Bunu yaptığında ne yapacaktı?

Beni kovar mıydı?

Beni içeri davet eder misin?

Umarım bu sefer kendine zarar vermez.

Ellerimi yumruk yapıp uzanmamak için kendimi zor tuttum.

Bubba sırt çantasını karıştırıp ödevini arar gibi yaptı, sonra -çok dramatik bir şekilde- içeri çaktı ve çantayı yere bıraktı. "Okulda unutmuş olmalıyım." Bana gülümsedi, yalancı bir gülümsemeydi bu.

çok açıktı. Tezgâha doğru ilerlediğini fark etmemiştim bile. Yine de babasına baktığımı fark ettiğinden şüphem yoktu, eğer gülümsemesi bunun bir göstergesiye.

Horoz ona baktı, kaşlarının çatıklığında endişe okunuyordu. Bir sorun olmadığını görünce işine geri döndü ve beni görür görmez oturduğu yerde öyle bir sarsıldı ki dizlerini masanın alt tarafına vurdu. Omuzlarındaki gerginlik katlanarak artarken çenesi düştü, gözleri fal taşı gibi açıldı... kahretsin.

Lanet olsun.

Hâlâ orada bir acı parıltısı vardı. Şaşkınlığının ardına gizlenmiş, sessizce titriyordu.

Bunu ben

yapmışım.

Onu incittim.

Tanrım.

Yaptığım şeyi düzeltmek için ellerim kaşınıyordu. Ben bir tamirciydim. Belki Paxton'ın tamir ettiği gibi değil. Kardeşlerimin hepsinden daha dokunsaldım, daha konuşkandım da.

Omuzlarına yapışmak için can atıyordum. Gerginliği atmaya çalışırken onları sertçe sıkmak için. Muhtemelen daha da sıkılaşmaya devam edecek, dudakları ne yaptığımı, neden burada olduğumu sormak ister gibi titreyecekti ama kelimeler gelmeyecekti. Hiç gelmediler. Ama belki de fantezi dünyamda ona o kadar iyi bir masaj yapardım ki, yaptığım şey için beni affederdi. Kelimeler akacak ve o günah kadar tatlı, Güneyli mırıltısı beni yeniden aydınlatacaktı.

"Görünüşe göre-" Bubba gözlerini kırıştırdı. "Bana yardım edemezsin," diye tereyağı gibi kalın bir sesle konuştu. "Neden babama yardım etmiyorsun?" Kırpiklerini bana doğru kırıştırdı ve ben de kendimi tutamayarak ona sııttım ve başımı salladım. Sinsi küçük pislik. Horoz'un teni kızardı, sıcaklık yanaklarından inek desenli süveterinden dışarı fırlayan omuzlarına kadar yayıldı.

Böyle tatlı görünüyordu.

Onu bir sünger gibi emdim. Son birkaç haftadır onu ne kadar izlesem de, bunu hiç görmemişim. Onu hiç yatmak için giyinmiş, sarmaş dolaş görmemişim. Uykulu ve yeni duş almış. Hala ıslak olan saçlarından boynuna damlayan su damlacıklarını yalamak istedim.

Ama

yapmadım. Zar

zor.

Yumruklarımı biraz daha sıkarsam derimin kırılacağından emindim.

"Gerçekten gerginsin, Roos," diye mırıldandım, ellerimi omuzlarının yanlarından ensesindeki yumuşak tüylere doğru ovuşturmak istiyordum. "Rahatla." Kendimi bunu yapmaktan alıkoymak için yumruklarımı daha sıkı sıktım ve dudaklarından çok sessiz, küçük bir "eep" sesi çıktı. Elimde olmadan sııttım. "Bana nasıl yardım edeceğimi göster."

Üçümüz balkabaklarını, hayaletleri, kazanları ve zombi ellerini keserek onun yükünü hızlıca hallettik. Hızlıca halletmek istediğim tek iş bu değildi. *Ha*. Kendi şakama gülmemeye çalışarak Bubba'yı gözlemledim. Ufacık tefecik ve sadece on bir yaşında olmasına rağmen Bubba şaşırtıcı derecede yetenekliydi. Dürüst olmak gerekirse benden çok daha iyi. Kesip biçerken küçük dili dışarı fırlıyor, minik kâğıt parçaları masanın üstüne düşüyordu.

Ellerimi her zaman iyi kullanmışımdır ama bunun gibi hassas işlerde de her zaman berbat olmuşumdur. Yanımda oturan Horoz'un dikkatimi dağıtmasına hiç yardımcı olmuyordu. Bacaklarımı açmak, onun kalçasının sıcaklığını hissetmek için can atıyordum. Ama yapmadım. Benden bunu istediğini sanmıyordum. Horoz'a doğru ne zaman nefes alsam yeniden geriliyordu ve teninin ellerimin altında ne kadar sıcak hissedebileceğinin verdiği heyecan sadece bir . Bir alay.

Kendimi lanet olası bir keşiş gibi hissediyordum, bacaklarımızın birbirine değmesini en kışkırtıcı ön sevişmeymiş gibi hayal ediyordum.

"Ben kazandım!" Bubba tezahürat yaptı ve bir yarışma olmamasına rağmen makasını gösterişli bir şekilde yere vurdu. Horoz eğlenerek homurdandı, geldiğimden beri çıkardığı ilk gerçek sestir bu. Terli ellerimi kotuma sürterek yaptığımız işe hayranlıkla baktım. Kart stoğu yığınlarının boyutları değişiyordu. Horoz kesinlikle üçümüz arasında en çok işi yapan kişiydi ve elbette resim öğretmeni olduğu için en düzgün çalışma onunkiydi. Bubba'nın eserleri de etkileyiciydi. Ve benimkiler... şey. Elimi orantısız hayaletlerime ve onları gizlemek için tırtıklı balkabaklarına sürerken yüzümü buruşturdum.

Belki de pek yardımcı olamamıştım.

Bir anaokulu öğrencisi daha incelikli olabilirdi.

Yanaklarım utançtan kızardı. Horoz onları ne hale getirdiğimi görmeden önce elimdeki kâğıtları çöpe atma isteği duydum. Horoz'un devasa pençesi uzanıp benimkinin üzerinde gezinirken sıcaklık tenime yayıldı. Ona baktım ve başını salladı, sanki zihnimi okuyabiliyordu - ya da yığınlarımızı karşılaştırdığımı ve çöp kutusuna özlemle baktığımı görmüştü. Gözlerinde yapamadığım bir şey vardı.

Dudağını ısırırken deşifre etti ve avucunun içi elimin arkasını sardığında ve beni nazikçe sıkıldığında nefesim kesildi.

Çok sıcaktı.

Çok sıcak.

Parmaklarım onunkilerin altında kıpırdandı ve gözlerinin kenarları kırışarak bana belli belirsiz bir gülümseme sundu, ben de ona tüm gücümle karşılık verdim. Hayatım boyunca hiç bu kadar sert gülümsediğimi hatırlamıyorum. *Bana dokunuyordu!* Şükürler olsun diye bağırmak istedim ama bunun onu korkutacağını düşündüm. Ki bu yapmak istediğim son şeydi.

Gözleri *teşekkür etti.*

Mükemmel olduklarını

söylediler. *Sorun yok* dediler.

Bu yüzden rahatladım, beynimin "*her şeyi mahvettim*" diye çılgılık atan kısmını kapatarak tüm dikkatimi gerçekten önemli olan şeye, *Horoz'un elimi tuttuğu* gerçeğine verdim. Farklılıklarımıza hayranlık duyarken ve onun sıcaklığını içime çekerken saniyeler yüzyıllar gibi akıp geçti. Horoz'un teni benimkinden daha solgundu, daha yumuşaktı. Bu da mantıklıydı. Günlerini güneşin altında odun keserek ve diğer çeşitli işlerle uğraşarak geçirdiğinden şüpheliydim. Benim ellerimde nasır üstüne nasır vardı. Horoz'un elleri lekesizdi. Parmakları benimkilerden daha uzundu, onun boyundaki bir adam için neredeyse narindi ve serçe parmağının dış kenarında tatmak istediğim çok şirin, çok sevimli küçük bir ben vardı.

Bubba biraz öksürdü ve ikimizi de korkuttu.

İyi olduğundan emin olmak için ona baktığımda, merakla başını yana eğmiş bize bakıyordu. Horoz elini çekti ama olan olmuştu bile.

Şimdi nasıl hissettiğini biliyordum.

Elbette onu daha önce de öpmüştüm ama *bu* farklıydı. Şeker gibi tatlıydı.

Masum da.

Dilimi boğazına sokmak ve parmaklarımı kıkına sokup içinin ne kadar sıcak olduğunu test etmek istemem gibi değil. Hayır. *Bu* düşünceler masumiyetten olabildiğince uzaktı. Onu o kadar çok becermek istiyordum ki, bana bir kez bakıp anlayacağından ölesiye korkuyordum. Karnımdaki çırpıntı beni rahatsız etse de, şehvet en azından tanıdık geliyordu.

Daha önce hiç Horoz'un boyunda bir adamla karşılaşmamıştım. Bu düşüncede baş döndürücü bir şey vardı.

Onu ısırarak için dişlerim ağrıyordu ve ona hükmederken büyük, kabarık kışına sürtünmenin nasıl bir his olacağını hayal ederken aletim titriyordu. Benden daha büyük birini alt etmekten daha ateşli bir şey olamazdı. Çoğu erkeğin geldiği kadar büyük olduğum gerçeği göz önüne alındığında, bunu yapabildiğimden değil.

Horoz değil ama.

O yepyeni bir türdü.

Araba yolundaki öpüşmemiz bir gösterge olsaydı, istediğimi yapmama izin vereceğini sanmıyordum. Bu rahatsız edici düşünceden sıyrıldım ve onun yerine ne kadar iyi hissettirdiğine odaklandım. Elimin dokunduğu yer hâlâ karıncalanıyordu.

Horoz ve Bubba'nın her şeyi toplamasına yardım ederken ve onun iş için çantasını özenle hazırlamasını izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Ona pek çok şey sormak istiyordum ama aramızdaki sessizlik ilk kez bu kadar rahattı, ben de buna izin verdim.

Daha sonra sorular için zamanımız
olacaktı. Olmasını sağladım.

Çiftliği devraldıktan beri her sonbaharda olduğu gibi, ilkokul için bir okul gezisine ev sahipliği yaptım. Horoz'un ders hazırlığına yardım ettiğim günün ertesinde, çocuklar parlak desenli kıyafetler içinde kapıdan içeri süzıldüler, dükkânı ve sunduğu her şeyi incelerken gözleri kocaman açılmıştı. Bubba'nın küçük beyaz-sarı kafası diğerlerinin arasından sıyrılıp bana doğru ilerlerken yüzünde boktan bir sırıtış vardı.

Ve arkasında babası vardı.

Şaperonluk.

Çünkü tabii ki öyleydi.

Yeşil gözleri yumuşaktı, yanakları pembeydi, dükkânın etrafına bakıyordu, tıpkı etrafını saran küçük ördek yavruları gibi şaşkındı. Onunla flört etmiş olabilirim. Hem de çok. O kadar ki diğer öğretmenlerden bazıları merakla başlarını bize doğru eğdi.

Ama Horoz kıpkırmızı olmasına rağmen randevumuzda olduğu gibi sessiz kaldı. Ve bana şaşkın şaşkın bakmaya devam etti.

Ne yaptığımı bilmiyormuş gibi .

Bu iyiydi.

Ben de ne yaptığımı bilmiyordum. Ve sabırlı olabilirdim.

Muhtemelen.

Onu görmek güzeldi. Çocuklara hava atarken duruşumu düzeltmek güzeldi. Onları arazide gezdirirken. Elimdeki baltalara -çoğunlukla gösteriş için- gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakmalarına izin verirken. Umarım Horoz onları kullanırken beni düşünmüştür. Terli ve kasları şişkin. Umarım *onu* da aynı ustalıkla kullandığımı düşünmesini sağlamıştır.

Oduncu sapkınlığı var mıydı? Ya da genel olarak bir kas eğilimi?

Kesinlikle uygunsuz bir süre boyunca kollarıma bakmıştı. Ona bir gösteri yapmak istediğim için normalde gösterdiğimden daha fazla esnemiştim. Günün sonunda çocukları kapıdan çıkarırken yanakları kızarmıştı ve kirpiklerinin arasından bana baktı, çok utangaçtı.

O akşam Bubba bir gün önce geldiği saatte kurt gibi sırtarak evime geldi. Bu sefer tamir edilmesi gereken bir "banyo sızıntısı" vardı. Horoz beni ikinci kez gördüğüne ilkinde olduğu kadar şaşırmıştı ama ben banyo lavabosunun altını karıştırırken ve burnumu kaşındıran tuhaf kokuyu görmezden gelmeye çalışırken hiçbir şey söylemedi.

Onlarla gezi hakkında konuştum.

Gevezelik ediyordum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum ve orada bir misafir olduğumun ve ayrıcalıklarımın kolayca iptal edilebileceğinin son derece farkındaydım.

Bubba kapı aralığından öksürdü. Yüzükoyun yattığım yerden - muhtemelen gereksiz yere- tezgâhın altındaki boruları tutan vidaları sıkarken ona baktığımda, Horoz'un bacaklarına yaslandığını, babasının kocaman, muhteşem elinin omzuna yayıldığını ve her ikisinin de beni neredeyse... temkinli bir şekilde izlediğini görebiliyordum.

Ben gelmeden önce sızdıran lavabolarını kim tamir etmişti?

Yükü ağırlaştığında Horoz'a işinde kim yardım etmişti?

Bubba bundan sonra her gün geldi ve sorularımın cevabı, geçici ateşkesimizden sadece birkaç gün sonra

Bubba'nın bana verdiği görevler, beni ona yaklaştırmak için taktikler olmaktan çıkıp Horoz'un *gerçekten* yardıma ihtiyaç duyduğu Şeyler haline gelmeye başladı.

Sahte ev devi yerine gerçek ev devi. Sahte bir

sızıntı yerine, gerçek bir sızıntıydı.

Dolaptaki ampul yanmıştı-

Arka bahçede doldurulması gereken bir delik vardı. (Bunun için Bubba ve Barb'ı suçladım.)

Her geçen gün Johnson'ların yalnız oldukları daha da netleşiyordu.

Ben gelmeden önce kimse yoktu. Kimse

onlarla ilgilenmiyordu.

Ondan.

Horoz evlerine katılmamın tuhaf olduğunu düşündüyse de bunu hiç söylemedi. Tek kelime bile etmedi.

Dostluğumuz filizlendi, kırılgan ve yeni, ama yine de değerli.

İlk başta ona yaptığının kefarecini ödemek istemiştim. Ya da en azından istediğimin bu olduğunu *düşünmüştüm*. Ama kısa sürede kendimi kandırdığım ortaya çıktı. Çünkü Horoz'un gözleri her gece biraz daha sıcak bakıyordu - şaşkın olmasa da- ve beni utangaç bir şekilde sıcak bir tupperware dolusu akşam yemeği ile eve gönderiyordu.

Barb'ın başı dizimdeyken yemek masamda tek başıma otururdum ve şöyle düşünürdüm... kahretsin.

Belki bir gün, kendimi yeterince kanıtlarsam, onlarla birlikte masalarına oturmak için davet edilirdim.

Belki bana ihtiyaçları olduğunu fark

ederler. Daha önce kimsenin bana

ihtiyacı olmamıştı. Bir erkek hayal

kurabilir.

Cadılar Bayramı her yıl olduğu gibi bu yıl da sinsice yaklaştı. Öncesindeki hafta boyunca günlerim, her yaştan çocuğun boyadığı, yapıştırdığı ve pastel boya ile boyadığı kâğıttan kesiklerle doluydu. Trent'in bunların yaratılmasına yardım ettiğine hala inanamıyordum; cehennem gibi gerçeküstüydü.

Her ne kadar zor bir görev gibi gelse de, Belleville İlkokulu'nun koridorunu kostüm geçidi için süslemek üzere kartonları perili evlere dönüştüren çocuklara odaklanırken, onun sevimli kaş çatıklığının ve büyük beceriksiz ellerinin anısını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Bu işe başladığımdan beri her yıl, saat gibi işleyen Cadılar Bayramı günü, gülünçten düpedüz komik olana kadar değişen renkli kostümler giymiş çocukların cümbüşüyle doluydu. Sınıfımın önünden geçen geçit töreninden her zaman keyif alırdım ve aklımın yarısı başka yerde olsa da bu yıl da farklı değildi.

Trent'in dokunuşuyla omzum hâlâ karıncalanıyordu.

Küçük bir laboratuvar önlüğü ve korkunç beyaz bir peruk takan bir çocuk yanımdan geçerken beni selamlamak için geçirdi ve ben de anaokulu öğrencilerinin koridorda yavaşça ilerleyişini izlerken gülümsememi omzuma sakladım. Koridorun her iki tarafındaki duvarlara sıkıştırılmış diğer öğretmenler ve velilerle omuz omuza durarak sabırla bekledim,

Kabarık sarışın küçük oğlumu bulacağım an için çocukların sallanan kafalarını arıyordum.

Ne kadar büyüdüğüne hâlâ inanamıyordum. Buraya taşındığımızda, odamın önünden ilk geçenlerden biriydi. Şimdi ise sonuncuydu. Geçit töreninin hızına bakılırsa beşinci sınıfın bitmesine daha en az on dakika vardı, bu yüzden biraz rahatladım ve aklım başımdan gitti.

Trent Montgomery.

Bugünlerde düşünebildiğim tek şey o. Felaket randevumuzdan sonra onu bir daha asla göremeyeceğimden emindim ve yanılmışım. Mutfağımızda Cadılar Bayramı için hazırlık yapmama yardım ettiği o günden beri neredeyse her gece evime geliyordu.

Suçlunun büyük ihtimalle Bubba olduğunu biliyordum. Bütün randevuyu düzenlediğini itiraf ettikten sonra biraz yıkılmışım ama bunu çabucak atlatmışım. Açıkçası şaşırmamam gerekirdi. Geçen Ekim'den beri kendini aşk tanrısı sanıyordu. Ve son zamanlarda bana ne tür bir erkek arkadaş seçmeyi düşündüğümle ilgili çok fazla soru soruyordu. Sanki birini bulmak markete uğrayıp reyonları dolaşmak kadar kolaymış gibi.

Keşke öyle olsaydı.

Bana büyük, koruyucu ve yufka yürekli bir şişe verin, ben de hazırım.

Ama işler böyle yürümüyordu ve Bubba'nın tüm çabalarına rağmen Trent'le romantik bir ilişkimizin olmayacağını biliyordum. Garip bir şekilde, Trent'in beni erkenden reddetmesine sevinmişim. Sonuçta arkadaş olabileceğimiz anlamına geliyordu. Hatta üzerine salya akıtmama ve kelimenin *tam anlamıyla* kan akıtmama rağmen beni rahat bırakacak kadar kibardı.

Benden çok ama çok uzakta kalmak isteyeceğini düşünürsün. Dostum olmak değil.

Tamir etmeye hiç vaktim olmayan şeyleri tamir etmek ve sırf bizi *sevdiği* için çocuğumla -ve benimle- takılmak için her gün uğramamak.

Bir arkadaşsa sahip olmak güzel bir duygu olsa da, bunun uzun sürebileceğinden emin değildim. Büyükanнем ve Robin benim tek kalıcı ilişkilerimdi. İnsanlarla gerçek bağlar kurmakta zorlanıyordum. Belki de yeterince paylaşmadığım içindir. Nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Büyükanнем duvarlar ördüğümü söyledi ama ben onu omuz silktim. Duvarlar olsun olmasın, Trent her gün ortaya çıkmaya başlamadan önce onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünüyordum. Hatta ondan kaçmaya başlamaya bile karar vermişim.

İşte bu yüzden, haftalardır aynı sevimli örüntüyü sürdürmesine rağmen, kapıma her gelişinde hâlâ şok oluyordum. Bana her gülümsediğinde, benimle her dalga geçtiğinde ya da onun yanında tek bir kelime bile edemediğim gerçeğini görmezden geldiğinde şok oluyordum.

Benim gibi biri için arkadaşlıklar değerli, nadir şeylerdi.

Kendime bunu söyledim. Beni istememesini daha az acı verici kılmak için kendime bunu tekrar tekrar hatırlattım. Etrafımda olduğu için *minnettardım*, tabii ki . Ama bu, Bubba'nın onu erkek arkadaşım yapmaya kararlı ve bağlı görünmesinin acısını azaltmıyordu. Büyük adama deli gibi aşık olduğum doğru olsa da, Bubba bunu *bilmiyordu*.

En azından ben düşünmüyordum.

Trent'e olan aşkımdan bahsettiğim tek kişi büyükannemdi ve onun ve Bubba'nın BBC *Planet Earth*'ü izlemek yerine aşk hayatımın dedikodusunu yaptıklarından şüpheliydim. Bubba'nın ne yapacağı hiç belli olmazdı. Ya da ben öyle sanıyordum.

Yakın zamana kadar.

Onun motivasyonunu, kararlılığını anlamıyordum. Canım yansa da yaptığı şeyde gerçek bir zarar yoktu, özellikle de Trent aldırıyor gibi görüldüğü için. Bu yüzden, muhtemelen yapmam gerektiği halde, buna bir son vermedim. Kendi iyiliğim için.

Trent her geldiğinde neşeliydi, mırıldanıyor ve sırıtıyordu, gözlerinde bir kıvılcım ve adımlarında bir bahar vardı. Bubba'nın ona verdiği her meydan okumaya, inci gibi beyaz dişlerini hınzırca parlatarak, gözleri parlayarak karşılık veriyordu. Yaptığı onca şeyden sonra evim hiç bu kadar derli toplu olmamıştı. Her sızıntı, yanmış ampul ve gevşek vida Trent Montgomery'nin yetenekli elleri tarafından hızlı ve verimli bir şekilde fethedilmişti.

Yapmadığı tek şey duvarlara sinen tuhaf kokuydu. Ama hiçbir çamaşır suyu bu kokudan kurtulamamıştı, bu yüzden onu suçlamadım.

Tüm yaratıcılığına rağmen Bubba bile sonunda Trent'e yaptıracak bir şeyler bulamamıştı.

Dün gece onu yatağına yatırdığımda Bubba hayal kırıklığına uğramıştı, akşamın erken saatlerinde hiçbir şey bulamamıştı. Görünüşe bakılırsa siyah saçlı iri adamı nasıl ikna edeceğine dair hiçbir fikri kalmamıştı ve rahatlamadığımı söyleyemezdim.

En azından bir parçam.

Diğer kısmı *ağrıyordu*.

Her gece yaptığım gibi sıcak alnından öptüm ve ona mevcut kitabımızın bir bölümünü yüksek sesle okudum. Ben ona şarkımızı söylerken, o uykulu bir şekilde doldurulmuş tavuğuna sarılmış, yorgun ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde uyuyakaldı.

Gecenin yorgunluğunu atmak için aşağıya indikten on dakika sonra Trent kapımda belirdiğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Günahkâr bir gülümseme, altılı bir paket ve kalçasını kapı aralığına yaslayıp beklerken sert meme uçlarını gösterecek kadar dar beyaz bir tişört giyiyordu.

"Beni içeri alacak mısın?" Trent'in sesi dizlerimi titreten şakacı bir mırıltıydı. Kalbim boğazımda, biraz tökezleyerek onu içeri aldım. Gülümsemesi yumuşamıştı ve parmakları az önce ne kadar paniklediğimi biliyormuş gibi sırtımın alt kısmına . "Ben ısırمام," ekledi, sesi içten geliyordu. Sonra yumuşak gülümsemesi tekrar vahşileşti. "*Hem de çok*."

Yanımda benim küçük çöpçatanım olmadan geldiği ilk geceydi.

Başarılacak bir görev olmadan.

İlk kez benim için geliyordu. Sadece

benim için.

Çünkü biz arkadaştık.

Ve *görünüşe* göre arkadaşlar böyle yapar. Ayrıca, *görünüşe* göre seni ısırmakla ilgili şakalar yapıyorlar? Ve durmadan seninle flört ediyorlarmış. Yine de bunu ciddiye almadım. Trent duygularını bana açıkça ifade etmişti ve Beatrice Montgomery'nin o gün markette açıkça belirttiği gibi, Trent... bir flörtçüydü. Bunu herkes biliyordu.

Bana yöneltildiğinde beni rahatsız etse bile, bu beni hiç rahatsız etmemişti.

Sadece beni fark sevindim. Yani evet.

Dikkatim dağıldı.

Dikkatim dağılmıştı.

Başımı salladım, önceki gecenin anıları bir anlığına kaybolurken küçük çocuklardan oluşan kalabalığa odaklanmaya çalıştım. Kurt kostümü giymiş bir çocuk uludu, sonra hapşırdı, muhtemelen kıyafetine yapıştırdığı sahte tüylere alerjisi vardı. Elimdeki kutudan ona bir mendil uzattım ve burnunu çekti, kurt adam maskesini çıkardı ve gözlerini kırıştıtararak bana baktı.

Ah.

Carter Dougal.

Şimdi dördüncü sınıftaydı ve daha küçükken bir keresinde pastel boyayı burnuna öyle bir sokmuştu ki annesini aramak zorunda kalmıştım. Sanat projelerine tüm dikkatini verirdi. Geçen sonbahar babası onu okuldan almayı unuttuğunda, dikkatini dağıtmak için ona eskiz defterimi ve birkaç boya kalemi vermiştim. Bubba ona öğle yemeğinden ayırdığı kurabiyeyi verdi ve üçümüz bir saatten fazla kaldırımda oturup babasının nihayet gelmesini bekledik. Carter ağlamıyormuş gibi yaptı. Bubba ve ben de o utanmasın diye ağlamıyormuş gibi yaptık.

Ertesi gün masamda yeni bir çizim vardı.

Artık oturma odamın duvarında diğerlerinin yanında onurlu bir yeri olan bir çizim.

Carter yine hapşırды ve ben de ona bir mendil daha verdim. Mevsimlerin değişmesi küçük insanlar için soğuk algınlığı mevsimi anlamına geliyordu ve ben de hazırlıklı gelmiştim. Görünüşe göre Belleville'in yarısı bu ay hastalanacaktı ve ben de planlamadan başka bir şey yapmıyordum. Öyle olmak zorundaydım.

Carter küçük burnunu ovuşturup mendilleri cebine tıktırırken, "Teşekkürler Bay J," dedi.

İğrenç.

"Bir şey değil, Carter."

Maskesini tekrar taktı ve bana başparmağıyla verdi.

Büyükannem çocukların vebalı gibi olduğunu söylerdi.

Her ne demekse.

Küçük çocuklardan nefret ettiğini söylemesine rağmen, herkes (Bubba, ben ve bingo arkadaşları) onun çok konuşkan olduğunu biliyordu. Onu gördüğü andan itibaren, asla itiraf etmese de, ona karşı yumuşamıştı. Charlotte'un kuzeyindeki boktan apartmanımda otururken sık sık görüntülü konuşurduk. Bubba'nın tombul yanakları ortaya çıktığı anda yüzü aydınlanırdı. Artık konuşabildiğine ve başını belaya sokabildiğine göre, ikisi hırsızlar kadar yakındı.

Bu da bana Trent ve Bubba'nın ne kadar yakınlaştığını hatırlattı ve bu kalbimi sızlattı.

Bubba'dan bahsetmişken, onun küçük kafasını köşede gördüm ve bana doğru gelirken sırtışım o kadar genişledi ki yanaklarım acıdı. Bir *dakika*. Ne...? Kostümünün sadece bir kısmını giydiğini fark ettiğimde gülümsemem düştü.

Gerisi nereye gitti?

Beni gördüğünde hayal kırıklığına uğramaması için yüzümdeki sırıtışı geri almaya zorladım ve ona daha sonra sormak üzere aklıma bir not aldım. O sabah onu sınıfına bıraktığımda geçit töreninde Batman olacağı için çok heyecanlıydı. Ne olmuştu ki?

Aramızdaki mesafe kapandığında Bubba'nın gözleri meydan okuyordu ve kostümünün hâlâ üzerinde olan tek parçasına yapışmış renk lekelerini gördüğümde kalbim bir kez daha acıdı. Batman maskesi belirgin bir şekilde eksikti.

Giydiği siyah tişörtün göğsünde sahte kaslar ve parlak bir amblem vardı. Bubba'nın bacakları kostüm pantolonu yerine, daha önce giymediğini bildiğim eşofman altıyla kaplıydı. Kimse beni kostüm arızası ve yedek kıyafet konusunda aramadığına göre, eşofmanları önceden getirdiğini varsayabilirdim. Böyle bir şey olursa diye.

Bir an için zamanda geri gittim.

Yine on üç yaşındaydım. Dolabım açık duruyordu. Spor kıyafetlerim terli ve tenime yapıştıkları yerler ıslaktı. Üzerimi değiştirmek üzere olduğum kıyafet ayaklarımın dibindeki yıpranmış karo zeminde, düştüğü yerde lime lime duruyordu.

Ondan sonra okula yedek kıyafet getirmeye başladım. Hayır.

Hayır.

Bu olamaz. Olabilir mi? Belleville öyle değildi ve Bubba da ben değildim.

Benim onun yaşındayken yaşadıklarını onun da yaşıyor olmasından duyduğum korku nabzımın hızlanmasına ve alnımda yapışkan, rahatsız edici bir ter oluşmasına neden oldu. Ama yine de o yanımdan geçerken gülümsememi korudum.

Yeşil gözlü. Çiller. Yumuşak soluk saçlar.

Kırmızı tuğla duvarlar. Leylak rengi halı. Bir karton mendil kutusu. Kırmızı, yeşil ve sarı kostümüm.

Bubba bana gülümsedi ama ikimiz de ağladığımızı biliyorduk. Kırmızı yanakları benek benekti ve yanımdan geçerken bana bakarken yeşil gözleri dalgalanıyordu, belki de öfke ya da başka bir şey bekliyordu. Bilmiyorum. Belki başka bir baba olsa kızardı. Kostümlerimiz için saatlerce uğraşmıştım, ne de olsa birbirimize uymamızı istemişti. Ama ben o adam değildim. Ben o baba değildim.

Bubba'yı tanırdım.

Bir şey olmuş olmalı.

Ona kızmak yerine sadece gülümsedim ve hemen kabarık kafasını karıştırdım. Yavru köpek tüyü gibiydi, çok yoğundu. İpeksi de. Ayaklarını sürüyerek ilerlerken yüzündeki hüznün kayboldu ve onu omzunun üzerinden bana bakarken yakaladım, küçük gülümsemesi artık gerçkti.

Ve eve gider gitmez gerçeği ondan öğreneceğime yemin ettim.

Görünüşe göre Bubba kostümünün üzerine dökmüştü. Ona inanıp inanmadığımdan henüz emin değildim ama bana yalan söylemesi için bir neden olmadığını düşündüm. Kaşlarımı çatarak kumaşı mutfak lavabosunda ıslattım ve umutsuzca boyayı çıkarmaya çalıştım ama nafile. Akrilik bu konuda tam bir baş belasıydı. Çoğu zaman çıkana kadar kazmanız gerekiyordu ve bu tür bir kumaşta bu şaşırtıcı derecede zordu.

Bubba mutfak masasında endişeyle ayaklarını tekmeleyerek teşhisini bekleyen bir hasta gibi bekledi. Hâlâ eşofmanlarını giyiyordu, hafta sonu yaptığım kurabiyeleri yerken ve ben sihir yapmaya çalışırken benekli göğsü sergileniyordu.

"Barb'ı sevmeye gidebilir miyim?" diye sordu öğleden sonraki atıştırmalığının son lokmasını da bitirdikten sonra ve sanki gerçekten hayır diyeceğimi düşünmüş gibi bana kederli gözlerle baktı.

"Devam et," diye göz kırptım. "Trent'in aldırmayacağından emin misin?"

"Ne zaman istersem gelebileceğimi söyledi." Bubba omuz silkti. "Ayrıca, burada bir köpeğim yok ki." Bu bir ipucuydu.

"Neden sen de gidip Çavuş'u evcilleştirmiyorsun?" Gülümseyerek teklif ettim. "Barb'dan sonra tabii ki. Eminim kendine bir köpek yavrusu bulduğun için yalnızlık çekiyordur."

"Çavuş'u sevmek istemiyorum." Bu düşünce Bubba'nın yüzünü buruşturdu. "Onu yakalamak zor ve her zaman kaka gibi kokuyor."

"Her zaman kaka gibi kokmaz." Ama kokuyordu. Kostümünü tırmalamaya devam ederken kahkahalarımı tuttuğumu görmemesi için arkamı döndüm ve dudaklarım neşemi tutmak için titredi. "Hadi Trent'e git o zaman. Bu gece için bu şeyi kurutucuya atmadan önce bir dakikan var."

Bubba on saniyeden kısa bir süre içinde gitmişti ve ben işime geri dönerken başımı eğlenerek salladım.

Ne yazık ki kostüm mahvoldu.

Kalbim onun için biraz kırıldı ama sonunda pes ettim ve eğer hâlâ şeker toplamaya gidiyorsak çabalarımı başka bir yere odaklamam gerektiğini düşündüm. Bubba'nın hâlâ bir kostüme ihtiyacı vardı ve bu...evet. İşe yaramayacaktı.

Koridorda tuttuğumuz kostüm kutusunu karıştırdım ve giymesi için önceki Cadılar Bayramı'ndan bir şeyler aradım. *Aha! Bu işe yarayabilirdi.* Geçen yılki Aşk Tanrısı kostümünü çıkardım ve hangi tanrı dinlerse dinlesin, hala uyması için dua ettim.

Öyle oldu.

İki saat sonra, uyumsuz kostümlerimizin üzerine giydiğimiz ceketlerle, Bubba ve ben bilmediğimiz bir banliyö sokağında ilerliyorduk. Önümüzde bir sıra çocuk vardı, biz ilerlerken konuşmaları rüzgârda kayboluyordu ve ben Bubba'nın soğuk, eldivenle kaplı eline sıkıca tutunmuştum. Yukarıda yıldızlar parlıyordu ve her nefes alışımızda dudaklarımızdan sanki ejderha avlayan şekerlermişiz gibi buhar .

Lanet Vermont ve bazen soğuk geceleri.

Daha dün gece burası yaz kadar sıcaktı, ama bugün soğuk bir hışımla geldi.

Trent'in bize doğru koştuğunu gördüğümde Bubba'nın şeker torbasının ancak dörtte biri dolmuştu. Karşıdan karşıya geçmeden önce her iki yönü de kontrol ederken gözleri neşe doluydu. Aramıza giren her adımda nabzımın yükseldiğini ve ağzımın kuruduğunu hissedebiliyordum.

"Sakin ol," dedi Bubba elimi nazıkçe sıkarken. "Sorun yok, babalık."

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Bakışlarım Trent'in artık tanıdık gelen gülümsemesinde gezinirken ve geniş omuzlarının dar siyah bluzunun kumaşını test edişini hayranlıkla izlerken, önceki gecedan anılar bir kez daha canlandı. Esnek göğüs kaslarının tam arasında özensizce boyanmış sarı bir daire vardı ve üzerine korkunç bir şekilde kesilmiş, kâğıt üzerine siyah bir yarasa baskısı iliştirilmişti.

Batman.

O Batman'di.

Elimde olmadan kalın kalçalarına baktım ve takımını tamamlamak için giydiği deri pantolona hayranlıkla bakarken ağzımın suyunun akmamasına çalıştım. Bu

Yapışkan, parlak kumaş, bacaklarının arasında cömert bir şişkinlik gibi görünen şeyi gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Dudaklarımı yaladım, başım döndü, kelimelerim bir kez daha birbirine karıştı.

Dün gece ben de konuşamamıştım ama hayatımda ilk kez sessizlik garip olmamıştı. Trent her zamankinden daha sakin görünüyordu, ta ki kaçırduğım futbol maçını izlediğimi görene kadar ve gözleri Noel'deki bir çocuk gibi parlayana kadar. Günün yorgunluğunu atmak için yaptığım üç şeyden biriydi bu. Egzersiz yapardım, sesli kitap dinlerdim ya da futbol maçı izlerdim. Bazen üçünü de.

Görünüşe göre doğru günde gelmiş.

"Size katılmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu, elindeki altılı bira paketini bana bir barış teklifi gibi salladı, gözleri parlıyordu. "Ben sadece önemli anları izledim." Başımı salladım, çünkü tabii ki görmüştüm. Trent kanepede alçalırken, bacaklarını iki yana açarken ve mümkün olduğunca fazla yer kaplarken etkilenmiş görünüyordu. "Oyunu hep böyle mi kaydediyorsun?" diye merakla sordu ve ben yine başımı salladım. "Harika." Rahatlamak için kıpırdandı ve oyuna daldı.

Ona dokunmadan aynı koltukta üç adım ötede oturmak işkenceydi ve dudaklarına her baktığımda hayatımın en kötü ve en iyi öpücüğünü düşünmeden edemiyordum. Onu o şekilde ısırarak her şeyi mahvetmemiş olmayı diledim. Kesik iyileşmişti ama olan olmuştu. Buluşmamızın diğer her yönünü berbat ettiğim gibi öpücüğü de berbat etmiştim.

Arkadaşlığımızı da mahvedemezdim.

Bu kez, Rudy'nin resmiyeti ve benim çok dar düğmeli gömleğim olmadan, baskı ortadan kalkmıştı. Keşke Robin'in rafını örtmeyi akıl etseydim ama yapmamıştım. Trent ona bakmamıştı bile, sanki orada olduğunu fark etmemiş gibiydi.

Kalbim göğsümün içinde bir devrim yapmakla tehdit etse de, Trent televizyonla alay edip sonra sırtarak kehribar rengi gözlerini bana doğru çevirdiğinde onun yanında hiç olmadığım kadar sakindim. Elimdeki biraya dikkatle bakmış, endişeli sarmalım sırasında etiketi neredeyse tamamen kopardığımı fark etmişti.

"Konuşmak zorunda değilsin," dedi basitçe, dudakları yukarı kıvrılmıştı. "değil."

Puf, sihir gibi, kanepelerden yeniden rahatladı, kalbim artık iki beden büyük gelmiyordu. Oyun çok gürültülü değildi. Nefes alışım yavaşladı ve işte böyle, iyiydim.

Rakip takımın oyun kurucusu çelme taktığında alkışlar, bizim takımın en yetenekli defans oyuncusunu oyundan aldıklarında ise yuhalardık.

Trent o kadar çok saçmaladı ki, gülmemek için kendimi zor tuttum.

Her konuda bir fikri vardı ve ben de onun varlığını sosyal açıdan aç bir sünger gibi emmiştim. Gece bittiğinde, bütün gece tek kelime etmemiş olmama rağmen kendimi çakırkeyif ve sıcak hissediyordum, Trent kanepenin arkasına eğildi ve kapıdan çıkarken omzumu rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

Tenim karıncalandı.

"Teşekkürler Roos," dedi, biraz buruşuk ama memnun görünüyordu. Bakışlarını karşılamak için başımı geriye doğru eğdim, gözlerimle ağzının şeklini takip ederken nefesim kesildi. "Buna ihtiyacım vardı."

Benim de ihtiyacım vardı ama bunu söylemeyi başaramadım. Yine de bildiğini düşünmek istiyorum çünkü gözlerinin kenarları kırışmıştı.

Beni serbest bıraktı ve geldiği gibi gitti.

Bütün gece yatmaya hazırlanırken parmaklarının sıcak baskısını hissettim. Bu sabah yemek hazırlamak için büyükanneme giderken de hissetmiştim. Bubba'yı Batman kıyafetiyle sınıfa bırakırken hissetmiştim ve şimdi Trent önümüzde durduğunda, gözleri muziplikle dolduğunda, kalçalarını eğip başparmaklarını ceplerine sokarken o cehennem kadar dar pantolonunun içinde benimle alay eden aletin kabarıklığını kesinlikle hissettim. Kendine olan güveni beni rahatlatı.

Ondan birkaç santim uzun olmama rağmen bana kendimi küçük hissettiriyordu. Geçmişte diğer insanların beni küçük hissettirdiği gibi değil. Küçümsenmiş. Saygısız. Sevilmeyen. *Hayır*. Tamamen yeni bir şekilde kendimi küçük hissettim. Güvende. Rahat. Değerli. Sanki o yanımdayken, başımıza gelebilecek her türlü sorunla ilgilenecek gerçek bir yetişkin varmış gibi. O kadar dik durmak ya da o kadar mükemmel olmak zorunda değildim.

Annem yanımdayken bile bunu hiç hissetmemiştim. Yardıma ya da teselliye ihtiyaç duyduğunuzda başvuracağınız türden bir yetişkin değildi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Bakışlarımı yakaladığında Trent'in gülümsemesi biraz duraksadı. Gözleri arıyordu ama ne aradığını bilmiyordum.

"Trent!" Bubba sanki bütün bu lanet olası şeyi planlamamış gibi neşeyle tezahürat yaptı. Korkunç bir yalancıydı, bunun için minnettardım, özellikle de komploları ve planları beni güldürdüğü için. "Barb yok mu?" Sesi hayal kırıklığıyla kibirli bir hal aldı.

Trent'in burada olup onu kostüm talihsizliğimizden uzaklaştırdığı için minnettar olmaktan başka bir şey yapamadım. Yine de Trent'in kostümünün bir tesadüf olup olmadığını merak ediyordum. Aşağıya baktığımda, Bubba'nın gözlerinde parıldayan suçluluk ve yaramazlık bana bunun olmadığını söyledi.

"Barb kostümlerden biraz korkuyor," dedi Trent özür dilercesine kaşlarını çatarak. "Çocukların kokusunu alıyor ama onları tanıyamıyor."

"Oh."

"Bugün evde daha mutlu, yatağına sarılmış durumda."

"Gerçekten korkuyor mu?" Bubba, bir köpeğin korkması fikri oldukça saçmaymış gibi sordu.

"Oh evet. Havai fişeklerden de korkuyor. Ve çöp torbalarından." Trent gözlerini kırıştırdı. "Ve çöp kamyonlarından."

"Oldukça büyükler," diye dert yandı Bubba, köpeği sevmek için daha önce oraya gitmiş olmasına rağmen gelmediği için biraz üzgün olduğu belliydi.

"Ve gürültülü," diye onayladı Trent, dikkatini bana çevirerek. "Gürültüden bahsetmişken

-" Uzandı ve ceketimin tellerini kopardı, kalbim hızla çarparken ve yanaklarım ısınırken onları benim için düzeltti. "Kasabanın en gürültücü adamı bu gece nasıl?" diye alay etti, gözleri yumuşaktı. "Kostümünü beğendim." Bakışları başımdan ayak parmaklarıma kadar gezindi ve tüm vücudum *zonkladı*.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Bubba araya girerek beni kendimden kurtardı. "Babam iyi," diyerek elimi sıktı. "Kendini çok kötü hissetti. kostümümü tamir edemedi. Üzerine dökülen o olmasa bile."

Trent'in gülümsemesi ikinci kez duraksadı ve başını eğdi. "Kostümüne ne oldu?" Bubba'nın orada entrikalar çevirip dururken kostümden bahsetmemiş olması komikti. Normalde dedikodu yapmaya bayılırdı. Belki de utanmıştı.

Ya da... belki de Trent'i benimle eşleşmesi için kandırmak istemiştir.

Gülümsememi yeterince hızlı saklayamadım ve Trent bana baktı, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkarken bakışlarını sıcaklık kapladı.

"," diye omuz silkti Bubba. "Bu yüzden *seni* Batman olarak aldım."

"Gördün mü, ben de hepimiz birbirimize uyacağız sanıyordum."

"Bazılarımız öyle," diye burnunu çekti Bubba, benim ve Trent'in kostümleri arasında gezinirken kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. Ne kadar da küçük bir serseriydi. O yaşlarda bu kadar zeki olup olmadığımı hatırlayamıyordum ama sanmıyordum.

Bana Robin'i hatırlattı. Kardeşimi düşünmek her zaman acı tatlı olmuştur, bu yüzden konuşmaya odaklanırken düşüncelerimi bir kenara ittim.

"Dikkat et, Roos," diye takıldı Trent, kaldırımda yanımdaki boşluğa kolayca geçerken, tek bir kelime bile etmeden devam etmemizi istedi. Sürüsünü güden bir çoban köpeği gibi. "Böyle gülümsemeye devam edersen sonunda trafiği durduracaksın." Uzanıp ceketimin ipine bir fiske vurdu ve iltifat başımı döndürse de öksürerek küçük bir kahkaha attım.

Bu dostluk muydu?

Birlikte bir sonraki eve doğru yürüdük ve ön kapı açılır açılmaz arkasındaki kadın Trent'i sanki bir etoburmuş ve o da sulu bir biftek parçasıymış gibi aşağı yukarı süzdü.

Onu suçlayamam. Deri.

Deri giyyordu.

"Trent Montgomery," o mırıldandı, hepsi boğazlı sesli harfler ve Kıvrık sessiz harfler. "Seni bir süredir görmedim."

"Sadie Collins," diye karşılık verdi. "Baktığını bilmiyordum." Çok dar bir kumaşın içine sıkışmış o kaslarla biraz müstehcen görünüyordu. Trent ona gülümsedi ama bu cilveli sırıtışta eksik olan bir şeyler vardı. Belki de sadece fazla düşünüyordum ve bunun -şu anda bu muhteşem banliyö ev her ne yapıyorsa- az önce bana söylediği tatlı sözlerden farklı olduğuna inanmak istiyordum

Sokakta.

Önünden geçtiğimiz her evde Trent biraz daha içine kapandı. Kapı her açıldığında ve biri ona asıldığında daha da utanıyordu. Suçlu bir çocuk gibi gözleri önce benimkilere, sonra Bubba'nınkilere kayıyordu. Sanki üç kişilik partimizden atılmayı bekliyordu çünkü görünüşe göre tüm banliyö onun tadına bakmak istiyordu.

Onuncu eve geldiğimde, bir şeylerin kırılmak üzere olduğunu anlayabiliyordum.

Yürüyüş yoluna çıkmadan hemen önce Trent, "Burada beklesem iyi olacak," dedi. Bu ev süslemelerle kaplıydı, bu da genellikle sahiplerinin daha büyük ve dolayısıyla daha iyi şeker çubuklarına sahip olduğu anlamına geliyordu. Hava kararmış olmasına rağmen, Trent'in yanaklarının utançtan kızardığını görebiliyordum, arkamızda beklerken daha önce hiç olmadığı kadar küçük görünüyordu.

Onu bu şekilde görmekten nefret ediyordum. Emin değildim. Onu rahatlatmak için elimi uzatmadan Bubba benden önce davrandı.

"Şaka mı yapıyorsun?" Bubba ona ters ters baktı, elleri kalçalarındaydı, sahte arbalet küçük bir yumruğun içine sıkıca sokulmuştu. "Burada kalamazsın."

"Ben... yapamaz mıyım?" Trent şaşkınlıkla ona baktı, sonra da açıklığa kavuşturmam için bana döndü. Ben de Bubba'ya katılırcasına başımı salladım.

"Ne zaman bir kadın kapıyı açıp seni görse bana *daha çok* şeker veriyor." Demek istediğini vurgulamak için küçük bir ayağını yere vurdu ve neredeyse dolu olan şeker torbasını Trent'e doğru salladı. Trent sallanan Örümcek Adam çantasına bakarken gözleri büyüdü ve dudakları gülümseyip gülümsememesi gerektiğine karar vermeye çalışır gibi titredi. "Geçen yıl aldığımdan iki kat daha fazla ganimetim var ve sadece bir *saattir* şeker mi şaka mı yapıyoruz. İki saatte neler yapabileceğimizi bir düşünsene. Ya da üç. Durdurulamaz olurduk. Bir sürü çürüğüm olacak." Soğukta o kadar uzun süre kalmamızın imkânı yoktu ama onu düzeltme zahmetine girmedim çünkü çürükler kısmı hariç söylediği her şeye katılıyordum. "*Hiçbir yere* gitmiyorsun," diye tehdit etti Bubba.

Trent gülümsedi.

Hayatımda gördüğüm en büyük, en güneşli, en tatlı sırtıştı. Ben de kendime engel olamayarak gülümsedim, mutluluğu bulaşıcıydı.

"Sakıncası yok mu?" Dedi, bana baktı, kehribar rengi gözlerinde hâlâ temkinli bir ifade vardı ve gülümsemesi azalmıştı. Sanki bana kalıp kalamayacağından ve çocuğuma daha fazla şeker almak için kendini pazarlayıp pazarlayamayacağından çok daha fazlasını soruyor gibiydi. Ama her iki durumda da cevap aynı olacaktı.

Kocaman, sevimli bir köpek yavrusuna benziyordu.

Başımı salladım ve "yolu göster" der gibi eve doğru salladım.

Trent Bubba'nın seviyesine kadar eğildi, oğlumun omuzlarından birini kocaman eliyle tutarken bakışlarında hınzırlık parlıyordu. "Yani... kapısını açan herkesle flört edersem sana daha fazla şeker vereceklerini mi söylüyorsun?" diye şakacı bir şekilde fısıldadı, sanki gizli bir görev planlıyorlarmış ve eğlenceli büyüklükte çikolatalar ve Wendy's kuponlarıyla yollarını büyülüyorlarmış gibi.

Bubba'nın sırtışı genişledi ve kurt gibi oldu. Bu ifade Trent'inkini neredeyse mükemmel bir şekilde yansıtıyordu ve onlara bakarken bir an için kalbim durdu.

Sonra tekrar başladı, nabzım parmak uçlarımda karıncalanırken ve gözlerim yanarken tüm gergin güm, *güm*. Yıllar boyunca sanki bir şey

iki kişilik küçük evimizde eksikti. Artık ne olduğunu biliyordum. Ya da daha doğrusu, *kim* olduğunu.

Kocaman, gülünç bir adamdı, gülüşü yılanı bile büyüleyebilirdi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Gülümsemeye devam et, koca adam." Bubba hınzırca omzunu sıvazladı ve elimi bırakıp Trent'e uzatırken bir kahkaha attım. Trent başını yıldızlara doğru eğdi ve yüksek, neşeli bir sesle kıkırdadı. Sıcak. Boğazdan. Kontrol edilemez bir memnuniyet.

Sonra küçük oğlumun elini tutarak bir sonraki eve doğru yöneldi. Arkalarından merdivenleri çıkarken kalbim titriyordu, Trent Montgomery'nin benim kalbimi çaldığı gibi oğlumun kalbini de çalmasını izlerken gözlerim hâlâ biraz ıslaktı.

O hınzır gülümsemesiyle. Ve

o nazik, sabit gözlerle.

Ve o kadar büyük bir kalbi vardı ki, onu dünyayla paylaşmaktan başka çaresi yoktu.

"Peki kostümüne *gerçekten* ne oldu?" Trent, diğer eli hâlâ Bubba'nınkine sarılıyken kapı ziline basarken sesi duyulmayacak kadar sessiz bir şekilde sordu.

"Ayağım takıldı," dedi Bubba ve yalanı o kadar açıktı ki gözlerimin yanmasına neden oldu.

six

ROOSTER

Bubba bana yalan söylüyordu. Ne zaman onu okulda olup bitenler hakkında konuşturmaya çalışsam hemen susuyor, bana mutlu bir gülümseme atıyor ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum. Hangi noktada bana güvenmeyi bırakmıştı? Tanrı aşkına, daha on bir yaşındaydı. Benden sır saklamak için çok küçüktü.

O yaşlarda olmanın nasıl bir şey olduğunu çok net hatırlayabiliyordum. Kendinizi bedeninize göre çok büyük hissederdiniz ve kimse sizi istediğiniz kadar ciddiye almazdı. Bubba'yı evimizin bir demokrasi olduğuna inanacak şekilde yetiştirdiğimi düşünürdüm hep. Yaptığımız her şeyde onun da bir oyu vardı ve o da benim kadar önemliydi. Kavgalarımızı birlikte yapardık, tabii ki yumruklarımız olmadan, ama yine de birlikte. Bu yüzden benden neden bir şeyler sakladığını anlamıyordum, özellikle de bu konuda şüphelerim varken.

Endişeden midemi bulandıran şüpheler.

Cadılar Bayramı'nda onu sınıftan aldığım da öğretmenine sormuştum -tabii ki gizlice- ama o da benim kadar şaşkın görünüyordu. Kimse ona neler olduğunu bilmiyordu. Cadılar Bayramı kostümüne ne olduğunu da kimse bilmiyordu. Başka bir şey ortaya çıkana kadar bana söylediği yalana inanmaktan başka çarem yoktu.

Yardıma ihtiyacım
vardı. Başka bir çift
göze.

Bir çift kulak daha.

Yardım eli.

Tercihen büyük, yara izleri ve nasırlarla kaplı, güneşten bronzlaşmış olanlar.

İşte bu yüzden, Trent beni deli gibi gerse de, Cadılar Bayramı'ndan sonraki Pazar günü elinde alet çantası ve şekerleme rengi gözleriyle uğradığında minnettar oldum. Biraz taze bakış açısı yardımcı olabilirdi.

Arkadaştık. Artık arkadaşlık. Değil mi?

Bir birayı paylaşmıştık.

O benim Robin'imın Batman'i olmuştu.

Bu kadar zor olmamalıydı.

Ama öyleydi. Yardım isteme konusunda hiç iyi olmamıştım. Bunun için çok iyi olduğumu ya da buna ihtiyacım olmadığını düşündüğümünden değildi. Bu sadece boğazımın düğümlenmesine ve gözlerimin yanmasına neden olan şeylerden biriydi ve ben sadece...

Ona açıkça sorabilmeyi isterdim ama beni çok geriyordu. Bubba'nın bizi fiziksel olarak mümkün olduğunca bir araya getirmek için elinden geleni yapmasına rağmen, ona bakmak bile beni panikletmeye yetiyordu.

"Neden Trent'i davet edip duruyorsun?" Aşk tanrısı kostümünü kabaca yere atıp pijamalarını giydikten sonra onu yatağına yatırırken nihayet sormuştum. Omuz silkti, küstahça baktı, solgun gözleri sıcacıktı.

"Expoo-sure terapisi."

"Ne?"

"Expoo-sure terapisi," diye tekrarladı, sanki ben aptalmışım gibi. "Onun etrafında yeterince uzun süre kalırsan, belki daha iyi konuşmana yardımcı olur."

Gülmüştüm ve o uyuduktan sonra odama gidip ağlamıştım. Belki de. Birazcık. Bunu ben de *istemiyor değilim*, özellikle de Cadılar Bayramı o kadar büyümlü geçtikten sonra. Ama lanet olsun. Bazen beynim her adımda benimle savaşıyordu. Bu adil değildi ama gerçek buydu.

Her gün magnezyum takviyesi aldım.

Mümkün olduğunca bütün gıdalardan oluşan bir diyet uyguladım. Egzersiz yaptım.

Meditasyon yaptım.

Etrafımı beni mutlu eden şeylerle çevirdim.

Ruh sağlığını yönetmeme yardımcı olacağını bildiğim her şeyi yaptım.

Hatta uzun zamandır yapmadığım şekilde YouTube'da kendi kendine yardım videoları ve sertifikalı terapistler izlemeye başladım. Ama hiçbirini beni rahatsız eden şey için sihirli bir tedaviye sahip değildi.

Gerçek şu ki Trent beni *endişelendiriyordu*.

Yanlış bir şey söylemekten, onu korkutmaktan ya da tuhaf davranmaktan - ya da çok fazla ya da çok az konuşmaktan- o kadar korkuyordum ki, konuşmak için ağzımı açtığımda, artık... yapamıyordum.

Kendimi gülünç hissettim.

Tanrı aşkına, yirmi dokuz yaşındaydım. Şimdiye kadar sorunlarımla başa çıkmayı öğrenmiş olmalıydım, değil mi? Ama hayır. Hayır. *Hayır*. Bu haksızlıktı. Büyükanнем kontrol edemediğim bir şey yüzünden kendime sert davranmanın beni daha iyi değil, daha kötü hissettireceğini bana defalarca öğretmişti.

Faydasız bir zaman kaybıydı.

Hep böyle söylerdi. Ve haklıydı da.

Sırf beynim önce bana zarar vermeye karar verdi diye kendime zarar vermemeliydim. Daha iyisini hak ediyordum.

Ve belki... belki Bubba da haklıydı.

Belki de maruz kalma gerçekten yardımcı olabilirdi. Maruz bırakma terapisini nereden öğrendiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı gerçeğini boş verin. Aslında, belki de biliyordum. Televizyonda çok fazla bilgi kanalı izliyordu ve bir gün *Bill Nye*'ın tekrarları ve fıstık ezmesi şişilemeyle ilgili *How It's Made* bölümleri arasında ortaya çıkmış olmalı.

Ya o ya da suçlu Gram'dı.

Bubba'nın bildiği rastgele şeylerin yarısı için onu ve "bilim partilerini" suçladım. Çocuk kendi iyiliği için fazla zekiymi.

Ama artık Pazar günüydü. Ve Bubba'nın sözlerini, maruz kalma terapisini ya da fıstık ezmesini düşünmemeliydim. Çünkü Trent buradaydı. Yine gelmişti. Trent mutfak tezgahına yaslanıp kaşlarını çatarak lavabomun kenarındaki kalafatı incelerken yanaklarımın ne kadar sıcak olduğunu görmezden gelerek başımı salladım. Bir süre eliyle yokladı, düşünceli düşünceli mırıldandı, sonra alet kutusunu karıştırıp bir kazıyıcı çıkardı.

Gümüş aleti kaldırırken kasları esnedi. Tepedeki ışık yüzüne gölgeler düşürüyor, elmacık kemiklerini normalde olduğundan daha da fazla ortaya çıkarıyor, çenesindeki koyu renkli kirli sakal bronz tenine karşı sert bir duruş sergiliyordu.

"Bunu yeniden kalafatlamamın bir sakıncası var mı?" diye sordu lezzetli alt dudağını dişleyerek. Evimde o kadar zahmetsizce yer kapladı ki nefesim kesildi. Onun

Geniş omuzları sahte bir şekilde gevşemişti, sanki havalıymış gibi davranıyordu, kalçası eğilmişti ve işe koyulmadan önce benim onayımı bekliyordu.

Bubba masada ödevini bitiriyordu ve sinsi bir sırıtışla bize baktı, ben eğlenerek başımı sallarken bana "expoo-sure therapy" dedi.

"Düşünüyordum da..." Trent, zaten yarı aşınmış olan kalafatla uğraşırken sesi sert ve bal gibi tatlıydı: "Bubba'yı yarın okula götürebilirim."

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. Onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim. Kelimeleri anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. Bubba'yı okula götürmek mi? Neden istesin ki-

"Sakın hayır deme," diye tehdit etti Bubba beni, heyecandan zıplamaya başlamıştı bile. "Lütfen, babalık. Lütfen mi?!"

Trent'e tekrar baktığımda beni izliyordu, gözlerinde yumuşak bir bakış vardı. "Sabahın köründe kalktığını fark ettim," diye açıkladı. "Bubba bunun işe gitmeden önce büyükannenin evine gidip ona yemek pişirdiğin için olduğunu söylüyor."

Yavaşça başımı salladım, bununla nereye varmak istediğinden emin değildim.

"Büyükanne," diye düzeltti Bubba. "Onun büyükannesi" değil. Onun adı Gram. Pops'un benim 'Pops'um olması gibi değil. Bu bir unvan değil. O sadece Gram."

Trent daha da şaşkın görünüyordu ama başını salladı ve devam etti -Dudaklarını eğlenerek bükmesine rağmen ifadesi ciddiye. "Sadece düşündüm ki... biraz yardıma ihtiyacın olabilir?"

O bir avuç kelimenin kalbimi parçalayıp kanlar içinde yere bırakması gerçekten çok komikti.

Trent kendini biraz daha açıklamak için tökezledi ve benim heykel gibi donmuş bir şekilde ona bakmama karşılık verdi. "Yani -Bubba uyuyacaktı, bu yüzden ona yardımcı olabilirdi ve ben sadece..." Söndü ve durması için hızla başımı salladım.

"Evet diyor," diye ilan etti Bubba, ben daha evet demeden masayı zaferle tokatlayarak.

"Evet?" Trent denedi, gözleri yumuşaktı. *"Bu iyi mi?"* dediler.

Seni korkutmak istemediğimi söylediler.

Yardım edeyim dediler.

Neden evet dediğimi bilmiyorum. Belki de bu kadar içten olmasından ya da onu iyi tanımıyor olmama rağmen ona güvenmemden kaynaklanıyordu. Bubba'nın

Ona pervane gibi tutulmuştum ve o bunu neredeyse hiç yapmamıştı. İkimiz de insanlara çabuk ısınmazdık ve oğlumun muhakemesine kendiminkine güvendiğim kadar güvenirdim.

Ayrıca arkadaşlık.

Arkadaşlar.

İlkokulda çalıştığım gerçeğini göz önünde bulundurursak, fazla zaman kazandırmazdı. Ama bunu ona söyleyecek değildim, hele de bana yardım etmeyi bu kadar tatlı bir şekilde teklif etmişken. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve başımı salladım.

Kabul ettiğim anda Trent sırtıttı, bu kez gerçekten rahatlamıştı, gözleri erimiş bal gibiydi. "Ona iyi bakacağım, Roos," diye söz verdi. O zaman bundan nefret etmiştim. Lakabımdan. Trent'in bulduğu kısaltılmış versiyon göbeğimi hoplatsa bile. O zamanlar kendimi Horoz ya da Roos gibi hissetmiyordum. Ben Miles'tım ve kimse bunu görmüyor gibiydi.

Trent dikkatini Bubba'ya çevirdi. "Baban seni erken uyandırmak zorunda kalmasın diye kendi başına kalkabilecek misin? Yoksa Montgomery'nin uyandırmasına mı ihtiyacın olacak?"

"Montgomery uyandırma çağrısı nedir?" Bubba aynı anda hem merak hem de şüpheyile sordu.

"Güven bana, bilmek istemezsin."

Bubba'nın yüzü gerçekten bilmek istiyormuş gibi buruştu, ama gerçekten kötü bir şey olması ihtimaline karşı sormayacaktı. "Çalar saatim var," dedi Trent'e temkinli bir şekilde. "Ayrıca artık kendi kıyafetlerimi seçebilecek kadar büyüdüm, yani yardıma ihtiyacım yok."

Kalbim yerinden

fırlayacak gibi

oldu.

Lanet olsun.

Şimdiden büyüyordu.

Ve umuyordum ki... belki Trent'le biraz yalnız kalmak ona canını sıkın şey hakkında açılma fırsatı verebilirdi.

Bubba bana bakıp dudaklarında bir gülümsemeyle, "Yardıma aldırduğımdan değil," diye hızla ekledi. Ben de ona gülümsedim ve her şey yeniden yoluna girdi. On bir yaşında olabilirdi ama hâlâ benim bebeğimdi. Hâlâ inek temalı tulumlar giydirdiğim o tüylü kafalı tatlımdı. Hâlâ boktan stüdyo dairemizde yatağımın yanındaki beşikte uyuyan yeni doğmuş bebektir. O kocaman yeşil gözlerini açtığı, o dişsiz sırtışını takındığı ve tombul kollarını havaya kaldırıp kucağıma almak istediği anda dünyamı döndüren yürümeye başlayan çocuktur.

Trent lavaboyu kalafatlamayı bitirirken Bubba'ya sataşmaya devam etti ve ben ikisine de baktım, ayaklarımın altındaki görünmez ip sallanırken kalbim boğazımda düğümlendi.

Trent'le aramızdaki ilişkinin yürümemiş olması çok kötüydü.

O da harika bir baba olabilirdi.

O gece Robin'e birkaç aydır ilk kez mesaj attım. Eskiden daha çok takip ederdim, ama o gittikçe daha meşgul olmaya başlamıştı ve ne zaman bir mesaj göndersem ve cevapsız kalsa içime bir bıçak saplanmış gibi hissediyordum.

BEN

New York nasıl? Tekrar doğuya döndüğünü gördüm. Umarım eğleniyorsundur. Bubba Cadılar Bayramı için aşk tanrısı gibi giyinmiş. Son zamanlarda kendini çöpçatan sanıyor. Hafta sonu kurabiye yaptım. Limonlu olanlardan. Annemin eskiden yaptıkları gibi. Seni özledim. Cevap vermek zorunda değilsin ama iyi olduğunu söylersen çok sevinirim. Seni seviyorum, Robin.

(Bubba'nın Cupid gibi giyindiği ekteki resim)

Robin beni görmezden gelmek istememişti, dedim kendime milyonuncu kez, gece için yatağıma yerleşirken, yalnızlığın acısını her zaman hissettiğimden daha şiddetli hissediyordum. Ona mesaj attıktan sonra böyle hissetmeye eğilimliydim. Aramızdaki mesafe her geçen gün artıyormuş gibi hissediyordum ve bu uçurumu nasıl kapatacağımı bilmiyordum. Artık o kadar farklı hayatlar yaşıyorduk ki, aynı boktan kasabadan gelmemize ve çocukluk anılarımızın birbirinin aynası olmasına rağmen, artık onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum.

Onu kaçırarak bir şekilde değil. Benim

sorunlarım vardı, ve Robin...şey...

Robin'in vardı.

Ne kadar yalnız olduğumu kabul etmek zordu. Trent'in hayatımızdaki varlığının geçici bir hevesten başka bir şey olmayacağına inanmak daha da zordu. Pek çok insan için bir tren durağı olmuştum ama kimsenin nihai varış noktası olmadığımı bilecek kadar kendimin farkındaydım.

Ertesi sabah her zamanki gibi erkenden uyandım. Bubba'nın kahvaltısını bir gece önceden hazırlamıştım; en sevdiği mısır gevreği ve yanında küçük bir poşet meyve. Onsuz evden çıkmak garip hissettiriyordu. Dürüst olmak gerekirse bunu daha önce hiç yapmamıştım. Erken kalkmaktan ne kadar nefret etse de, okuldan önce büyükannesinin evine gittiğimizde hiç şikayet etmezdi. O sadece

Kanepesine sokulur, şovunu yapar ve mutfakta bana eşlik ederken beklerdi. Yemek yapmayı bitirdiğimde onu toplardım ve güne başlamaya hazır bir şekilde okula doğru kısa bir yürüyüş yapardık.

Bu geleneği bozmak hem yanlış hem de doğru geldi.

Kapıdan çıkarken son bir kez kontrol etmek için Bubba'nın odasına girmeden önce kendime birkaç dilim yumurtalı avokadolu tost ve bir protein shake hazırladım. Hâlâ mışıl mışıl uyuyordu, yastığının salyaları akıyordu ve bir yanım onu böyle yalnız, korumasız bırakmak için can atıyordu. Kesik kesik nefes alarak bu hissi ve endişemi bastırdım.

O iyiydi.

Trent yarım saat içinde burada olur. Telefonumu kontrol ettim. Yarım saat yalnız kalabilir.

Ne yazık ki, kırılma şeklime engel olamadım. Ön merdivenlerin yarısında durdum, kamyonetime baktım, sanki arabaya binmek ve Bubba'yı yalnız bırakmak hayatımda yaptığım en korkunç şeydi.

Böyle olacağımı nereden biliyordu bilmiyorum ama biliyordu. Çünkü paniğe kapılmamdan sadece bir dakika sonra Trent Montgomery caddeyi geçip bana doğru geldi, bal rengi gözleri uykudan yumuşamış, saçları dağılmış ve kirli sakalları uzamıştı.

"Günaydın günüşiği," dedi uykulu bir sesle, kocaman ellerinde kocaman bir termosla. "Bu ilk seferin olduğu için gergin olabileceğini düşündüm." Sözlerindeki imayı ben bile duyabiliyordum. Fincanı bana doğru sallarken beni güldürmeye çalıştığını belli etmek için samimi bir gülümseme attı. "Kahve?"

Kafein anksiyetemi daha da kötüleştiriyordu, bu yüzden ondan vebadan kaçır gibi kaçırıyordum. En büyük zayıflığımın balkabağı baharatlı her şey olmasına rağmen. Ne kadar çok şeker o kadar iyi. Çoğu gün gayet iyi başa çıkırıyordum, ama şimdi olduğu gibi bazı zamanlar -Beynim ve kalbim benden daha iyi davrandı. Yani hayır. Kahve yok. Lezzetli olsa bile.

Başımı salladım. Çabasını takdir etsem de gülemiyordum. Alınmak yerine daha da yumuşadı, sanki ağzımı açmama gerek kalmadan beni anlamaya çalışıyormuş gibi bana baktı.

"Burada ona göz kulak olacak biri olursa kendini daha iyi hissedersin diye düşündüm." Başını eve doğru eğdi ve yüzünde bir yalan, ona güvenemeyeceğimi, onu Bubba'yla bırakmanın bir hata olduğunu gösterecek bir şey ararken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ama hiçbir şey bulamadım.

Hiçbir şey yok.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, bu basit nezaketten ve bu konuda ne kadar gergin olabileceğimi tahmin edecek kadar bana dikkat ettiği şaşkına döndüm.

"Devam et," Trent başını kamyonetime doğru salladı, gözleri yumuşaktı. "Git buradan." Sözleri alçak ve cızırtılıydı, o kadar ilgi doluydu ki sadece onları dinlemek bile bana sarılıyormuşum gibi hissettirdi. Her yerim ağrıyordu, keşke ona teşekkür edebilseydim. Ağzımı açtım, sonra geçen geceki sözlerini hatırlayarak kapattım.

"*Konuşmak zorunda değilsin,*" demişti, bu basit sözler son gerginliğimi de bir bıçağın tereyağını kesmesi kadar kolay kesmişti.

"*Sorun yok*" demişti, sanki gerçekten *sorun* yokmuş gibi. Sanki *ben* iyiymişim gibi.

Sözlerimin işe yarayıp yaramayacağını.

Trent verandanın basamaklarına çökerek bir gösteri yaptı, arkasına yaslanıp evlerimizi çevreleyen ağaçların tepelerinden sızan güneşi seyrederken serin sonbahar havasında kesildi.

Soğuktan teni pembeleşmişti ve cüsseme rağmen kucağına tırmanmak ve yüzümü boynunun içine saklamak için dayanılmaz bir istek duydum. Orada güvende olacağıma dair bir his vardı içimde. Trent Montgomery'nin yetenekli kollarına sarıldığımda şeytanlarımın o kadar da yakın hissetmeyeceğini hissediyordum. Dengemi bulacaktım.

Bunun yerine yumruklarımı sıktım -eldivenlerim biraz gıcırdadı- teşekkür ettim ve kamyonuma doğru yöneldim.

Belki daha cesur olsaydım kaçmak yerine ona yaklaşabilirdim.

Ona istediğim gibi sarılırdım.

Ama ben bir korkaktım ve bir kez reddedilmem yeterliydi.

Belki yeterince uğraşırsam, kendimi bu durumun benim için sorun olmadığına ikna edebilirdim. Arzuladığım yakınlığı ve cinselliği hiç yaşayamadan tek başıma ölmek dünyanın sonu değildi.

Çünkü gerçek şu ki, Trent'ten başka kimseye ilgi duymuyordum.

Bu sonuca, Batman gibi giyinmiş Bubba'nın elini tutup onu verandanın merdivenlerinden çıkarırken gördüğüm anda varmıştım.

O benim için öyleydi.

Burada, Belleville'de mutluluğu bulabilmem için dostluk ve sağ elimle yetinmem gerekiyordu. Belki de hiçbir şey iyi değildi.

birlikte çıktığımızdan beri gelişmişti. Belki de artık bunu zamanı gelmişti.
Olabilir.

seven

TRENT

Bubba Johnson tam bir şamataacıydı. Arka koltuğumda yaylardan ve şekerden yapılmış gibi zıplıyor, şehrin öbür ucundaki Belleville İlkokulu'na doğru kısa bir yolculuk yaparken bana bir buçuk milyon soru soruyordu.

"En sevdiğin renk ne?" diye sordu, sanki yanlış cevap verirsem dünyanın sonu gelecekmiş gibi.

"Siyah." Soluk yeşil gözleri düşünerek öksürdüm. "Hayır. Yeşil."

"Ben de!" Bubba neşelendi, açıkça memnun olmuştu. "Bingo oynar mısın?" "Sadece biri beni zorlarsa."

"İspermeçet balinaları hakkında ne düşünüyorsun?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Onlar çok...uh. Sucullar."

"Çok doğru." Bubba daha da mutlu bir şekilde zıpladı, sanki *tam olarak* doğru şeyi söylemişim gibi. "Kurabiye sever misin?" Ona baktım ve o da kıkırdadı. "Doğru ya. Tabii ki seversin. Sadece kötü ya da aptal insanlar kurabiye sevmez." *Vay* be. Başını salladı, dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. "En sevdiğin savaş hangisi?"

"Um."

"Doğru. Hiçbiri. Çünkü savaş kötüdür. Besbelli." Bubba biraz daha zıpladı. "Kan biraz havalı olsa bile. Öyle düşündüğümden değil. Çünkü düşünmüyorum. Şiddet de kötüdür." Gözlerini kırptırdı. "Hiç hapse girdin mi?"

Şaşkınlıkla ona göz kırptım ve gülmemeye çalıştım. "Henüz değil."

"Oh," bu sefer sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Dikiz aynasından ona bakarken sırtışıımı gizleyemedim. Her zamanki gibi giyinmişti. Güzelce ütülenmiş bir gömlek, kot pantolon ve sonbahar olmasına ve Vermont'ta yılın en güzel zamanının sonbahar olmasına rağmen onu sıcak tutmak için kocaman bir puf mont.

"Hapse girdiğimi mi sandın?" Cevabını beklerken biraz da eğlenerek sordum.

"Şey, hayır," diye omuz silkti, suratını astı. "Ama umuyordum." "Tamam o zaman."

"Barbekü ne demek?" Bee-bee-cue dedi. "Barbekü" dersem daha fazla havalı puan kaybedeceğimi hissediyordum. Ki bunu yapmak istemedim. Belli sebeplerden dolayı.

"Bu... Bilmiyorum."

Okula yanaştık ve sabahımız sona ererken biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Etrafımızdaki dünya hâlâ uykuluydu. Benim yaptığım gibi çocuklarını okula bırakan ebeveynler dışında Belleville sessizdi. Okulun önündeki sokakta sıralanan küçük şirin evlere dikkat ettim ve onları daha önce hiç fark etmediğim gerçeğine hayret ettim. Belki başka bir hayatta bir tane satın alırdım. Kocaman bahçeleri, beyaz süslemeleri, tamamen işlevsel ve katranlı temelleriyle.

Ben de aynı okula gitmiştim ama bir yetişkin olarak baktığımda kendimi başka bir boyuta geçmiş gibi hissediyordum.

Garaj yollarından birine park etmiş tanıdık görünümlü bir kamyon vardı ama heyecanımdan sıyrıldım. Lanet olsun. Horoz'unkine benzeyen bir kamyon görmek bile kalbimi hızlandırıp ellerimi terletiyorsa kırbaçlanmış olmalıydım. Tam bir aptaldım.

Uykulu bir şekilde gözlerimdeki sersemliği sıyırdım, normalden biraz daha erken uyandığım için normalden biraz daha yorgundum - *çok* daha erken olduğundan değil. Çiftlikte hiç beklenmediğim günlerde bile her çiftçi gibi güneşten önce kalkma eğilimindeydim. Buna rağmen Bubba'nın neşesi beni kendime getirmeye yetti, ancak gözlerinin okulun önüne doğru kaydığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım, daha önceki sırtışı gitmişti.

"Ne var ne yok?" Oyun parkında oynayan bir grup çocuğa bakarken sordum.

Omuz silkti ve bana gülümsedi. "Ödevimi unuttum." Bu o kadar açık bir yalandı ki, ona bir çıkış yolu vermekten kendimi alamadım.

"Geri dönüp alalım mı?"

"Hayır." Bubba kapının kilidini ileri geri, kapatıp açarak çevirdi, sonunda içini çekti ve kapıyı bir hamleyle iterek açtı. Dışarı çıkmak için kıpırdanmak zorunda kaldı, sessiz bir gümürtüyle taksinin yüksekliğinden yere düştü. Peşinden gittim, sırt çantasını ve her şeyini aldığından emin olduktan sonra kapısını kapattım ve ona buradan çıkması için son bir şans vermek üzere eğildim.

Yüzündeki ifadeyi biliyordum ve bundan hoşlanmamıştım.

"Geri dönmek istemediğine emin misin?" Çaresizlikten midem bulanarak teklif ettim. Horoz, Bubba'nın okula gitmekten korktuğunu biliyor muydu? Yoksa şimdi benden sakladığı gibi ondan da kolayca saklıyor muydu?

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?" Gülümsedi ama sırt çantasını omuzlayıp bana kan anlaşması teklif ediyormuş gibi ciddi bir şekilde elini uzatırken gözlerindeki kıvılcım kaybolmuştu.

Avucuna bir tokat attım ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Beni götürdüğünüz için teşekkürler Bay Montgomery." Yeşil gözleri yine yumuşacıktı, bana bakıyordu, kocaman hatmi kürkünün içinde minicik ve cesurdu. Burnunu çimdikledim ve o da sinirli bir nefes verdi. "Bay Montgomery benim babamdı," diye düzelttim sırtarak. Baba Bubba'ya bayılırdı. "Bana Trent diyebilirsin ya da şey demeyebilirsin."

"Pekâlâ, hiçbir şey yok." Bana doğru attığı arsız sırtış kalbimin çarpmasına neden oldu.

"Baba şakaları için biraz genç değil misin?"

Omuz silkti. Bu lanet çocuğu korumak istiyordum. Birkaç hafta öncesine kadar bağlılık yüzünden bekâr bir babayla asla ilişki kurmayacağım konusunda ne kadar kararlıydım. Daha Horoz'la ilişkim bile yoktu ama çoktan bağlanmıştım.

Bu iki kayıp çocuk beni küçük parmaklarına dolamışlardı ve bunun farkında bile değillerdi.

Bubba uzaklaştı ve ben de gizlice onu izledim, yolcu tarafındaki kapıya yaslanıp okula doğru ilerlerken onu gözetlemeye çalışarak soğukkanlı davranmaya çalıştım. Hiçbir şey olmadı. Oyun alanına girdi, sırt çantasını attı ve diğer çocuklarla oynamaya başladı. Tuttuğum nefesi bıraktığımda nabzım duruldu.

O iyiydi.

Ne beklediğimden emin değildim.

Ama o iyiydi.

Kamyonun etrafında dolaştım, ön kapıyı açıp içeri girerken kendimi rahatlatmak için parmaklarımı kırmızı boya üzerinde gezdirdim.

"Kes şunu!" Tanıdık bir sesin küçük çığlığı o kadar uzakta ve o kadar sessizdi ki muhtemelen duymamam gerekirdi.

Ama ben yaptım.

Göz açıp kapayıncaya kadar oyun alanını yarılamıştım, kafamda alarm zilleri çalıyordu ve daha önce hiç hissetmediğim bir öfke göğsümde sıcak ve kül gibi yanıyordu. Mesafeyi uçarak kat ettiğimden daha hızlı kat ediyordum, görüşüm öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Kimse benim olana dokunmadı ve bundan paçayı sıyıramadı.

Hiç kimse.

eight

ROOSTER

Bir ipin üzerinde duruyordum. Yer o kadar uzaktaydı ki göremiyordum. Orada sıkışmış, kalbim boğazımda, iki seçeneğim vardı. İlerlemek, bilinmeyene doğru sürünmek anlamına geliyordu ki bu beni iliklerime kadar dehşete düşüren bir şeydi. Henüz nasıl öldüreceğimi bilmediğim şeytanlar yolun sonunda pusuya yatmıştı ve sallantılı ipte sallansam da sağlam zemin vaadi bu korkuyu caydırmaya yetmiyordu. Geriye doğru gitmek, dengemi kaybettiğim anda toprağın beni karşılama tehdidiyle yıllarca ilerleyerek kaydetmeyi başardığım azıcık ilerlemeden vazgeçmek anlamına geliyordu.

Her zaman orada değildi, huzursuzluk hissi.

Hiç beklemediğim bir anda ileriye doğru kayar, hazır olmadığım bir anda beni hazırlıksız yakalar. Toprak altımda sallanır, ip ayaklarıma batar ve nefesimi tutardım çünkü yanlış bir hareket her şeyin sona ermek üzere olduğunu hissettirirdi.

Bugün güzel bir gündü.

Geriye değil, ileriye doğru adım atmıştım. İlerleme. Ta ki her şey yıkılana kadar.

Güzel bir sabahtı, aslında çoğundan daha güzeldi, ta ki artık öyle olmadığı ana kadar. Büyükanneimin işimi her zamankinden daha erken bitirmiştim.

Caddeyi yürüyerek okula doğru geçerken Trent'in Bubba'yı bıraktığını gördüm.

Eşyalarımı toplamamı izlerken kanepeye uzanmış, "Birileri neşeli," diye alay etmişti.

"Neden bilmiyorum," diyerek onu başından savdım ama ceketimi giyerken gülümsememi gizleyemedim.

"Bu sana çok yakışmış." "Ne?"

"Heyecanlıyım."

"Bugün enchilada günü," diye cevap verdim, neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranarak. "Tabii ki heyecanlıyım." Yalan bile söylemiyordum. Bugün enchilada günüydü. Bunu kanıtlayacak Tupperwarelerim vardı. Büyükanne mi tanıyordum, o yüzden bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum.

"Enchilada günü için daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamıştın." Bana bilmiş bir bakış attı. "Küçük bücürün ilk ve tek kez bugün dışarı çıkması ne tuhaf-"

"Evet. Enchiladas. Mmmm lezzetli-Bye!" Sözüünü kesmek için olabildiğince yüksek sesle konuştum. El hızla Trent'in hâlâ bekleyen kamyonuna doğru ilerlerken gözleri ıslı ıslıydı.

Sallanıyor, sallanıyor, *sallanıyor*.

İp ayaklarımın altında gergin duruyordu.

Trent cehennemden çıkmış bir yarasa gibi oyun alanına doğru havalandığında, ruhumun bedenimden ayrıldığını hissettim. Yer beni karşılamak için hızla yükseldi, ama ben tutundum. Kaygan ve gergin bir ter derimi kaplarken tutundum. Bir şeylerin yanlış gittiğinin *içgüdüsel* olarak hemen farkına vararak arkasından fırlarken de tutundum.

Onu hiç böyle davranırken görmemiştim.

Trent kolay bir zarafet, tembel gülümsemeler ve sıradan bir erkeklik sergiliyordu.

Şu anda birini öldürmek üzereymiş gibi görünüyordu ve ben nedenini öğrenmekten korkuyordum. Korkunç Bubba yaralandı. Dehşete kapılmıştım.

Nefes alamıyordum-

Dengemi bulamıyordum,

sallanıyordum ve ben-

Hayır.

Hayır.

Kendini geri getir.

Buradasın, buradasın, .

Siyah asfalt, soluk beyaz bulutlar, sekiz salıncaklı bir salıncak seti.

Bir nefes aldım. Korkuma rağmen, Trent'in konuşmasının sonunu yakalayacak kadar hızlı yetiştim. Ne olmuştu? Neden öyle koşmuştu? Neden-

"Az önce çocuğumun sırt çantasına süt mü döktün?" Trent'in sesi alçak ve tehlikeliydi. Seni boğmak için bekleyen bir nehir kadar sakın.

"Hayır, efendim-"

"Çünkü az önce tam da bunu yaptığını gördüğüme eminim." Trent'in sesi tamamen farklı bir insan gibi çıkıyordu. Bubba'nın küçük sarışın kafasını ararken başım dönüyordu, iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Yavaş yavaş büyüyen çocuk kalabalığını taradım, melek gibi küçük yüzler arasında gezinirken her tarafım titriyordu, aradım, aradım, ta ki oraya kadar.

İşte oradaydı.

Olayın merkezinde olmasına rağmen kalabalıktan uzak duruyordu. Yeşil gözleri geniş, ıslak ve merak doluydu; Trent'e sanki İsa'nın ikinci gelişiymiş gibi ağzı açık bakıyordu.

Diğer çocuklardan çok daha küçüktü ve omuzlarının titremesini izlerken göğsümdeki ağrıyı ovuşturdum. Şu anda olanlara inanamıyordum. Hayır. *Hayır*. Bu bir yalandı. Çocuklar acımasızdı. Her zaman öyleydiler. Ve yanıldığımı umduğum kadar, böyle bir şey bekliyordum.

Zorbalara yabancı değildim.

Hayatımda işaretleri tanıyacak kadar onlarla karşılaşmıştım. Ben sadece... *umut ettim*. Sonbaharda ağaçların sihirli olduğu, kışların bir katalogdan fırlamış gibi görüldüğü, toplumun Hallmark filmleri gibi bir araya geldiği Belleville'de her şeyin farklı olacağını ummuştum. Asla böyle bir şey yaşamak zorunda kalmayacağını. Benim yaşadığım gibi.

Ciğerlerim yandı.

İp sallanıyordu.

Geriye doğru, kendimi geriye doğru kayarken hissettim.

"Bubba," dedim elimden geldiğince nazik bir şekilde. Bakışları benimkilere kaydı ve gözleri benim gibi *kapana* kısılmıştı. Sanki o ana kadar beni görmemişti. Sanki beni burada istemiyordu. Sanki küçük bir çocuğun asla utanmaması gereken bir şekilde utanmış ve mahcup olmuştu. "Sorun yok, bebeğim."

Yanakları kızardı ve onu daha da utandırmadan önce susmamı söylercesine başını hayır anlamında sallayarak bana baktı.

Ne yapacağımı bilemedim.

Gözlerimi ayıramadan onu izlerken panik görüşümü bulanıklaştırdı. Ama yaklaşmadım. Bu onun için olduğundan daha kötü hale getirmek istemedim.

Bubba, sesi öncekinden daha güçlü bir şekilde, "Ondan ben istedim," dedi.

Trent'in kafası, çikolatalı süt kutusunu dehşetle kavrarken yüzü kıpkırmızı olan Jeremy Collins'ten uzaklaşarak ona doğru sallandı. Trent'in kehribar rengi gözleri yumuşadı ve başını Bubba'ya doğru eğdi. "Ondan çantana dökmesini mi istedin?" Belli ki ona inanmıyordu ama ikimiz de durumu yatıştırmanın ve uzun vadede Bubba'ya yardım etmenin en güvenli yolunun şu anki gibi davranmak olduğunu biliyorduk.

"Evet." Bubba kendinden emin bir şekilde "P" harfini çıkardı, kollarını kavuştururken küçük göğsünü şişirdi. "Ödevimi yapmadım," diye yalan söyledi. Bir gece önce ödevine yardım etmek için tam bir saat harcamıştım. "Bayan Burns'e ödevimin mahvolduğunu söylersem ve çantamın ıslandığını görürse beni serbest bırakır diye düşündüm."

Ona baktım, ne söyleyeceğimden bile emin değildim. Kelimelerin hepsi . Elimden geleni yaptım. *Elimden geleni yaptım*. Ama bazen kendimi korkunç bir baba gibi hissediyordum.

Sanki hiç *olmadığı* için nasıl sevgilim *olacağını* bilmiyordum. "Bubba," dedim, nabzım yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Kimin için yalan söylüyordu? Gerçeği bildiğimi biliyor olmalıydı, değil mi?

"Sorun yok." Bubba ikimize de başını salladı, elleri titremesine rağmen kendinden emin görünüyordu ve mesafeyi geçip damlayan çantasını aldı. Bana yaklaştığında sadece benim duyabileceğim kadar sessiz bir şekilde fısıldadı. "Ben iyiyim, babalık. Gerçekten. Jeremy'nin sakarlığı, hepsi bu." Sanki teselliye ihtiyacı olan o değil de benmişim gibi bana o küçük, tatlı, güven verici gülümsemesini gösterdi, sonra daha yüksek sesle, "," dedi ve başını diğer çocuklara doğru sallayarak binaya doğru ilerledi. "Ders başlamadan önce içeri girsek iyi olur."

Trent ve ben onun ardından bakakaldık, tüm grup sınıflarının kapısına doğru ikimiz de sessizdik. Az önce olanlara hâlâ inanamıyordum. Az önce gördüklerime. Bubba'nın yalan söylediği gerçeği, en kötü korkularımın az önce doğrulandığı gerçeği.

Trent'in onu kurtarmak için koştuğu gerçeği. Onun burada olduğu gerçeği.

Aslında hala öyleydi.

Daha önce hiç kimse benim için böyle bir adım atmamıştı. Şiddete yabancı değildim. Ama her zaman nefret etmişimdir. Beni korkutur, çileden çıkarır, kendimi

Aptal, küçük ve korkmuş. Gerekirse, buna rağmen anında Bubba ve diğer çocukların arasına girerdim. Cüssemi korkutmak, kontrol etmek, onu kurtarmak için kullanırdım, ne şekilde gerekiyorsa yapardım.

Ama ihtiyacım yoktu.

Çünkü Trent bunu benim için yapmıştı. Halat sabitlendi.

Omuzlarımdan kalkan ağırlık o kadar büyüktü ki uçup gidecekmişim gibi hissettim. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım, ona doğru döndüm, görevdeki bir adama. Trent'in gözleri hâlâ öfke doluydu, sabah ışığında sıvı altın rengindeydi. Göğsü sanki bir mil koşmuş gibi kabarmıştı ve bakışlarım onu mıknatıslamış gibi dikkatini bana çevirdiğinde kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Ne-"

Ona sarıldım.

Çam ağaçları ve tıraş losyonu gibi kokuyordu. Yüzümü boynuna yasladım. Kollarımı omuzlarına sarıp cüssesine saklanırken yumuşak kokusunun beni rahatlatmasına izin verdim. Dışım hiç içime uymamıştı. Vücudum olması gerekenden daha büyüktü ama o anda, Trent beni sıkarken, kolları belime dolanırken, bedenimin bir önemi yoktu.

İleri doğru gittim. Geleceğin tehdidi o kadar da korkutucu değildi.

İleri.

Bunu

yapabilirim.

Bunu

yapabilirim.

Yapabilirim-

Ben konuştum.

"Teşekkür ederim," diye kekeleyerek söyledim, utangaç ve çekingen, boğazının yumuşak teninde güvenle saklanmış kelimeler, sıkı sıkıya sarıldım ve omuzlarımdaki yükün bir kısmını almasına izin verdim. "Teşekkür ederim, Trent."

İlerledim.

Bir santim bile değildi ama bu kadarı yeterliydi.

İlkokulun önündeydik. Büyükannemin evinin önünde. Ama bunun bir önemi yok gibiydi. Elleri kalçalarımda sıkılaştı ve boynuma doğru başını sallayıp dudakları kulağımın kabuğunu beni inanılmaz derecede kendine çekti.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladım, üçüncü ve son kez.

Nefesinin altından küfretti, bunalmış, şaşırmış küçük bir ses. Bana daha sıkı, daha sıkı, daha sıkı sarıldı ve ben ona izin verdiğimde diğer her şey tek bir mükemmel an için eriyip gitti.

Bana sarılmasına izin verdim ve artık o kadar da korkmuyordum.

Çözmem gereken çok şey vardı ama sorun değildi. Her şey yolundaydı. Çünkü Trent güneş ışığı, kahkaha ve geniş omuzlardı. Ve ikimizi de taşıyacak kadar güçlü olabilirdi.

nine

TRENT

Horoz sağlam ve sıcaktı. Tarçınlı şeker. Tarçınlı şeker gibi kokuyordu. Ona sıkıca sarıldım. Bana karşı erime şekli kalbimi hızlandırdı ve ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrıldı.

Başka birinin dokunuşundan hiç bu kadar içgüdüsel olarak etkilenmemiştim.

Kendimi hiç ihtiyaçtan hasta, çaresiz ve minnettar hissetmemiştim; kirpiklerinin tenime değen masum fırçası ya da günah kadar yumuşak dudaklarının boğazıma değmesi beni alevler içinde bırakmaya yetiyordu.

Kıvılcım yok. Benim. *Kıçım*.

Lanet olası havai fişekler içimde patlıyordu.

Onu daha sıkı kavradım, ellerimi kalçalarından kıçına doğru kaydırma ve kalın, kaslı yanaklarını hissetme dürtüsüne direndim. Bunu yapmak çok kolay olurdu. Sıkma, çekmek ve sızlanmasını dinlemek çok kolay olurdu. Parmaklarımı kotunun arkasına doğru itmek. Deliğini bulmak ve onu bir tay gibi tökezletene, bacakları sallanana, muhtaç kıcı parmaklarımı emene kadar ovmak.

Ama ben bunların hiçbirini yapmadım.

Çünkü bir ilkokulun önündeydik. Çünkü onunla zaten bir kez batırmıştım.

Dikkatli olmam
gerekiyordu. Bunu
doğru yapmak için.

Zamanlama her şeydi.

Kalbim *güm güm atıyor*, ellerim titriyor ve bana izin verdiği sürece ona sarılıyordum. Sonunda çekip gittiğinde onu hemen özledim. Aramızda birkaç santim vardı ama kilometrelerce de olabilirdi.

Durgun sesinin tatlı mırıltısı bedenimde yankılandı. Tekrar tekrar çalışıyor, beni kontrolden çıkarıyordu.

Tanıştığımızdan beri ilk kez benimle doğrudan konuşuyordu. Bu anı beklemiştim.

Bunun için *acı çekti*.

Bal gibi tatlı, alçak ve melodik o sesi duymak için can atıyordum. Kelimelerin sadece ve sadece bana ait olması için can atıyordum. Onun aksanını içime çekmek, her kıvrımını ve ritmini ezberlemek için can atıyordum.

Ve şimdi tadına baktığım için onu hazır değildim.

Bırakmak zorunda olsam bile.

Sabır, diye hatırlattım kendime.

Dudaklarımı yaladım, soluk yeşil gözleri sıcaklıkla dolu bir şekilde uzaklaşırken her yerim karıncalandı. Vedalaştık ve onun şaşkın bir halde binanın içine girmesini izledim, şüphesiz okul başlamadan önce Bubba'nın öğretmeniyle konuşacaktı.

Keşke yardım edebilseydim. Ama bu benim değildi. En azından şimdilik.

Hâlâ Horoz'un hayatında bir yer edinme sürecindeydim.

İçinde bulunduğum sersemlikten kurtulamıyordum. Duvarlara çarptım. Nikotin sakızı çiğnedim - sadece özellikle kendimi kötü hissettiğimde ortaya çıkan istekleri bastırmak için. Bütün gün, Paxton ve Becca'nın Ben'in yeni dairesindeki alçıpanı hazırlamasına yardım ederken kafam yıldızlardaydı.

Neredeyse üç haftadır üzerinde çalışıyorlardı ama yavaş ilerliyordu. Duvara bir kat daha derz macunu sürdüm, macun bıçağımın *şıp şıp* sesi beni sahte, neredeyse hipnotik bir sükûnete sürükledi.

Elimden geldiğince onlara yardım ettim.

Paxton işine başladığında, ben ağaç çiftliğini babamdan devralmadan önce, onun sağ koluydum. Muhtemelen Paxton'ın tam bir pislik olmasına rağmen hala yakın olmamızın nedeni de buydu.

Onunla saatlerce sohbet edebilirdim ve karşılığında sadece birkaç homurdanan kelime ve bana susmamı söylediğinde kafamın arkasına bir şaplak alırdım.

Becca artık onun evlatlık kızı olduğu için kafa atmalar minimuma inmişti. Benden daha konuşkandı ve pislik ağabeyim dışında konuşacak birinin olması güzeldi. Son iki yıl içinde bir noktada, kendine özgü amigo topuzunu takmayı bırakmış ve onun yerine daha "sofistike" bir at kuyruğu takmıştı.

Sormamıştım ama bana bunun onu daha yaşlı ve olgun gösterdiğini söylemişti.

Ki bu bir yalandı.

Çocuğun bebek gibi bir yüzü vardı ve muhtemelen ölene kadar on sekiz yaşında görünecekti.

Bugün her zamankinden daha sessiz olsam da, düşüncelerim Horoz'dan Bubba'ya ve tekrar Horoz'a gidip gelse de ikisiyle de vakit geçirmeyi seviyordum.

Kucaklaşma, sütlü çocuk, Horoz'un sesi, sütlü çocuk. Sonunda Becca hepimiz için öğle yemeği almaya gitti ve

Paxton'ın sağlam ve istikrarlı varlığıyla nihayet rahatlamaya başladım. Tüm ağabeylerim beni ne kadar sinirlendirse de bir o kadar da rahatlatıyordu. Özellikle de Paxton. Yardıma ihtiyacım olduğunda güvenebileceğim birinin olduğunu bilmek güzeldi.

Bazen annemle aramda bir engel varmış gibi hissediyordum. ire.

Gerçi son zamanlarda başarısız randevumdan sonra beni çoğunlukla yalnız bırakıyordu.

Rooster ile. Tanrıya şükür. Yakın zamanda tekrar Pazar yemeğine gelmeyi planladığımdan değil. Dırdırını özlediğimden mi yoksa yokluğuna minnettar olduğumdan mı emin değildim. Gerçi onu özlemiştim.

Paxton devasa bir huysuzdu, açıkçası dehşet verici, dinlenen bir kaltak suratı, yaklaşık yüz dövmesi vardı ve çoğu zaman espri anlayışı yok denecek kadar azdı. Aynı zamanda açık ara en sevdiğim kardeşimdi, bir favorim olduğundan değil. Çünkü bu çocukça olurdu. Ve kaba olurdu.

Yine de aşık olmayı başarmış olmasını komik ve ilham verici buluyordum. Baxter -kocası- resmen kışından güneş ışığı ve gökkuşağı saçıyordu. Denesenez bile onu yüzünde bir sırıtış olmadan yakalayamazdınız. Hatta bir ara Paxton'ın ondan gerçekten nefret ettiğinden bile emin olmuşum. Ama belli ki yanılmışım. Şu anda mutlu bir evlilikleri ve iğrenç derecede sevimli halleri vardı.

Bunun nasıl işe yaradığını hala anlamadım. Zıt kutuplar gerçekten birbirini çekiyor. O kadar farklıydılar ki, neredeyse gülünecek bir şeydi.

Ama ne kadar tuhaf bir çift olsalar da, her şey düşünöldüğünde, yine de birlikte kesinlikle mükemmel olmayı başardılar. Ve şimdiye kadar gördüğüm en sağlıklı ilişki örneğiydiler.

Baxter, Paxton'ın tüm sert yanlarını yumuşattı. Ona güvenebileceğı birini verdi.

Ve isimleri sinir bozucu derecede benzer olsa da, huysuz ağabeyim için daha iyi bir eş seçemezdim.

"Ne?" Paxton alındaki teri silerken ve kendi macun bıçağını yere koyarken doğrudan konuya girerek sordu. İnce detaylarda benden çok daha iyiydi, bu yüzden köşelerden ve kenarlardan o sorumluydu. Bana sorsalardı, her şeyi berbat edeceğimden emindim, ikisi de bunu belirtmemişti.

Yine de hepimiz bunun doğru olduğunu biliyorduk.

"Hiçbir şey." Sırf onu kızdırmak için omuz silktim.

"Trent," diye homurdandı, iri kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Bütün gün tek kelime etmedin. Bir daha söyletme bana." Paxton'ın insanlarla arası iyi değildi. Yine de çabasını takdir ettim.

"Ben..." İçimi çekerek rulomu boya tepsisinin içine bıraktım. "*İşleniyor.*"

"İşlem mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Evet." Bir sonraki sözlerimi düşündüm, dudağımı kemirirken ve bir şey söylemek isteyip istemediğimi tartışırken garip bir şekilde ağırlıksız hissediyordum. "Sence aşık olmaktan korkuyor muyum?"

Paxton homurdandı. "Bilmiyorum."

"Evet." Omuz silktim. "Ben de öyle. Ben öyle düşünüyor."

"Sikeyim Ben'i." Paxton'ın dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sevdiği tek şey sağ eli."

"Tanrım." Bir kahkaha attım, ancak ağabeyimizi rahatça övmesi beni sırttırdı. Birden kendimi o kadar da kopmuş hissetmedim. Burası tanıdık bir bölgeydi. Rahattım.

"Çiftlik iyi mi?" Paxton bir süre sonra sordu, çünkü bir pislik olmasına rağmen yine iyi bir kardeşti.

"Her zamankinden daha iyi," diye iç geçirdim.

"O zaman senin neyin var?" Sanki bu soruyu sormak hayatında yaptığı en acı verici şeymiş gibi yüzünü buruşturdu. O kadar şaşırmıştım ki cevap olarak ne söyleyeceğimi bile . Lanet olsun. Paxton ve Baxter bir araya geldiklerinden beri, küçük sarı saçlı fırıncı ona bulaşmış gibiydi-

Ha! Silinmiş. Oh bekle. Ew. Paxton'ın herhangi bir şeye sürtünmesini düşünmek istemedim.

Ben de yüzümü buruşturarak ona karşılık verdim.

Beni kontrol etme çabası ne kadar beceriksizce olsa da, bunu takdir ettim. Duyguları konusunda yavaş ama emin adımlarla ilerliyordu. Onları ifade ediyordu. Genel olarak konuşmak -her ne kadar geri kalanımız için onun beceriksizliğini izlemek hala çok acı verici olsa da.

Baxter için üstünü değiştirmek zorunda kalmıştı ve...bu güzeldi. Bir kez olsun nasıl olduğumun sorulması.

Şikayet etmediğim için herkes iyi olduğumu düşünürdü.

Bir şeylerin ters gittiğini fark ettiği için Paxton'a şükürler olsun. Her zaman bu kadar duygusal zekaya sahip .

"Baxter'a aşık olduğunda nasıl hissettin?" Kelimeleri düşünmeden ağzımdan kaçırardım. Konuyu tekrar değiştirmek niyetinde değildim ama zihnim bir dakikada bir mil ilerliyordu.

Paxton'ın cevap vermesi biraz zaman aldı.

Kalın kaşları çatık, kırlaşan saçlarında küçük bir macun parçası ile sözlerimi düşünceli bir şekilde düşündü. Yüzyıl gibi gelen bir süreden sonra nihayet cevap verdi. "Sanki... düşecek yumuşak bir yer olduğunu bilerek düşmek gibiydi."

Huh.

Horoz için de böyle mi hissediyordum?

Bütün gün kafamın içinde onun tatlı sesi vardı ve hâlâ kollarının hayali baskısını hissedebiliyordum. Kalbim çırpındı ve acıyı ovalayarak uzaklaştırdım. Ona aşık olduğumu biliyordum, bunu inkâr edemezdim. Ve son zamanlarda birden fazla kez, bu duygunun aşk olup olmadığını merak etmiştim. Ama böyle düşünmem saflık mıydı?

Ben böyle değildim.

Ben bir oyuncuydum, bir sürtüktüm, bir flörttüm - tüm bu şeyler. Yakın zamana kadar bunlarla da gurur duyuyordum.

Artık içine düşmek istediğim tek bir yatak vardı.

İçine gömülmek istediğim tek bir beden.

Öpmek istediğim bir ağız.

Evim demek istediğim bir çift kol. Paxton'ın sözleri bütün gün beni takip etti.

O gece televizyonda akşam yemeğini ısıtırken ve olanları düşünürken omuzlarıma ağır bir yük gibi oturdular. O sabahı ve yaşanan dehşet gösterisini düşündüğümde aklıma geldiler. Zıpladılar

Horoz'u kucağıma almanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Zaman nasıl da durmuş gibiydi. Bubba'yı düşünürken beni takip ettiler. Ne kadar güçlü olduğunu. Bana ve babasına tuzak kurmak için ne kadar kararlıydı.

Bir yanımda bu kararlılığın, kendi sorunları dışında bir şeyle kafasını dağıtmak istemesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti.

Anlayabiliyorum.

Şu anda benim de dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Ona yardım etmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Okulda tanık olduklarımın endişelenmem için bir neden olup olmadığından hâlâ emin değildim. Horoz belli ki öyle düşünmüştü ama yine de bir şeyler ters gidiyordu.

Paxton'ın sözleri kafatasımın tabanında karıncalanırken Horoz'un kollarını eskisinden daha çaresizce arzuluyordum. Bu duygu karmaşasını nasıl çözeceğimi düşünürken onu korumayı, ona dokunmayı, onu kendime yakın hissetmeyi arzuluyordum.

Onu görmek istedim.

Ama onun yerine ikisine de yer verdim.

Bugün okulda olanlardan sonra Johnson ailesinin yaralarını için biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm.

-Dünya onları birbirinden ayırmayın diye ikisine de sarılmak için orada olabiliyordum.

ten

ROOSTER

Bubba'ya dondurma aldım ve kanepede birbirimize sokularak altı yüz kez izlediğimiz ispermeçet balinası belgeselini izledik. Kapının zilini dinledim ama Trent hiç gelmedi ve ne zaman okulda olanlardan bahsetmeye çalışsam Bubba yine sustu. Onu rahatsız etmek benim işim değildi, bu yüzden zorlamayı bıraktım. İstesem bile.

Babası olarak benim işim onu sevmekti, huysuz olsun olmasın. Ona destek olmaktı.

Dinlemek için.

Sabra ihtiyacı olduğunda sabırlı olmak.

Onu korumak ve beslemek için. Korktuğunda gidebileceği güvenli bir yer vermek için. Bana her şeyi anlatabileceği hakkında konuşmuştuk ve gözlerini devirmişti ama yüz ifadesi sevecendi. Hâlâ çok genç olmasına rağmen bazen çok yaşlı gibi davranırdı. On bir yaşındaydı, seksenine yaklaşıyordu.

Bana endişelenmeyi bırakmamı söylemişti.

Bana kazaların olduğunu ve bunun sorun olmadığını söyledi.

Bunlar ona muhtemelen yüzlerce kez söylediğim sözlerdi, bu yüzden nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Sözlerimi doğrudan bana geri aktardığında değil.

O yattıktan sonra Robin'e tekrar mesaj attım, kendimi kaybolmuş hissediyordum.

BEN

Bubba konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Okulda sorun yaşıyor. Öğretmeniyle konuştum ve ders sırasında hiçbir şey fark etmediğini söyledi ve ne yapacağımı şaşırdım. Sonunun benim gibi olmasını istemiyorum. Benim yaşadıklarımı yaşamasını istemiyorum. Korkuyorum.

Eve ne zaman dönüyorsun?

Turunuzun sonunda ziyaret edecek misiniz? İyi olmadığınızı söyleyebilirim. Gıcıklık olsun diye söylemiyorum, bu konuyu açmamın sebebi bu değil. Sadece burada bir yerin olduğunu bilmeni istiyorum. Eğer kaçmak istersen. Bir molaya ihtiyacın olursa. Seni sevmem için bana mesaj atmana gerek yok Robin.

Senin için zor olduğunu

biliyorum. Lütfen kendine iyi bak.

Robin'in dışarıda bir yerlerde benim metinlerimi okuyup okumadığını merak ettim. Belki de ben onları yazarken bazen bana verdikleri kadar ona da rahatlık veriyorlardı. Ya da belki onu incitiyorlardı. Belki de yazmayı bitirdiğim anda o da benim kadar boş hissediyordu.

Cumartesi sabahı hem Trent'i görebilmek hem de fazla enerjimi atabilmek umuduyla mahallede koşuya çıktım. Yanından geçerken onu beslediğimde Çavuş bana gıdıkladı ve ben de huzur bulmak için umutsuzca birkaç mil daha koşmadan önce eğlenerek homurdandım. Bu işe yaramayınca Bubba'yı da yanıma alarak spor salonuna gittim ve ben Romen deadliftleri ve Bulgar split squatlarını set set yaparken o da kitap okudu. Bitirdiğimde terli ve bitkin bir haldeydim ve sonunda kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Eve gittiğimizde bir parti daha kurabiye yaptım ve Bubba'yla birlikte yatak odasını maviye boyadık. O öksürmeye devam etti, bir elinde inhaleleri, gömleği burnunun etrafına dolanmıştı, o yaptığı işe hayranlıkla bakarken ben de arkasından kapıya yaslandım.

Taze boyanın keskin kokusunun eve her zaman sinen tuhaf misk kokusuyla birleşmesi, günün geri kalanında şehre koşmamız için yeterliydi. Kasım ayı boyunca, yerel tiyatrodan tatil

Hafta sonu sinemaya gidecektik, biz de oraya gittik. Onu beyaz çikolatalı naneli patlamış mısırla doldurduğumda - tek bir karton için on beş dolar, krakerdeki İsa - sıcak kakao ve Noel büyüğü, Bubba düpedüz neşeli görünüyordu.

O gece dumandan korunmak için benim yatağımda uyudu ve ben de yüzündeki sarı tüyleri okşadım, hala onu yakınımda tutmama izin verecek kadar küçük olduğu için minnettardım.

Bir gün olmayacaktı.

Yağmur bekleyen boş bir kova gibi onun sevgisini biriktirirdim.

Böyle günlerde Bubba'nın babası olmaya karar verdiğim için minnettar oluyordum. Beni ne kadar endişelendirse de, dünyamın dönmesini sağlıyordu. Benden saklanmayı neden bu kadar çok istediğini hâlâ anlamıyordum. Ya da neden bana Trent'i ayarlamayı bu kadar çok istediğini. Ama yeterince sabırlı olursam, onu yeterince seversem, onu duyacak kadar sessiz olursam, eninde sonunda bana anlatacağını düşündüm.

Pazar sabahı uyudum.

Uyandığımda güneş pencereden içeri süzölüyordu ve bir gün önceki antrenmanım yüzünden vücudumun her yeri ağrıyordu. İçimi çektim, Bubba'nın küçük ayak seslerini ya da aile odasındaki televizyonun sesini dinlerken uzuvlarımı esnetmeye çalıştım. İkisini de duymadım.

İç çekerek yatağımdan kalktım ve onu aramaya çıkmadan önce güne hazırlanmak için halsiz bir şekilde banyoya girdim. Duşa girerken ayağım kaydı ve neredeyse kalçamı musluğa çarpıyordum.

-Ama kendimi tam zamanında yakaladım.

Bubba'nın Barb'ı sevmek için Trent'in evine gittiğinden hiç şüphem yoktu. Bir gece önce yatağı yerleştığımızda tek konuştuğı buydu.

Gülümsedim çünkü Trent'in ona göz kulak olacağını biliyordum. Dün bana bunu kanıtlamıştı.

Trent'ten bahsetmişken.

Kollarını aklımdan çıkaramıyordum. Beni nasıl sıkıldığını ve sıkıldığını. O büyük, becerikli ellerinin kalçalarımı ısırışını. Cennet gibi kokuyordu; tuzlu, misk kokulu ve çam dalları kadar taze. Başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapattım ve zihnimin dolaşmasına izin verirken tembel ve telaşsız bir şekilde kendimi temizledim.

Belki de arkadaşımken onu bu şekilde düşünmek benim için kötüydü.

Ama kendim için o kadar az zevk alıyordum ki, bu konuda kendimi suçlu hissetmeyi reddediyordum.

Sikim seğırdi ve inledim, parmaklarımı kökünün etrafına kaydırıp uzun, durgun bir çekiş verirken dudağımı ısırdım. Kahretsin. Bu iyi hissettirdi. Bunu yapmayalı ne kadar olmuştu? Bir bacağımı kaldırıp kolay erişim için küvetin kenarına koyduğumda tenim uyarılmışlıkla uğuldadı ve kehribar gözler zihnimde parladı. Sabunlu parmaklarım taşaklarımla oynayarak beni titretti, sonra yavaşça geriye, en çok dokunulmayı arzuladığım gizli yere doğru santim santim kaydılar.

Su sabunu temizledi ve kendimi cesaretlenmiş hissederek düşün üst rafında sakladığım kayganlaştırıcıyı aradım ve parmaklarımı kayganlaştırıp hevesle içime soktum.

"Siktir." Ugh. Giriş yerim dokunuşumun altında kalırken aletim sarsıldı ve damladı. Orada Trent'in elinin olmasını diledim. Kalın parmakları, itiyor, itiyor. Sikine yer açmak için acımasızca içimi deliyordu.

Ne kadar çok arzulasam da daha önce hiç içimde başka biri olmamıştı.

Bunu isteyip istemeyeceğini merak ettim.

Olmak istediğim gibi olmama izin verseydi.

Onun neredeyse çarpık bacaklı salınışına her baktığımda deliğim seğıriyor ve titriyor, beni becermesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmesini istiyordum. Bana sahip olması için. Sanki kızıışmış bir fahişeymişim gibi bana hükmetmesine ve kendisine ait olanı almaktan kendini alıkoyamamasına. İçime pompalarken kalçaları esniyor, alnından ter damlıyor, kalçalarının keskin şaklamaları benimkilerle buluştuğunda yankılanıyordu.

Kahretsin.

Parmaklarımın etrafında kenetlenerek kendi üzerime boşaldım. Trent'in içime girerken kıcımı zorlayan sikinin görüntüsü beni şehvetten neredeyse kör ediyordu.

İşim bittiğinde, giyinmeden önce bolca temizlendim ve asi çocuğumun nereye gittiğini görmek için dışarı çıktım. Tam da şüphelendiğim gibi, Trent'in evine yaklaştığımda Bubba'nın sessiz küçük sesini duyabiliyordum.

"Artık beni tehdit etmene gerek yok, evlat. Babanı çok seviyorum. Ben de seni seviyorum." *Tehdit etmek mi? Ne demek istiyordu?* Önemli bir şeyi kaçırmışım gibi hissettim.

Köşeden baktım, adım atmaya hazırdım ki durdum ve başımı yana eğdim. Bubba beyzbol sopasını dizlerine dayamıştı. Basamaklara oturmuş, vücudu küçük sarışın bir top haline gelmişti. Trent onun yanına oturmuş, saatin erken olmasına rağmen bir eliyle birasını yudumlarken diğer eliyle de golden retriever cinsi köpeğinin başını okşuyordu. Köpek ikisinin arasına oturmuş, Bubba dalgın bir ifadeyle saçlarını okşarken tembelce nefes alıp veriyordu.

"Bu senin için değil. Geçen sefer söylediğim gibi," dedi Bubba, sopaya düşünceli bir şekilde vurarak. "Bir ayıyla falan karşılaşabilirim, biliyorsun. Bu korunmak için."

"Riiiiight." Trent açıkça gülmemeye çalışıyordu. Birasını sessiz bir *gümbürtüyle* verandanın basamağına bıraktı. Tekrar gözden uzaklaştım, evin köşesinin arkasına saklandım, dinlerken kendimi biraz ürkütücü hissediyordum. Suçlu hissetsem de kendime engel olamıyordum. Büyüleyiciydi. İşte buradaydılar, bu dünyada en çok değer verdiğim iki adam sadece... *konuşuyorlardı*. Duvarlar yoktu. *Hiçbir şey yoktu*. Bir arada yaşıyorlardı.

Bubba aylar sonra ilk kez gardını indirmişti. İhtiyacı olan şeyin bu olduğunu fark ettiğimde sadece bir an için acıdı.

Ben değil.

Trent.

Ama acım hızla kayboldu ve yerini rahatlama aldı. Belki de benimle konuşmak istememişti.

Ama sorun değildi.

Sadece biriyle konuştuğu için mutluydum.

Kesik kesik bir iç çekip ahşap dış cepheye yaslandığımda bir sıcaklık belirdi. Sözünü kesmedim. Aslında bölmem gerektiğini de düşünmüyordum. Bunun yerine gölgede dinlendim ve bitirmelerini bekledim.

"Bu çocuklar neden sana sataşıyor?" Trent açıkça sordu. Bubba'nın cevabını beklerken kalbim hızla çarpıyordu. O kadar uzun zamandır bu konunun etrafında dolanıyorduk ki, Trent'in açıkça sorduğunu duymak biraz rahatlatıcıydı. Belki Bubba ona cevap verirdi.

Öyle olmasını *umuyordum*.

Bulutsuz gökyüzü. Yıpranmış dış cephe kaplamaları. Boya kaplı kotlar.

Sakinleştiğimi hissederek zihnimde dolaştım. Trent'in benim taşıdığım yüklerin bir kısmını omuzlamaya bu kadar hevesli olması beni şaşırtmıştı. Ona minnettar olduğumdan emindim. Bu noktaya kadar onsuz nasıl hayatta kaldığımı bilmiyordum.

"Öyle olduklarından bile emin değilim," diye yanıtladı Bubba. Dürüstçe. Yalan yok. Saçmalık yok. Bu yeni bilgiyi işlerken ellerim sıkıştı. "Ama eğer

çünkü ben tuhafim."

Trent düşünceli bir tavırla, "Sen tuhaf değilsin," diye karşılık verdi.

"Elbette, öyleyim." Bubba'nın sözleri kendinden emin, kendinden emindi. Sanki tuhaf olmayı hiç umursamıyormuş gibiydi. Sanki bu diğer çocukların kaybıymış gibi, çünkü öyleydi. Kimsenin beni göremeyeceği bir yere gülümsediğimde gurur göğsümü ağrıttı. "Ama bunda yanlış bir şey yok. Babam farklı olmanın insanı özel kıldığını söyler. Belki ben diğer çocuklar gibi değilim. Belki spor yapmamamdan ya da hokeyden çok ispermeçet balinaları hakkında bilgi sahibi olmamdan hoşlanmıyorlar. Ya da tüm sınıfta dört kare oynamayı bilmeyen tek çocuk olmamdan." Kalbim titredi. "Ama umurumda değil. Sessiz olmayı seviyorum. Yalnız olmayı seviyorum." Sesi dalgalandı. "Keşke... neler olduğunu bilseydim."

Olan şey, çocukların pislik olmasıydı.

"Baban haklı," diye karşılık verdi Trent sorunsuzca ve kalbim yeniden çarpmaya başladı. Sesi sıcaktı. Büyüleyiciydi. Büyüleyiciydi. İki de. Sanki Bubba onu gerçekten etkilemişti. Onlara tekrar bakmak istedim ama şansımı denemek istemedim.

Hava biraz serindi, özellikle de benim gibi gölgede , keşke ceketimi giymeyi akıl etseydim diye düşündüm, ama giymemiştim. Ceketi her giydiğimde Trent'in Cadılar Bayramı'nda telleri nasıl kopardığını hatırlıyordum. Bu da dikkatimi dağıtıyordu.

Demek ki giymediğim iyi olmuş.

"Farklı olmakta yanlış bir şey yok," diye devam etti Trent, zahmetsizce erkeksi bir özgüvenle, sessiz bir ses tonuyla. "Yine de yaşadıklarının bir kısmını anlamadığımı söyleyemem." Şaşkınlık içimde kabardı.

Trent mi?

Zorbalık mı?

Onu okulun popüler çocuğu olarak görmüştüm. Doğuştan yeterince zeki olduğu için çalışmadan tüm sınavlarını geçen çocuk. Her şampiyonayı kazanan. Hem kız hem de erkek arkadaşları olan. Uyum sağlayamadığı fikri neredeyse gülünç görünüyordu. "Belki bana sataşılma ama benim de uyum sağlama konusunda kendi mücadelelerim oldu. Sanırım hepimiz kendi yöntemlerimizle bunu yaşıyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" Bubba kısık bir sesle sordu.

"Çocukken panseksüelin ne olduğunu bilmiyordum. Herkesi aynı şekilde sevmenin ne demek olduğunu bilmiyordum. Derinlerde bir yerde

Bende farklı bir şeyler vardı, ama bunun erkekleri de kızları olduğu gibi, herkes gibi öpmekten hoşlandığım için olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Bir adı olmadan önce, sadece bir histi. Görmezden gelemediğim bir his. Uzun süre gizli kalmayan bir sır."

"Ne oldu? İnsanlar ne zaman öğrendi?"

"Şey..." Trent'in sesindeki gülümsemeyi tam anlamıyla duyabiliyordum ve dinlerken kalbim kontrolsüzce çarpıyordu.

"Bu konuda yalan mı söyledin?" Bubba etkilenmemişti.

"Hayır. İnsanlara söyledim. Ama bunu kurnazca yaptım, böylece kimse bir şey söyleyemedi."

"Nasıl?" Bubba canlandı ve hikâyenin geri kalanını beklemek için etrafında dönerken ceketinin hışırtısını duydum.

"Soğukkanlı davrandım," diye devam etti Trent, zahmetsiz bir özgüvenle. "Bir gün sınıftan biri televizyonda öpüşen erkeklerle ilgili biraz kaba bir şey söyledi. Tam olarak hatırlayamıyorum. Çıldırarak yerine, kızmak yerine, döndüm ve ona çok yavaşça baktım, işte böyle-" Daha fazla hışırtı duydum. "Kaşımı kaldırdım-" Bu kez kendimi bakmaktan alıkoyamayarak, yüzünü görebilmek için köşeden tekrar baktım. Trent, Bubba'ya bakıyordu, kaşlarını kaldırmış, altın rengi gözleri neşe doluydu. Bakışları bir an için benimkilere kaydı ve donakaldım, suçüstü yakalanmışım.

Ama irkilmedi bile. Varlığıma hiç ihanet etmedi.

Konuşmaya devam etti, ancak oğluma dönmeden önce beni tepeden tırnağa okşayan bakışları sıcak hissettiriyordu. "Dudağımı büktüm ve ne dedim biliyor musun?" Sanki beni orada hiç görmemiş gibi devam etti.

"Ne?"

"Olabildiğince tatlı bir şekilde, 'Sadece kızgınsın Burt çünkü annenden başka kimse seni öpmek istemiyor' dedim."

Bubba bir kahkaha patlattı, hem gülünç hem de sevimli olan bu histerik küçük kıkırdama. Barb'ı okşamaya devam etti ve köpeğin kuyruğu sanki onun coşkusundan besleniyormuş gibi verandaya defalarca vurdu. "Bunu gerçekten yaptın mı?" diye sordu sonunda kıkırdamayla bıraktığında.

"Elbette." Trent arkasına yaslandı, gözleri bir kez daha benimkilere kaydı. "Sonra onu yanağından öptüm, arkama yaslandım ve sırtıttım." Dişlerini işaret etti. "Tıpkı bunun gibi." Bubba şaşkınlık içinde ona bakıyordu ve ben de onu taklit etmekten kendimi alamadım. Trent Montgomery kesinlikle başka bir şeydi. "Ona en flörtöz, en güçlü sesimle söyledim, sanki hiç umurumda değilmiş gibi

'Öpülmeyi bu kadar çok istiyorsan sorabilirdin' dedi. O kadar utanmıştı ki bir daha beni hiç rahatsız etmedi." Trent'in gülümsemesi yumuşadı. Anımsıyor. "Ben mezun olduktan sonra onun olabildiğince eşcinsel olduğunu öğrendim. Ailesini ve her şeyi terk etmiş çünkü onu doğru şekilde sevmiyorlarmış. Facebook'a göre şu anda Florida'da." Trent temizlemek için başını salladı. Ancak Bubba'ya tüm dikkatini verirken ifadesindeki şakacılık kayboldu. "Bazen... en kötü çocukların savaştıkları en büyük şeytanları vardır."

"O zaman mı herkes senin erkeklerden hoşlandığını anladı?"

"Sayılır. Ondan sonra saklanmadım. Sahiplendim. Dedikodular dolaştı ve insanlar bana sorduğunda gerçeği söyledim. Kendime olan güvenim bunu benim için sattı. Ben açıldıktan kısa bir süre sonra, sınıfımdaki üç ya da dört çocuk daha açıldı. Sınıflarımız o kadar küçüktü ki kimse bir söylemedi. Ben şanslıydım. Çünkü insanlarla aram hep iyiydi. Çünkü sevilen biriydim. Başka biri olsaydım her şey çok daha farklı olabilirdi." Benim açılmam o kadar da zahmetsiz olmamıştı. Kanlı ve acımasız olmuştu. Kim olduğumu şekillendirmişti ve ben... o zaman mutluydum. Trent ne kadar şanslı olduğunun farkına varmıştı. Bu onu daha çok sevmemi sağladı. Ona saygı duymamı. Bubba'nın açıkça yaptığı gibi. "Sınıfımdaki çocukların daha açık fikirli olduklarını düşünmek hoşuma gidiyor, ama gerçekten mi? Diğer insanların ne düşündüğünü hiç umursamadım. İnsanlar aldatıcı, kaygan şeyler olabiliyor."

Kelimeler gibi.

"Bunun benim için işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Bubba kederle yere yığıldı. Barb'ı okşamaya devam etti, kürkünden teselli bulmaya çalışıyordu. Lanet olsun. Belki de *gerçekten* bir köpeğe ihtiyacı vardı. "Ben senin gibi havalı değilim. Eğer bir çocuğun yanağını öpseydim, muhtemelen bana sadece bir wedgie verirdi. Kimse benden hoşlandığı için bana büyük çikolatalar vermiyor. Kaslarım yok. Bir ağacı nasıl keseceğimi bilmiyorum - muhtemelen istesem de balta bile tutamam. Sakal bırakacak kadar yaşlı değilim ve seninki gibi bir köpeğim de yok." Bubba yenilgiyle içini çekti ve beyzbol sopasını kucağından bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Sahip olduğum tek şey aptal bir tavuk." Her saniye biraz daha soluyordu. "Ayrıca sınıfımdaki diğer tüm çocuklardan daha küçüğüm. Bu da hiç yardımcı olmuyor. Babam, çocukların sadece yanlarına kâr kalabilecek olanlara sataşmayı sevdiklerini söyler."

Trent, "Baban akıllı bir adam," diye sözlerini bitirdi, sonra ayıldı, gözleri bal gibi parlıyordu. "Yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin mi vereceksin?" Bir tutam siyah saç alnına düştü ama onu geri itmek yerine olduğu gibi bıraktı.

"Ben fare değilim. Ayrıca. Dediğim gibi. Bunun kasıtlı olup olmadığından hala emin değilim."

"Sen bir sıçan değilsin," diye kabul etti Trent. "Ve belki de neler olup bittiğini anlamamanın daha kolay bir yolu vardır. Bazen küçük bir yaramazlık ve planlama seni içinde bulunduğun beladan ." Düşünceli bir şekilde dudağını emdi ve ben de gözlerimle çenesinin şeklini takip ettim. Trent bana bakmaya devam etti, bakışlarında bilmiş bir parıltı vardı, sanki burada olduğum için minnettarmış gibiydi. Sanki bunu duyduğum için mutluydu.

Gözleri *kal* dedi.

Gözleri *dinle* dedi.

Gözleri *arkandayım* diyordu.

Dediler *ki, artık yalnız değilsin.*

"Şuna ne dersin?" diye başladı Trent, gözleri parlıyordu. "Senin yaşındaki bir çocuğun konuşabileceği en havalı şey nedir?"

"Köpekler," diye cevap verdi hemen. "Ve yemek."

"Köpekler, yemek?" Trent açıklık getirdi ve Bubba başını salladı, belli ki yüzü kızarmıştı. "Pekâlâ. Bununla çalışabilirim." Sırtışı daha da büyüdü. "Benimle plan yapmaya hazır mısınız?"

Bubba kuşkuyla, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Son planım henüz işe yaramadı."

Trent hüzünle içini çekti ve bunu söylerken bana baktı. "Planın başarısız olmadı. Sadece henüz onu hak etmedim."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Tamam," diye kabul etti Bubba, belli ki bu fikre ısınmıştı.

Trent'in altın rengi bakışları beni eve kadar takip edince kalbim boğazıma düğümlenerek köşeden geri döndüm. Bubba döndüğünde adımlarında okul yılının başından beri olmayan bir sıçrama vardı. O kadar mutluydu ki Çavuş'u sevmek için beni dışarı kadar takip etti, ki bu zor bir görevdi, çünkü kıpır kıpır yaratık seilmeyi sevdiği kadar yakalanmaktan da nefret ediyordu.

Trent'i düşünüp durdum.

Planlar hakkında.

Bal gibi gözler ve dünyada benim için en önemli kişiye verilen sözler hakkında. Neler olacağını bilmiyordum ama ilk kez ileriye dönük kaygı duymak yerine heyecanlanmaktan kendimi alamıyordum.

eleven

TRENT

O hafta Horoz'un evine onu görmek için gitmemin birden fazla geçerli nedeni vardı. Onu Bubba'yla konuşmama kulak misafiri olurken yakaladıktan sonra ne bekleyeceğimden emin değildim. Özellikle de kucaklaşmamızdan ve benimle ilk kez konuşma şeklinden sonra ne bekleyeceğimden emin değildim ama dürüstçe söyleyebilirim ki ne olursa olsun buna hazırdım.

Horoz kapıyı gülümseyerek açtı, yolumdan çekilirken gözleri sevgi doluydu, içeri girmem için bana yer açmak üzere zarifçe yana doğru hareket etti. Buraya ilk gelişimden o kadar farklıydı ki neredeyse gülecektim. O tuhaf koku devam etse de, bu ziyaretle ilgili hiçbir şey eskisi gibi değildi.

"Güzel görünüyorsun, Roos," diye flört ettim, her zaman yaptığım gibi. "Yemek mi yapıyorsun?"

Başını salladı, yanakları kıpkırmızıydı, dudaklarında aptalca bir gülümseme vardı. "Aç mısın?" Konuştuğunda ben ondan daha az şaşırılmışım, gözlerinin yuvalarından fırlamasına bakılırsa.

Onu korkutup tekrar sessizliğe gömmek istemedim, bu yüzden kalbim hızla çarpmasına ve lanet olası piyangoyu kazanmış gibi hissetmeme rağmen bunu büyütmedim.

"Açlıktan ölüyorum." Horoz ceketimi benden aldı, astı ve mutfığa doğru ilerledi. Daha iyi bir adam ve daha iyi bir arkadaş olsaydım

yürürken sallanan kışını kontrol etti. Ama... İsa komşunu sev demişti, değil mi? "Komşunu kışından ayrı sev" demediğinden emindim.

Tanrım, şu omuzlar.

Çok geniş ve heybetliydi. Dar tişörtünün içinde Horoz'un spor yaptığı belliydi. Bloğun etrafında onlarca kez koştuğunu görmüştüm, bu yüzden vücuduna iyi baktığı gerçeğine yabancı değildim. Ama böyle bir fiziği sıkı çalışma ve azimden başka bir şey inşa edemezdi.

Dışarıda ve içeride ona taparken kışına kasideler söylemek istiyordum.

Mutfağa doğru eğilirken daracık beli büküldü ve ben yutkunarak göklere hızlı bir dua gönderdim. "Tanrı merhamet etsin."

Bubba yemek masasında oturmuş, ev yapımı pizzasına yumulmuştu bile. Horoz'un yanağında hâlâ un vardı ve kot pantolonuna da -çok yardımcı olarak- temizlemesine yardım etmek istediğim ama yapamadığım bir leke bulaşmıştı.

Horoz'un birkaç hafta önce benimle birlikte eve gönderdiği Tupperwareler ve annemin evini ziyaret ettiğim rastgele Pazar günleri dışında, neredeyse hiç ev yemeği yememiştım. Annemin katı mutfak kuralları yüzünden çocukluğumuzda yemek pişirmeyi pek öğrenememiştik ve şimdi fırından yeni çıkmış, sıcacık yemekler yediğimde bunu ne kadar özlediğimi itiraf edebiliyorum.

Özellikle de benimki gibi fiziksel bir işte.

Bugün çiftlikte cehennem gibiydi. İşçilerin yarısı bir şeylerden dolayı hastalanmıştı ve ben de Cumartesi günü kasabanın yarım saat dışındaki Noel Pazarı'nda çalışmak zorunda kalmıştım. Bu yıl sırf bunu tekrar yapmak zorunda kalmamak için on beş lanet olası çalışanı işe aldığım düşünülürse, bu çok berbat bir durumdu.

Onlardan nefret ettiğimden değil.

Ben sadece... koşuşturmadan yoruludum.

Ve ara verebileceğim bir yıl olması güzel olurdu.

Bubba beni eleştirel bir gözle süzerken masaya oturdum, boynumu ileri geri gerdim ve orada her zaman gergin olan kasımı . "Daha sormadın mı?" diye sordu bana. Merhaba yok, hiçbir şey yok.

"Sana da merhaba, Bebek Bond."

Bubba sırtıttı. Horoz'u görmeden önce hissettim, önüme dört dilim sıcak, peynirli, yapışkan sucuklu pizzayla dolu bir tabak koyarken sıcaklığı sırtımdaydı. Gördüğüm manzara karşısında inledim, ilk lokmayı yutarken dilimin yanmasına ve mutluluktan gözlerimin kapanmasına aldırmadım.

"Trent." Bubba masanın altından beni tekmeledi ve Horoz arkasından onaylamayan bir ses çıkardı.

"Trent'e tekme atma," dedi, sesi pamuksu yaz bulutları kadar yumuşaktı ama yine de kararlıydı.

"Özür dilerim," diye iç geçirdi Bubba ve ben peynirli lokmamın etrafında sırtarak yutkundum. Peynir lav gibi akıp gitti ama umurumda değildi. Böyle bir yemek özel bir cennet gibiydi. Lezzetliydi. Sevgiyle ve birinin maharetli elleriyle yapılmıştı. Özlediğim masada oturuyordum. Özel olarak bir gün benim olmasını umduğum koltukta.

Bundan bu kadar korkmuş olmam ne garip.

Bunca zaman bana ev yapımı pizza kazandırabilecekken.

Horoz yanıma oturdu, cehennem gibi kalın koyu kirpiklerinin arasından utangaç bir şekilde bana baktı, gözleri yaz günündeki bir dere kadar solgundu. Yarı saydam su, derinliklerinde parıldayan güneş ışığının ışıltısıyla.

"Ona sordum," diye cevap verdim Bubba'ya ve mutlu bir iniltiyle bir ısırik daha aldım.

Ona tekrar baktığımda Horoz'un yüzü kızarmıştı, gözleri -eğer daha iyi bilmiyorsam- açlıkla hareketlerimi takip ediyordu.

"Soooo-" Bubba bana sabırsız bir el salladı. "Yapacağını söyledi mi?"

"Evet." Dikkatimi Horoz'a çevirmeden önce dudaklarımı "P" harfinin üzerine şapırdattım. "Bunun mümkün olup olmadığını bilmediğim için daha önce sormak istememiştim. Ama yarın Bubba'yı okuldan almamın bir sakıncası olup olmadığını merak ediyordum." Horoz merakla başını yana eğdi ve beni değerlendirdi. "Annem yarı zamanlı öğretmenler için yarım gün olduğunu söyledi, ben de zaten evde olacağın için seni yolculuktan kurtarabileceğimi düşündüm."

Horoz başını sallayarak bana kolayca izin verdi. Ve lanet olsun, bu kalbimin çarpmasına neden oldu.

Dört dilimi de bitirdiğimde tabağıma iki dilim daha koydu. Korkunç bir günü geride bırakmışken ve önümde uzun bir hafta sonu varken, pizza ruhuma merhem gibi geldi. Horoz yanımdayken işler o kadar da zor görünmüyordu. Günah kadar güzel. Dünyanın sonunu getirebilecek bir gülümsemeyle göz kamaştırıcı.

Ertesi gün Bubba'yı almaya gittiğimi haber vermek için Horoz'un evine uğradım. Başlarda anksiyete ile mücadele ettiğini fark etmişim ve konuşmamak bunun en açık işareti olsa da, onu kızdıran başka şeyler de vardı. Sürekli Bubba için endişeleniyordu. Onu nasıl izlediğini görebiliyordum, dikkatli gözleri ve büyük, becerikli omuzları vardı. Onu okula götürüp götürmeyeceğimi sorduğumda ellerinin nasıl titrediğini. Aynı sabah, bir şey olursa onu arkada bırakmaktan korkarak gözlerini eve dikmiş, tamamen yıkılmıştı.

Kardeşim Ben'in büyürken bir terapisti vardı ve anksiyetesi olan insanların başa çıkmasına yardımcı olabilecek yöntemler ve ilaçlar olduğunu bilsem de, Horoz'a yardım etmenin en iyi yolunun, onu bağlarından kopmuş hissettiren tüm durumları tek tek ortadan kaldırmak için elimden geleni yapmak olduğunu düşündüm.

Ben de bu yüzden buradaydım.

Ona yolda olduğumu haber verdim.

Ona çoktan mesaj atmış rağmen. O da biliyordu.

Ben ön basamaklara ulaşmadan Horoz ön kapıdan atladı, paltosu üzerindeydi, siyah saçları duştan dolayı hâlâ nemliydi. Kapıyı arkasından kilitleyip bana doğru döndüğünde güneşin su damlacıklarını teninde nasıl parlattığını hayranlıkla izlerken, işten sonra hazırlanmak için doğruca buraya gelmiş olmalı diye düşündüm.

Onu kontrol , yavaş ve sakın. Geniş omuzlar.

İnek desenli dar bir kazak geniş göğsünü sarıyordu. O minicik beli.

Uzun, upuzun bacaklar, boyanmış gibi görünen kotların içinde esneyen kaslar.

Kasım ayında olmamıza rağmen henüz kar yağmamış olmasına rağmen kışlık botlar. Dudaklarımı yaladım. Vay be. Yemek için yeterince iyi görünüyordu.

Bir gece önce onun telefon numarasını aldığımı hâlâ inanamıyordum. Telefonuma numarayı yazdığında sevinç çığlıkları atmak istemişim ve kişi listemde Horoz yerine Miles şaşkınlıkla fark etmişim.

Bir gece önce sırf nasıl bir mesajcı olduğunu merak ettiğim için ona bir ton mesaj göndermemek için telefonumu kapatıp banyoya saklamak zorunda kalmıştım. Arka arkaya milyonlarca kısa mesaj gönderen türden biri miydi? Yoksa uzun paragraflar mı? Emojiler? Ya da hiç mi?

Ne kadar sıradan olursa olsun onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

"Bubba'yı almaya gidiyorum," dedim ona ikinci kez, muhtemelen gereksiz yere. Benimle aynı hızda durana kadar merdivenlerden aşağı birkaç ölçülü adım attı, deniz camı gözleri koyu halkalarla çevriliydi.

"Neyin peşindesin, Trent Montgomery?" diye sordu, sesi günah kadar alçak ve tereyağı kadar yumuşaktı. Lanet olsun. Onun sesini asla unutamayacaktım. O kadar uzun süre ondan mahrum kaldıktan sonra, benim yanımda onu kullanacak kadar rahat olması gerçekten dünyalara bedeldi. Onu bu şekilde tutmak istiyordum. Rahat. Adımı dilinde duymak, onu döndürmek, pantolonunu indirmek ve onu verandasında becermek istememe neden olsa bile.

Belki biraz bölgeseldi? Bunu kabul edebilirim.

En küçükleri olarak, eşyalarım için her zaman diş diş mücadele etmek zorunda kalmıştım. Kardeşlerim ve ben şimdi iyi geçiniyor olsak da, daha küçükken, bir gagalama düzeni kurarken çok fazla savaş vardı. Ben her zaman sonuncu olurum, muhtemelen bu yüzden şimdi Horoz üzerinde bir tür hak iddia ettiğimi hissettiğimde, onu kilitlemek ve dünyanın geri kalanından uzak tutmak istedim.

Bunu yapacağımdan değil tabii ki.

Daha önce hiç kıskanç bir tip olmamıştım, şimdi de değilim ama Horoz'u biriyle paylaşma fikri, hayır. Hayır. Kesinlikle hayır. Ölmeyi tercih ederim.

Bunu çok yakından incelemek istemediğim için en flörtöz gülümsememi takındım ve başımı garaj yolunda rölantide duran kamyonetime doğru eğdim. "Gelmek ister misin?"

Horoz başını salladı, dudaklarında şakacı bir sırıtış belirirken gözleri muziplikle parlıyordu. Belli belirsizdi, sanki orada olmasına izin verildiğinden emin değildi. Uç bebeğim, uç. Benim yaramaz küçük bebeğim.

O benim kapımı açmaya çalışmadan önce ben onun kapısını açtım. Bu sırada, kamyonetin yolcu tarafına tırmandığında sallanan kışını okşama dürtüsüne karşı koydum. Sallanıyordu. *Sikeyim*. Gözlerimi cennete kaldırdım, güç için dua ettim.

Lütfen Tanrım, onun kışını yalamak için yalvarmamam için bana yardım et. Amin.

Baxter'ın fırınına giderken, genellikle dinlediğim country kanalının sesi dışında sessizlik içindeydim. Son zamanlarda müzik repertuarımı genişletiyordum ama bunu kimsenin bilmesini istemiyordum. En azından şimdilik.

İlk albümü zar zor bitirmiştım.

Ve nefret mi ettim?

Gerçekten hoşuma giden bir şey bulana kadar koca ağzımı açmayacaktım. Ya öyle ya da yalan söylemeye çalışıyordum.

Horoz başını ritme göre salladı ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım, yeniden büyülenmişim. Onu böyle ısınırken görmek hoşuma gidiyordu. Daha önce ne kadar gergin, tökezlemiş ve beceriksiz olduğunu belli ediyordu. Rahat olduğunda, neredeyse tamamen yeni bir insan oluyordu, o garip halinden daha az hoşlandığımdan değil.

Daha çok, artık onun her iki yönünü de bildiğim için, onları tam olarak takdir edebiliyordum.

"Fırın mı?" Horoz şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırarak sordu, kendi iyiliği için fazla ciddi görünüyordu. "Zorbalığı keklerle çözmeyi hiç düşünmemiştim ama sanırım şeker çoğu sorunu çözüyor." Ellerine baktı, yüzünde bir an için kaybolmuş bir ifade vardı, sonra bu ifade eriyip gitti.

Kahretsin, çok tatlıydı.

Her şeyi çok ciddiye alırdı.

Bay Doom ve Gloom. Sadece birinin bulutları kenara ayırmasını ve ona güneşte nasıl nefes alacağını göstermesini bekliyor.

"Cupcakes," diye kabul ettim ve ona hınzırca bir sırıtış attım. "Ne derler bilirsin."

"O da ne?"

"Eğer onları yenemiyorsan. Besle onları."

"Evet, bunu daha önce kimsenin söylemediğine eminim." Horoz şüpheli bir ifadeyle kaşlarını çatı, Bubba'nın daha yaşlı ve koyu renk saçlı ikizine o kadar benziyordu ki gülmemek için kendimi zor tuttum. O ana kadar bu benzerliği gerçekten fark etmemiştim. Ama işte oradaydı.

"Şımarık," diye kıkırdadım. "Çok *arsız*. Kimsin sen ve Horoz'u nereye koydun?" Tam arka kapı gürültüyle açılıp çiçek parfümü ve dedikodu kokusu taksiyi doldururken sordum.

twelve

ROOSTER

"Hey, ufaklık." Trent arka koltuğa doğru dönerken gülümsemesi geniş ve dürüsttü. "Bunun için hazır mısın?"

Becca kapıyı arkasından kapatıp çantasını solundaki koltuğa atarken cevap niteliğindeki kıkırdaması arabayı doldurdu. Sağında duran cupcake'lerle kaplı dev kurabiye tepsisini düzenlemek için uğraşırken gözlerimi alamadım. Köpekler. Kediler. Farklı şekillerde, farklı renklerde, hepsi de ustalıkla hazırlanmış, düzgünce dizilmiş ve kirden korunmak için plastik bir kubbe ile korunmuş çeşitli tasarımlar.

Becca'yla birkaç kez evimde kendi başıma tamir edemeyeceğim şeyleri tamir etmeye geldiğinde tanışmıştım. Ama yine de onu o kadar iyi tanıımıyordum.

Yabancılarla aram pek iyi değildi, onun gibi iyi olanlarla bile. Sakin bir nefes aldım.

Çorak ağaçlar. Çelenklerle kaplı sokak lambaları. Caddenin karşısındaki kitapçının vitrininde Leanne'in yıl boyunca asılı tuttuğu gurur tablosu. Bir keresinde Bubba için suda yaşayan hayvanlar ve/veya sicim teorisi hakkında başka bir kitap alırken bunu sorduğumda "Bir şeyi kanıtlamak için" demişti.

"Bu yıl Noel için bana büyük bir hediye alsan iyi olur. Babam, Nathan ve ben bu kötü çocuklar üzerinde altı saat kadar çalıştık. Fondan bir

Kaltak ve Nathan'ın bir şeyleri dekore etmesinin ne kadar uzun sürdüğünü *biliyorsun.*" "Gelmek zorunda değildin," diye hatırlattı Trent ona.

"Evet. Öyle sayılır." Yarattıklarına sevgiyle göz kırptı. "Başyapıtıma baktıklarında yüzlerini görmek için sabırsızlanıyorum." Gözlerini kırptırdı. "Ben bir dahiyim."

"Sen bir dahisin," diye tekrarladık Trent ve ben, çünkü yapılacak en akıllıca şey buymuş gibi görünüyordu.

"Doğru!" diye kabul etti.

Becca öne doğru eğildi ve Trent'in yanağına kiraz kokulu bir öpücük kondurdu. Selamlamak için sakızını bana doğru fırlattı ve sonunda kemerini bağladı. "Bodrumu hâlâ su basıyor mu?" diye sordu Trent'e. Taleplerini sıraladıktan sonra iş konuşmaya başlamıştı.

"Şu anda değil." Trent omuz silkti. "Geçen yazdan beri değil," diye düzeltti kızın gözleri kısılinca. Vücuduma bir sıcaklık yayılırken bakışlarım ona kaydı. Bu da neydi böyle. Haftalardır benim evimdeydi, yapabildiği her küçük işi yapıyordu ve bunca zamandır kendi evinde ihmal ettiği sorunlar mı vardı?

Neden benimkine yardım ediyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Trent bana bilmiş bir bakış , bakışları gözlerimden boğazıma, göğsüme ve kucağıma doğru sıcak ve ağır bir şekilde sürüklenirken gözleri muziplikle parlıyordu. Tekrar yukarı baktığında altın rengi irisleri kararmıştı. "Meşguldüm," diye ekledi faydasızca.

"Elbette." Arkama baktığımda Becca ona kuşkuyla bakıyordu, ama dikkati bana kaydı ve gözlerinde tanıma gibi bir şey parlarken başını eğdi. "Bay Johnson," diye hitap etti bana. "En son gittiğimde banyonuzdan gelen tuhaf kokuyu kontrol ettiniz mi?"

"Elbette, hanımefendi," diye cevap verdim hemen, benden neredeyse on yaş küçük olmasına ve boyumun ancak yarısı kadar olmasına rağmen dikkat kesilmiştim. Biraz kıpırdandım. Özellikle de Trent'in gevşek çeneli ifadesini ve gözbebeklerinin genişleyip karardığını fark ettiğimde. Daha iyisini bilmesem, ona "efendim" dediğimi hayal ettiğini düşünürdüm. Ama öyle düşündüm.

Ve biz arkadaşlık.

Lanet olası

arkadaşlar.

Kıvılcım yok, hatırladın mı?

Sadece kendime bunu hatırlatmaya devam etmeliydim ve iyi olacaktım. Ancak aletim seğirmeye devam ederken ve bana her ilgi gösterdiğinde her yerimin karıncalandığını hissederken bunu yapmak zordu. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve tekrar kıvranmamaya çalıştım.

İlkokula varmamız uzun sürmedi. Kırmızı tuğlalı bina görünür görünmez sonsuz bir rahatlama hissettim. Tüm bu durum alışılmadık olsa da, en azından bu işin üstesinden nasıl geleceğimi biliyordum. Beş yıldır haftanın dört günü buraya geliyordum. Okul ikinci evim gibiydi.

Durduk ve zili dinlerken hepimiz sessizdik ve bir çocuk seli, öğretmenleri ilerlemeyi korurken sınıfların kapılarından düzensiz bir sıra halinde dışarı çıktı. Bir grup çocuk oyun alanında pusuya yatmıştı ve Bubba'nın sarışın kafasını fark edilmeden grubun etrafından dolaşmaya çalışırken görmek çok kolaydı.

Yine de onu fark ettiklerinde irkildim.

"Bu senin işaretin," diye başıyla kapıyı işaret etti Trent ve benimle konuşmadığını fark etmeden önce dışarı çıkmak için hareketlendim.

Becca ile konuşuyordu.

Ben kalbim boğazımda Trent'e bakarken o arabadan atladı ve kalçalarını salladı.

Verandada yaptıkları konuşma bir kez daha aklıma geldi.

"Şuna ne dersin?" diye başladı Trent, gözleri parlıyordu. "Senin yaşındaki bir çocuğun konuşabileceği en havalı şey nedir?"

"Köpekler. Ve yemek."

Ve Becca birkaç gün sonra elinde hayvan temalı ikramlarla dolu bir tepsiyle buradaydı. Sihir gibi. Trent Montgomery gerçekten de zorbalığı keklerle mi çözecekti? Daha önce şaka yapıyordum ama şimdi...

Becca zahmetsiz, sarışın bir özgüvenle çocuk grubuna yaklaşırken hayranlıkla ona baktım. Bubba'ya ulaşır ulaşmaz koruyucu kolunu onun omzuna atarken başını dik tuttu ve on bir yaşlarındaki hırçın gruba sırtıttı.

Arabadan atladım, ne söylediklerini duymak için acele ederken kapıyı muhtemelen gerekenden daha yüksek sesle çarptım. Bana katıldığında Trent'i fark etmedim bile, arkamdaki kamyonun yan tarafına yaslanmıştı, tembel bir panter gibi omzumun üzerinden beni izlerken sıcaklığı arkamdaydı.

Sonuçta bu onun planıydı.

Ve görebildiğim kadarıyla *işe yarıyordu*.

Çok kolay görünüyordu.

Ama çocuklar Bubba'yla gevezelik etmeye başlayıp gözleri parlayarak gittikçe yaklaştıklarında bunu sorgulayacak değildim. Uzun boylu, geniş omuzlu bir çocuk diğerlerinin arkasında duruyordu. Jeremy. Gözleri Bubba'ya dikilmişti. Becca hala omuzlarında sallanıyordu. Ve o da

-

Üzücü

mü?

Ama

hayır.

Bu bir ışık oyunu olmalıydı. Çünkü birkaç dakika sonra, plastik bariyer yerdeyken, çocuk sürüsü kek tepsisini vahşice ele geçirdi. Aramızdaki mesafeye rağmen duyabileceğimiz kadar yüksek sesle kahkahalar atılıyordu.

"Keşke ne dediklerini duyabilseydim," diye mırıldandım kendi kendime, Bubba'ya lanet olası kek İsa'ymış gibi bakarken suratlarına şeker tıktırılan pislik çocuklar sürüsünü izlerken büyülenmişim.

"İşte. Tahmin edeyim," Trent'in sesi kulağımın kabuğunu gıdıkladığında sıçradım. Şimdi tam arkamdaydı. Ne zaman bu kadar yaklaşmıştı? Aldığı her nefes göğsünün sırtıma sürtünmesine neden oluyordu. Kemer tokasının kıcıma battığını biliyor muydu? Muhtemelen bilmiyordu.

Kesinlikle olmaz.

Tekrar kelebeklerle dolmuştum.

Arkadaşlar, Miles. Hatırladın mı? Arkadaşlar-arkadaşlar-arkadaşlar.

Kendime hatırlattım ama işe yaramadı. Arkamdaki adamı suçladım. Bunun suçlusu o olmalıydı. Çünkü tekrar konuştuğunda, hemen soğukkanlılığımı tekrar kaybettim.

"Bu Becca, çocuklar," diye mırıldandı Trent, Bubba'nın sesinin yüksek perdesini taklit ederek, dudakları kulağımı okşarken ellerinden biri kalçamı belli belirsiz sıyırdı. "O üniversitede." Eli tekrar kalçamı okşadı, bu sefer daha kendinden emin bir şekilde. *Ürperdim*.

Trent'in nefesi kesildi ve eğer daha iyi bilmeseydim, vücuduma daha da yaklaşıırken kıcımlı dürten şeyin aleti olduğunu düşünürdüm. Burası çok sıcaktı. Kesinlikle sıcaktı. Bu yüzden terli ve kızarmış hissediyordum. Başka bir nedeni yoktu.

"Becca evler inşa eder. Araba tamir ediyor. Ve bu harika kekleri yaptı. Hepsini yiyecektim ama iyi biri olduğum için paylaşmaya karar verdim." Titredim, sözlerinden çok onun yüzünden dikkatim dağılmıştı. "Her türden köpek var. Kediler de." Trent ooh'ladı ve aah'ladı, gruptakileri taklit ederek

küçük çocukları hayrete düşürdü, sonra Becca gibi davranmak için sahte bir vibratoya geçti. "Gelmiş geçmiş bütün havalı hayvanlar. Zebralar, karınca yiyen köpekbalıkları ve-"

"İspermeçet balinaları," hayatım boyunca sesim hiç bu kadar nefes nefese çıkmamıştı.

"Aynen öyle." Trent'in sıcaklığı başımı döndürüyordu. "İspermeçet balinalarını unutamazdım."

"Lütfen bir daha asla sperm deme," diye takılmadan edemedim, kapasitemin olmasına bile şaşırmışım. Normal davran, normal davran. Onu korkutmayın. Bu önümüzdeki yirmi yıl için şaplak bankası malzemesi.

"Başka bir şey diyebilirsem," diye mırıldandı Trent ve beynim kısa devre yaptı.

Çok geçmeden Becca elini Bubba'ninkine uzattı ve el ele bize doğru dönmeden önce bir grup çocuğa ikiz sırtışlarını gösterdiler. Cupcake kabı boştu ama Bubba diğer elinde iki tane tutuyordu, gözleri parlıyordu.

Çocuklar el sallayarak vedalaştı ve Bubba gülümsedi.

"Ben..." Her tarafım ürperdi, dikkatim dağıldı ve şaşırdım. Trent'in planının işe yaradığına inanamıyordum. Kapkek mi? Gerçekten mi?

Umarım Bubba'nın geleceğinde daha fazla "dökülme" olmaz.

Yine de zaferin tadını çok uzun süre çıkaramadım, çünkü Trent kendine engel olamıyormuş gibi eliyle kalçamı sıyırmayı bırakmamıştı. Sanki bana dokunmak zorundaydı.

Trent kulağımın kabuğuna doğru kıkırdarken ve Bubba ile Becca yaklaşırken, "Cupcakes," diye nefes nefese kaldım, dizlerim birbirine çarpma tehlikesi geçirdi.

"Kekleri kim sevmez ki?" Trent güldü, sesi o kadar sıcaktı ki içim dışıma çıktı. Sonra kulağıma üfledi ve sihir kayboldu. Kalçamı sıkıp omzumun üst kısmına şüpheli bir öpücük kondurdu ve beni bıraktı. Gittiği anda dokunuşunu özlemiştim. "Ondan daha yaşlı olduğun zaman, daha havalı şeyler var," diye ekledi, sesi hala alçak ve gırtlaktan geliyordu.

Becca ve Bubba bize bakıyorlardı, başlarını merakla eğmişlerdi, gözlerinde aynı parıltı vardı.

"Ne gibi?" Bir elimle kulağımı kapatırken otomatik pilotta sordum, her tarafım kızarmıştı.

Umarım büyükannem evde değildir.

Eğer bizi şimdi görseydi, o- Şey.

Ne yapacağını bilmiyordum.

Muhtemelen bana bir ya da iki yıl yetecek kadar bok verir.

Aletim çivi çakacak kadar sertleşmişti. Biri fark etmeden hemen arabaya binmem gerekiyordu. Utanç ve şehvet yanaklarımın yanmasına neden olurken etrafımda döndüm ve Trent'in cüssesine doğalmış gibi saklandım.

Aramızdaki mesafeyi tekrar kapatmak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. "Tabii ki ateşli bir adam geliyor." Trent bana arsızca sırttı.

kapımı açmadan önce. Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarparken titredim, gözlerimi ondan ayıramadım. Ben bocalarken, o kamyonun arkasından kasıla kasıla kendi tarafına geçti. Aynı anda kabine tırmandık. Mükemmel bir uyum içinde. Birkaç saniye sonra arka kapı açıldı ve Becca ile Bubba bir çift inek gibi kıkırdayarak içeri doluştular.

"Bu *harikaydı!*" Bubba mutlulukla tezahürat yaptı, o kadar nefessiz kalmıştı ki her ihtimale karşı sırt çantasında astım spreyini aramaya başladı. "Glütensiz olanlardan bile yapmışsın!" Tek eliyle kemerini bağladı, sonra da hepimize hevesli bir sırıtış fırlattı. "Yüzlerini gördünüz mü? Ezelden beri gelmiş geçmiş en havalı adam olduğumu düşünüyorlar."

"Kesinlikle," diye onayladım aynı anda Trent de aynı şeyi söyledi. Birbirimize gülümsedik ve kalbim göğsüme göre iki beden büyüdü.

"İspermeçet balinasını kim aldı?" Otoparktan çıkıp Becca'yı bırakmak üzere Ana Cadde'den fırına doğru yola koyulduğumuzda sordum.

Bubba'nın yanakları kızardı ve . "Jeremy." "Ah."

"Ne var orada, dostum?" Trent dikiz aynasından Bubba'ya bakarak sordu. Bubba irkildi, ödülünü ikimize doğru uzatırken gülümsemesi sanki hiç bozulmamış gibi tekrar yerine oturdu.

Bir inek keki.

Bir kurt keki.

Küçük beyefendi gururla, "Sen almadın, ben de sana biraz ayırdım," dedi.

"Sevgilim," dedim, tüm dikkatimi ona vermek için döndüğümde bunalmıştım. "Çalınmış baldan daha tatlısın, değil mi?"

"Poppps," diye Bubba, bana kekimi uzatırken biraz daha memnun görünüyordu.

Becca hülyalı bir şekilde, "Tanrım, aksanın çok seksi," diye iç geçirdi ve ben hemen çenemi kapadım.

"Becca," dedi Trent uyarırcasına, sesi sessiz bir hırıltıya dönüşmüştü. Sert bakışlar ona yakışıyordu. Karnım zil çaldı.

"Sen de aynı şeyi düşünmüyormuşsun gibi davranma." Ona dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. Trent'in onun sözlerini inkâr etmemesi dikkatimden kaçmadı. Sadece ona sırtıttı ve öğleden sonra güneşinden korunmak için güneş gözlüklerini taktı.

"Hiçbir şey sizi lezzetli yemeklere erişiminiz daha popüler yapamaz," diye mırıldandı ve konuyu değiştirirken yeğeninin suçlamasını akıllıca görmezden geldi. Trent'in kendisi de popülerliğin timsali gibi görünüyordu.

onun gibi biriyle çıkmak için adam öldürürdüm. Cehenneme kadar yolun var.

Dürüst olmak gerekirse, onun *yerinde olmak* için adam öldürürdüm.

"Kazandık mı?" Bubba uzun zamandır olmadığı kadar umutlu görünerek sordu. Trent'e bakarken nefes açıcısına bir can simidi gibi sıkıca sarılmıştı, gözlerinde kalpler vardı.

"Trent mutlu bir şekilde mırıldandı ve güneş gözlüklerini burnundan indirerek dikiz aynasından ona sırtıttı. Kocaman elleriyle direksiyona vurarak küçük, mutlu bir dans yaptı. Son avının üzerinde kükreyen bir aslan gibi. Kahretsin, kendisiyle böyle gurur duyduğunda çok sevimli oluyordu. "Sana iyi davranacaklar. İyi *davranacaklar*. Anladın mı? Ve eğer yapmazlarsa, onları susturmak için başka yollarım var." Tam bir aptal gibi Trent eğilip onun pazusunu öptü, aynı anda dükkânın önünde durduk.

Becca inlerken Bubba bir kahkaha attı. *Yüksek sesle*. Sanki amcası dünya tarihindeki en utanç verici kişiydi - tıpkı Bubba'nın şu anda en havalı kişi olması gibi.

Trent beni kendisine bakarken yakaladığında biraz kızardı, gözlerimde bir yargı ararken şakacılığı bir anlığına söndü. Hiçbir şey bulamamış olmalıydı ve gülümsemem anlaşılmayı daha da mühürledi, ona sorun olmadığını söyledi. Onun aptallığına aldırış etmediğimi. İsteddiği kadar şov yapabilirdi ve bu onu daha çok sevmemi sağlayacaktı.

Biraz daha dik oturdu, sırf Becca'yı kızdırmak için diğer pazusunu abartılı bir şekilde öpmeden önce gözlerinin derinliklerinde harikulade bir şey belirdi ve ben onun maskaralıklarından zevk alarak homurdanmaktan kendimi alamadım.

Bunu yaptığımda bana bakış şekli kalbimin göğsümde taklalar atmasına yetti.

Sanki gülüşüm hayatında duyduğu en muhteşem şeymiş gibi.

"Trent Amca, çocukları tehdit *edemezsin*," dedi Becca onaylamaz bir tavırla gözlerini devirerek.

"Kim şiddetten bahsetti ki?" Trent kaşlarını çatı ve dilini şaklatarak sanki az önce tam da bunu ima etmemiş gibi davrandı. "Hasta-o."

Çok gülünçlerdi. Yine güldüm.

Ama bu sefer duramadım.

Sanki mutluluk patlaması gibiydi. Yalnız olmadığım için rahatlamıştım. Tıpkı omuzlarımdaki ağırlığı paylaştığım gibi bu sevinci de onlarla paylaşabiliyordum.

Kıkırdamalarım içimi parçaladı, kontrol edilemezdi ve belki de biraz dengesizdi çünkü boştaki elimle yüzümü kapattım ve karnım ağrıyana ve gözlerim yanana kadar kıs kıs güldüm. Bubba'nın bana verdiği keki saygıyla tuttum, kıkırdarken bir şekilde onu ezmeyi başardım. Trent'i bana bakarken yakaladım ve yakışıklı yüzündeki büyülenmiş ifade kalbimi sızlattı.

Gözlerinde o kadar bariz bir sevgi vardı ki, bunu açıklamak benim için bile çok zordu.

Ama başardım.

Becca kapıya doğru uzanırken onaylamaz bir tavırla, "Korkunçsun," diye homurdandı.

"Hayır, ," diye sırtı Trent, sonra da güldü. "Ben Trent'im."

Becca gözlerini göğsü doğru devirirken kahkahasını bir iniltinin ardına gizledi. "Babalarım gibi konuşuyorsun. Ve bunu olabilecek en iğrenç, en iğrenç, en yargılayıcı şekilde söylüyorum. Senin havalı bir amca olman gerektiğini sanıyordum."

Trent omuz silkti, belli ki etkilenmemişti. Yine de konuştuğu süre boyunca bana bakmaya devam etti ve gözleri tenimi ısıttı.

Randevumuzdaki sözleri söylediği andan beri aklımdan çıkmıyordu.

Ama şimdi, o gözler üzerimdeyken, acıyı toparlayamıyordum.

Trent'in az önce bizim için yaptıklarına inanamıyordum. Kendi sinsi yöntemiyle bebeğimi koruduğu gerçeği kalbimin çarpmasına ve nabzımın hızlanmasına neden oldu. Daha önce hiç kimse bizim için böyle bir şey yapmamıştı. *Benim* için,

Daha önce. Ne kadar yakınlaştığımızı anlamıyordum ve bir bakıma bu beni aramızdaki mesafeden daha fazla korkutuyordu.

Büyükannemle arkadaş olduğumuz zamanlardaki gibi hissetmiyordum. Bu, Robin'le ne kadar yakın olduğuma benzemiyordu.

Geçmişte erkek arkadaşlarım olmuştu ama hiçbiri onun eline su dökemezdi ve o benim bile değildi.

Korkmuştum ama heyecanlıydım da.

Cilveli ağaç çiftçisiyle daha fazla zaman geçirdikçe, bana başıma gelen en iyi şeymişim gibi bakan bu adamı daha iyi anladım.

Bu adam aceleyle kamyonundan indi ve kapımı açmak için ön tarafa doğru koştu.

Bu adam beni bir randevuya götüren ve bilmeden kalbimi kıran adam *değildi*.

Bu adam oğlumun okulda yaşadığı zorluklara yardımcı olmak için koca bir prodüksiyon düzenlemişti.

Bu adam Cadılar Bayramı kostümleri giymiş. Bu adam beni güldürdü.

Bu adam konuşmamanın sorun olmadığını söyledi. İhtiyacı olduğunda oğlumu rahatlattı.

Gözleri vaatler ve iyimserlikle doluydu. Elleri yetenekli ve nazikti.

Trent'e bugünden daha fazlası için minnettardım, gerçi sorunumuza bulduğu yaratıcı çözüm beni kesinlikle etkilemişti. Bana sorunlarımı sadece yumruklarım ile çözmem öğretilmişti. Kelimelerle aram hiçbir zaman Trent kadar iyi olmamıştı, onun gibi tatlı dilli ve tatlı gözlüydüm. İlk seferinde Bubba'yı kurtarmaya koşuşundan, gerektiğinde şiddete yabancı olmadığını biliyordum, ama dostum... İlk içgüdüsunün bu olmadığına minnettardım.

Yumruklarımı kullanmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. Mecbur kaldığımda bile karşılık vermek beni hasta ve küçük hissettiriyordu. Trent'in bir aksiyon kahramanı gibi bizi kurtarmaya koşması fikri kanımı kaynatsa da, iş o noktaya gelmediği için minnettardım.

Gençken, sosyal becerilerimin eksikliği -ve kelimelerimin sürekli tıkanması ve eksik olması- kendimi dikenlerden ve zorbalardan korumanın tek yolunun cüssem olduğu anlamına geliyordu.

İnsanlara *zarar verirdim*.

Savaşım, savaşım ve savaşım.

O kadar öfkeliydim ki herkesin benim gibi canının yanmasını istiyordum. Kavga beni bulanık sulara sürüklemişti ve bir süredir çıkış yolu göremiyordum. Boğuluyordum. Hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyordum. Nefret ettiğim zorbalara dönüşmüştüm.

Artık her şey farklıydı. İstismar düzenini bozmuştum. Bubba'ya farklı olmayı öğrettim. Önemli olan her yönden güçlü. Daha önemli olan konularda nazik. İyilikte, şiddette olduğundan daha fazla güç vardı. Büyükanneimin beni kanatları altına aldığı gün bana öğrettiği her şeyi ona da öğrettim.

Ona sakın olmayı
öğretmiştim. Tepki
vermeden önce
düşünmesini.

Eylemlerinin sonuçlarını düşünmek için.

Seçimlerinin etrafındaki dünyayı ve onun içinde yaşayanları nasıl etkilediğinin farkında olmak.

Ama belki de başından beri özlediğim şey -özlediğimiz şey- hayatımızdaki kavgayı bizden alan bir adamdı.

Zeki ve hazırcevap. Tatlı
dilli ve kurnaz.

Trent eksikliğini duyduğumuz her şeydi, küçük aile birliğimizdeki boşluklara mükemmel bir şekilde uyuyordu. Yumrukları vardı. Pazuları vardı. Yetenekli elleri vardı. Gözleri öfke vaadiyle parlıyordu ve yine de... kekleri seçti.

Bubba'nın ona hediye ettiği kurtlu keki tutarken, kıcıyla gülüp yeğeniyle dalga geçen ona bakarken, bir şey kesinleşti.

Trent çok iyi bir ortak oldu. Yani
hayır.

Eylül'de çıktığımız zamanki adam değildi. Ama ben de değildim.

Evrin geçiriyorduk. Neye doğru?

Bilmiyordum. Ama öğrenmek için
sabırsızlanıyordum.

thirteen

TRENT

İki gün boyunca bulutların üzerindeydim, sonra işler sarpa sardı. Tam anlamıyla değil, ama yeterince yakın. Bunun olacağını tahmin etmeliydim, gerçekten. Annem haftalardır grup sohbetinde okuldaki çocukların hastalandığından şikâyet ediyordu. Hastalığın bize de sıçraması an meselesiydi.

Çalışanlarımın yarısı aynı anda, yılın *en yoğun* zamanında hastalandı. Her ne kadar berbat bir durum olsa da, haftanın büyük bir bölümünde evde yeşil gözlü bebeklerimle olmayı dileyerek onların yerine çiftlikte çalışmak zorunda kaldım.

Başarımızdan sonra kutlama yapmak için durduğumuz Baxter'ın pastanesinde gizlice onun hamur işlerinin parasını ödediğimde Horoz'un yüzünü hala hatırlayabiliyordum. Gözlerinin parlaması ve dudaklarının böyle basit bir nezaketle ne yapacağından emin değilmiş gibi temkinli küçük bir gülümsemeye dönüşmesi beni çok mutlu etmişti.

Kendi nedenlerimi sorgulamayı bırakmıştım.

İlk başta, kendi kafamı karıştırmıştı, ama bu noktada, dürüst gerçeği inkar etmek mümkün

Onu şımartmak

hoşuma gidiyordu.

Bayıldım.

Yaptığı surat ifadelerine bayıldım.

Dişlek ve dürüst *sırıışını*, gözlerinin kenarlarındaki o büyüleyici kırışıklıkları ve pembe yanaklarını seviyordum. Onun için bir sandalye çektiğim, kapısını açtığım ya da ona beklenmedik bir şey aldığım her seferinde şok olmasını seviyordum. Bazen o kadar şaşırdı ki dizlerini masaya ya da sandalyeye vururdu, hatta takılıp duvara çarpardı.

Hafta başından beri şımarıklık yapmaya pek fırsatım olmadı.

Onu en son, baldızıma onun için ördürdüğüm -işlediğim- şapkayı bıraktığımda görmüştüm. Şapkanın kenarında küçük, şişman inekler dans ediyordu. Krem rengindeydi. Dokunulduğunda yumuşaktı. Horoz'un tepkisi *paha* biçilemezdi.

Bereyi büyük, beceriksiz elleriyle tutarken o kadar şaşırmıştı ki konuşamadı.

Kendimi bir metre boyunda hissediyordum.

Günün geri kalanı boyunca işte neşeli bir melodi çalmıştım.

Aramızda gelişen sıcak, neşeli duygu gün geçtikçe daha da güçlendi. Onu göremediğim günlerde bile. Dürüst olmak gerekirse, hoşuma gitse bile korkutucuydu. Daha önce başka biri için hiç böyle hissetmemiştim. Onları güneş ışığı gibi içime çekmeyi hiç istememişim. Sanki içimde var olduğunu kabul edecek kadar cesur hissetmediğim yalnızlık acısını dindiriyormuş gibi varlıklarının tadını çıkarmak.

Şimdiye kadar.

Kasım Noel Pazarı'na giden yoldaki dönemeçlerden halsiz bir şekilde geçerken Horoz ve Bubba'yı halde özlemiştim. Babam öldüğünde çiftliği devralmadan önce yıllarca onunla birlikte bu pazarda çalışmışım. Ondan önce, çocukken, Ben, Paxton ve ben - en küçük üçümüz - müşterilere konfeti gibi broşürler atardık. Kardeşimin üzüntüsüne rağmen en çok satışı hep ben yapardım.

En iyi yaptığım iş olmasına rağmen en sevmediğim işin bu olması ne kadar da komik.

Bugün kendimi mükemmel
hissetmiyordum. Kendimi mutlu, iyi
ya da konuşkan hissetmedim.

O sabah uyandıgımda kendimi *kötü* hissetmişim.

Bütün gece dönüp durduktan sonra buna şaşırmamalıydım. Ev hem çok sıcak hem de çok soğuktu.

Zihnim çok yorgun ve çok uyanıktı.

Su içmek işe yaramadı.

Hızlıca sınav çekmek işe . Barb'ı

okşamak işe yaramadı.

Futbol izlemek yardımcı olmadı.

Horoz'u düşünmek *kesinlikle* yardımcı olmadı - çünkü beni daha da sertleştirdi.

Horoz'u tekrar düşünerek mastürbasyon yapmanın da bir faydası olmadı. Sadece kendimi yalnız ve üzgün hissetmeme neden oldu. Yastıklarımı ve battaniyelerimi belli belirsiz bir adam şekline sokacak kadar acınası bir haldeydim ve ona sokulup o gibi davranıyordum.

Bu da beni sadece aptal ve ürkütücü hissettirdi - hiç de uykulu değil. Sonra suçluluk duygusu da beni uyutmadı.

Yorgunluk sonunda galip geldiğinde, ancak bir saatlik sağlam bir uyku çekebilmişim. Çalar saatim, beynimi ateşe veren *bir BEEEEP, BEEEP* sesiyle kanlı bir cinayet çığlığı attı. Bitkin bir halde güne başlama vakti gelmişti. Şehrin yarım saat dışındaki etkinliğe ev sahipliği yapan depoya giderken hiçbir kahve, içinde bulunduğum sersemliği giderememişti.

İlk başta, bulanık ruh halimin uykusuzluktan kaynaklandığını düşünmüştüm. Sonra, eğer o değilse, bir süredir günlük Johnsons dozumu al için olduğunu varsaydım. Ama zaten yarısı dolu olan otoparka girip tüm eşyalarımı içeri taşımak gibi zorlu bir sürece başladığımda, bunun çok daha kötü bir şeyden kaynaklandığını fark ettim.

Hastaydım.

Aman Tanrım.

Şu anda ihtiyacım olan son şey buydu.

Hasta olmak için *zamanım* yoktu.

Kafamda bir sis vardı, düşüncelerim halsizdi, kamyonetimden binanın içinde belirlediğim yere kadar bir ileri bir geri yürürken hareketlerim daha da halsizdi. Hızımı çabucak kaybetsem de görev başındaki bir adamdım. Süslemelerimin ve malzemelerimin yarısı açıldığında teslim oldum. Nefes nefese kaldığımda beton zemin soğuktu, tekrar hareket etmek için güç toplamaya çalışırken kulaklarım çınlıyordu.

Ama yapamadım.

Başım döndü.

"Siktir et," diye yemin ettim sonunda, sadece ayakta durmak bile yerimde sallanmama yetmişti. Geri kalan her şeyi olduğu yerde bırakıp

ne getirebildiğimi gözden geçirdim. Çökmeden bir yolculuk daha yapamazdım.

Masayı kurmak ve kamp sandalyemi yerleştirmek çok uzun sürdü. Süslemeleri normalde yaptığım gibi süslemedim. Montgomery Ağaç Çiftliği afişini ve *her* zaman en çok satanlarımızı sergilemek için getirdiğim üç ağacı kamyonetin arkasında bırakmıştım çünkü çok büyük ya da çok ağır ya da *her ikisi de* vardı.

Douglas göknarı her yıl ilk satılan ağaçtı. İnsanlar onun kabarık şeklini ve hoş kokulu, sağlam dallarını sevdi. Bir tanesinin dışarıda olması yardımcı olurdu.

-Normalde yaptığım gibi insanlar koklasın diye. Koku *her zaman* onları ikna ederdi. Bugünkü duygularımla onu tek başıma taşımamın imkânı yoktu. O yüzden onsuz idare etmek zorundaydım.

İyi olur.

İçimi çektim, başımı ellerimin arasına gömdüm. Hayatımdaki en önemli şeylerden birini yarım yamalak yapmaktan nefret ediyordum. Ama *bu* konuda da kendimi hırpalayamayacak kadar yorgundum. En azından uzun süre. Köhne kamp sandalyemde soluk soluğa oturdum, insanların dikkatini çekmek için çekiliş panosunu masanın önüne doğru itmeye özen gösterdim.

Herkes bedava şeyleri
severdi. Kim sevmez ki?

Yeni insanların standımı ziyaret etmesinin ana nedeni buydu. Onlara sunduğumuz muhteşem ağaçları, Noel süslerini ve uygun fiyatları satmak için tek ihtiyacım olan şey kayıt olmaları için geçen on dakikaydı. İnsanlar bir anlaşma için enayilerdi. Alışverişlerinin yerel olarak sahip olunan ve işletilen bir aile çiftliğini desteklediği gerçeği genellikle tabuttaki son çivi idi.

Genelde flört etmemin
yardımı oldu. Hem de çok.

Babam sessiz bir adamdı ve sezon ve toplumun ona duyduğu sevgi nedeniyle bu etkinliklerde iyi bir kar elde etmiş olsak da, çiftliğe gerçek trafik ben devralana kadar oluşmamıştı.

Yakışıklılığımı ve tatlı dilimi kendi avantajıma kullandım.

Çünkü sadece bir *aptal* bunu yapmazdı.

Ama bugün, kendimi bu hazır hissetmiyordum.

Birkaç saat geçti ve elimden geldiğince müşterilerle sohbet ettim. Muhtemelen kalbimin bu işte olmadığını anlayabiliyorlardı. Bu da beni kendime karşı tekrar sinirlendirdi. Bugün önemli bir gündü. Her yıl yeni müşterilerimin yüzde seksenini bu şekilde kazanıyordum.

Belki daha çok denesem- Hayır.

Hayır.

Yerimden her kalkışımda sallanıyordum ve kendimi sabitlemek için gözlerimi sıkıca kapatmak zorunda kalıyordum.

Burnum tıkalıydı, kulaklarım pamuk doluydu ve kulak takmış bir aileye broşürlerimden birini dağıtmaya çalışırken görüşüm tehlikeli bir şekilde kayıyordu. Bok gibi hissediyordum ve öyle de görünüyordum olmalıydım.

-Çünkü anne sanki bulaşıcıymışım gibi kâğıdı parmaklarının arasına aldı. Ve onların uzaklaştığını gördüğümde ellerine dezenfektan sıktı ve renkli reklamı çöpe attı.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Birini aramam gerekiyordu.

Herhangi birini.

Her geçen müşteriyle birlikte bu yılki kârımın azaldığını görebiliyordum.

Yardım istemekten *nefret ederdim*.

Nefret ettim.

Ne zaman bunu yapsam, herkese güvenilmez olduğumu yansıtıyormuşum gibi hissettim. Kendimi ya da işimi idare edemediğimi. Onlar kadar yetenekli olmadığımı. Buna küçük kardeş sendromu deyin, ne dersiniz deyin.

Ama yine de nefret ettim.

Ancak... buradaki varlığım işime zarar veriyordu. Bunu kabul edecek kadar erkektim. Nefret etsem bile. Terk ettiğim koltuğuma doğru muhtemelen çok hızlı bir şekilde ilerlerken hayal kırıklığı beni mantıksız bir şekilde sinirlendirdi

-Çünkü başım hâlâ dönüyordu ve hemen oturmam gerekiyordu - lanet olsun, hemen oturmalıydım - ve hemen kalçamı masaya sertçe çarpıp tökezledim.

"Kahretsin."

Dünya kendi eksenini üzerinde eğildi.

Zemin yukarı doğru yüzdü, kurnaz piç. Ve

sonra... sadece...

Durduruldu.

"Woah." Sıcak eller pazularımı sıktı ve yüzüm çimentoya bulanmadan önce beni yakaladı. Görüşüm bir odaklanıp bir kayboluyordu. "Trent?"

O tatlı Güneyli ses tonunu nerede görsem tanırım.

Horoz.

Kollarımı ona doladım, sanki benim kişisel oyuncak ayımmış gibi sıkıca sarıldım, bedenim bana ihanet ederken rahatladım.

Tarçınlı kurabiye.

Kolonya.

Mutlu-mutlu-mutlu.

"Trent?" diye tekrar denedi ama ben sadece daha sıkı sıktım. Bok gibi görünürken beni görmesini istemiyordum. İşimde berbat olduğuma tanık olmasını istemiyordum. Okul gezisinde çiftliği ziyaret ettiği günkü gibi kendimden emin ya da özgüvenli değildim. Benim hakkımda kötü düşünmesini istemiyordum. Güvenilir olduğumu düşünmesine ihtiyacım vardı.

Bunun nedenini fazla irdelemek istemedim.

"İyi misin?" Horoz'un sesi yumuşaktı ama bana karşı koymadı. Onu tutmama izin verdi. Kendimi toparlamam için gereken birkaç saniye boyunca saklanmama izin verdi.

Neden buradaydı?

Çaresizlikle sandalyemi ararken sırtıtarak geri çekildim. Eğer oturabilirsem, ne kadar hasta olduğumu bilmeyecekti. Beni hâlâ tam bir girişimci baş belası olarak görecekti. Bunu yapabiliirdim. Yapmak *zorundaydım*. Tek yapmam gereken, o daha heyecanlı kabinlere doğru yola çıkana kadar iyiymişim gibi davranmaktı. Evet.

Mükemmel plan.

Sonra birini arardım.

Belki yoldan geçen rastgele yabancılar için rol yapacak gücü kendimde toplayamazdım ama Horoz için? *Her şeyi* yapabiliirdim.

"Hey." Horoz'un sıcak elleri yanaklarımı kavradı ve gözlerimin içine bakabilmek için başımı geriye doğru eğerken kirli sakallarımı gıdıkladı. Yeşil. O kadar yeşildi ki. Ve o kirpikler... Tanrım, bir orman yarattığı gibi çırpınıyor ve yumuşacıktı. "O kadar da seksi görünüyorsun."

"Ben her zaman ateşliyim," diye cevap verdim, yüksek sesle ve utanç verici bir şekilde öksürmek için elini çekmeden önce iki saniye boyunca ona baktım. Bir kez başladıktan sonra duracak gibi değildim. Tüm öksürüklerin şeytanı gibiydi. Hırıltıyla nefes alıp veriyor, yüzümü dirseğimin içine saklıyor, utançtan ve muhtemelen geçirdiğim soğuk algınlığından yanıyordum.

Kapak patladı.

Bebek Bond çok utanırdı.

"Buraya gel." Horoz beni sabit elleriyle sandalyeme kadar götürdü ve içine itti. Ayaklarımın üzerinde durmadığım anda hissettiğim rahatlama, başımı ikinci kez kendisine doğru kaldırıp gözlerime bakarken elinin tersiyle alnımı okşamasıyla kısa sürdü. "Yanıyorsun."

"," diye flört ettim. Yani, vırakladım.

Horoz'un gülüşü çabaya değerdi. Cızırtılı ve derindi. Boğazdan. Dürüsttü. Ve sonunda hep burnunu çekerti. Zarif bir kahkaha değildi ya da Horoz kadar seksi bir adamın sahip olmasını beklediğiniz türden bir kahkaha değildi. Onun gülüşünü *severdim*. Neredeyse onun kadar değerliydi.

"Diğer herkes nerede?" Horoz bir kutu mendil almak için cebine uzanırken sordu - neden yanında bir kutu mendil olduğunu sormayın - ve saç çizgimdeki teri sildi. Parmaklarının tenimdeki serin fırçası *cennet* gibi hissettirdi ve iç çektim, nazik hareketlerine odaklanırken gözlerim kapandı.

"Hasta," diye üzülererek itiraf ettim.

Fırça, fırça. Neredeyse gıdıklanıyordu.

"Ah." Horoz beni temizlemeye devam etti, mendilleri çöpe attıktan sonra kutuyu kullanmam için kucağıma koydu ve parmaklarıyla gözlerimin altını okşadı. "Dün gece hiç uyudun mu?" Orada oluşan koyu halkaların izini sürerken teni yumuşacıktı. Nasır yok. İri ve dikkatliydi, her zamanki sakarlığı fena halde eksikti. "Çok yorgun görünüyorsun."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Güney dillerinde "bok gibi" anlamına geldiğini düşündüm.

Sözler tatlı tatlı söylenmişti ve o gözler. Lanet olsun. Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

Zaten sersemlememiş olsaydım, şimdi kesinlikle sersemlemiş olurum. Sorusuna cevap olarak başımı salladım. "Yapamam."

Belki de uykusuz gecem bir şeylerin ters gittiğinin işareti olmalıydı.

"Horoz yanaklarımı okşamaya devam etti, iri parmaklarının tüy gibi hafif fırçaları kanımı kaynatıyordu. Ayrıca uykumu da getiriyordu. Hem de çok uykumu getiriyordu. "Ama bu NyQuil, yani muhtemelen bayılmana neden olacak."

"Yapamam," diye cevap verdim, otomatik pilota. "Kabin."

Horoz mutsuz bir ses çıkardı ama bana dokunmayı bırakmadı. Terli saçlarımı okşayarak yüzümden geriye doğru taradı. *Tanrım*,

Bu güzeldi. Gözlerimi kapattım ve bu hisse odaklandım. Her çizik beni biraz daha iyi hissettiriyordu. Belki de hastaydım. Belki para kaybediyordum. Belki yardım için kardeşlerimden birini aramam gerekecekti ama... en azından Horoz buradaydı. O buradaysa, işler o kadar da kötü değildi. Her şey daha iyiydi. Boğazımı görmezden gelmek daha kolaydı. O önümü kapattığı için ışıklar çok parlak değildi.

Bana demir attı.

"Trent iyi mi?" diye seslendi küçük bir ses. Küçük, tanıdık bir ses. Bubba'nın babasının omzunun üzerinden bana baktığını görmek için zor da olsa gözlerimi açtım. Yaşlı bir kadınla el ele tutuşuyordu - muhtemelen annem yaşlarındaydı. Kadın ağır dövmeliydi, gözleri kömür rengindeydi ve muziplikle parlıyordu. Koyu renk saçları ustalıkla arkaya yatırılmış, dudakları düzgün bir Noel kırmızısına boyanmıştı.

Horoz lafı dolandırmadan, "Bir köpekten daha hasta," diye cevap verdi.

"Muhtemelen yanımda nefes almamalısın," diye ekledim.

"Büyükanne?" Horoz ona doğru döndü, hâlâ başımı ellerinin arasında tutuyordu.

Tanrım.

En son ne zaman biri bana böyle dokunmuştu? Benimle böyle ilgilendi?

Hatırlayamadım bile.

"Evet, bebeğim?" Güzel yaşlı kadın başını eğdi. Gram.

Huh.

Hiç de beklediğim gibi biri değildi.

"Benim için Bubba'ya göz kulak olur musun? Kamyonetimi eve kadar sürebilirsin."

İtiraz etmeye çalıştım ama sesim çıkmadı. Horoz'un parmakları çok iyi hissettiriyordu. Mutlu, hasta bir su birikintisi içinde eridim.

"Elbette, Miles." Büyükanne, Bubba'nın kulağına yüksek sesle fısıldamak için eğilmeden önce ona güven verici bir gülümseme attı. Miles. Annemden başka kimsenin ona böyle seslendiğini bilmiyordum. "Bir galon sıcak çikolata içebilirsen üzerinde adın yazılı elli dolarım var."

Bubba'nın gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları en sevdiğim hınzır sırtışa dönüşmüştü. "Sıra sende!"

Büyükanne ikimize döndü ve Horoz'un muhteşem-harika-fantastik-muhteşem parmaklarının çizdiği yere bakarken başını eğdi.

ve başımı okşadı. Bubba'nın elini sıkarak "Senin için kamyonndan ilaç alıp getireceğim," diye söz verdi. "Sevgilin kendini o kadar hasta hissetmediğinde Robin'i alabilirsin."

Robin mi? Bubba'nın gerçek adı Robin miydi?

"Pijama partisi mi?" Bubba ona sanki İsa'ymış gibi baktı.

"Elbette," kızın gülümsemesi de en az onunki kadar hınzırcaydı.

"Ama bugün Salı bile değil." Gülümsedi ama hepimize şüpheyle bakarken gülümsemesi azaldı. "Bu, iki bilim partisi alacağım anlamına geliyor, değil mi? Diğerini elimden aldığınızdan değil-"

"Kesinlikle," diye onayladı Gram. Bubba tekrar gülümsedi. Kimdi bu kadın?

Ve neden palto giymiyordu?

"Teşekkür ederim, büyükanne." Horoz onun buruşuk yanağını öpmek için eğildiğinde bile beni bırakmadı. "Minnettarım."

"Oh, kapa çeneni." Gözleri sevgi dolu olsa da el sallayarak onu uzaklaştırdı. Bana tekrar baktığında kendimi büyüteç altındaki bir böcek gibi hissettim. "Sorun etmediğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Horoz onun yanağını tekrar öptü ve sonra Bubba ve puf montuyla gözden kayboldu. Horoz bana döndü, ben acınası bir şekilde burnumu çekerken tüm dikkati yüzümdeydi. "Ağaçlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Google'ım var." dediğinde sesi beni tepeden tırnağa ısıttı. Gözlerini kırptırdı, yanakları pembeleşmişti. "Arayabileceğimiz başka biri var mı? İnsanların sorularına cevap verebilecek, böylece sizin cevap vermek zorunda kalmayacağınız biri?"

O haklıydı. Tıpkı daha önce düşündüğüm gibi, kaçınılmaz olanı ertelemek mümkün değildi. Horoz yardım etmek için kalsa bile -ki ben istesem de istemesem de bunu yapmayı planlıyor gibi görünüyordu- Google'da aramanın yapabileceği çok şey vardı.

Çiftliğin giriş ve çıkışlarını bilmiyordu.

Fiyatlandırmayı ya da herkesin her zaman sorduğu soruların cevaplarını bilmiyordu.

O doğma büyüme bir Montgomery değildi.

Öyleydim ama ikimiz de biriyle konuşursam onları korkutup kaçıracağımı biliyorduk.

Bu şekilde iş kaybetmeye devam edemezdim. Yardıma ihtiyacım vardı.

Oh.

Ah.

Birdenbire kimi arayacağımı bildim.

Nathan değil, çiftliği seven yeğenim. Sarı saçlı maiyetiyle geleceğini bildiğim Paxton da değil. Homurdanacaktı ama sonunda pes edecekti. Hayır. Hasta olsam da olmasam da biraz eğlenecektim.

Lisedeyken beni tuvalete kilitlediği onca zamanın intikamını alıyordum. Bonus puan: Hafta sonunu burada yabancılarla çevrili olarak geçirmenin onu ölümüne rahatsız edeceğini, zaten işi için bunu yaparken çene çalmak zorunda kalacağını.

Ben de ismi yazdım ve ara tuşuna bastım.

Horoz'a telefonumu uzattım ve o devraldığında biraz rahatlamıştım. Yeşil gözleri kararlılıkla doluydu, dudaklarındaki o çok *sevdiğim* ciddi kıvrım yerinde duruyordu. Dudağını ısırdı ve telefonun çalmayı bırakmasını beklerken son bir kez bana bakarak güvence istedi.

fourteen

ROOSTER

Ben Montgomery, Trent'in tam zıttıydı. Trent'in şakacı olduğu yerde o ciddi idi. Trent'in tutkulu olduğu yerde o çekingendi. Aynı bal rengi gözleri ve koyu kirli sakalları paylaşımlarına rağmen, benzerlikler burada sona eriyordu. Güneş ve ay kadar farklı olmalarına rağmen Ben yine de iyi bir ağabeydi. Yardım etmek için her şeyi bırakıp gelmesi de bunun bir göstergesiydi.

Trent on metreye on metrelik alanın arka tarafına sürgün edildiği yerden burnunu çekince Ben yüzünü buruşturdu. "Üzerime hapsirirsen giderim," diye tehdit etti, ama bu boş bir tehditti.

Trent ona gülümsemekle yetindi, belli ki içtiği NyQuil yüzünden biraz kendinden geçmişti. Son bir saattir ara ara uyukluyordu ve titremeye başladığında onu paltoma sarmıştım. Onu eve götürmek istedim ama adam inatçının tekiydi ve pazar saat beşte bitene kadar reddetti.

Ben bana müşterilerle konuşmam için gereken bilgilerin özetini verdi ve ben kelimelerimin üzerinde tökezleyip kekelesem de -bazen onları hiç bulamasam da- yine de insanların ziyaret etmesini sağlamayı başardım.

Tanrıya şükür bugün geldim.

Kabine doğru yürüdüğümde bir şeylerin gittiğini anlamak için sadece bir bakış yetmişti. Trent'e sürpriz yapmak istemiştik. Onu özlüyordum.

Bütün hafta gülümsedi ve o sabah büyükannemin evinde yemek hazırlarken bu fikri ortaya attığımda Bubba da en az benim kadar hevesliydi. Büyükannem onunla tanışmak -daha çok onu sorgulamak- istemişti çünkü Bubba'nın tek konuştuğu oydu ve böylece planımız doğmuştu.

Görev: Trent'e sürpriz yap ve ona öğle yemeği ısmarla.

Bu adımı atmak muazzam hissettirmişti. Trent ve Gram'in buluşmasına hazır hissetmek. Hayatımın benim için inanılmaz derecede önemli olan iki tarafı. Bir sonraki nefesime ihtiyacım olduğu kadar birbirlerinden hoşlanmalarına da ihtiyacım vardı.

Ama sonra Trent'i gördüm.

Neredeyse düşüyordu ve içgüdülerim devreye girmişti. Hareket edebileceğimi bildiğimden daha hızlı bir şekilde alanı geçtim, teninin solgunluğunu ve gözlerinin buğulu ve kaybolmuş halini fark ettim. Onu hiç böyle görmemiştim. Bu beni korkutmuştu.

Onu yatağıma sarmak ve öksürüğü kesilip gözlerindeki ışık geri gelene kadar o tatlı alnını okşamak istedim.

"The...Balsam f-fir is-" Endişemi bir kenara ittim ve bitirmek için cesaretimi toplarken kendimi olabildiğince hızlı bir şekilde sabitlemek için etrafımı katalogladım. Havada fındık kokusu vardı. Yürüyüş yolunun karşısındaki mum eritme kabini. Hemen Trent'in uykulu figürü. "En güçlü koku," diye bitirdim ve sakinleştirici bir nefes aldım. "Eğer istediğin buysa."

Konuştuğum sevimli çift tartışırken ileri geri konuşuyordu. "Daha önce hep plastik insanlardık - bilirsiniz, dağınıklık yüzünden," diye açıkladı kızıl saçlı karısı. "Buuuut-"

"Eve döndüğümüzde evin Noel gibi kokması fikrine bayılıyoruz," diye ekledi küçük esmer meslektaş. "Çiftlik ne zaman açık demiştiniz?"

İmdadına yetişen Ben, konuşmanın arasına girdi. "Pazar günleri hariç her gün," diye mırıldanarak onlara çekiliş için bir pano uzattı. "Buraya kaydolursanız, seçtiğiniz ücretsiz bir Noel ağacını kazanmaya hak kazanacaksınız."

"Çiftliğe gidersek toplayabileceğimizi mi söyledin?" diye merakla sordu ve Ben başını salladı.

"Montgomery çiftlikleri her müşteri için bir deneyim sunuyor. Aralarından seçim yapabileceğiniz önceden kesilmiş ağaçlarımızın yanı sıra, bu seçeneği tercih etmeniz halinde çalışanlarımızdan birinin sizin için kesebileceği hala toprakta olan bir salkımımız da var." "Oh, vay canına!" Kızıl saçlı kadın

heyecanlı görünüyordu ve karısı da ona gülümsüyordu.

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Belleville'de olduğunuzu mu söylemiştiniz?" diye açıkladı esmer kadın, telefonunu çıkarmıştı bile. *Buna* cevap verebilirdim. Başka bir müşteri yaklaşırken Ben müşteri hizmetleri gülümsemesiyle uzaklaştı ve çiftin doğru rotayı bulmasına yardım ettim.

"Aceleniz varsa bugün orada birkaç çalışan var," diye ekledim, ellerim titrese de bu sefer daha güçlü bir şekilde. Ellerimi ceplerime soktum, onlar ileri geri fısıldarken ona kadar saydım.

"Teşekkür ederim!" İkisi de çekilişi imzalayıp ortadan kaybolmadan önce bir sonuca varmış gibi görünüyordular. Bu basit etkileşimden yorgun düşmüş bir halde biraz yığıldım ve o gün muhtemelen milyonuncu kez kontrol etmek için Trent'e baktım.

Paltoma sarılmış çok sevimli görünüyordu. Yine uyuyakalmıştı ve uyuklarken siyah saçları dağınık bir şekilde alnına dökülüyordu.

"İnatçı herif," diye mırıldandı Ben, yanından geçmekte olan Trent'e başını sallayarak. "Hiç yardım istemiyor."

Nedenini anlayabiliyorum.

Trent'in annesiyle tanık olduğum etkileşimden sonra, Trent'in kontrolün kendisinde olduğunu hissetmeye ihtiyaç duyduğundan şüphelenmiştim. Önemli olmaya. Güvenilir olmaya. Yapmak zorunda olmadığı zamanlarda bile performans göstermesi için kendi üzerinde baskı kuruyordu. Eğer bir zayıflığı varsa, o da savunmasız olmanın güç gerektirdiğini henüz anlayamamış olmasıydı.

Bugün yardım istediği için onunla gurur duyuyordum. Kolay değildi ama yine de yapmıştı.

Beni içeri alırdı.

Bana güvenmişti.

Ve tüm bu deneyim beni ne kadar endişelendirmiş ya da korkutmuş olursa olsun, onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Bazı insanlar için rahatsız olmaya değirdi.

Bir ara Beatrice uğradı. İki sevimli küçük kızla el ele tutuşuyordu. Ben'i gördüklerinde gözleri parladı ve o dinlemek için eğilirken uzun dakikalar boyunca ona sırlarını fısıldadılar. Her ikisi de hala yürümeye başlayan çocukluğun tombul aşamalarındaydı ve yardım edemedim ama o yaştaki Bubba'yı hatırlattım.

Üçü kardeş olabilirdi, birbirlerine çok benziyorlardı.

"Öldü mü?" diye sordu kızlardan biri, muhtemelen duyamayacağım kadar sessiz bir şekilde. Sesi göründüğünden çok daha yaşlı geliyordu. Hepsi açıkça

Babasının kim olduğu düşünöldüğünde buna şaşırmmam gerekirdi.

Onunla sadece bir öğleden sonra birlikte olmuşum ama Ben Montgomery'nin... evet.

O... bir şeydi, bu kesindi.

"Umarım öyle değildir," diye güldü Beatrice ve sessizliği bozarak sandalyesinde sarmalanmış bir şekilde oturan Trent'in omzunu okşadı. Gözleri benimkilere takıldı ve ben kızardım. "Bahsi kaybederim."

Kızlar ölüm ve diğer şeyler hakkında ileri geri konuşuyorlardı; bu kavramdan hiç de korkmuyorlardı. Ben sevgiyle başını salladı, sarı saçları atkuyruğu yapılmış, iri bal rengi gözleri yuvarlak, birbiriyle uyumlu siyah fırfırlı elbiseleri içindeki ikisine bakarken gözlerinde sıcaklık titreşiyordu.

Hepsi çok ilginçti. Evet, ilginçti. *İlginç*. Bunu söylemenin güzel bir yoluydu.

Ben, Trent ve ben hariç herkes gitti. Saatler sonra, pazar nihayet sona . Ben ve ben her şeyi temizledik, biz sessizce kamyonetini toplarken Trent'in habersizce uyuklamaya devam etmesine izin verdik. Ben biraz götün tekiydi ama aynı zamanda kibardı da. Aradığımda hemen gelmişti ve hem onunla hem de müşterilerle konuşmakta zorlandığım konusunda tek bir yorum yapmamıştı.

Performans göstermesi için normalden daha fazla baskı vardı.

Bu okuldaki ya da sosyal baskının düşük olduğu Belleville'deki gibi değildi. Başarısız olmak istememiştim. Ve ne yazık ki Trent'i hayal kırıklığına uğratma düşüncesi içime öyle bir korku salmıştı ki lanet olası kekemeliğim geri gelmişti.

Trent için rahatsız olmaya değerdı.

Ben, Trent'i kamyonete taşımama yardım etti, onu yolcu koltuğuna yerleştirirken kollarını ikimizin omzuna attı ve ben soğuşu görmezden geldim. Paltomu geri alabilirdim ama bunu yapmak istemedim. Paltoma nasıl sarıldığını, alnını cama yasladığını, uyuklarken nefesinin nasıl kesildiğini gördüğümde bunu yapmak istemedim.

Trent'in kapalı kapısının önünde dururken kollarımdaki soğukluğu ovuşturdum ve Ben bana baktı, kaşları kalkıktı, bakışları değerlendiriyordu.

Saçları Trent'inkinden daha açıktı, kızıl kumral rengindeydi ve şakaklarında yaşına ihanet eden gri çizgiler vardı. Gözlerinin etrafında ince çizgiler vardı ve neredeyse benim boyumda rağmen Trent'ten daha zayıftı.

Geniş omuzlar, ince bir bel. Trent'inki kalın ve biçimli iken, yüzücü yapısı ince ve kordonluydu.

"Bol miktarda sıvı içtiğinden emin olun. Özellikle de su. Sakin olmalı ve mümkün olduğunca çok uyumalı. Çay gibi et suları da iyidir. Katı yiyecekler yiyebiliyorsa bırakın yesin ama besleyici yiyeceklerin iyileşme sürecini abur cuburdan daha fazla hızlandıracaklarını unutmayın." Ben kollarını kavuşturdu, pazuları şişti. "Ve Tanrı aşkına, ellerinizi yıkayın. İsteyeceğimiz son şey senin de hasta olman."

"Evet, efendim." Başımı salladım, daha dik durdum. Ben arka cebinden bir şişe el dezenfektanı çıkardı ve ben ellerimi uzatana kadar bana doğru salladı. Dirseklerine kadar her yerini ovaladı.

"Daha da kötüleşirse beni ara." Başımı salladım.

Sonra gözlerini kırptırdı ve başını diğer tarafa eğdi, dudaklarında neredeyse neşeye benzer bir şey vardı. Bütün gün boyunca onu ilk kez gülümserken görmüştüm, bu yüzden beni şaşırtmıştı. "Trent sana doktor olduğumu söylemedi mi?" diye sordu ve ben başımı salladım. Doktor Ben Ben lakabından dolayı kulak misafiri olduğumu düşünmüştüm ama haddimi aşmak istememiştim. Eğlenerek bir nefes verdi. "Pekâlâ. Pekâlâ. Dediğim gibi. Dediğim gibi. Kötüleşirse beni ara."

Başımı sallayarak onayladım, Ben topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce yanaklarım biraz ısınmıştı. Park yerinin ortasındaki mütevazı beyaz minibüse binmeden önce veda etmek için omzunun üzerinden bir el salladı.

Huh.

Onun bir anne minibüsü kullanmasını beklemiyordum.

Sürücü tarafına geçip arabaya tırmanmadan önce kafamı sallayarak temizledim.

Trent uykulu bir sesle, "Ben tam bir pislik," diye mırıldandı ve özür dilemek için bana baktı. "Sana kötü mü davrandı?"

"Yok canım," diye başımı salladım, uzanıp onun uykulu, hasta yüzünü öpmek için direksiyonu sıkıca kavradım. Tanrım, çok sevimliydi, kendinden geçmiş ve *huysuz*. Trent'i neredeyse hiç huysuz görmedim. Aslında -Bunu daha önce gördüğümde emin değildim.

Onu hafifçe sinirlenirken bile gördüğüm tek an Becca'nın benimle flört ettiği zamandı.

Birçok nedenden dolayı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Garip olduğu için, birincisi. Ayrıca
çünkü...şey...

Şu bunu düşünerek değildim. Hayır.

"Onu öldüreceğim." Trent oturmak için çabaladı, neredeyse arabadan sürünerek çıkmaya ve tam da bunu yapmaya hazır gibiydi. Onu içeri hapsetmek için çocuk emniyet kilidine bastım. Kapıyı açamayacağını anladığı anda akıllıca pes etmeden önce sadece bir an mücadele etti. "Kahretsin." İçini çekti ve uykulu bir homurdanmayla tekrar yere düştü. "Onu sonra öldürürüm o zaman."

"Tamam," diye kolayca kabul ettim, sabah olduğunda bunu hatırlamayacağından oldukça emindim.

Nabzımın hızla atmasına ve ellerimin endişeli terden kayganlaşmasına rağmen anahtarı kontağa soktum ve kamyoneti çalıştırdım. Başkalarının arabalarını sürmekten hiç hoşlanmamıştım. Garip ve sinir bozucu hissettiriyordu. Frenlerin nerede olduğunu unutacağımdan ya da silecekleri nasıl çalıştıracağımı bilemeyeceğimden endişeleniyordum.

Zihnimin tuzaklara dönüştürdüğü sıradan şeyler.

Panik içinde nefes alıp verdim ve yirmiye kadar sayarak geri dönüş yoluna çıktım ve eve doğru yola koyulduk. Akşam yemeği için Trent'e tavuk çorbası verdim ve futbol maçlarının tekrarlarını izleyebilmesi için onu kanepeye oturttum. Telefonuma bir zamanlayıcı kurdum ve her yarım saatte bir bir bardak su içtiğinden emin oldum, her çişe gitmesi gerektiğinde homurdanmasına rağmen

-Su sayesinde bu sık sık oluyordu.

O gece, kanepede huzur içinde yatarken, bitkin ama sabahkinden çok daha az solgundu, onu izledim. Gözlerimle yanağının şeklini takip ettim, sonra parmaklarımla - izin verildiğini fark ettiğimde. Saçlarını geriye doğru ittim. Kirpiklerinin dalgalanışını izledim ve yeterince şanslı olsaydım belki de Trent'in benimle kalacak ilk kişi olacağını düşündüm.

Burada onunla bir yuva kurabilirim.

Onunla böyle anlar yaşayabilseydim seksi özlemezdim. Belki onu başka biriyle görmek kalbimi kıracaktı, bu kaçınılmaz olarak gerçekleştiğinde, ama hayatta kalacaktım. O her kalp kırıklığına değerdi. *Bu* her kalp kırıklığına değerdi.

Trent tekrar kıpırdadığında saat gecenin ikisiydi. Sersemlemiş bir şekilde yer değiştirdim, ağrıyan boynumu gerdim ve onu izlemek için odanın karşısındaki koltuğa gömüldüğüm yerden kalktım. Gözlerini daha ben görmeden üzerimde hissedebiliyordum. Uyku sersemliğini üzerimden atarak battaniyemi ittim ve ayağa kalktım. Orada

kanepenin solunda battaniyelerle dolu dev bir sepet vardı ve Trent'in aldirmayacağını bildiğim için onlardan birini kapmak konusunda kendimi kötü hissetmemiştim.

Barb birçok köpek yatağından birinden kalktı, uykuya dalmadan önce güvende olduğumuza karar verdiğinde kuyruğu uykulu bir şekilde gümbürdedi.

"Su ister misin?" Mutfağa doğru giderken sordum. Ancak kanepenin yanından geçerken Trent'in kolu fırladı, parmakları bileğime dolandı ve beni durdurdu.

"Roos," dedi usulca, sesi sanki adım nefret ettiğim aptal bir lakap değil de bir soneymiş gibi gürleyen bir mırıltıydı. "Neden bu kadar uzaktasın?"

Ona bakarken kalbim hızla çarpıyordu.

Trent daha önceki halinden daha iyi görünüyordu ama yine de biraz fazla kızarmıştı ve gözleri biraz fazla parlaktı. Battaniyelerini aşağı itti ve bir noktada gömleğini çıkarmış olması gerektiğini fark ettim çünkü lanet olsun.

Evet.

Hem

de

çok.

Cilt.

Dudaklarımı yaladım, saçlarım diken diken olurken şehvet karnımın derinliklerinde çekiştiriyordu. Trent'in altın rengi bakışları vücudumda yavaşça gezinirken neredeyse yırtıcı bir şekilde titriyordu. "Üşümüş görünüyorsun."

Aslında üşümüyordum. Ama ona karşı güçsüzdüm. Bu yüzden başımı salladım ve bundan sonra olacaklar konusunda haklı olduğumu umdum. Az önce kendime daha fazlasını istemediğimi söylemiş olmama rağmen. Daha fazlasına *ihtiyacım* yoktu.

Trent beni aşağı çekti, birkaç saat önce düz bir çizgide yürüyemeyen biri için şaşırtıcı derecede güçlü tutuşu vardı. Görünüşe göre hastalığın en kötü kısmı geçmişti. Beni sıcaklığına bastırdı, sonra ben kanepenin arkasına yaslanana kadar bizi karıştırdı, minder karnıma dayanmıştı, onun cüssesi beni arkadan koruyordu.

Bu şekilde yan yana yatarken ona olan birkaç santimlik mesafemin artık bir önemi yoktu.

Benden daha genişti, daha kalındı da. Battaniyeyi üzerime örttüğünde ve bir kolunu kalçama doladığında ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Nefesi enseme püfördüyordu ve kalçalarının kıcıma yaslandığını hissettiğimde bir iniltiyi bastırdım. Kaya gibi sertti. Aletini hissedebiliyordum, kalın ve muhtaç bir şekilde tembelce bana sürüyordu. Ancak hareket o kadar küçüktü ki, bunu bilinçli olarak yaptığından bile emin değildim.

Nedense bu daha da sıcak yaptı.

İçten dışa doğru yandım.

"Bu yastıklardan çok daha iyi." Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. "*Kurabiye* gibi kokuyorsun," diye mırıldandı Trent mutlu bir şekilde, dudakları boynumdaki hassas deriye sürtünüyordu. İniltimi durdurmak için dudağımı sertçe ısırdım. "*Relaaaax*, Roos." Trent'in büyük, sıcak eli kalçam boyunca uzanırken, tüm vücudumda karıncalanmalara neden olan sıkı bir sıkma hareketi yaptı. "Seni tuttum."

Şimdi beni teselli edenin o olması ne tuhaf, sanki ben vahşi bir yaratıkmışım da o beni kandırıp yaklaştırmaya çalışıyormuş gibi.

Daha da komiği, işe yaradı.

Kolay komutu vücuduma bir sinyal gönderdi ve hissettiğim gerginlik onun kucağında rahatlarırken kanadı ve tuttuğumu fark etmediğim uzun, pürüzlü bir nefes bıraktım. Ama Trent fark etmişti.

" böyle bebeğim," diye mırıldandı Trentburnu enseme kışkırtıcı bir çizgi çiziyordu. "Gözlerini kapat." Gözlerimi kapattım ve o da ödül olarak kalçamı sıktı. "Seni yakaladım," diye ikinci kez tekrarladı ve bu sefer bunu iliklerime kadar hissettim.

Tuttum seni.

Bu şekilde uykuya daldım ve ertesi sabah uyandığımda Trent hala bana sarılıyken rüyalarım gerçeğin eline su dökemezdi.

fifteen

TRENT

Günler kabarık pembe bir pus içinde geçti. Horoz beni sağlığıma kavuşturduğundan beri içimde temel bir şey değişmişti. Düşünüyordum. Hem de çok. Muhtemelen sağlıklı olandan daha fazla.

En son çocukken biri benimle böyle ilgilenmişti. Annem evdeyken ve benim dünyam küçükken. Babam hayattayken. Basit şeyler o kadar da zor görünmezken, kaybettiğim futbol maçları ve sınıfta kaldığım dersler için ağlardım. İstedğim her şeye sahipken. Her adımda kendimi sorgulamadığım zamanlar.

Hayat ev koşuları, pizza ve gölde geçen günlerdi.

Artık işler o kadar basit değildi.

O gün verandada Bubba'ya yetişkinlerin aptal olduğunu ve benim de bir istisna olmadığımı söylemişim. Çünkü bir yetişkin olarak hayatımda çok az ya da hiç rahatlık olmamasına rağmen, bunu *istememişim*. Bunun beni zayıf gösterdiğini düşündüm. Başkalarına güvenmenin beni zayıf yaptığını düşündüm.

Hayatımdaki her insanla duvarlar ördüm.

Ya da vardı.

Horoz gelene kadar.

Bana doğru vals yaparak yaklaştı ve beni ondan koruyacak hiçbir şey yoktu.

Beni beslemek istedi ve ben de ona *izin vermek* istedim.

Her zaman kalbimin yanında yuvalanmış küçük ve karanlık bir şey vardı. Şüpheler fısıldıyor ve insanlara, en değer verdiklerime bile bakış açımı zehirliyordu. Çoğu zaman iyimser bir adamdım. Ama bunun altında, şimdi itiraf edebilirim ki, korkuyordum.

Yaşlandıkça içimdeki karanlığın daha da büyümesinden dehşete düştüm. Kardeşlerim ailelerini kurdukça kızgınlık derimin altına işledi. İşletmeler. Hayatlar. Ve *takılıp* kaldım, aynı günü tekrar tekrar yaşadım - çünkü kendimi kaybetmeden nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum.

Çünkü artık goller ve güneşli bir gelecek yerine şüphe ve korkudan oluşuyordum.

Babamın ölümü bu *baskıyı* daha da artırmıştı.

Ulaşılması imkânsız gibi görünen bir standart yaratmıştı.

Olmamı istediği adam olmalıydım. Herkesin benden beklediği adam olmam gerekiyordu. Ama kendime de sadık kalmak istiyordum. Ve hazır olmadığım bir hayata hapsolma düşüncesi beni *kaçmaya* itti.

Yakın olduğum herkesten uzakta.

Onları dışarıda tutmak için duvarlar inşa etmek.

İstedikleri şey bu olduğu için onlara yüzeyi veriyor, altını görmelerine asla izin vermiyordu.

Uzun zamandır çelişkilerim bana yardımcı olmaktan çok zarar veriyordu ama yine de sıkışıp kalmıştım.

Ve şimdi tekrar koşuyordum.

Ama bu sefer bir şeye *doğru* koşuyordum.

Horoz'a, Bubba'ya ve istediğimi asla kabul etmediğim bir hayata doğru. Baba olmaya doğru - bunun için yeterince iyi olmadığımı bilsem de. Bir sevgili ve bir ortak olmaya doğru. Horoz'un gözlerinde o kaybolmuş, korkmuş bakış olduğunda onu koruyacak kişi. Benim onun yüklerini taşımak istediğim gibi, benim de yüklerimi taşımak isteyen bir adama doğru.

Rahatlığa, paylaşılan biralara, sıcak yemeklere ve gülme çizgilerine doğru. Eve doğru.

Benim ve tüm kırık dökük parçalarım için bir yer olan bir ev. Önemli olduğum bir yer. Sevildiğim yer. Bana ihtiyaç duyulan bir yer. *Ben*. Daha önce hiç olmadığım bir şekilde yeri doldurulamazdım.

Horoz'la birlikteyken, karanlık sihir gibi yok oluyordu. Kanepede bira içmek gibi basit bir şey yapıyor olabilirdik ya da

Bubs'la ön bahçede top oynarken, şüphelerin sanki hiç orada olmamış gibi kaçması için tek gereken buydu.

O hafifti.

Kıs kıs gülüşleri, limonlu kurabiyeleri ve ben odaya girdiğimde her zaman ara verdiği sesli kitaplarıyla.

Kanepemde birlikte uyuduğumuz gece kollarımda hissettiklerini asla unutmuyacaktım. Hak etmediğim halde ona sarılmama izin vermesini. Hiçbir arkadaşına ona davrandığım gibi davranmamış olmama rağmen. Artık ne istediğimden bile emin değildim, sadece daha fazlasını istiyordum.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ona tekrar dokunmam gerekiyordu.

Kalbinin benimkine çarpışını, her uykulu nefeste göğsünün inleyişini hissetmek için. Ama ona sorarsam ne diyeceğinden korkuyordum. Çok kötü batırmıştım. Onu ezmiştım, bunu şimdi görebiliyordum. Onu nazıkçe hayal kırıklığına uğratmak için söylenmiş ama hiç şüphesiz özgüvenine balta vurmuş sözler.

Ne kadar aptal ve bencil olduğuma inanamıyordum.

Onu kaybetme düşüncesini hazmedemiyordum. Özellikle de istediğim her şeye sahipken. Yani. *Neredeyse* her şeye.

Johnson'lar bana hayatlarında bir yer açarken, bir süre için neden bu kadar uzun süredir bundan kaçtığımı neredeyse unutuyordum. Annemin müdahalelerini neden görmezden geldiğimi. Neden ilk randevumuzu berbat etmişim. Yalnız kaldığımda hissettiğim acıyı unutmak için neden kendimi bedenlere ve anılara gömdüm.

Her anımı Horoz'un güneş ışığını içime çekerek geçirdim.

Kahkahalarını içime çektim.

Onun için daha önce hiçbir şey için hissetmediğim kadar acı çekiyordum.

Sayamayacağım kadar çok kez seks yapmış olmama rağmen hiç böyle bir yakınlık hissetmemiş olmam çok tuhaftı. Akşam yemeği için hazırladığı patates püresini bana uzatırken eli elime değdiğinde. Soluk yeşil gözleri sıcaklıkla dolup taşıduğında. Beni banyodaki tuhaf kokunun kaynağını ararken yakaladığında, üstünü örtmem için bana bir kurabiye mumu daha uzattı. Bubba'ya uyuması için şarkı söyledikten sonra yan yana oturduğumuzda ve ben dinlememiş gibi yaptığımda, bebeğine olan sevgisini içime çektiğimde, sanki yeterince zorlarsam, yeterince *uzun süre*, bir kısmı benim olacakmış gibi.

Her şey çok iyiydi.

Çok iyiydi.

Ve çok *korkutucuydu*.

Bu yüzden dünyam başıma yıkıldığında rahatlamalıydım. Olması gereken buydu. Denge ve tüm bunlar.

Yine de rahatlamadım.

Aslında, hayatım boyunca Bubba'nın gözyaşlarıyla dolu, dehşet içindeki yüzünü gördüğümde korktuğum kadar hiç korkmamıştım. Hala Batman pijamalarını giymiş, beyaz-sarı saçları darmadağın bir halde yatak odamın kapısında duruyordu. Güneş daha yeni doğmuştu ve aşağı bakıp çamurlu çıplak ayaklarını gördüğüm anda bir şeylerin çok ama *çok* yanlış gittiğini hemen anladım.

"Ne oldu?" Saniyeler içinde tamamen uyanmıştım. Barb ayaklarımın dibindeki yerinden sıçrayarak yere düştü ve Bubba'ya doğru ilerledi. Bubba titrerken, titrerken ve *titrerken* dilini parmaklarının üzerinde gezdirerek onu rahatlattı.

Yataktan fırladım, hemen aramızdaki mesafeyi geçtim, panik içindeki yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda ellerim titriyordu. "Yardımaınıza ihtiyacım var. Babam düştü ve ben-"

Saniyeler içinde kollarımdaydı.

Sıcacık küçük bedeni bana yaslanmıştı, sanki varlığım dünyadaki kaosu düzeltmeye gibi merdivenleri hızla inip sokağın karşısına fırladım. Bubba köpeğimi sevmek için rastgele evime gelmeye başladığından beri geceleri arka kapımı açık bırakma alışkanlığı edindiğim için minnettardım. Aksi takdirde içeri giremezdi. Onu duymayabilirdim.

Kahretsin, kahretsin.

Horoz düşmüştü.

Düşmüştü.

O-

Kendine gel, Trent.

Sakla. Bu. Birlikte.

"Baban iyi mi?" Bubba'nın evinin ön merdivenlerinden çıkarken nabzım hızla atıyordu ve paniklememeye çalışıyordum. Cevabını beklerken hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

"O iyi -sanırım- seni almamı söyledi."

"Güzel." Ön kapıyı iterek açarken rahat bir nefes aldım ve kulaklarımı -ve kalbimi- Horoz'dan bir iz bulmak için zorladım. "Nerede o?"

"Banyo." Bubba'yı nazikçe yere bıraktım, ona sıkıca sarıldım ve sonra koridordaki banyoya doğru koştum. "Diğeri!" Bubba beni düzeltti ve bir süreliğine

Nereye gideceğimi bilemediğim bir anda donup kaldım. "Üst katta."

Basamakları hızla tırmandım, akan suyun sesini ve Horoz'un panik içindeki iniltisini duyduğum anda koridordaki tek kapalı kapıya atlarken kendimi hasta ve halsiz hissediyordum.

Şansıma ev eski bir evdi. Kapıyı kırmak için kapı tokmağına dört tekme atmam yetti ve sonunda onu gördüğümde kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde içeri doğru ilerliyordum. Horoz neredeyse çıplaktı, üzerinde sadece bir çift dar boxer külot vardı, tamamen paniklemiş bir halde küvetin üzerine eğilirken yan tarafında büyük, kızgın kırmızı bir morluk yayılıyordu. Düşerken musluğa tekme atmış gibi görünüyordu. Sonrası kesinlikle dramatikti.

Su her yere fişkırdı, onu, küveti ve zemini ıslattı, elleriyle engellemeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Geniş omuzları titriyordu. Rahatlamış bir şekilde titrerken duvardaki deliği ve buharlı odaya sinen korkunç kokuyu zar zor fark ettim.

O iyiydi. Bilinci yerindeydi. Çok geç kalmamıştım.

Tanrıya şükür, son zamanlarda evlerinin etrafında sık sık tamirat yapıyordum. Eğer yapmasaydım, suyu kapatmak için vananın nerede olduğunu bilemezdim.

Hemen harekete geçtim ve bunu yapmak için aşağıya koştum.

Döndüğümde Horoz küvetin kenarına yığılmıştı, sırlıslıklamdı, elleri saçlarındaydı ve hırıltılı ciğerlerinden stresli hava nefesleri çıkıyordu. Daha önce sadece bir kez panik atak geçirdiğini görmüştüm, Ben lisedeyken. Ama bu anı zihnime kazınmıştı, yeterince travmatikti ve bir daha böyle bir durumla karşılaşırsam nasıl yardım edebileceğimi araştırmak için epey zaman harcamıştım.

Yavaş ve sakın bir şekilde çömelip Horoz'un yanına doğru ilerlerken Google'a hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Roos, bebeğim," diye mırıldandım, elim titreyen sırtında geziniyordu. "Sana dokunmamın bir sakıncası var mı?" Rıza önemliydi. Özellikle de böyle anlarda. Onu kazara ne kadar kolay bunaltabileceğimi biliyordum ve zaten acı çekerken onu incitmek isteyeceğim son şeydi.

Başını salladı ama ellerini yüzünden çekmedi ve nefes alış veriş hâlâ hırıltılı ve sıkıydı. Sanki göğsü tam olarak genişleyemiyordu. Tüm vücudu titrerken ve kendini olabildiğince küçültmeye çalışırken havanın sıkıştığını duyabiliyordum.

Elimi çıplak sırtına sürüp hafifçe ovmaya başladığımda teni sıcak ve ıslaktı.

"Geçti bebeğim," diye tekrarladım, parmaklarının altından süzülen gözyaşlarını fark ettiğim anda kalbim kırıldı. "Artık her şey bitti. Bitti. Her şey yolunda. Ben buradayım. *Buradayım*."

Bunu doğru yapıp yapmadığımdan emin değildim ama tek yapabileceğim denemektir. Bu yüzden kendi güvensizliğimi içime attım ve olabildiğince sakin, alçak sesle ve tatlı bir şekilde konuşmaya devam ettim.

Yaralarından, harap olmuş banyodan ya da duvardaki Horoz büyüklüğündeki devasa delikten bahsetmedim. Sadece *ovuşturdum*. Dikkatini dağıtmak için kulağına işteki günümle ilgili tatlı şeyler mırıldandım.

"Becca uğradı," dedim ona, biraz daha yaklaşarak. Santim santim. "Benimle birlikte nefes al bebeğim-" Uzun ve yavaş bir nefes aldım, sonra nefesimi verdim ve beni yansıtmamasını bekledim. "Bubba'ya dört kare oynamayı öğretip öğretmediğini sordu." Omurgasını ovdum, parmaklarımı kışının üstündeki çukurların üzerinde gezdirdim, sonra tekrar yukarı kayarak kürek kemiklerinin arasında dinlendim. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde ileri geri gittim. "Ona hayır dedim ama . Ve bir ara gelip bizimle oynaması gerektiğini söyledim."

Horoz yumuşak bir ses çıkardı. Kesik kesik nefes almanın dışında çıkardığı ilk gerçek sestir bu. Bu tek ve basit ses beni derinden yaraladı. Vücudunu döndürdü, küvetin kaygan dudağını bıraktı ve sonunda ellerini indirip bana baktı. Her nasılsa gözleri şimdi kan çanağı ve gözyaşı parıltısıyla daha da inanılmaz derecede yeşildi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve açık bir davetle diğer kolumu uzattım.

Ve sonra kucağımdaydı.

Yüzünü boynuma saklayıp titredi, titredi ve *titredi*. 1.80 boyundaki ıslak ve titreyen bedeninin tamamı yığıldı. Çok korkmuş olmalıydı. Düştüğünde, duvar çatladığında ve musluk da beraberinde geldiğinde çok korkmuştu.

Tanrıya şükür Bubba buradaydı.

Tanrıya şükür beni almaya gelmişti.

Ona daha sıkı sarıldım, nefeslerimi abartılı bir şekilde yavaş tutmaya dikkat ederken onu sıktım. O da bana ayak uydurmaya başladığında biraz gururlandım. "İşte bu " Şakağını öptüm ve onu usulca salladım. "O büyük, güzel ciğerlerini benim için sonuna kadar aç." Onu tekrar öptüm, gözlerimi kapatıp onu rahatlatmaya odaklanırken tenine sinen tarçınlı şeker kokusunu içime çektim. Ağırdu ama ağırlığı hoşuma gidiyordu. Bu onu gerçek kılıyordu. "Yanımdayım, Roos."

"Miles." Horoz'un sesi kadar titrete ve sessizdi ki neredeyse kelimeyi yakalayamayacaktım.

"Ne?" Sadece bir donakaldım, sonra kendi nefesimi tuttum ve ona daha sıkı sarıldım.

"Miles," diye tekrarladı, hâlâ titriyordu ama artık daha az titriyordu. Tanrı'ya şükür. "Horoz'dan hoşlanmıyorum."

"Oh." Dürüstlüğünün ödülü olarak onu sıkıca kavradım. Benimle konuştuğu için. "Bana söylediğin için teşekkür ederim." İçimden bir ses, onun için ayağa kalkmadığını söylüyordu.

Kendini sık sık. Başını salladı ama o basit cümle tüm mücadelesini elinden almış gibiydi. Sarsıntıları önce titremeye, sonra da titremeye dönüştü. Sırtını okşadığımda havadaki misk kokusu neredeyse dayanılmazdı ve başını salladığında yumuşak dudakları boğazımdaki teni okşadı.

"Babam iyi mi?" Bubba'nın sesi birkaç dakika sonra kapı aralığından yankılanırken cılızdı. Ne kadar zamandır orada olduğundan emin değildim, babasına o kadar dalmıştım ki. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve başımı salladım. Horoz gerildi, sanki geri çekilmek üzereydi - oğlunu korumak için kendini gösterecekti.

Ama Bubba'nın babasının savunmasızlığından korunmaya ihtiyacı yoktu. Bunda utanılacak bir şey yoktu.

Hiç utanmam. Bunu bana o öğretmişti.

Bu yüzden ensesini kavradım ve olumlu bir ses çıkarırken başını boynumun kıvrımına doğru ittim.

"Elbette öyle, tatlı bezelyem." Ona boşdaki elimi uzatarak söyledim. Hemen enkazın arasından tırmandı, çamurlu ayakları iz bırakarak kendisine bırakılan açık alana kıvrıldı, vücudu aynı anda hem Horoz'a hem de bana yaslandı. "Sadece biraz korktu, hepsi bu."

Bubba babasını neşelendirmek için "Bazen ben de korkuyorum," dedi ve kalbim sızladı.

"Bu farklı türden bir korku." Elimden geldiğince açıklarken Horoz'un şakağını tekrar öptüm. "Bazı insanlar duygularını diğerlerinden daha fazla hisseder." Bubba ciddiyetle başını salladı, vücudu lanet olası bir fırlama dönmüştü. "Bugün büyük bir duyguydu."

"Ama o iyi mi?"

"Öyle," diye kabul ettim. "Sadece bir süre sessiz kalmaya ihtiyacı var. Onun için güçlü olmamıza ihtiyacı var." Umarım bunu doğru yapıyorumdur. Hiç bilmiyordum. "Bunu yapabilir misin?"

Bubba'nın gözleri benimkilerle buluştu ve onlarda gördüğüm sevgi beni neredeyse şaşkına çevirdi. Uzandı ve minik elini Horoz'un sırtında, benimkinin hemen yanında gezdirdi, kararlılık dudaklarını inceltti.

"Sorun değil, babalık," diye onu rahatlattı Bubba. "İhtiyacın olursa bazen senin için büyük olabilirim. Benim için sakıncası yok."

Ona daha sıkı sarıldım ve kalbim ikiye bölündü. Ve sonra öksürdü.

Korkunç bir öksürük Bubba'nın vücudunu öylesine sarstı ki elleri titredi. İyi olduğundan emin olmak için başımı çevirip ona baktım ve duvardaki dev delik tam olarak gözümün önüne geldi.

İşte zaman gördüm. Küf.

Çok fazla küf var.

Siktir. Bilmem gerekirdi.

Alçıpan parçalar halinde yerde dururken o korkunç kokunun nereden geldiğini saklamak mümkün değildi. Dehşet içinde, sıvanın içinden tırmanıp destek kirişleri boyunca kendine bir yuva yapan siyah ve mavi parazit pislığe baktım.

Onları buradan çıkarmam gerekiyordu. Hemen şimdi.

Gözümü kırpmadan ayağa kalktım. Alarm ve korku ayaklarımı hareket etmeye zorlarken Horoz ve Bubba hala bana sarılmıştı. Onları korkutmak istemedim, bu yüzden Bubba öksürürken bir şey söylemedim ve onu nazıkçe kapıya doğru sürdüm.

"Hadi evime gidelim," diye ısrar ettim, durumun gerçekliği nihayet yüzüme vurduğunda midem . "İkinize de güzel, sıcak bir kakao yapayım."

Koridorda ilerlerken Bubba öksürükler arasında "Bu sefer türünü ben seçeceğim," dedi ve Horoz'u vücuduma sıkıca bastırdım. Eğer bana izin verseydi onu taşıyabilirdim. Ama izin vermedi. Nefesinin tenime hafifçe çarpması dışında sessiz kalsa da adımları gayet iyi idare etti.

"Neden önce sen gitmiyorsun?" Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar stresli bir şekilde teklif ettim.

"Heck yes! Sonuncusu çürük yumurta!" Bubba hemen canlandı, artık banyodan çıktığımıza göre tamamen iyileşmişti, ayakkabılarını çamurlu ayaklarının üzerine çekti ve heyecanlı bir kıkırdamayla ön kapıdan dışarı çıktı.

Bir *gümbürtüyle* kapandı.

Horoz'u da neredeyse kapıya kadar getirmiştim ki durdu, başını kaldırıp bana bakarken tüm cüssesiyle beni evin ortasına doğru geri çekti. "Neler oluyor?" Sesi titrek ve şüpheliydi.

"Bilmene gerek yok," dedim, aptal ağzımdan çıktığı anda bunun yanlış bir şey olduğunu bilmeme rağmen.

Rooster-no-Miles, balked.

Benden uzaklaşmak için kararsız bir adım attı ve ben de onu takip ettim, benden kaçmaya çalışmasına rağmen kolum hâlâ sırtına dolanmıştı. Aslında uzaklaşmak istemediğini biliyordum, gözlerindeki çaresizliği görebiliyordum, beni çağırıyordu.

Bana yardım et dediler.

Anlamama yardım et dediler.

Korktuğumu söylediler.

"Tuhaf davranıyorsun," dedi Miles'ın sesi titrek ve kısık. Suçlayıcı ve korku doluydu. Onu bu şekilde duymaktan nefret ediyordum ama yine de konuşabildiği için ona minnettardım.

"Güvende olmanı istiyorum," diye cevap verdim, her ne kadar bu da açıkça yanlış bir şey olsa da.

"Neyden güvende?"

"Sadece-" kahretsin. Kahretsin, kahretsin. Onu korkutmak istemedim. Oldukça şiddetli bir panik ataktan daha yeni kurtulmuştu ve küfü fark edemeyecek kadar kendinden geçmişti. *Dinlenmesi* gerekiyordu. Vücudu hâlâ savaş ya da kaç modundaydı. Böyle bir şeyin insandan ne kadar çok şey götürebileceğini biliyordum. Bitkin düşmüş olmalıydı. Şu anda ihtiyacı olan son şey daha fazla korkuydu. Ancak benim paniğim işleri daha da kötüleştiriyordu çünkü bir şeylerin ters gittiğini hemen fark etti ve tekrar titremeye başladı.

"Beni korumana gerek yok," diye tısladı.

"" diye kabul ettim, göğsüm kabarmıştı. "Ama yapmamı istiyorsun." Gözlerindeki çığ kırılmanlık içimi açtı.

Onu daha önce hiç kızgın duymamıştım. *Gerçekten* mi? Beni etti. Ama beni korkutuyordu da. Onu kaybedemezdim.

"olduğunu anlat bana," Miles'ın gözleri alev alev yanıyordu.

"Hayır." Kahretsin. Bunu söylememeliydim. İnatla çenemi tuttum, kelime ağzımdan çıktığı anda silahlarıma yapıştım.

Ne yapacağımı bilemedim.

Bu duruma duyduğum öfke ellerimin titremesine ve başımın dönmesine neden oldu. Bu şekilde yaşadıklarına inanamıyordum. Tehlike içinde. Farkında olmadan. Bunca zamandır, tam da benim sokağımın karşısında. Üst katta gördüğüm gibi bir küfe bu kadar uzun süre maruz kalmak insanı öldürebilirdi.

Ve ben bu konuda hiçbir şey yapmadım.

Ben bu karmaşayı düzeltmeden buraya geri gelmelerine imkân yoktu. Bir saniye bile daha içeride kalmalarını istemiyordum. Sıva kırıldığı için küf sporlarının duvarlara tırmandığını hayal edebiliyordum.

Hayır.

Hayır.

Ben buna izin vermezdim.

Kendi çaresizliğim beni paniklemiş ve düşüncesiz hissettiriyordu. Roo -*Miles* çok şaşkın, incinmiş ve kızgın görünüyordu. Onu neden içeri almadığımı anlamıyordu. Korkmuştu. İstemediğini söylese bile onu korumama ihtiyacı vardı ve ben...

Kahretsin.

Neye ihtiyacı olduğunu

biliyordum. Neye

ihtiyacım olduğunu

biliyordum. Denge.

Daha önce de böyle düşünmemiş miydim?

Haftalardır birbirimizin etrafında parmak uçlarında dolaşıyorduk, duygularımızın birikimi ayın peşinden koşan gelgit gibi gittikçe derinleşiyordu. Gerginlik hissediliyordu. Onu kaybetmekten korksam da - gerçekten korksam da- o anda ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

"Benimle kavga etme Miles." Dudakları yumuşak ve pembeydi, sinirli bir çizgiye dönüşmüşlerdi. Tıpkı birkaç dakika önce oğlununkiler gibi. "Bana kızgın olduğun düşüncesine katlanamıyorum. Bunun için değil. Seninle ilgilendiğim için değil."

Tekrar tartışmak için ağzını açtığı anda, ben... kendimi kaybettim.

Onu hak etmediğim halde. Yaptığım yanlış bir şey olsa bile. Onu kaybedebileceğimi bile bile öne doğru bastırdım, yüzünün kenarlarından tuttum ve onu öptüm.

Tadı ilk seferki kadar güzeldi.

Ama bu sefer farklıydı. Dudaklarımız birbirine değdiği anda içimdeki ateş tutuştu. Hayal kırıklığı derimin altında uğuldadı, ben onun içine doğru yolumu yaladım.

ağız, tek fikirli bir kararlılıkla lezzetini kovalıyordu. Miles uzun ve muhtaç bir inilti çıkardı.

Ve sonra o öpüyordu. Beni içeri alıyordu.

Miles... *eridi*. Sanki onu tutmam için bana güvenmiş gibi kucağıma . Onu tutmama izin verdi. Hayalini kurduğum şekilde ona sahip olmama izin verdi. O, istediğimi hiç bilmediğim her şeydi.

İnek desenli fanila giymiş bir mucize.

Güzelce teslim oldu, benim büyük, karmaşık adamım.

Aramızdaki tutku bir orman yangınından daha parlaktı. Sıcak, umutsuz ve her şeyi tüketen. Tadı cennet gibiydi, tatlı dili ıslak ve sıcaktı. Onu emdim, peşimden sürükledim ve sonra bir amaç uğruna tekrar ağzına girdim. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi dişlerinin ve damağının hatlarını haritalandırarak her gizli santimetrenin peşine . Bir daha asla fırsatım olmayacakmış gibi onun tadını ve hissini ezberliyordum.

Ve bana izin verdi.

Bana *izin verdi*.

O da en az benim kadar istekliydi, o sarhoş edici küçük hıçkırıkları ve iniltileri o kadar sessizce çıkardı ki muhtemelen duyabildiğimi bilmiyordu. Onun lezzetli, kiraz kırmızısı lanet ağzına *sahiptim*. Ona içten içe, bir gün sahip olacağımı hep bildiğim şekilde sahip olmuşum.

Ve sonunda doyduğumda.

Çılgınca öpüşme evrim geçirip yumuşak ve durgun bir hal aldığı anda, ona patronluk taslamak için o baştan çıkarıcı dudaklardan kıl payı geri çekildim. Sevgiyle. Çünkü biz arkadaşlık ve *daha fazlasıydık*. Ve beni dinlemesi gerekiyordu -sadece bu seferlik. "Benim lanet olası evime gideceksin. Lanet olası sıcak çikolatanı içeceksin. Seninle ilgilenmeme izin vereceksin. Ve zamanı geldiğine karar verdiğimde, sana bilmek istediklerini söyleyeceğim."

Miles bana dik dik baktı, gözleri ateş doluydu, dudakları şişmişti. *Çok lezzetliydi, lanet olsun*. Göğsü kabarmış, meme uçları uyarılmayla çakıllaşmıştı. Uzanıp onları koparmak istedim, sadece o seslerden bazılarını tekrar çıkarmasını sağlamak için - ama yapmadım. Bunun yerine, ıslak boxer'ı tüm o kremi benekli müstehcen bir şekilde yapışırken, yontulmuş karın kaslarının her nefes alışında nasıl zıpladığını hayranlıkla izledim. Sadece bir an için, sanki

tartışmak istedi. Ama sonra bir anda kavga sona erdi ve tekrar bana doğru yığıldı.

"Tamam mı?" Onu sıkıca kavradım, sıcaklığı tam istediğim gibi benimkine değişiyordu, tekleyen kalp atışlarımız birbirine karışıyordu.

Güm, güm, güm.

Çok sıcaktı, sıcak, *sıcak*.

"Tamam," diye kabul etti, dizginleri ele aldığım için duyduğu rahatlama o kadar içgüdüsel ki neredeyse havadaki tadını alabiliyordum.

Yol boyunca dudaklarım karıncalandı.

Roo'yu - Miles, Miles, Miles, Miles - lanet olsun, buna alışmak biraz zaman alacaktı - evime soktuktan, onu en kalın giysilerimle sardıktan ve oğluyla birlikte kanepeye oturtup bir fincan kakao içirdikten sonra, en nefret ettiğim şeyi yaptım. Yardım için ailemi aradım. Yine. Bu sefer annem bile geldi, dehşete düştüm ama en sevdiğim güveci getirmişti ve onu tüm günahları için hemen affettim.

Güveçler böyle sihirliydi.

Roos-Miles!-ve Bubba'yı arabasında ziyarete gelen torunları için sakladığı Disney filmleri koleksiyonuyla eğlendirdi. Paxton, Becca, Ben ve ben de işe koyulduk. Görünüşe göre ikizler diğer kardeşimin evlerinden birindeydi ama sormadım.

Beynim enerji harcayamayacak kadar meşguldü.

Miles'in evine girmeden önce dördümüz de koruyucu giysilerimizi giydik. Konuyu *R-Miiiiiles*'a tam olarak anlatamadığım için kendimi kötü hissetsem de neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden onu korkutmanın bir anlamı olmadığını düşündüm. Sonunda çok ama *çok fazla* küfle karşılaştık.

Her yerde.

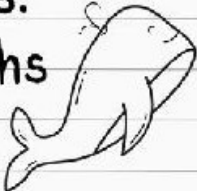
Neredeyse her lanet odada.

Miles ve Bubba'dan önümüzdeki birkaç hafta için ihtiyaç duyacakları şeylerin bir listesini yapmalarını istemiştim. Listeleri hazırladıktan sonra boş bir çamaşır sepeti aldım ve evlerinin etrafında dolaşarak her şeyi topladım. Annem daha önce onlara ev sahipliği yapmayı teklif ettiğinde onu susturmuştum, ama bu onu şaşırtmıştı. Bana doğru attığı bilmiş sırıtış, çığlık atma isteği uyandırdı.

Ne de olsa haklıydı.

Görünüşe göre sandığım kadar çapkın değilmişim. Ve Miles Johnson oldukça harikaydı.

Bubba'nın "önemli listesi" beni güldürdü, önce onun odasından başladım ve her bir eşyayı yavaşça sepete attım.

	Bubba's
	<u>Important</u> List
	-My nightlight
	-My stuffed chicken
	-My pocket knife (For reasons)
	-The gum pack on my nightstand.
	Not the mint one. The watermelon one.
	-My magnifying glass
	-My piggy bank
	-Baseball bat (FOR PROTECTION)
	-The bird skull on my desk
	-The chapter book.
	SpermWhales:
	GentleGoliaths
	-My bow and arrow
	

İstediği şeylerin çoğu silahtı. Neden onlara ihtiyacı olduğunu düşündüğünden emin değildim -özellikle de köpük oklu plastik yaya- ama onu evinde hissettirmenin bir zararı olmayacağını düşündüm. Öngörülebilir lanet olası bir gelecek için iki oğlumun da gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyecektim.

Lanet olsun.

Daha önce hiç böyle korumacı hissetmemiştim. Gerçekten korkutucuydu.

Bubba için kıyafet hazırladım. Çünkü listeye yazmamış olsa da ihtiyacı olduğunu düşündüm. Ayrıca diş fırçası olduğunu umduğum şeyi ve yatağı için yorgani da paketledim. Annem eve dönerken beni durdurdu ve Bubba'ninkini misafir odasına götürürken bana yeni bir boş sepet verdi.

Muhtemelen yatak odamı Miles'a vereceğimi çoktan anladığını fark ettiğimde boğazımdaki yumruyu yuttum. Umurumda olmamalıydı. Ben . Kesinlikle umurumda değildi. Ne düşündüğü hiç umurumda değildi. Boş sepeti kaptığım gibi sokağın karşısındaki tehlikeli bölgeye doğru ilerlerken yanaklarım yanıyordu.

Miles'ın listesi Bubba'ninkinden çok daha pratikti.

Silah istemedi ama kulaklıklarını ve şampuanını istedi. Duşundaki kayganlaştırıcı şişesini gördüğümde belki biraz tılandım. Onu kapardım ama onu gereksiz yere utandırmak istemedim, her ne kadar onu yavaş ve kolay bir şekilde becerirken dilimi emdiği ve şişenin geri kalanını kullandığı hayali beni neredeyse bir saat boyunca rahatsız etse de.

Eşyalarını bu şekilde karıştırmak garip bir şekilde kişisel hissettirdi. Bundan önce onun odasına hiç gitmemiştim. Duvarlar maviydi, sakin ve düzenliydi. Dolabı düzenliydi, çünkü tabii ki öyleydi. Ama odasının köşesinde henüz yıkamaya fırsat bulamadığı bir yığın kirli kıyafeti vardı. Bu basit kusur kalbimi yeniden sızlattı.

Kişisel.

İşte bu .

Onun sessiz, özel yeri.

Sadece onun.

Bu durum daha da kişisel bir hal almıştı çünkü ona hala neler anlatmamıştım. O sadece bana *güvenmişti*. Bu kadar basit. Eğer git dersem, giderdi. İkimiz de sakinleştiğimizde -dudaklarımız şişmişti- ve onu kanepemdeki battaniye yığınının içinde güvenli bir şekilde bıraktığımda söylediği buydu.

Ona ne kadar kötü olduğunu söylemek acı verici olacaktı. Ne kadar üzüleceğinden nefret ediyordum.

Koridorda Paxton'ın yanından geçerken bana bilmiş bir bakış attı. Misafir banyosundan yeni çıkmıştı, ki burası kuşkusuz evin en kötü yeri idi. Bildiğim kadarıyla benim kadar stresli görünmüyordu. Ona ters ters baktım, Miles'ın eşyalarıyla dolu sepete göz atarken yanaklarım kızarmıştı ve

kaşını tam bir pislik gibi kaldırdı. "Adamının buraya girmesine izin vermemenin bir nedeni var mı? Kolayca bir maske takıp kendi eşyalarını alabilir."

Yanaklarım o kadar sıcaktı ki acıyordu.

"Siktir git." Hışımınla yanından geçip gittim ama omzuma yapışıp beni tekrar yörüngesine çekince . Gözleri onun yerine konuşuyordu ve ben Miles'ın sepetine bakıp kıyafet yığınlarını izlerken biraz solgunlaşarak iç çektim, kalbim çarpıyordu. Aramıza ördüğüm duvar yıkıldı. "Haftalardır, hatta yıllardır buradalar. Bubs astım hastası ve her şeyi var." Ona baktım ve Paxton'ın neşesi yerini endişeye bıraktı. "İkisini de bir saniye daha burada istemiyorum."

Muhtemelen ne kadar korktuğumu anlamış olacak ki sesi yumuşadı. "Selam." Bana evren tarihindeki en garip sırt sıvazlamasını yaptı. Eyvah. Yine de takdir ettim. "Onları buradan çıkardın," diye yatıştırdı.

"Evet, ama ya *yapmasaydım*? Tanrım." Bu düşünce kalbimi hızlandırdı ve sepet elimde gıcırdadı. Kırmamak için tutuşumu yumuşattım.

" sen yaptın."

Paxton'la tartışmanın bir anlamı yoktu. Özellikle de o haklıyken. Ama lanet olsun, tartışmak istiyordum. Yeterli gelmiyordu. Bunların hiçbirisi yeterli gelmedi. Paxton'ın bilmiş gözlerinden kaçarken ve yanından geçerken adımları seslenen Ben'i duymazdan gelirken enerji vücudumda akü asidi gibi yanıyordu.

"Tavuk ne olacak?" diye sordu, sesi boğuk çıkıyordu.

"Sadece buzdolabında bırak."

"Ne-"

Miles'ın geri kalan eşyalarını şaşkınlık içinde alıp eve getirdim, sonra da yıkımı yönetmek için Tehlike Bölgesi'ne döndüm.

Çok kaba davranıyorlardı.

Ne zaman biri sıvayı sökmek ve arkasını kontrol etmek için duvarda bir delik açsa, az kalsın anevrizma geçiriyordum. Genelde yumuşak başlı olan bendim. Dünyada hiçbir şeyi umursamayan biriydim ama ailemin Miles'ın evini kesip biçmesini izlemek içimde çılgılık atma isteği uyandırıyor - sadece yardım ettiklerini bilsem bile.

"Evine git." Paxton bir saat sonra beni kapıdan dışarı çıkardı, kaşları çatık ve huysuz bir şekilde. "Orada dikilip herkesi strese sokarak hiç yardımcı olmuyorsun."

Haklı olduğunu biliyordum, o yüzden
itiraz etmedim. "Olacaksın-"

"Nazik mi?" Paxton iç çekerek homurdandı. "Elbette." Omzuma bir tokat attı, gün içindeki ikinci rahatlatma girişimiydi bu. "İşimiz bittiğinde bilmen gerekenleri sana mesaj atacağım. Ondan önce bana mesaj atma, *tamam* mı? Şimdiye kadar olduğundan daha fazla ensemde solumana ihtiyacım yok." İç çekerek biraz çöktüm. Paxton beceriksizce, "Yanımdayız dostum," diye ekledi. Bu, bana bir ömür boyu kullanmadığı bir lakaptı. "Ciddiyim. Evine git."

Ben de öyle yaptım.

sixteen

MILES

BEN

Umarım iyisindir. Vegas'ın bazen ne kadar sıcak olduğunu söylediğini biliyorum. Bol su içtiğinizden emin olun. Kasım ayında bile hala sıcak oluyor mu? Yoksa sadece yaz mı? Her iki durumda da, susuz kalmayın. Kendinize iyi bakın.

Yalnız kalırsan da beni ara. Aramasan bile ara. Bu noktada bir acıma çağrısını kabul edeceğim. Haha, şaka yapıyorum. Ama aynı zamanda değil. Ciddiyim. Konuşmamız gereken çok şey var.

Bubba beni köpek almaya ikna etmeye çalışıyor ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Margie'yi hatırlıyor musun? Tanıdığım en tatlı şeydi. Öldüğünde kalbim kırılmıştı. Bunu tekrar yapabilir miyim bilmiyorum. Neyse ki komşumun bir köpeği var. Son zamanlarda onun evinde çok vakit geçiriyoruz. Bubba gerçekten çok mutlu. Artık okulda her şeyin daha iyi olduğunu söylüyor. Mükemmel değil ama daha iyi. Bunun için Trent'e teşekkür etmeliyim. Gerçekten her şey için.

O başıma gelen en iyi şey sayılır. Bazen gerçek olmadığından endişeleniyorum. Onu ben uydurdum diye. Kimse bu kadar mükemmel olamaz, değil mi? Ne kadar süreceğini bilmiyorum.

Kardeşıme yalan söylemek berbattı. Hiçbir zaman birini karanlıkta bırakmanın yüzüne karşı yalan söylemekten farklı olduğunu düşünen biri olmamıştım. Gram'ın bana öğrettiği bir şey varsa o da dürüstlüğün en iyi politika olduğuydu.

Bunu bildiğim halde Robin'e yaşam koşullarımızdaki değişiklikten bahsetmedim. İhtiyacı olan son şey benim için endişelenmek ya da bize zaten harcadığından daha fazla para harcamak zorunda olduğunu hissetmekti.

İtirazlarıma rağmen Trent, ailesiyle birlikte evimde yaptıkları işler için benden bir kuruş bile talep etmiyordu. Yardımlarını takdir ediyordum, Tanrı biliyordu ki buna ihtiyacım vardı. Ama onlardan faydalandığımı hissetmek beni ajitasyona doğru hızlı bir yola soktu. Onlar çalışırken Trent'in evinde sadece birkaç saat kalmıştık ve geride bıraktığım evi ve şu anda işgal ettiğim kanepenin sahibi olan adamı düşünmeden edemiyordum.

Trent'in annesi ve benim patronum olan Beatrice Montgomery mutfakta oyalanırken Bubba nefesinin altından bana, "Şu anda çok sıkıldım," diye mırıldandı. Televizyonda *Güzel ve Çirkin* çalışıyordu ve ben nefesimi tutmuş Trent'in dönmesini beklerken tatlı mırıldanma müziği sinirlerimi daha da geriyordu.

Böylece onu tekrar öpebilirdim.

Ya da bana sormadan yardım ettiği için ona kızacaktım.

Hangisi olacağından emin değildim.

Muhtemelen birincisi.

Kafam karışmıştı ama iyi şansımı sorgulamamaya çalışıyordum. Bu bir çeşit çıkar ilişkisi miydi? Bilmiyordum. Ama şikâyet edecek değildim. Geleceğimde daha fazla öpücük varsa tabii.

Bu sefer kesinlikle kıvılcım yokmuş gibi hissetmemişti.

Lanet olası bir orman yangınıydı.

Yardımlarını her şeyden çok takdir etsem de, burada oturup düşüncelerime dalmak kendimi güçsüz ve tedirgin hissetmeme neden oluyordu. Normalde öfkemden kurtulmak için spor salonuna gider ya da koşu yapardım ama şu anda böyle bir seçeneğim yoktu. Onun yerine en iyi yaptığım şeyi yaptım.

Bej halı. Her yerde köpek yatakları. Koyu lacivert duvarlar.

Belle, Canavar'a şarkı söylüyordu. Kar vardı ve-Trent-Trent- Trent-My-House-No.

Hayır.

İşe yaramıyordu.

Bir çıkış noktasına ya da dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacım vardı ve Disney filmleri bunu karşılamıyordu.

"Bayan Montgomery?" Bubba kanepenin arkasına yaslanmış, açık kapı aralığından mutfığa bakıyordu. Ben de onunla birlikte mutfığa baktım.

Granit tezgahlar öğleden sonra ışığında parlıyor, siyah beyaz kareli zemin Trent'in bir haftalık çamurlu ayak izleriyle kaplı.

Beatrice kendi yiyeceklerini de yanında getirmişti ve bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Hastayken ona baktığım gece Trent'in buzdolabını karıştırmış, mutfağının ne kadar muhteşem olduğunu takdir ettiğim için dürüstçe büyülenmişim. Güney'de eski bir aile evinde büyümüş, sonra da yetişkin olarak sosyoekonomik sınıfın en alt seviyesine yükselmiş bir çocuk olarak, evine gösterilen özen ve güzellik beni şaşkına çevirmişti.

Filmlerde gördüğünüz türden bir yerdi. Pırıl pırıl tezgahlar, mükemmel bir şekilde ayarlanmış bir backslash ve kenarların etrafındaki düzgün süslemeler.

Buzdolabını açtığımda, sanırım evin bakımı için harcanan zamana uygun bir iç mekan bekliyordum. Muhtemelen mükemmel bir şekilde düzenlenmiş yiyecek çekmeceleri - ıslak rüyam - ya da bira kutularına uyacak şekilde mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kaplar, böylece hiçbir şey dökülmez ve her biri çıkarıldığında yeni bir kutu dibe yuvarlanır.

Çok ama *çok*.

Trent'in buzdolabının içi çorak bir araziydi.

Dehşet içinde geri çekilerek, sıra sıra dizilmiş çeşitli markalardaki bira kutularına ve şişelerine ve en alt çekmecede duran, yarısı yenmiş yalnız dil peyniri paketine ağzım açık baktım.

Trent'in dondurucusu - Tanrı'ya şükür - daha az korkutucuydu. Gerçi ağzına kadar her türlü televizyon yemeğiyle dolu olması buzdolabında taze yiyecek olmamasını daha anlamlı kılıyordu. Kalbim zonkluyordu. Güneşli, sosyal Trent'in mutfağında *tek başına* oturup benim büyüme yıllarım boyunca hayatta kaldığım yemek şeklindeki kartonu yediği görüntüler gözümün önüne geldikçe ağrıyı dindirmek için onu ovuyordum.

Adam yemek yapmayı bilmiyor muydu?

Annesinin kim olduğu düşünüldüğünde bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyordum. Belleville İlkokulu'nda çalışmaya başladığımdan beri bana en az on güveç hediye etmişti. Her doğum günümde bir tane ve yıl boyunca sırf canı için birkaç tane. Bayramlara tarçınlı ekmek ve en sevdiğim balkabaklı kurabiyeler eşlik ederdi. Ve Noel'de, her yıl mutlaka, Beatrice kendi yaptığı çikolata ve karamellerle dolu plastik ambalajlı bir kağıt tabağı doğrudan okuldaki sırama bırakırdı.

Kadın resmen mutfakta *yaşıyordu* ve bu oluyordu. Hah.

Aslında... bunu düşündükçe Trent'in mutfaktaki beceriksizliği daha anlamlı gelmeye başladı. Muhtemelen tüm çocukluğu boyunca yemek pişirmemişti. Bir yetişkin olarak, adam çamur birikintisindeki bir domuzdan daha meşguldü. Çiftliği ve kardeşinin müteahhitlik işi için yaptığı onca iş arasında öğrenecek zamanı ya da enerjisi olduğundan şüpheliydim.

Beatrice, Trent'in modern mutfağında kendini hemen evindeymiş gibi hissederek yaptığı işe ara verdi ve ardından en soğuk kalpleri bile eritebilecek kadar sıcak bir gülümsemeyle Bubba'ya döndü.

"Naber tatlım?"

"*Lütfen* bitirebilir miyim?" Bubba kibarca ama aynı zamanda kabaca sordu.

"Robin," diye uyardım onu sessizce, ama kahkaham serbest kaldı ve eğlendiğimi ele verdi. Ona neredeyse hiç ilk ismini vermemiştim. O da buna neredeyse hiç ihtiyaç duymazdı.

"Neyle işim bitti canım?" Beatrice'in kafası gerçekten karışmış görünüyordu. Koyu renk saçları her zamanki gibi düzgünce arkaya toplanmıştı. Evden getirdiği belli olan bir önlük kıvrımlı vücudunu sarıyordu.

"Disney," diye mutsuzca sızlandı Bubba, sanki işkence görüyormuş gibi. "Artık Barb'la oynayabilir miyim lütfen?" Beatrice yavaşça başını salladı, Bubba hemen kendini kanepeden fırlatıp arka kapıdan dışarı fırladığında tamamen şaşkın görünüyordu. Köpek ayaklarının pıtır pıtır sesi onu itaatkâr bir şekilde takip etti. Bubba verandanın basamaklarından aşağı zıplarken, Barb'ın altın rengi kuyruğunun hafifçe sallanarak onu takip etmesiyle sarı kafası gözden kaybolurken, kapının yanındaki pencereden onları dikizlerken ikisine de karşı bir sevgi hissettim.

Sessiz bir iniltiyle koltuktan kalkarak ağrıyan sırtımı gerdim. *Her şeyim* ağrıyordu. Panik ataklar benden çok şey götürüyordu ve bitkin olduğumu söylemek çok hafif kalırdı. Buna bir de gerçek anlamda kayıp gerçek bir duvardan düştüğüm gerçeğini ekleyin ve evet. Kendimi pek iyi hissetmiyordum.

Buna rağmen -belki de Güneyli misafirperverliği doğuştan bana aşılandığı için- kibarca sohbet etmek için mutfağa doğru ilerledim. En azından Beatrice'ti ve her ne kadar gözümü korkutsa da onu seviyordum.

"Hangi çocuk Disney'i sevmez ki?" Beatrice ocağa dönerken nefesinin altından inanamayarak mırıldandı. Domates kokusunu alabiliyordum.

Çorbası içtim ve havadar alana geçip uzun, derin bir nefes ald ı mda midem guruldadı.

Mesafeli olmaktan başka bir şey olarak tanımlanabilecek bir annem olmamıştı. Bu yüzden Beatrice beni yemek masasına yönlendirip ellerime sıcak bir fincan kakao tutu tururken, üzerime titrenmesi garip hissettirdi. Bu benim ikinci fincanımdı ve Trent'in bana daha önce yaptığının daha iyi olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Ama  nyargılıydım.

Dolabını karıştırırken gömleğinin yukarı kalkmasını seviyordum. Dikkatlice karı tırmasını, karı tırmasını ve karı tırmasını sevdim. Kepçenin etrafını saran o uzun parmakları,  n kollarındaki damarlar o kadar yalanabilirdi ki, o sırada ne kadar ağrılı, ıslak ve duygusal olarak aşırı gergin hissetmeme rağmen birkaç dakika salya akıtmayı başarmıştım.

Beatrice'in sıcak kakaosu da iyiydi. Sadece

o kadar iyi değildi.

"Bubba böyle hik yelerden hoşlanmaz," diye açıkladım usulca içkimi yudumlarken, burnumu bana zorla giydirdiği kap  onun yakasına gizlice sokarken Trent'in kokusunu i ime çektim. Gerçek anlamda. Onu aşağı çekerken parmaklarının göbeğime değmesi başımı döndürmüştü. "Fen ve matematikle ilgili programları izlemeyi ve hayvanlar, coğrafya ve bunun gibi diğer şeyler hakkında okumayı seviyor. Süper kahramanlar bu kuralın tek istisnası. Sanırım kanı seviyor."

"Gerçekten mi?" Beatrice merakla bana baktı, ba ı e ikti. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Ne tür hik yelerden hoşlanırsın?" Yanaklarım hemen utançla karıncalandı ve omuz silkerek fincanımın arkasına saklandım. Trent'in lanet annesine okuduğum tek kitabın olay örgüsünden çok seks ve bolca penis içeren kitaplar olduğunu söyleyecek değildim. Canavar olanları bile. Özellikle canavar olanları. Düğümlü olanları.

"Seçici değilim," dedim onun yerine, kakao karnımı ısıttık a az önceki endi emin bir kısmı kaybolmuştu.

Trent'in dudaklarını düşünmeden edemiyordum. Dilini.

Dişleri.

Beni tutuş  ekli. Beni katı vücudunun sıcaklığına doğru  eki i. Beni yiyip bitirmesi, dilini içimde gezdirmesi

ve beni uçurdu. Sahiplenici ve talepkârdı - tam da en karanlık fantezilerimde hayal ettiğim gibi.

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi.

"Kaç tane bezimi değiştirdiğin umurumda değil anne, eğer Miles'a sataşırsan seni kapı dışarı ederim, yemin ederim." Trent'in sesi kapı aralığından gürlledi ve biraz irkildim, ona bakmak için sarsıldığımda neredeyse içkimi döküyordum. Adımı söylemesine alışıp alışamayacağımı bilmiyordum. *Gerçek* adımı. İçim kıpır kıpır oldu, başım döndü ve aynı zamanda utandım. Sanki yaramaz bir kelime söylüyormuş gibi.

Trent de en az benim kadar tedirgin görünüyordu, yanakları biraz kızarmıştı, gözleri kapüşonuyla beni gördüğü anda özleme benzer bir şüpheyile kararmıştı. Yutkundum ve dikkati boğazıma kayd, sanki küçük bir hareketi yakalamış ve tadını çıkarmış gibiydi.

Onun bakışları altında mikroskop altındaki bir sinek gibiydim ve hayatım boyunca bana bakılmasından hiç bu kadar mutlu olmamıştım, kızarmış yanaklarıma lanet olsun.

"Neden dedin ki?" Beatrice oflayıp pufladı, bir bulaşık havlusu kaptı ve ona vuruyor.

"Kıpkırmızı olmuş." Trent yanımdan geçerken parmaklarını omzumda gezdirdi ve bu küçük, iffetli dokunuş başımı masum olmaktan uzak düşüncelerle döndürdü.

"Tek yaptığım ona ne okumaktan hoşlandığını sormaktı." Beatrice başını salladı ve Trent eğilerek onun yanağına bir öpücük kondurdu. Trent geri çekildiğinde gülümsedi ve kibirli ses tonuna rağmen gözleri şefkatle doldu. Beatrice'in yemek yapmaktan daha çok sevdiği bir şey varsa, o da oğullarıydı. Yedisi birden.

"Senin kitap kulübüne katılmak istemiyor anne," diye takıldı Trent geri çekilirken, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. *Çok* sevimliydiler. Hem boy hem de genişlik olarak ondan çok daha iriydi. Kız onun yanında durduğunda neredeyse yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi görünüyordu. Sözlü atışmalarına rağmen birlikte rahat olmaları bir zamanlar ne kadar yakın olduklarını açıkça gösteriyordu. Artık onu çok az düşünmeme rağmen kendi annem için acı çekmeme neden oldu.

Sadece kendimi özellikle hüzünlü hissettiğimde onun hüzünlü yeşil gözlerini düşündüm.

Ve bizim doğmuş olmamız onun hayatını daha da zorlaştırmıştı.

Sözleri yıllar sonra bile aklımdan çıkmadı. Telefonda bir arkadaşım ile konuşurken, onu dinlediğimi fark etmemişti. Yine de, onun bu sözleri

Eğer olsaydı dilini.

Bir suçluya dönüşeceğini bilmeliydim, o her zaman zor olmuştur.

Beatrice, "Bırakayım da buna o karar versin," diye homurdandı.

Trent'in gözleri tekrar benimkilere döndü, açık pencereden gelen ışık irislerine vurdukça altın rengi parlıyordu. Bu şekilde aydınlandıklarında insan gibi görünmüyorlardı. Sıvı metal ve yaramazlık bir araya gelmişti. Başını yana eğdi, hınzırlık gözlerinin derinliklerinde alevlendi, dudaklarında yavaşça bir sırıtma yayıldı.

Gözleri "*Ne saklıyorsun?*" diyordu.

Dediler ki, *bunun bende işe yaramadığını bilmiyor musun? Seninle çok yakından ilgileniyorum.*

Er ya da geç bunu senden çıkaracağımı söylediler.

Bekle ve gör dediler.

Ve sonra göz kırptı.

Ve yardım edemedim ama yine öpüşmemizi düşündüm - annesinin varlığı lanetlenmişti.

O gece Beatrice eve gittikten ve Bubba'yı misafir odasında yatırdıktan sonra, sabahdan beri korktuğum tartışmayı yapmak için Trent'in oturma odasına çekildim. Trent'in öpücüğü şans eseri ya da bir hata olarak nitelendirmesini beklediğimden değil -gerçi ben de bunu bekliyordum- ama... şimdi her şey havada kaldığından, artık nerede durduğumuzu bilmiyordum.

Bir uçuşumun üzerinde sallanıyorduk ve yanlış yöne devrilmekten korkuyordum.

Trent'i benden uzaklaştıran yön.

Bir hata olmaktan bıkmıştım. Yıllarca hayatımın yanımdan geçip gitmesine izin vermekten bıkmıştım çünkü şansımı denemekten çok korkuyordum. Şansımı denemeye degecek biriyle asla tanışamamaktan bıkmıştım. Yaşamayı unutmaktan yoruldum. Geçmişimin geleceğim üzerinde bir turnike görevi görmesine izin vermekten bıktım.

Sessiz olmaktan bıktım.

El üstünde tutuldum, öpüldüm, şımartıldım ve litrelerce sıcak çikolata içtim.

Karnım toktu.

Bebeğim

güvendeydi.

En iyi arkadaşım bekliyordu.

Ve muhtemelen hayatımda ilk kez konuşmaya hazırdım. Çünkü eğer ... eğer daha önce olanları tartışmazsak, bu daha başlamadan bitecekti.

Trent beni daha önce de reddetmişti. Ama şimdi işler farklıydı. Benim kadar deneyimsiz biri bile bunu anlayabilirdi. Bana aramızda bir kıvılcım olmadığını söyleyen adam, çocuğumu brokoli yemesi için kandıran ve ben verandada oturup varoluşsal bir kriz geçirirken bir saatini ona dört kare oynamayı öğreterek geçiren adamdan farklı bir adamdı.

Batan güneş onu altın rengine boyamıştı ve evim onun arkasında bir kehanet gibi dursa da, denesem bile tek bir olumsuz duygu bile toplayamazdım. Bubba'nın başının üstünden bana gülümsedi, sonra ona döndü, oyunu anlatırken çok ciddiydi ve ona nasıl oynayacağını özenle öğretti. Koyu renk saçları parlak görünüyordu ve uzaktan bile Trent'in gözleri parlıyordu.

O kadar uzun süredir tek başımaydım ki bir başkasına dayanmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum. Ama Trent bana -küçük adımlarla- her seferinde bir gülümsemeyle, bir ortağa sahip olmanın ne demek olduğunu öğretiyordu. Güvenmeyi. İyi olan her şeyin bir tuzak olmadığını.

Bazen işler daha iyiye doğru değişti.

Çocukları önemseyen bir erkekten daha seksi bir şey olamazdı. Onlarla nasıl konuşacağını bilen. Onlara gerçek insanlarmış gibi davranan -çünkü öyleydiler- henüz kendi başlarına taşıyamayacakları kadar küçük bedenlere sıkışmış büyük duyguları olan.

Yırtık kot pantolon ve fanila içinde bu kadar iyi görünen bir adam ikinci bir şansı hak ediyordu.

Daha ciddi bir not olarak, peşinde olduğu bu olmasa bile kesinlikle bir tane kazanmıştı.

Geniş oturma odasının merdivenlerini inerken bu düşünceler aklımdan çıkmıyordu. Koyu lacivert duvarlar bantlanmış fotoğraflarla kaplıydı. Trent ve kardeşleri. Trent ve yeğeni. Trent ve tıpkı ona benzeyen yaşlı bir beyefendi, sadece daha yaşlı ve daha bilge.

Anılar, tıpkı benim evdeki şöminemi süsleyen resim çerçevelerine verdiğim değer gibi değerliydi. Tarihleri çerçevelerin üzerine karalamadı.

Benim gibi, ama onun gemişı de benimki kadar önemliydi onun için.

ocukluęumdaki boř delikleri alıp doldurmuřtum. Bubba'nın benim dūřerek būyūdūęum gibi dūřmesini istememiřtim. Belki Trent'in kraterleri benimkilerin aynası deęildi ama ikimizin de doldurması gereken çatlaklar ve onları sakladığımız insanlar vardı.

Birçok yönden birbirimize çok benziyorduk ama aynı zamanda çok da farklıydık.

Onunla yaptığım gibi bir birayı ve kahkahayı paylaşabileceğim biriyle hiç tanışmamıştım. Yemek yapmamı onun gibi takdir eden biriyle hiç tanışmamıştım, homurdanmalar ve inlemeler. Onlar yanımdayken göğsümdeki yalnızlık ağrısını hafifleten, boş yerlerimi dolduran biriyle hiç tanışmamıştım. Hayaletlerim unutuldu.

Trent'in gözlerinde kaybolduęumda dūnya çok güzel bir yerdi. O yanımdayken korkmuyordum.

Bu inanılmazdı çünkü korkmadığım bir zamanı hatırlamıyordum.

Nihayet ona katıldığım da Trent kanepede rahatlamış bir şekilde oturuyordu. Orada öylece durmuş bakıyordum, o an için sıkışmıştım, kalbim boğazımdaydı ve muhtemelen kolumdaydı da. Bana bir kez baktı ve kendimi yeniden iyi hissettim.

Dūnyanın gürültüsü eriyip gitti, beni rahatsız eden endişe parmaklarımın arasından kum gibi kayıp giderken sağındaki kanepeyi okşayarak beni yaklaşmaya davet etti. Yaklaştığım da o sıcak gözler beni izledi, tepeden tırnağa okşadı, beni hiç olmadığım kadar ürpertti ve geleştirdi.

Genç olmak daha önce hep korkmak anlamına geliyordu.

şimdi korkmuyordum.

Cssemi zerine sıkıştırdığım da kanepede hırıltılı bir ses çıkardı, daha önceki tüm cesaretim kuruduğu için bir kez daha ruhum için çok büyük hissettim ve orada oturdum - Trent'in misafirperver gözlerinin şekerleme renginden başka bir yere bakamadım.

Tanrım, kirpikleri uzundu.

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, benim onu değerlendirdiğim gibi o da beni değerlendiriyordu. Gözlerimin altındaki yorgun morlukları, duruşumdaki gerginliği, uyluklarımın üzerinde duran ellerimdeki titremeyi katalogladığını görebiliyordum.

Dudakları çok yumuşak
görünüyordu. Neredeyse
hissettikleri kadar
yumuşak.

Dudaklarımı yaladım, öpüşmemizin anısı beni bir kez daha vurduğunda biraz ürperdim. Daha fazla öpücük istiyordum. Her şeyi daha fazla istedim. Gülmek, bir arkadaş, güvenebileceğim birini istedim. Bana sarılmasını istedim. Onu daha önce kimseyi sevmeme izin vermediğim şekilde sevmek istiyordum. Kendi çatlaklarımdan çok korkuyordum. İyi şeylerin elimden alınmasından çok korkuyordum.

Ağzınızı açmazsanız asla bir şey elde edemezsiniz.

"Konuşmamız mı gerekiyor?" Dedim ve sesim artık benimki gibi çıkmıyordu. Yumuşak, şekerli ve tatlıydı. İnsanın kendini güvende hissettiği zamanki sesiydi. Rahat hissettiklerinde. Kendileriyle konuşulmayacağını, dinleneceklerini bildiklerinde.

Böyle ses çıkarabileceğimi
bilmiyordum. Pek çok şeyi
bilmiyordum.

"Evet," diye başını salladı Trent, yavaşça. "."

Endişeli hissetmeliydim. Ama hissetmedim. Artık beni tedirgin etmiyordu. Elini uzattı, yavaş hareket ediyordu, sanki benim onu kaybetmekten korktuğum kadar o da beni korkutmaktan korkuyordu. Bana hareket etmem için zaman verdi ama ben etmedim. Trent sol elimin arkasını sıkıca kavradı ve koltuğun üzerinde diğer kolunu arkalığa dolayabileceği kadar yakınlaştı, ön kolu omzuma değdi.

Çam
ağaçları.
Sap.
Köln.

Ürpertici bir iç çekişle kokusunu içime çektim ve o da sıırttı, sanki beni onun yanında rahat görmek hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi koltuğa yaslanıp rahatlamamı izledi. Parmaklarının tenime dokunduğu yerler sıcaktı.

"Daha önce seni terslediğim için özür dilerim," dedi Trent, sesi alçak ve bal tatlıydı. Diğer eliyle boynumun arkasındaki bukleleri okşadığında biraz sarsıldım, elimi kavrayan elin sıcaklığı başımın dönmesine, dönmesine ve *dönmesine* neden olurken zevk omurgamda zonkluyordu.

"Ne?" Kahretsin, şimdi yine kekeliyordum. Dürüst olmak gerekirse, söylediği tek kelimeyi bile duymamıştım.

"Seni tatlı şey," diye mırıldandı Trent usulca, boynumu şimdi bir amaçla okşuyordu. Sıcak, cızırtılı parmaklarının ardından tüylerim diken diken oldu. Kirpiklerim titreyerek kapandı. "Sadece bir dokunuş ve eriyorsun." Daha da yaklaştı ve gözlerimi tekrar açmaya zorladığımda tam ağzıma bakıyordu.

Kendime engel olamayarak dudağımı ısırđım.

O bana öyle bakarken hareket etmemek imkânsızdı.

"*Siktir.*" Trent elimi bıraktı, avucunun sıcaklığı çenemin köşesini sıyrırken başparmağı tutulmuş alt dudağımı izledi ve nazik bir *vuruşla* dişlerimden çekti. "Eğer konuşmak istiyorsan benimle böyle alay etmeye devam etmesen iyi edersin. Kendimi tutamayacağım."

Her yerimin ısındığını hissettim ve benden gelmesine rağmen insan olduğuna tam olarak emin olamadığım bir sızlanma duydum.

Trent *inledi*. Başını geriye doğru eğdi, boğazı titriyordu. "Kendimi bu kadar kontrol edebildiğimi bilmiyordum," diye mırıldandı kendi kendine ve dudağımı bırakıp sıcaklığını artık hissedemeyeceğim kadar uzaklaştı. Dudağım hâlâ onun dokunuşuyla karıncalanıyordu. Ve saçlarımdaki parmaklarını kaybetmenin yasını tuttum.

Yine de eli hâlâ benimkini tutuyordu, bu da zafer gibi hissettiriyordu.

Trent bakışlarımı tekrar yakaladığında hafif bir kahkaha attı. "*Jee-* sus, lanet kurabiyeni çaldığımı düşünebilirsin." *Tanrım, gülümsemesi çok güzeldi.* "Bana böyle bakmaya devam edersen dilimi kıcına öyle bir sokarım ki ciyaklamaya başlarsın."

Biraz sarsıldım, hayallerim sikimin zıplamasına ve ağzımın açık kalmasına neden oldu. Trent güldü, ancak birkaç uzun, işkence dolu saniye boyunca bana bakarken bir an sonra ses biraz kesildi. "Dedim ki-" diye tekrarladı nazikçe. "Sen o güzel deniz camı gözlerinle kabaca dikkatimi dağıtmadan önce-" *Deniz camı gözler mi?* "Daha önce olanlar için özür dilerim. Seni terslediğim için."

Beni terslemiş miydi?

Hiç sanmıyorum.

Hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım. Evine geleceğimi kesin bir dille söylediğinde bana karşı sert davrandığını sanıyordum ama patronluk taslamakla terslenmenin aynı şey olduğunu sanmıyordum. Kesinlikle çok şey söylemişti. *Hem de çok.*

"Ama seni öptüğüm için üzgün değilim," diye ekledi Trent, hınzır sırıtışı yine yerindeydi. Biraz kıpırdandığımda yanaklarım bir şekilde, imkânsız bir şekilde daha da ısındı. Muhtemelen Mars'tan kızardığımı görebilirdiniz, şu anda çok utanıyordum. "Haftalardır *bunu* yapmak istiyordum."

Bekle, *ne?*

Beni *haftalardır* mı öpmek istiyordu?

Kafam bu ifadeyi kavramakta, daha önce beni jiletlemekle tehdit etmesinden daha çok zorlanıyordu. Bunun bir insan olarak benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum.

Ancak, ilerlemeden önce bilmem gereken bir şey vardı. Evet, daha önceki yorumunu çoktan geride bırakmaya karar vermişim ama... güvenceye ihtiyacım vardı ve Trent davranışlarıyla bana bu küçük güvene değer olduğunu göstermişti.

"Önce," diye başladım, kalbim hızla çarpmasına ve avuçlarım terden kayganlaşmasına rağmen sesimi sakın tuttum. Kelimelerin gelmeye devam etmesini diledim, cevabından ne kadar korkmuş olsam da bunu söyleyebilmem için beni dinleyen her tanrıya dua ettim. "Aramızda bir kıvılcım olmadığını söylemiştin."

"Evet," diye kabul etti Trent. Gözleri krepin üzerindeki erimiş şurup kadar sıcaktı ve ben -tanrım, o birkaç titrek saniye boyunca sabırla- devam etmesini bekledim. "Ve ben bir aptalım." O zaman bana uzandı, eli o gün ikinci kez benimkinin üzerine uzandı. "Tabii ki bir kıvılcım var."

O anda gülümsemekten kendimi alamadım, bir rahatlama dalgası kalbimin tam ortasına çarptığında yanaklarım bunun gücüyle acıdı. Trent keskin bir nefes aldı, aynı anda hem kaybolmuş hem de bulunmuş gözlerle bana bakıyordu.

"Sen aptal değilsin," diye savundum, muhtemelen biraz geç kalmıştım.

"Trent bir kahkaha attı ve başını salladı. "Sen olmadığını anlamalısın." Bakışlarımı kaçırdığımda bakışlarımı yakalamak için başını eğerken elimin arkasını kemiklerimi gıcırdatacak kadar sert sıktı. Bazen, bunaldığımda, insanların gözleriyle karşılaşmak zor oluyordu. Özellikle de duygularıma yenik düştüğümde, mutlu duygularıma bile. Trent'in yanakları koyu benekli bir kırmızıya bürünmüştü ve onun çirkin bir allık olduğunu fark ettiğimde içimdeki sevgi seli beni boğmakla tehdit etti. Elimde olmadan yine sııttım, Trent'in nasırlı avuç içinin elimin arkasına sürtünmesi beni neye ihtiyaç duyduğumu bilmeden sızlattı. Ama öğrenmek için sabırsızlandığımdan emindim.

"Seni kendimden uzaklaştırmak istiyordum," diye itiraf etti Trent, belli ki utanmıştı. "O ilk gece, sana gerçek bir şans vermemi sağlayacak yapabileceğin tek bir şey bile yoktu." Muhtemelen kulağa ne kadar kötü geldiğini fark ederek yüzünü buruşturdu. Gerçekten mi? Kızgın olmalıydım ama bunun yerine tek hissettiğim rahatlamaktı.

Bunun ikimiz için de korkunç bir olay olduğunu biliyordum. O kehribar rengi gözleri ve utanç dolu dumanlı ses tonuyla dürüstlüğünü duymak? Kin beslememe imkân yoktu, hatta kin beslemiş olsaydım bile.

"Bir süredir kendimi sıkışmış hissediyordum. Ne istediğimi bildiğimi sanıyordum. Yanılmışım. Ne yaptığının bir önemi yoktu. O gece asla iyi gitmeyecekti. Sana çıkma teklif etmeden önce bile bunun başkalarını yatıştırmanın bir yolu olduğuna ve gerçek bir şans vermeyeceğime karar vermiştim." Trent'in gözleri pişmanlıkla doluydu, dudağını ısırıp başını sallarken çalkantılı derinlikler dönüyordu. "Randevumuzu berbat etmek... Ne kadar rahatsız olduğuna dikkat etmemek... O acıyı hafifletmeye çalışmamak-" Nefesi kesildi ve başını ikinci kez, daha şiddetli bir şekilde salladı. "Daha fazla çabalamamak. *Anlamaya çalışmamak*-" Elim ters çevirip onun sağ sırtını sıktım. Patlamış bir balon gibi nefes verdi, parmaklarımız birbirine dolanırken söndü ve o ilk geceden beri aramızda var olan -görünmez ama aşılabilir- söylenmemiş mesafe santim santim kapanmaya başladı. "*Bu hayatım boyunca yaptığım en aptalca, en üzücü şeydi.*"

Anlamış gibi başımı salladım ama .

Nasıl anlayabilirdim ki?

Sanki onun için bir şey ifade ediyormuşum gibiydi. Gerçek bir şey. Sanki bir gün olabileceğimi hayal ettiğim şekilde önemliymişim gibi. Olabileceğini ummaktan vazgeçtiğim şekilde. Yorgun olmam Trent'in suçu değildi ama tatlı sözlerine, bana bakan pişmanlık dolu gözlerine rağmen söylediklerinin doğru olduğuna gerçekten inanmadan önce onarmam gereken yıllar ve *yıllar süren* bir hasar vardı.

"Herkes çok kızgındım - anneme, kardeşlerime, bakkaldaki meraklı insanlara - yaşam tarzım konusunda kendimi kötü hissetmeme neden oldukları için. Öfkem beni kör etmişti. Kendi anneme karşı beni savunduğunu duyana kadar onların haklı olduğunu fark etmemiştim. İddia ettiğim gibi mutlu değildim. Bir süredir bir şeyler eksikti."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, elim onun avuçlarında titriyordu. Bunu duyduğuna inanamıyordum. *Ne kadar utanç verici.*

"Yaptığım şeyde yanlış bir şey olduğunu kabul ettiğimden değil - çünkü , " diye eklemek için acele etti Trent. Sokağın karşısında yaşadığım beş yıl boyunca önünden geçirdiği talipler geçidinden bahsetmekten dikkatle kaçındığı gözümünden kaçmadı. Belki beni korumak içindi, belki de o benimleyken başkalarını düşünmemi istemediğinden. Her iki durumda da, bunu tatlı buldum. "Ama... yine de benim hakkımda haklıydılar." Yutkunurken boğazının düğümlenmesini izledim, çenesi gerginlikle titriyordu. ". Bir süredir

hareketleri. Başarısız olmaktan korktuğum için yeni bir şeyler denemeyi hiç denemedim. Yirmi yaşındaki Trent'in dünyaya ne isterse yapabileceğini ve olabileceğini kanıtlamak istediği için belirlediği bir kalıba sıkışıp kaldım." Gözleri anlamamı istiyordu.

Sana kötü davrandığım için üzgün olduğumu söylediler.

Mükemmel olmadığımı söylediler.

Denediğimi söylediler.

Acıdığımı söylediler.

"Ben olmak istedim..." Trent'in sesi çatladı ve ses tonundaki ham duygu beni bir kez daha suskunlaştırmaya yetti. "Özgür olmak istedim. Tanrım, kulağa aptalca geliyor. Bu saçmalıkların hiçbirini yüksek sesle söylemedim. Hiç kimseye söylemedim-" Terli avuçlarımız birbirine yapışırken eli titriyordu. Daha önce hiç böyle el ele tutuşmamıştım. Daha önce başka biriyle hiç bu kadar açık konuşmamıştım. Hiç bu kadar samimiyeti paylaşmamıştım. "Çiftliği her zaman sevmişimdir ama miras olarak bana kalması büyük bir sorumluluk getirdi. Babam hastalandığında ve işlerin nasıl gideceğini öğrendiğimizde, iki yanım neredeyse beni parçalıyordu. Elbette onu *gururlandırmak* istedim. Ailemin geçimini sağlamak. Mirasımızı korumak için, tıpkı bunun için yetiştirildiğim gibi." Trent dudağını ısırdı ve gözlerinin içine bakarken bal dolu bir fiçidaki sinek gibi yakalandım, hareket edemedim. "Sanırım bunu dengelemeye çalışıyordum. İsyan ediyordum. Beni olmadığım bir şey olmaya zorlayan tek kişinin kendim olduğunu anlamam neredeyse on yılımı aldı." Yüzündeki lekeli kızarıklık boğazından aşağı inerek yakasının altında kayboldu. Fanılanın kıvrımları görünen küçük koyu renk göğüs kılları başımı döndürmeye yetti.

Göğüs kılları

vardı. Göğüs. Saç.

"Gerçek şu ki, her zaman korkuyorum, ama özellikle senden," diye itiraf etti Trent, gözleri benimkileri ararken.

"Benden mi?" Bu fikir o kadar saçmaydı ki gülmek istedim.

"Evet." Trent'in sesi titriyordu. "Çok korkuyorum çünkü sen benim her şeyimsin. Şimdiye kadar istediğim her şeysin. Ve hayatımda ilk kez, yaptığım her hareket yanlış, yanlış, yanlış. Tatlı sözlerim yok. Gümüş dilim karışıyor. Ellerimi terletiyorsun ve kalbimi hızlandırıyorsun. Sen kendimi ilkokuldaymışım gibi hissediyorum." Ellerimiz titrerken Trent'in dudakları büküldü. Başım döndü. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Söylediği her şey benim de hissettiklerime o kadar mükemmel bir ayna tutuyordu ki, neredeyse yalan gibi geliyordu.

Bazen onun gerçek olmadığından endişeleniyorum. Onu ben uydurdum diye. Kimse bu kadar mükemmel olamaz, değil mi?

Trent'in sözleri kalbimin etrafında sekerken ve dünyam başıma yıkılırken Robin'e daha önce gönderdiğim mesaj aklıma geldi.

"Sana bakıyorum ve her yerim titriyor, sanki oyun parkında beş yaşındaymışım ve tek yapmak istediğim lanet olası at kuyruğunu çekmekmiş gibi. Beni geriyorsun -daha önce hiç gerilmemiştim- ve benden hoşlanmanı nasıl sağlayacağımı bilmiyorum, özellikle de daha önce işleri bu kadar berbat ettiğim için." Trent bunalmış görünüyordu ama onu yatıştırmak için ne yapacağımı bilmiyordum. Kendi zihnim yarışıyordu. Elini daha sıkı sıktım ve bu işe yaramış gibi görüldüğünde rahatladım.

Onu inanamıyordum. *Onu sinirlendirdim.*

Aylardır beni geren oydu. İkimizin de fark ettiğinden çok daha fazla birbirimize benziyorduk. Kalplerimiz arasındaki mesafe giderek daha hızlı kapanıyordu.

"İsteyip istemediğimi bile bilmiyorum," diye ekledi Trent, sesi boğuk, çaresiz bir itiraf gibiydi.

Bu da ne demek?

Onu sevmemi isteyip istemediğini bilmediğini mi?

Kafam fena halde karışmış olmalı, çünkü güneşten yıpranmış yakışıklı yüzüne endişe damgasını vurmuş bir halde kendini düzeltmek için acele etti. "Öyle değil tabii ki bebeğim." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken sesi yine sinirli çıkıyordu. Bu ironi benim de dikkatimden kaçmamıştı. "Senin için yeterince erkek değilim, tatlım. Değilim işte. Baba olamam. Erkek arkadaş olamam."

"Neden olmasın?" Kelimeler ben onları geri çekemeden kaçtı, atan kalbime karşı bir sır gibi saklı kalacakları güvenli bir yere.

"Seni sadece hayal kırıklığına uğrattırım."

Tanıdığım en ukala, en seksi, en harika adam nasıl bu kadar güvensiz olabilirdi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Ya da belki... belki de öyleydi.

Belki de yetenekli ağabeylerle dolu bir ailenin en küçüğü olarak büyümek Trent'e yarardan çok zarar getirmişti. Belki de kendini imkansız bir standartta . Ulaşılamaz hatta. Belki de kaçınıyordu.

Birine bu kadar uzun süre bağlanmasının nedeni, içten içe bu riske değmeyeceğini düşünmesiydi. Bunu başarabileceğini düşünmüyordu.

Trent başarısız olma düşüncesine dayanamıyordu.

Tıpkı daha önce itiraf ettiği gibi, dehşete düşmüştü.

Kendimden korkuyor olsam da, onun tatlı sözlerine inandığımdan emin olmasam da, geçmişimde yıllarca kendimden nefret etmiş, kendimden şüphe etmiş olsam da, Trent'e ihtiyacı olanı vermek için hiç çaba harcamadım. İkimizin de ihtiyacı olan şeyi.

Güvence.

Umut.

İkinci bir şans.

"Kendini başka bir kafese koymuşsun gibi görünüyor," diye mırıldandım, sözlerimi olabildiğince nazik tutarak. Trent onu ikiye bölmüşüm gibi sarktı, gözleri kuşkulu bir şekilde ıslaktı. Beyni yeniden çalışmaya başlarken sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca benimkileri aradı.

Onu bu şekilde kırmak istememiştim ama olsun. Belki de biraz kırılmaya ihtiyacı vardı. Doğru şeyi yapmış olmalıydım çünkü birkaç dakika sonra konuştuğunda vücudundaki gerginlik gitmiş, gözleri huzur bulmuş ve yüz ifadesine dolanan şeytanlar kaybolmuştu.

"Kahretsin," diye güldü Trent ve sesi şimdiye kadar duyduğum her şeyden daha yumuşak ve tatlıydı. "Sanırım haklısın."

Elimde olmadan ona gülümsedim ve başımı kanepenin arkasına yaslayarak onu yansıttım. Birbirimizden birkaç metre uzakta otururken, ellerimiz iffetli bir şekilde birbirine dolanmışken, koca bedenlerimiz devasa kanepeye sıkışmışken huzuru biliyordum. Kelimeler aldatıcı, kaygan şeylerdi. Ama sizi de özgürleştirebilirlerdi.

Birkaç uzun dakikadan sonra, kendi şeytanlarım gözden kaybolurken, elini güven verici bir şekilde sıktım.

Affetmenin tadı kırk çeşit sıcak kakao gibiydi, ödünç alınmış kapüşonlular gibi hissettiriyordu ve Trent'in kolonyası gibi kokuyordu. Bir santim daha yaklaştığımda kanepa altımda gıcırdadı ve Trent'in yutkunuşunu izledim, adem elması yeniden gerilmiş gibi sallanıyordu. Yanağı kumaşa doğru ezilmişti. Çok sevimli görünüyordu. Kendini genç hissettiğini söylemişti.

Bana bakmaya devam etti.

Son zamanlarda bana ne kadar çok baktığını daha önce nasıl fark etmemiştim?

"Miles?" Trent sordu, sesi alçak ve tereyağı kadar yumuşaktı. Dudaklarımı yaladım, koyu renk kirpikleri dalgalanırken ve elimi sıkarken biraz titredim. Gerçek adımı kullanmasını asla unutabileceğimi sanmıyorum. Bu ismi kullanan insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve hiçbiri bu ismi söylediğinde tüylerim diken diken olmamıştı.

Bu yeni ve korkutucuydu. Kendimi genç hissediyordum, tıpkı Trent'in söylediği gibi. Arkadaş olarak sessizliği paylaşırken kumaş yanağımı da sıkıyordu - ve daha fazlasını, henüz adını koyamadığımız bir şeyi.

Kaçmak

istedim. Ama

kaçmadım.

Bunun yerine, aklımdan geçenleri söylemesini beklerken dudağımı ısırarak usulca mırıldandım. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, özellikle de az önce yaptığı akıllara durgunluk veren itiraftan sonra. Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Bir sonraki konuşmasında kelimeleri hâlâ tüy gibi hafıftı. Ben de rahatladım. "İlk randevuyu berbat ettiğimi ve benden istediğin gibi biri olamayacağımı söylediğimi biliyorum," diye ekledi Trent, pembe dudaklarını büken kendini küçümseyen bir gülümsemeyle.

Başımı salladım, çünkü bunu söylemişti. Kalbim buna inanmasa bile.

Trent güldü, gözleri parıldamaya başlarken yumuşak bir homurtu gibi bir ses çıkardı.

"Ama sizin için de uygunsa, merak ediyorum da..." Onu teşvik etmek için başımı salladım, kalbim göğsümde dakikada bir mil hızla atıyordu. "İkinci bir randevuyla ilgilenir misin?"

seventeen

TRENT

Miles'a göre, Gram ve Bubba ayda birkaç kez "bilim partisi" adını verdikleri bir parti düzenliyorlardı. Tüm evi atıştırmalıklarla doldururlar, saatlerce süren belgeseller ve *Bill Nye* tekrarları indirirler, Belleville'deki tek düzgün pizzacı olan Slice of Heaven'dan pizza getirttirirlermiş.

-Ve Bubba saatlerini, bazen bütün bir hafta sonunu, Gram onun arkadaşlığının tadını çıkarırken beynini bilimsel gerçeklerle doldurarak geçirdi.

Bu Bubba'nın yapmayı en sevdiği şeydi ve ondan ayrılmak Miles'ı her zaman biraz germiş olsa da, bana - hayatımda yediğim en güzel Fransız tostunun üzerinde - bunun Büyükanne'nin ona planlı bir şekilde yalnız zaman geçirme şekli olduğunu itiraf etmişti.

Miles hakkında hala bilmediğim çok şey vardı.

Boşaldığında ses çıkardığını ya da sikim taşaklarına kadar gömülüken çıkardığı sesleri öğrenmek istesem de, öğrenmeyi daha çok arzuladığım başka şeyler de vardı. Mesela uyandığında uzun ve kaslı vücudunu esnetip esnetmediğini. En sevdiği rengin ne olduğunu. Tercih ettiği diş macunu tadı. Geceleri ayaklarının üşüyüp üşümediğini. Hangi kitapları dinlemekten hoşlanırdı. Kendisinin bir ispermeçet balinası hayranı olup olmadığını. Ve günün sonunda rahatlamak için ne yapmaktan hoşlandığını.

Hobileri, umutları, hayalleri.

Şeytanları.

Hepsini.

Böylece ziyarete geldiklerinde onlarla savaşmaya yardım edebilirdim.

Başka hiç kimse hakkında bilmek istemediğim ama Miles hakkında öğrenmek için yanıp tutuştuğum şeyler.

Miles Johnson beni büyüledi.

Johnson'ların daha önce yalnız olan evime yerleştikleri ilk sabah, Miles odamdan çıkarken sevimli bir şekilde uykuya dalmış olarak merdivenlerin başında belirdi. Koyu renk saçları dağınıktı ve yanaklarında yastık izleri vardı. *ok sevimli*. Cidden, çok sevimli. Bubba'nın kıkırdamaları Barb'la başını belaya sokmaya başladığı arka baheden yankılanıyordu. Ama benim tüm dikkatim Miles'ın üzerindeydi.

Daha sonra, Miles'ın sadece *bazen* değil, her gece inek desenli pijama giydiğini keyifle keşfedecektim. Çeşitli desenler, çeşitli takımlar. Bugün giydikleri, eşyalarını toplarken aldığım polar takımdı. Bu pijamalardan utandığı belliydi, çünkü yanından geçerken parmağımı sırtında gezdirdiğimde *kızardı*, omurgasında bir çizgi atlarken kahverengi inek beneklerinden kaçtı.

"Neden bu kadar erken kalktın?" şükran Günü nedeniyle bir hafta boyunca okulda olmayacağını düşünerek şaşırımış bir şekilde sordum. Benim hâlâ işe gitmem gerekiyordu ama bu onun gideceği anlamına gelmiyordu.

"avuş'u beslemeliyim."

"Kim?" Uykulu adımlarla devasa botlarına doğru ilerlerken bir an şaşkınlıkla ona baktım, geniş omuzları bir kez olsun gevşemişti, sanki uyku henüz onu ele geçirmesine izin vermemişti. Dün gece ona yatağımı verdiğimi fark ettiğinde itiraz etmişti ama sonuçta bu kavgayı ben kazanmıştım çünkü ben bir baş belasıydım. Ve o bir misafirdi. Bu yüzden itiraz edemezdi. Ya da ben ona öyle söyledim. Yatağımı ona vermemden hoşlanmamıştı, özellikle de bunun kanepede yatacağım anlamına geldiğini fark ettiğinde, ama ben ısrar etmiştim.

Ayrıca, randevumuz iyi geçerse belki... Belki ona katılabilirim diye umuyordum.

O zamana kadar ona elimden gelen her şeyi sunmaktan memnundum, *o kadar* kırbalanmıştım. Bana tekrar gülümsediğini görmek için her şeyimi verirdim. Ve bu konuda kötü bile hissetmiyordum.

Kendimi beğenmiş bir şekilde kendime biraz daha kahve koydum ve onun ne kadar dinlenmiş göründüğüne hayran kaldım - aynı anda kendi sırtımın ağrıdığı gerçeğini görmezden geldim.

"Ah." Gözlerini kırptırdı, koyu renk kirpikleri soluk yeşil gözlerinin üzerinde dalgalanırken diğer botunu giydi ve boyunun tamamına kadar yükseldi. "Sana söylemeyi unuttum."

"Bana ne söylemeyi unuttun?"

Miles alt dudağını dişlerinin arasına alıp endişelenerek, "Sana göstermem daha kolay," diye karar verdi. İşte böyle, sabah sekize yirmi kala, Miles'ın arka bahçesindeki devasa ağлда evcil tavuğunu arayışını izlerken, sıcak termosumdaki kahvemi yudumluyordum.

Evcil

hayvan.

Tavuk. Horoz

mu?

Ben'in evdeki tavuk konusunda neden bu kadar endişelendiğini şimdi anlıyordum.

Buzdolabındaki türden bahsetmiyordu.

Miles onu bulduğunda, biraz boğuşma ve ciyaklama oldu, sonra Miles muzaffer bir sırıtışla yanıma döndü, çikolata rengi saçlarında tüyler vardı ve tumbul, pofuduk beyaz bir horoz kucağında mutlu bir şekilde yatıyordu. Miles tüylerini okşarken lanet şey bana kem gözlerle baktı, başını göğsüne yaslayıp onayımı beklerken usulca öttü.

Horoz, horozunu "Bu Çavuş Pecker," diye tanıttı.

Elimde olmadan güldüm, tavuk bana doğru tehditkâr bir ses çıkarırken termosumu tutuşum sallanıyordu. "Tabii ki öyle," diye homurdandım, neşemi kontrol edemiyordum.

Miles özür dileyerek, "Yeni insanları sevmez," dedi. "Ama ona atıştırmalık bir şeyler getirirseniz size hemen ısınacaktır. O mısır için bir sürtük."

"Kucağa alınmaktan hoşlanıyor mu?" Eğlencem kaçma şansı bulduğu için merakla sordum. "Lanet olsun, ne şımarık bir tavuk." Miles'ın bir servet harcadığına hiç şüphe olmayan, tamamen süslenmiş kümese doğru başımı salladım.

"Yakalanmaktan hoşlanmıyor ama kucağa alınmayı seviyor." Miles omuz silkti, parmağıyla Çavuş'un omuzlarının üstündeki tüyleri okşarken gözleri şefkat doluydu ve kuş ona mutlulukla öttükten sonra tekrar bana baktı.

Daha önce hiç bir tavuğu kıskanmamıştım.

Tanrım, aptalın tekiydim.

"Onu daha önce hiç duymadım," dedim her şeyden çok merakımdan.

"O kaka yapmaz." Miles açıklarken yanakları kızardı. "Biraz endişeli bir adam. Sessizdir." Dudaklarını ısırđı, yeşil gözleri parlayarak benimkilerin derinliklerine baktı, sanki bakışlarımda bir rahatlık arıyormuş gibi gözlerini kaçırmadan göz teması kurdu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, burada vereceğim yanıtın muhtemelen görüldüğünden daha önemli olduğunun farkındaydım. "Sessizliği severim," dedim ona usulca. Görünüşe göre doğru şeyi söylemiştim, çünkü Miles'ın yüzü doğan güneşe rakip olacak kadar parlak bir sırıtışa büründü ve o bahçede dolanıp Çavuş'un yemliğini doldururken ben de bir kolumu tavukla doldurdum.

Eve döndüğümüzde Bubba'nın büyükannemin evine gitmesine sadece on saat kaldığını heyecanla söylediğinde kalbim göğsümden çıkacak gibi olmuştu. Miles mutlu bir şekilde yukarıda bahsedilen Fransız tostunu hazırlamıştı ve ben de hırıltılı bir karın ve Barb'ın başını dizime koyarak sabırsızlıkla beklemeye başlamıştım.

Yemeğimizi yedikten ve Bubba tekrar yukarı kaçtıktan sonra, randevumuzun o gece olması konusunda anlaşmıştık.

Bir fırsatı boşa harcamanın anlamı yoktu.

İkimiz de Rudy's'i veto etmiştik - anlaşılan Miles İtalyan yemeklerinin kolayca dökülmesinden hoşlanmamıştı - ve ben de ona rahat olmasını istediğimi söylemiştim. O da geçici olarak randevuyu planlamayı teklif etti. Baş döndürücü bir şekilde kabul ettim, muhtemelen ne bulacağını görmek için sağlıklı bir şekilde heyecanlıydım çünkü bu onun hakkında daha fazla şey öğrenmenin mükemmel bir yoluydu.

Her şeyi bilmek istiyordum.

Ayrıca sürprizleri *severdim*.

Kamyonetimi Baxter'ın pastanesinden iki blok ötedeki spor salonuna park ettiğimde Miles kızarıp utanç içinde başını öne eğerken sırtarak "Omuzlarının nasıl bu kadar yuvarlak olduğunu hep merak etmişimdir," diye flört ettim. İçeri girdiğimizde kapıyı onun için açık tuttum ve başını eğip utangaç bir "teşekkürler" mırıldanırken daha da pembeleşti ve bizi içeri almak için ön büroya doğru neredeyse koşarken gülümsemesini omzuna sakladı.

Bir spor salonu.

Huh.

İkinci bir randevu için ne ilginç bir fikir.

Yine de aldırmadım. Burası Miles'ın özel yerlerinden biriydi ve buraya sık sık gelmesi, bunu benimle paylaştığı gerçeğini çok daha değerli kılıyordu. Ayrıca, onu terli ve ateşli görme fırsatını geri değildim - tüm o kaslar şişkin.

Tüm bu süre boyunca ereksiyonumu saklayabilmem bir mucize olurdu.

"Buraya çok sık gelir misin?" Ağırlık kaldırma aletlerinin bulunduğu spor salonunun arka tarafına doğru ilerlerken sordum. Miles başıyla onayladı.

"Yardımcı oluyor," dedi bana basitçe, duraklamadan önce bir süre bana baktı. Kendini açıklayıp açıklamamayı tartışırken yüzündeki düşüncelerin hızla geçtiğini görebiliyordum. "Benim... anksiyetem var." Anlaşılan her şeye rağmen güvenilir biriydim. Miles yumuşak bir sesle, "Bununla başa çıkmama yardımcı olacak şeyler yapmaya çalışıyorum," diye açıkladı. "Zihnimi sakinleştiren ve karanlık anları atlatmak için ihtiyacım olan heyecanı bana veren çok az yer var." Bu onu duyduğum en uzun konuşmaydı, bu yüzden onu korkutup susturmamak için ağzımı sıkıca kapattım. "I..." Biraz debelendi, gittiğimiz alana vardığımızda durakladı, alt dudağını endişelendirirken elleri yumruk haline geldi. "Beni merkeze alması hoşuma gidiyor. Bir şeyleri kontrol ettiğimi hissetmeme yardımcı oluyor. Artı..." Yüzü kıpkırmızı olurken Miles'ın gözleri muziplikle parıldamaya başladı. "Burada kesintisiz kitap dinleyebilirim."

"Ah." Sonunda hayatının bu kısmına girmeme izin verdiği için zafer çiğlikleri atmak istedim ama akıllıca çenemi kapalı tuttum. Annemle onu bu konuda konuşurken yakaladığımdan beri ne tür kitaplar dinlediğini öğrenmek için can atıyordum. Kuyruğumun sallandığını hissetmeme rağmen ona kurt gibi sırtıtmamaya çalışarak bekledim. Bu konuda bana güvendiğine inanamıyordum! Benim zorlamama gerek kalmadan. Hem de bu kadar çabuk!

"Evet," diye kabul etti Miles.

"Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum," diye itiraf ettim nefes nefese, kendime engel olamıyordum. Miles güldü, gözleri düşünceli bir şekilde kısılmadan önce açıkça şaşırılmış ama memnun olmuştu.

"Belki her şey değil," diye düşündü.

"Hayır, işte burada yanılıyorsun." Uzandım ve bileğini nazikçe sıktım. PDA konusunda ne hissettiğinden emin değildim, bu yüzden kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına rağmen onu hemen bıraktım.

Gülümsemesi hınzırlaştı ve o alaycı ağzının köşelerine bir güven titreşimi yerleşti. "*Her şey,*" dedim tekrar.

Miles uzun bir iç tartışmadan sonra, "Tamam," diye kabul etti.

"Sana göstereceğim." Ve sonra da gösterdi.

AirPods'larından birini benimle paylaştığında ve kulağımda şimdiye kadar duyduğum en pis, en müstehcen, en ahlaksız gey pornosu çalmaya başladığında şaşırdığımı söylemek yüzyılın yetersizliği olurdu. Miles gözünü kırpmadan Smith makinesiyle nasıl squat yapılacağını gösterdi. Resmen ona verdiğim değerden çok daha sapıktı. Kıçımın vanilyası.

Bu lanet olası bir canavar pornosuydu.

Duyusal uyarım beni saniyeler içinde sertleştirdi. Hiç şansım yoktu. Miles'ın lanet olası ısırılabilir, cehennem gibi yuvarlak kıcı yüzümün önünde eğilirken değil. Hikâyedeki kitap karakterinin sessiz iniltileri kesinlikle yardımcı olmuyordu. Kendimi gizlice ayarladım, onu bankın üzerine fırlatma ve ikimiz de boşalana kadar yanaklarının arasında sürtünme dürtüsüyle savaştım.

Terli. Sert. *Yaramaz.*

Özellikle de çalıştığım iş kolunu göz önünde bulundurursak, egzersiz konusunda daha iyi olacağımı düşünmüştüm. Bazı egzersizler çocuk oynucağıydı ama görünüşe göre ağaçları kaldırmak, kesmek ve taşımak squat ya da deadliftten tamamen farklı bir kas grubunu kullanıyordu. Çünkü randevumuzun ikinci yarısına hazırlanmak için duşa girdiğimizde bacaklarım bir tay gibi titriyordu ve yorgunluktan yüzüm kıpkırmızıydı.

Yine de Miles'ı ve azmini yeniden takdir etmeme neden oldu ve yardım edemedim ama benimkinin yanındaki duş kabinine eğilirken çıplak vücuduna bir göz atmaya çalıştım. Bir kez daha spreyn altında ona katılma dürtüsüne direndim, ancak kıçına hizmetinden dolayı dilimle oldukça bolca teşekkür etmek istedim.

Dürüstçe söyleyebilirim ki daha önce hiç bu kadar iyi bir randevum olmamıştı ve daha bitmemişti bile.

Henüz.

Elbette alışılmadık bir durumdu ama biz de öyleydik. Yeni duş almış, Miles ve ben, birbirinin aynısı çift düğmeli ceketler ve pantolonlar giymiş olarak, şehrin kenarındaki pizzacıya giderken yol boyunca birbirimize göz ucuyla baktık.

Slice of Heaven her gün olduğu gibi tıklım tıklımdı ama yine de arka tarafa yakın bir yer kapmayı başarmıştım. Önce Miles'ın içeri girmesine izin verdim, sonra kendim içeri daldım.

diğer müşterilerin gürültüsünü engelledi. Sarımsaklı tereyağı ve eritilmiş peynir kokusu midemin guruldamasına neden oldu.

Miles spor salonunda kendini bulmuştu. Şimdi koltuğunda beceriksizce kıpırdanırken artık o kadar kendinden emin olmadığını görebiliyordum.

"Beğendin mi?" diye sordu bir sonra, yeşil gözleri yalvarırcasına. Bana ne emin değildim. Spor salonunu mu? Antrenman mı? Öğretmenliği mi? Ya da terli kaslarının gerilmesini hayranlıkla izlerken ve kulağıma söylenen tüm pis şeyleri onun üzerinde tekrarladığımı hayal ederken tüm zaman boyunca dinlediğimiz sesli kitabı mı? "Bayıldım," diye cevap verdim, çünkü tek dürüst cevap buydu. "Hepsini," diye ekledim, belki endişelenmiştir diye.

Görünüşe göre öyleydi - çünkü hemen eridi ve bana tatlı bir gülümseme sunarken gözlerinin köşesindeki gerginlik gevşedi.

"Daha önce hiç kimseye böyle bir şey göstermemiştim."

"Onur duyduğum," diye dürüstçe cevap verdim, kalbim kararsızca çarpıyordu. *Benim yanımda kendini güvende hissettiğini söyleme şekli bu muydu?* Bu düşünce kalbimi o kadar çok acıttı ki. Boğazımdaki yumruyu yuttum, açıkçası afalladım. Sorun Miles'ın yürüyen bir kaçış riski olduğunu hissetmem değildi, öyle gibi görünse de. Gözlerine baktığımda, içgüdüsel olarak, vücudunun cüssesinin altında bir ayağı dışarıda ve geçmiş haksızlıklarla dolu bir adamın titrediğini biliyordum.

Onu inciten başka biri olmak istemedim.

Onu iyileştirmek istedim, ne şekilde olursa olsun. Bu düşünce benim için saflık olsa bile. bugün olduğu adam haline getiren de aynı adaletsizliklerdi. Dirençli. İyi kalpli. İyi bir baba.

Spor salonuna giderken Bubba'yı küçük evinin önüne kadar götürdüğümde büyükannemin veda sözlerini hâlâ hatırlayabiliyordum. Miles arabada kaldığı için onu önden içeri sokmuş ve bizi yalnız bırakmıştı. Büyükannemin karanlık bakışları sıcaklıkla parıldarken gözlerini ikimizin üzerinde hissedebiliyordum. Buna karşılık, boyalı kırmızı dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı ve kapı aralığına yaslanıp beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu.

Bana öyle baktığında boyum bir santim uzamış gibi hissediyordum.

"Onu incitirsen kışına tekmeyi basarım," dedi ve göğsümü okşayıp sessiz bir tıkırtıyla kapının arkasında kayboldu.

"Eğer ona zarar verirsem, kendi kışımı tekmelerim," diye kendi kendime nefesimin altında söz vermişim, kamyonu geri dönüp panik yapmamaya çalışırken.

Onu incitmek istemedim.

Ama muhtemelen yapacağımı biliyordum.

Bu kaçınılmazdı. Benim gibi bir adam, bağlılığa alerjisi olan, başarısızlıktan korkan. Onu tekrar incitmektense kaçmayı tercih ederdim, ancak kaçmanın muhtemelen daha kötü bir yara açacağını biliyordum.

Garson bize menüleri uzatırken ve Miles koyu renk kirpiklerinin arasından beni izlerken bulantıya karşı savaştım. Floresan ışıkları dalgalı saçlarının kenarlarında bir hale gibi titremesine neden oluyordu ve et severlerin pizzasının yarısını ve Slice of Heaven'ın özel galetelerinden bir paket almaya karar verdiğimizde kalbim dengesiz bir şekilde çarpıyordu.

"Çok sessizsin," diye gözlemledi Miles. Sesinin tatlı gürültüsü tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. İçimi çektim, korkularımı bir kenara itip şimdiki zamana odaklandığımda rahatladım. Belki ben onu incitmişim ama belki o da beni incitmişti. O tam karşımdayken "ya olursa"larla savaşmanın bir anlamı yoktu ve tek düşünebildiğim birlikte geçirdiğimiz her anın değerini ne kadar bilmek istediğimdi.

Gerçek gibi gelmedi.

Onu haftalarca değil, yüzyıllarca arzulamıştım. Ağrıyan boynumu bir o yana bir bu yana uzatıp elini kendi elime almak için masanın öbür ucuna uzandığımda karnımdaki kelebekler geri gelmişti. "Gerginim," diye itiraf ettim, başparmağımla parmak eklemlerine hafifçe vurarak. "Zaten bir kez çuvalladım." Tepkisi anlık oldu. Titredi, gözleri kapanırken tüm vücudu aydınlandı ve eridi.

Lanet olsun.

Dokunma açlığı, bebeğim.

Tekrar okşadım, sadece pembe dudaklarının düzensiz küçük bir nefesle ayrılmasını izlemek için. "Olma," dedi ve gerginliği hemen kırdı.

Pizza geldiğinde, elini bırakmayı reddetsem de afiyetle yedim. Miles benden bunu istemedi. Tereyağlı, sarımsaklı güzelliğin etrafında inlerken, boş karnım kelebeklerden başka bir şeyle dolarken parmaklarımdaki kırıntıları yalayarak ona yapışmama izin verdi. Sessizliği bozmak için sırtarak, "Tadı çocukluğumdaki gibi," diye homurdandım.

Miles başını merakla yana eğdi, gözleri meraklıydı - inek gözleri terimini yepyeni bir seviyeye taşıyordu. Daha geniş sırttım, o kadar genişti ki canımı acıttı. "Babam maçlardan sonra bizi buraya götürürdü," diye omuz silktim. "Kazanmamız ya da kaybetmemiz fark etmezdi, her zaman pizza yerdik." Babam hakkında en son ne zaman konuştuğumu hatırlayamıyordum. *Belki cenazesinde?*

İyi hissettirdi.

Hiç tahmin etmediğim bir şekilde rahatlatıcıydı. Bunlar özel anılardı ama Miles'a da ait olmalarını istiyordum. Her şeyi onunla paylaşmak istiyordum.

"Ne çaldın?"

"Daha iyi bir soru, neyi oynamadığımı," diye şaka yaptım, içkimi h  p  rdeterek yudumlarken, ilk kez nasıl g  r  nd  ğ  m konusunda endişelenmiyordum. Miles'ın ilgisi etrafıma sıcak bir battaniye gibi yerleşti. Onun ilgisinde içimi d  kebileceğimi hissettiren bir şey vardı. Göğsümün içinde bir sıcaklık yayıldı ve parmak eklemlerine bir kez daha hafifçe vurdum ve kirpikleri yeniden dalgalandı.

Ne kadar tatlı.

Bu kadar basit bir dokunuş  a verdiğ  i tepki, ona daha fazlasını göstermek için can atmama neden oldu. Eminim altımda, ta   yapraklarını g  neş  e doğru a  an bir   i  ek gibi a  ılacaktı. Bahse girerim ona hiç benim dokunmak istediğ  im gibi dokunulmamıştır. Onu sevmek istediğ  im gibi sevilmemiştir. Onu takdir etmek istediğ  im şekilde takdir edilmiştir.

Vücudundaki her bene ve   ile değ  er verir, el ve ayak parmaklarını   per, kirpiklerini sayar ve parmaklarımı o g  r, muhteş  em sa  clarının içinde dolaştıracak buklelerini ezberlerdim.

"Sıcak bir sonbahar oldu," diye yorumladım sessizliğ  i doldurmak için. "Hâlâ kar yağmasını bekliyorum Sanki her yıl daha da geç yağıyormuş gibi geliyor."

"Memlekette neredeyse hiç kar yağmazdı. Birkaç yıl da bir ş  urada burada birkaç santim yağsa dünyanın sonu geldi sanırsınız. Herkes araba kullanmayı unuturdu." Miles tatlı bir gülümsemeyle cevap verirken pe  etesiy  le ağızını sildi. Eli biraz titriyordu, sanki hâlâ gergindi ama konuş  mak için mücadele ediyordu. Ödül olarak elini sıktım ve o da mutlu bir şekilde içini çekti, yutkunurken adem elması sallanıyordu.

"Ev nerede?" Zaten biliyor olmama rağ  men sordum. Belleville küçük bir kasabaydı ve söylenti değ  irmeni çok genişti, özellikle de anneniz Beatrice Montgomery ise. Miles bu soru karşısında pembeleşti ve gözleri bir milyon mil uzakta gibi hissettiren bir yolculuğ  a çıkarken nedense daha da tatlılaştı.

"Kuzey Carolina," diye cevap verdi, boş  taki eliyle pipetinin etrafındaki kâğıdı karıştırırken erimiş peynir ve marinara kokusu midemi bulandırdı. Pizzamdan bir ısırık aldım ve mırıldandım.

"Vermont'un dışına hiç çıkmadım," diye itiraf ettim biraz utanarak. "Orası nasıl bir yer?"

"Buradan daha sıcak, orası kesin." Miles'ın dikkati tekrar bana kayarken dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüştü. "Buradaki ilk kışım biraz şokla geçti. Büyükannem bana ne kadar soğuk olabileceğini söylediğinde şaka yaptığını sanmıştım."

"Buraya taşındığından beri gördüğün en tuhaf şey ne?" Biraz merakla sordum.

"Buradaki ilk yılımızda Şubat ayında şort giyen birini gördüm. Hem de parmak arası terlikle!" İnanamayarak başını salladı. "Hava *çok* soğuktu! En azından *ben* öyle sanıyordum. Gerçi yeni taşınmıştık ve kış için mevsim normallerinin dışında sıcak bir gündü, belki de düşündüğüm kadar soğuk değildi." Yeşil gözleri parıldadı. "Burada yaşayan insanlar soğuğa gerçekten alışıyor sanırım."

"Evet," diye bir kahkaha attım. "Ya da sadece aptallar."

Miles bir süre sonra, "Yaprakları seviyorum," diye geveledi. "Burada, evde olduklarından çok daha güzeller. Suluboya gibi görünüyorlar."

"Vermont'ta yılın en güzel zamanı şelaleler," diye kabul ettim, garip bir şekilde kendi eyaletimle gurur duyarak. "Şenlik ateşi mevsimi. Geceleri soğuktur ama dışarı çıkmak istemeyeceğiniz kadar soğuk değildir. Festivaller ve pazarlar var ve bir ton farklı el yapımı bira var." Onu konuşturmaya devam etmek için başka bir soru sordum. "Memleketinde herhangi bir geleneğin var mıydı? Bilirsiniz, ailenizle her zaman yaptığınız şeyler." Onu zor durumda bırakmak istemediğim için açıklamaya devam ettim. "Ben ve kardeşlerim büyürken çok futbol oynardık. Ve her zaman bu göle yüzmeye giderdik - dünyanın en güzel yeri."

Miles belli belirsiz bir dilim pizzaya uzandı, ben de sırtarak büyük, peynirli bir ısırik almasını izledim, sonunda yanımda yemek yiyecek kadar rahattı. Yutkundu, ağzını sildi, hâlâ kızarmıştı ama *mutluydu*. Onu daha önce hiç görmediğim kadar mutluydu. Konuşurken gözleri sıcacıktı. "Küçükken yazları Myrtle sahiline giderdik," diye itiraf etti tüm yağı sildikten sonra, gözleri bir milyon mil uzaktaydı.

"Sen ve ailen mi?"

"Annem ve teyzem." Omuz silkti, dudakları incelirken kaşları birbirine çarptı. "Sanırım teknik olarak o benim büyük teyzemdi. Sadece ona hiç öyle demedim. Babamı ya da büyükannemle büyükbabamı hiç tanımadım."

"Onları özleyiyor musun?" Miles'ın eve dönmek için ayrılacağı düşüncesi kalbimi yerinden oynatırken sordum. "Anneni ve teyzeni yani."

"*Hayır*," diye güldü Miles, sesi keskin ve acıydı. "Belki bu benim için kötü bir şey ama-"

"Hayır." Onun hakkında bildiğim bir şey varsa o da nezaketin damarlarında kan gibi dolaştığıydı. Miles'ın biri hakkında bu kadar duygusuz davranması, o kişinin kesinlikle çuvalladığı anlamına gelirdi. "Sen iyisin, bebeğim." Sözünü kestim, omuzlarına çökmeye başlayan gerginliğin nasıl eriyip gittiğini bir kez daha fark ettim. "Onları özlemene gerek yok."

Miles bana minnettar bir gülümseme göstererek, "Tamam," dedi. "Bebek, ha?" diye alay etti ve her şey yeniden yoluna girdi. "Çok orijinal."

"Küstahlık," diye inanmayarak başımı salladım. "Sanki insanlara bazen ne kadar küstah olabildiğini söylesem bana inanmazlarmış gibi geliyor." Kalbim pır pır etti. "Bebeği sevmiyorsun o zaman?"

Miles dudağını çiğnerken yüzü bir iki ton daha karardı. "Ben *öyle* bir şey demedim." Gözleri parladı ve sıkım muhtaç bir şekilde seğirdi.

Aşağı çocuk.

Ona daha fazla soru sormak istesem de, bir sonraki pizza dilimini aldığı anda ellerinin titremeye başlamasından, tabiri caizse duygusal ipinin sonuna geldiğimizi anlayabiliyordum.

Ben de bunun yerine ona kendi çocukluk anılarımı anlattım.

Özellikle kuzenimin ineklerinden birine binmeye çalıştığım zamandan bahsettiğimde çok güldü çünkü ağabeyim bana bunun ata binmek gibi olduğunu söylemişti. Flaş haber, *öyle değildi*. Sonunda eve bok içinde dönmüştüm -kelimenin tam anlamıyla- kışım ve egom daha da zedelenmişti.

Babam gülmüştü.

Bana *aylardır* "bok kafa" diyordu. Çok eğlendim.

Annem... o kadar değildi.

Ben konuştukça Miles daha da rahatladı. Yapraklarını açtı, kalbi bana doğru eğildi, gözleri yıldızlarla doldu. Daha önce hiç kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı. Sanki tapılmaya değer bir şeymişim gibi.

Vücudumdan daha fazlası için, cilveli gülümsememden daha fazlası için önemli.

Ona daha önce kimseye anlatmadığım hikâyeler anlattım. Babam hakkında.

Onu nasıl özlediğimi.

Benim için ne kadar önemli olduğunu.

Ona beni utandıran şeyleri anlattım. Geçmişimi. Bir insan olarak benim hakkımda ne anlama gelebileceklerinden korktuğum için karanlıkta sakladığım parçalarımı. Ne söylediğimin bir önemi yoktu. Çünkü gözlerindeki şefkat *hiç azalmadı* ve dudaklarında beliren utangaç gülümseme, paylaştığım her güvensizlikle daha da arttı.

Beni *gördüğünü*

hissettirdi. Her şeyimi.

İyi ve kötü.

Belki de kendimi duygusal olarak savunmasız hissettiğim için, telefonu bıraktığımız masanın üzerinde çaldığında bu kadar içgüdüsel tepki verdim. Belki de sadece ona o kadar sert baktığım için, telefona baktığında gözlerinin nasıl parladığını, dudaklarının memnun bir "O" ile ayrıldığını fark ettim.

Daha önce hiç hissetmediğim bir kıskançlık göğsümde alev alev yandı. Onun ilgisine göz dikmek için duyduğum sahiplenme ihtiyacı ellerimi yumruk haline getirdi. O paylaşılamayacak kadar değerliydi. Kimse onu benim istediğim gibi sevemezdi. Kimse onun kıs kıs gülüşünü benim kadar takdir edemezdi. Kimse onun ilgisini benim hak etmek için çalıştığım kadar hak etmiyordu.

Ben hiç kıskanç biri olmadım-

Belki de bu doğru değildi. Belki de hep böyleydim, sadece hiç kıskanacağım biri olmamıştı.

"Kim o?" Kalbim hızla çarpmasına rağmen ses tonumu hafif tutmaya çalışarak sordum. *Benimle* çıkarken başka bir adamla mesajlaşıyor olabileceği düşüncesi karnımda çirkin ve yanlış bir korku yarattı.

Kendimi ona karşı olan hislerimin bu kadar güçlü olmadığına ikna etmeye çalışmam gerçekten komikti.

Hatta gülünç.

Çünkü Miles şifresini girip hemen mesajı yanıtlamak için harekete geçtiğinde - tam karşısında oturuyor olmama rağmen - alnımda boncuk boncuk ter biriktiğini hissedebiliyordum. Tanrım, şu anda çok kötü davrandığımı biliyordum ama *elimde* değildi. Ona benim olduğunu göstermek için ilkel bir ihtiyaç vardı - karnımın derinliklerinde nasıl doyuracağımı bilmediğim bir ağrı.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, bu yüzden bununla başa çıkabilecek donanıma sahip değildim.

o.

Miles telefonuna bakıp gülümsedi ve ben de kendimi kaybettim.

O gülümsemelerin *benim* olması
gerekiyordu. Onları daha yeni
kazanmıştım.

Bu yabancı bir tanesini hak edecek ne yapmıştı?

Çenem sıkıca kenetlendi ve kendimi yavaş ve sabit bir şekilde nefes
vermeye zorladım.

Lanet olsun. Biraz temiz hava almam gerekiyordu.

Şu anda benim neyim var böyle?

eighteen

MILES

ROBIN

Trent kim?

Elimde olmadan sırtarak telefonuma baktım ve heyecanla hızlıca yanıtımı tuşladım. Robin neredeyse altı aydır bana mesaj atmamıştı. Sonunda cevap verdiği mesajın *bu* olması komikti, ama hey! Şikayet etmiyordum.

Bu gece hayatımın en güzel gecesiydi.

Robin'in nihayet cevap verdiği günün bugün olması kozmik bir şekilde mantıklıydı. Yine de Trent Montgomery'nin tam karşımda oturmadığı bir zamana kadar bekleseydi daha da iyi olurdu. Yazarken bakışlarının sıcaklığını, yanaklarımın ateşini ve kalbimin çırpınısını hissedebiliyordum.

Aslında bir aşk notu olan şeye bakarken mesajı sildim. Bundan *utanmıyordum*, silmemin nedeni bu değildi. Ama tüm detayları Robin'le henüz paylaşmak istemediğimi fark etmem için yazmam gerekmişti. Onlar değerliydi. Özeldi. Bizim.

Trent'in ve benim.

Bunun yerine, temel bilgilerle cevap verdim. Trent biraz daha bana kaldığında ona daha fazlasını anlatmak için zamanım olacağını düşündüm. Ayrıca kafamın yan tarafında bir delik açan kehribar rengi gözlerim olmadığında.

Mesaj gönderildi ve yanaklarım kızardı, telefonumu yere bırakırken Trent'e tekrar baktım.

"Özür dilerim," diye özür diledim, omuzlarındaki gerginliği ve kaşlarındaki çatıklığı fark ettim. Kızgın görünüyordu. *Neden kızgın görünüyordu?* "Ne...?"

İçgüdüler devreye girdi.

Elini tekrar kendi elimle kapattım ve nazikçe sıktım - fiziksel teması başlatma konusunda hiçbir zaman iyi olmamış olmama rağmen. "Sorun nedir?" Endişeyle sordum.

Trent gözlerini kırıştırdı, gözlerini sıkıca kapatıp uzun bir nefes verirken koyu renk kirpikleri dalgalandı. Burun delikleri alevlendi ve endişelenmem gerektiğini bildiğim halde onun bu kargaşasından haksız yere tahrik olarak kıvrandım.

Daha önce yüzünü *böyle* yaptığını hiç görmemiştim.

"Aptalca davranıyorum," diye kendini küçümseyerek güldü Trent, açıkça utanmıştı ama gözleri açıldığında ateş gibi parlıyordu. "Ben sadece..."

"Sen sadece...?"

"Benden başka biriyle mesajlaşıyorsun," diye itiraf etti, kendi sözlerinden hemen dehşete kapıldı, gözleri büyüdü ve tüm yüzü utançla buruştu. "Kahretsin, sahiplenici bir pislik gibi konuştum. Beni görmezden gel."

Ama onu görmezden gelmek *istemedim*.

Bir saniye sürdü ama...*kahretsin*. Trent'in *kardeşime* onun hakkında mesaj attığımdan haberi yoktu. Tek bildiği, Grindr'da kuyruk falan kovalıyor olabileceğimdi. Belki de itirafına sinirlenmem gerekirdi ama sinirlenmedim. Sevgi, dudaklarımı kontrol edilemez bir sırtışa dönüştürdü.

"*Kıskanıyorsun*," diye takıldım, şaşırmış ve biraz da sevinmişim. Trent homurdandı, yanakları hâlâ çirkin bir şekilde kızarmıştı. "Öylesin," diye tekrarladım, dürüstçe hayretler içinde.

Eğer kıskançsa bu şu anlama geliyordu.

Oh.

Bu benden *hoşlandığı*
anlamına geliyordu. Trent
Montgomery benden
hoşlanıyordu!

Belli ki bir dereceye kadar öyle olduğunu biliyordum. En azından korkularına rağmen bana tekrar çıkma teklif edecek kadar. Ama onun bu konuda konuştuğunu duymak ve şeytani yakışıklılığının yüzünde belirdiğini görmek farklı şeylerdi.

Trent benden *hoşlandı*.

Benden hoşlandı, benden hoşlandı, benden hoşlandı!

Sadece bu da değil, beni *sahiplenecek* kadar seviyordu. Bu da çok ateşliydi. Doğam gereği kıskanç bir insan değildim, bu yüzden bu duyguyu ilk elden anlayamadım. Ama alfa erkeğinin bu konuda dik durduğu ve büyüdüğü yeterince kitap okumuştım ve... vay canına.

Bu artık benim
gerekliğimdi. Seksi alfa
erkeği.

Kıskanç.

Benim stmden!

Damarlarımda ısı dolaşıyor, o erimiş altın gözler glmsememde açlıkla gezinirken aletim pantolonumun içinde canlanıyordu. Burun delikleri tekrar alevlendi ve bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

"Sanırım yleyim," kabul etti Trent, inkâr etmeye bile çalışmadan. "Ama sen
benim, Miles Johnson, ve ben
buluyorum..." "Ne?" Nefes nefese
sordum.

"Seni paylaşma fikrinden hiç hoşlanmıyorum." Dudakları kurt hırıltısına benzer bir şekilde kıvrıldı, gözleri parladı ve birden sesli kitaplarımdan birine ışınılandım. Ormanda arkamdan sinsice yaklaştığı görüntüler duyularıma saldırdı. binmek için beni toprağa yapıştırırdı. Beni sıkıştırmak için cüssesini kullanırken vücudu sert ve sıcaaktan yanıyor olurdu. Hak iddia etmek için omzumu ısıtır, boynumda çürükler bırakırdı. Bölgesini işaretlemek için kokusunu her tarafıma srerdı.

Gözlerimi kırıpıştırdım ve fanteziden kurtuldum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik
olmamıştım. Eli benimkinin üstünde çok
sıcaktı.

"Kardeşim," diye hemen ağzımdan kaçırdım, çünkü bu konuda konuşmaya devam kelimenin tam anlamıyla pantolonuma boşalabilirdim ve bu gerçeğe dönüştürmek istemediğim bir kâbustu. Trent kafasını şaşkınlıkla eğdi. "Mesaj..." Kızardım, giderek sertleşen boyumu yerleştirmek için bacaklarımı biraz açtım.

Neyse ki kabinler karanlıktı ve masa kasıklarımı tamamen örtüyordu.

"Kardeşimdi. İyi günümde bile bana zar zor mesaj atar.
heyecanlıyım."

"Huh." Trent rahatladı, ama gözleri eskisi gibi ağzl kalmıştı. Sallanan boğazıma baktı ve parmakları kıpırdadı. Yüzündeki ifade, onun da benimkine benzer şeyler düşünüp düşünmediğini öğrenmek için beni çaresiz bıraktı.

Tanrım, bunu istiyordum.

Ondan daha önce hiç sahip olmadığım şeyler istedim.

Dudaklarımı yaladım ve aç gözleri bu hareketi izledi.

Trent pizzasından bir ısırık alıp yavaşça çiğnerken, "Bir erkek kardeşin olduğunu bilmiyordum," diye cevap verdi. Boğazının düğümlenmesini izledim ve iğrenç fantezilerimi gerçeğe odaklanabileceğim kadar uzağa itmeye çalışırken başım döndü. Yine de zordu, özellikle de bileğimi sahiplenici bir şekilde kavrayıp beni gözleriyle masaya sabitlediğinde.

"Onun hakkında pek konuşmam," diye itiraf ettim, bir sürü nedenden dolayı biraz utanarak. "O... ünlü biri mi?" Son kısmı neredeyse bir gıcırtı olarak çıktı ve kafamı masaya vurma isteğime direndim.

Trent bunu düşünürken bir süre bana baktı. Sonra başını yana eğdi ve gözleri tanıdık bir şekilde genişledi. "Fanboy köşesi."

"Ne?" Kaşlarım çatıldı.

"ver," diye gülümseyerek bileğimi sıktı. "Ee. Kardeşin
."

"Robin," diye bitirdim, kafa karışıklığımı bir kenara iterek. "O uh..." *Lanet olsun,*

Bu neden bu kadar zordu? "Üzgünüm, daha önce hiç kimseye onu açıklamak zorunda kalmamıştım."

"Sorun yok, tatlım. Acele etme." Dudakları, kelimelerimin daha önce olduğundan daha hızlı bir şekilde benden kaçmasına neden olan boğucu bir gülümsemeyle kıvrıldı. Dengeli bir nefes aldım, yüzü yerine bileğimi saran bronzlaşmış parmaklarına baktım. Çünkü ona bakmak düşünmemi zorlaştırıyordu. "Sorun ne bebeğim?" Trent bileğimi tekrar sıktı ve o kadar hızlı bir inilti çıktı ki yakalayamadım. "Bana bakmak *dikkatini mi dağıtıyor?*"

Kelimeleri bana söyletmediği için minnettar bir şekilde başımı salladım.

"Tanrım, sen hayatımda gördüğüm en leziz şeysin." Trent'in sesi alçak bir hırıltıydı. Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım ve ben kıvrılırken zaten sert olan aletim sızmaya başladı. "Sana dokunmayı bıraksam yardımı olur mu?" Tutuşunu gevşetti ve tam çekilmek üzereyken cesaretimi toplayıp başımı salladım. Sarsıntılı bir ileri geri hareketi bu, kıkırdamasına ve elinin bir kez daha sıkılaşmasına neden oldu. "Pekâlâ," diye mırıldandı, fareyle oynayan büyük bir kedi gibi. "Şimdi sessiz olacağım."

Ve sonra o oldu.

Kelimelerimin geri gelmesini beklerken birkaç panik nefesi içime çekmeyi başardım. Trent, sesimi yeniden çıkarabilmem için geçen dakikalar boyunca sonsuz bir sabır gösterdi. "Robin-kardeşim-" diye ekledim gereksiz yere, sosyal açıdan beceriksiz bir ucube gibi. "Bubba'nın biyolojik babası."

"Ah," diye mırıldandı Trent. Bunun dışında sessiz kaldı ve konuşmam için bana alan bıraktı.

"Hiçbir zaman bakıcı bir tip olmadı. *Denemediğinden* değil, sadece...evet. Her neyse. Bir bebek istediğimi hep biliyordum. Bir aile. Belki de hiç babamız olmadığı içindir, bu yüzden iyi bir baba olmayı çok istedim. Annem de pek anne gibi değildi. Bilmiyorum. Ama Robin'in eski kız arkadaşı Bubba'yı kapısının önüne bırakıp onu bir daha asla görmeyeceğine dair imza attığında-" Bunu düşünmek bile kanımı kaynatıyor ve ellerimi öfkeli yumruklar haline getiriyordu. *Kimsenin* bebeğimi istememesini anlayamıyordum. "Her şey yerli yerine oturdu. Benim olduğunu anlamak için Bubba'ya bakmama bile gerek yoktu. Onu ölene kadar seveceğimi biliyordum. Böylece Robin müzisyen olma hayaline kavuştu, ben de benimkine."

Bunu doğru açıklayıp açıklamadığımı biliyordum. "Bu kadar basit."

"kadar basit," diye kabul etti Trent, sessizce dehşete düşmüştü.

Kolay bir karar olmamıştı, özellikle de o zamanlar henüz on dokuz yaşında olduğum ve kendi akıl sağlığımdan korktuğum için. Ama o anda bebeğin ihtiyacı olan sütun olmak için her şeyimi verebileceğimi anlamıştım.

Ne pahasına olursa olsun iyi bir baba olacağımı.

Onun dünyası ona, benimkinin bana olduğundan daha nazik davranacaktı. "O bebeğin onu isteyen birine ihtiyacı vardı, biliyor musun?" Kaburgalarım çatırdayarak açılırken ve kalbim savunmasız bir şekilde dışarıda atarken Trent'in gözlerinin içine bakamayarak usulca fısıldadım. "Sorunlarım olduğunu biliyorum, hep oldu. Ama onu herkesin sevebileceğinden daha çok seviyorum. Ben de kardeşimi seviyorum, gerçekten. Ama Bubba'ya bakmaya hazır olmadığı pek çok yol var. Hâlâ kendine nasıl bakacağını düşünüyor."

Belki bu acımasızcaydı ama doğrudu. Benim mücadelelerim Robin'inkilerle kıyaslanamazdı ve o da kendi özel yöntemiyle bizim yanımızdaydı. Ne de olsa evimizi satın almıştı. Fırsat buldukça bizi ziyaret ediyor, pek mesaj atmasa da Noel'de ve Bubba'nın doğum günlerinde hep hediye gönderiyordu. Hepsinden önemlisi, her ay mutlaka Bubba'nın üniversite fonuna yatırılmak üzere postayla bir çek alıyordum.

Robin uzaktan da olsa denedi ve bu yüzden onu sevmekten kendimi alamadım.

Burada olmasını isterdim, elbette isterdim ama neden olamayacağını da anlıyordum.

Bazı yaralar diğerlerinden daha derindi.

Yapabilseydim onu iyileştirirdim ama yapamadım. Tıpkı ne kadar çek gönderirse göndersin beni iyileştiremediği gibi. Hayat, iyileşse bile yaralarla doluydu. Hayat böyleydi işte. Farkı yaratan, ipin üzerinde kanayarak ya da kanamadan attığınız adımlardı.

Farklı hayatlarımız vardı ama onun kim olduğunu asla unutmadım. Ne olduğunu.

Nasıl yapabilirim?

Her şeyi değiştiren telefon konuşmasına kulak misafiri olduktan sonra ağlarken elimi tutan oydu. Ödevlerime yardım eden oydu. Sahilde beni kuma gömen oydu. Beni ıslahevinden almaya gelmişti. Cadılar Bayramı kostümlerimi o yapmıştı. Öğle yemeğim çalındığında bana Mcdonald's almıştı. Kanlı parmak eklemlerimi, morarmış gözlerimi yamalamıştı. Gitmek zorunda olduğu için ağlarken elimi tutan oydu ve bunu bilmemi istemiyordu.

Şu anda burada değildi ama sorun değildi. Onu yine de seviyordum.

"Bubba şanslı," dedi Trent, beni tek bir cümleyle yok ederek. Ne bekliyordum bilmiyorum. Ama kalbim bu kadar açıktayken ve endişem damarlarımda asit gibi yanarken iyi olamazdı. Yine de sözleri... hayır.

Boynuma geçirilen bir ilmik değil, beni zincirleyen korkudan kurtuluştu.

Kalbim küt küt atıyordu. Ellerim nemli. Şakaklarımda ter boncukları vardı.

Ve hayatım boyunca hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Bubba şanslı, Bubba şanslı, Bubba .

Ona gülümsediğimde Trent'in sözleri kafamda bir ninni gibi yankılandı ve göğsümün içindeki ağırlı bir şey yok oldu. Gözleri her zamanki gibi ciddiye. "Onun hakkında böyle konuşman... Bahse girerim onu sevdiğini her halinden anlayabilir." Trent'in sesi yumuşak ve şekerli bir tatlıydı. "Ağabeyinin babası olduğunu biliyor mu?"

"Ah evet," diye elimi salladım, gözlerimin biraz ıslak olduğunu fark edince irkildim. Gözyaşlarımı kırıştırdım. Lanet olsun. "Tabii ki." Boğazımdaki yumruyu yuttum, Trent'in daha önce mırıldandığı sözler aklıma geldi

Anlamı. Bir kahkaha attım. "Hayran köşesi bunun için var. Bubba Robin'i yılda bir ya da iki kez görse bile, onun neler yaptığını bilmesi bağlantıda kalmalarına yardımcı olur diye düşündüm."

"Ahhhh." Trent eğlenerek küçük bir kahkaha attı. "Biliyor musun, o ilk gece meraklandım-"

"Olamaz." Korku nabzımı hızlandırdı.

"Ben de altına baktım. Ona kafayı taktığını falan düşündüm. Kötü bir şey olduğundan değil," diye eklemek için acele etti Trent, kendi yanakları da pembeleşmişti. "İtiraf etmeliyim ki, oturma odasındaki dolabın üzerine kimin resmini yapıştırdığını bulana kadar Google'da 'beyaz saçlı genç müzisyen' diye aradım. Kardeşin olduğunu fark etmemiştim, sadece ondan hoşlandığını düşünmüştüm." Yüzü daha da lekeli bir hal aldı. O kadar etkilenmişim ki, utangaç ifadesinin bir saniyesini bile kaçırmamak için kendimi göz kırpmamaya zorlamak zorunda kaldım. "Seninle konuşacak bir şeyim olsun diye tüm albümlerini aldım. İşe gidip gelirken hepsini dinledim." Trent içkisinden bir yudum alıp camın arkasına saklanırken, tepkimi ölçmek için gözlerini yüzümde gezdirirken utangaç bir öksürükle kelimeleri mırıldandı.

Güldüm.

değildi.

Bir elimle yüzümü kapatarak kontrolsüzce homurdandım, omuzlarım titriyor ve gözlerim neşeyle yanıyordu. Trent'in ağaç *çiftliğine* giderken Robin'in punk emo grubunu dinlemesi fikri, Tanrım. Çok tatlıydı. Neyse ne.

Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.

Ona daha önce spor salonunda güvendiğim için memnun oldum ve daha da memnun oldum ki ilk etapta bir adım atmaya ve ikinci bir randevuyu kabul etmeye karar verdim.

"Tuhaf biriyim, biliyorum," diye beni başından savdı Trent, ama şimdi o da gülüyordu ve bana bakarken gözleri sevgiyle parlıyordu. "Tanrım, hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeye sahipsin, biliyor musun?"

Gülmeyi bıraktım ama başımı eğip onun gözlerinin içine bakamazken gülümsemem yüzümde sabit kaldı.

"Dağların tepesindeki gün batımından, çimenlerin üzerindeki çiyden ya da küçükken babamın bizi götürdüğü gölden daha güzel." Trent yutkundu, ben de onun çene çizgisini süsleyen kirli sakalına baktım, utanmışım ve

tüm hayatım boyunca. "Eğer onu güneş ışığı gibi şişeleylebilseydim, şişelerdim. Şöminemin üzerine koyar ve en çok ihtiyaç duyduğum yağmurlu bir gün için saklardım."

"Ya da benden senin için gülümsememi isteyebilirsin?" Kendi açık sözlülüğüme şaşıracak teklif ettim.

"Evet." Trent başını yana eğdi ve boştaki eli yanağımın kabuğunu hafifçe okşamak için uzandı. Gözlerimiz tekrar buluşana ve aramızdaki boşlukta havai fişekler patlayana kadar bakışlarımı yukarı doğru yönlendirdi. Nasırlı başparmağı alt dudağımın ortasında gezindiğinde, gözleri yaz bulutlarından daha yumuşaktı. "Sanırım bu daha kolay olabilir."

Başparmağıyla gülümsememi izledi, saygılıydı ve hayatımda ilk kez gülümsememi tutamayacak kadar utangaç değildim. Bana bakmasını istiyordum. Bana tekrar güzel ya da nefis demesini istiyordum; ilgisini sonsuza dek istiyordum. Biri bana mesaj attığında telefonuma homurdanmasını, gülümsememe imrendiği gibi o ballı gözlerin de benim olmasını istiyordum.

"Peki ya Gram?" Trent, ortamı olabildiğince nazik bir şekilde bozarak sordu.

Sanırım bu uçuk bir düşünce değildi.

Arkadaşlığımızın kökeni bundan çok daha garipti.

Bir kez daha, daha önce kimseyle paylaşmadığım bir şeydi, bu yüzden kelimeleri doğru seçmem bir dakikamı aldı. Ve bir kez daha, Trent her zamanki gibi sabırla bekledi.

"Akraba değiliz," diye açıkladım, kelimeler üzerinde biraz tökezleyerek. "Yine de büyüme yıllarımın çoğunda büyük etkisi oldu."

Trent'in kafasının karıştığı belliydi, benim de öyle olurdu. Bu yüzden ilerlemeye devam ettim, vücudumu kabarcıklar doldururken kalbim mutlulukla çarpıyordu. Hatırladığım kadarıyla ilk kez korkudan değil heyecandan konuşmak için acele ettim. Bir an için altımda hiçbir ip yoktu. Sadece o vardı. Sadece biz. Sadece ayaklarımın altındaki pizza kırıntılarıyla tozlanmış zemin.

"Ben ıslahevindeyken bize mektup arkadaşları ayarladılar. Bizi doğru yolda tutacak insanlar. Sorunlu gençlere yardım etmek ve onların hatalarını tekrarlamamızı engellemek isteyen eski mahkûmlar." Trent'in sorunlu bir çocuk olduğum gerçeğine olumsuz yanıt vereceği endişesi, sırtışıının ışığında uzun zaman önce yok olmuştu. Onun yanında kendimi nasıl tarif edeceğimi ya da ne yapacağımı bilemediğim bir şekilde güvende hissediyordum. Sadece ne kadar uzun sürerse sürsün bu duygunun değerini bilmek istiyordum. "Büyükanнем sonunda mektup arkadaşım oldu," diye ekledim, muhtemelen gereksiz yere.

"Kahretsin," diye sırtıttı Trent, koyu renk saçlarından bir tutam alnına düşmüştü. Çenemin köşesini okşadı, beni bırakmaya benim onun için isteksiz

olduğum kadar isteksizdi

gitmek için. "Peki buraya nasıl geldin? Vermont'a kadar mı?"

"Yaşlanıyor. Çocuğu yok. Kardeşim yok. Ben sadece..." Yutkundum. "Doğru hissettirdi, biliyor musun? Gençliğimden beri hayatımın büyük bir parçası oldu. Öfke sorunlarımı dizginlememe yardımcı oldu. Ağırılığımı ortaya koymak zorunda kalmadan da güçlü olabileceğimi öğretti." Yanaklarımın ısındığını hissettim. Bunun bu kadar kolay olması nasıl mümkün olabilirdi? En derin, en karanlık sırlarımdan birini itiraf etmek canımı acıtmıyordu. Dış çekmek gibi hissettirmiyordu. Ve bu konuda açılmak düşündüğüm kadar korkutucu değildi.

Bunun için Trent'e teşekkür etmeliyim.

O benim koruyucumdu, bunu açıkça belirtmişti. Bir şekilde, bir şekilde kafamın içine girmişti. "Yardıma ihtiyaç duymaya başladığında, onunla birlikte olmak için buraya taşınmak mantıklı geldi. Ayrıca... Onu seviyorum. Bubba da onu seviyor. Vermont'u seviyoruz, her ne kadar farklı olsa da -ki öyle. Robin olmadan bizi Kuzey Carolina'da tutan hiçbir şey yoktu."

"Peki ya teyzen ve annen?" Trent sesini yumuşak tutarak sordu. "Öldüler," diye omuz silktim. Hiç olması gerektiği gibi acıtmamıştı. Onun gözler üzgün olduğunu söyledi ama onun sempatisine ihtiyacım yoktu. Onlar hiçbir zaman Gram'ın olduğu gibi bir aile olmamışlardı ve zaman zaman onları özlesem de, kalbimde daha büyük bir yere sahip olan, hayatta olan ve benimle birlikte olan insanlar vardı.

"Benden sakladığın başka sırların var mı?" Trent alay etti. Bu bir şakaydı ama... sahip olduğum son çok büyük sır aniden beni içten dışa doğru boğdu.

Trent bana güvenli bir yer olduğunu kanıtlamıştı.

Bu yüzden korkmuş olsam da-

Yine de konuştum.

nineteen

MILES

"Madem bu kadar uzun zamandır istiyordun, nasıl oldu da hiç sikilmedin?" Trent inanamayarak sordu. Sonra gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Bu sadece üstte olduğun anlamına mı geliyor?"

Başımı sallayıp kendi dilimi yutarken hayatım boyunca hiç bu kadar utanmamıştım.

"Neden?" Trent bana baktı, açıkça kafası karışmıştı. "Aletimi senin kabarık kıkına sokmak için sol böbreğimi bile satarım. *Bu nasıl mümkün olabilir ki?*"

"Onlar sadece..." Omuzlarım kulaklarıma kadar yükseldi. Yanma hissi boynumdan aşağıya doğru iniyordu. "Boyumdan dolayı herkes benim -"

Gözlerini kırptırdı, sonra gözleri tekrar kısıldı. "Ve sen de farklı bir şey söylerken kendini hiç rahat hissetmedin."

Başımı salladım, ben kelimeleri boğmak zorunda kalmadan ne dediğimi anladığı için rahatlamıştım. "Herkesin benden istediği buysa, *benim* istediğim yanlış olmalı diye düşündüm."

"Sen tanıdığım en tatlı salaksın," Trent masanın altında ayak parmağını benimkine vurdu ve bakışlarımı yakaladı. "Ve seni becereceğim." Dudaklarında yavaş, hınzır bir gülümseme belirdi. "Seni şaşı olana kadar becereceğim, koca adam. Bunun için seni *ağlatacağım*. Beg. Ben

beni her gördüğünde kıcını seğirmesi için eğiteceğim. Vücudunun her bir karışının tadını çıkaracağım."

Hayatım boyunca hiç bu kadar kızarmamıştım. Ya da daha fazla tahrik olmamıştım. Gıcırdadım. Gerçekten *ciyakladım*!

"Nedenini bilmek ister misin?" Trent, gözleri yarı kapalı, koyu renk kirpikleri her kırışında dalgalanarak konuştu.

Başımı salladım, ellerim titriyordu.

"Çünkü sen çok tatlısın." Başını salladı, kaşları çatıldı. "Hayır. Sen *benim sevgilimsin*," diye düzeltti kendini, daha yakına eğildi, sözleri beni tepeden tırnağa ısıttı. "Ve sen tapılmayı *hak ediyorsun*. Bedenin ne olursa olsun istediğin gibi seks yapmayı hak ediyorsun."

"Ne?" Şaşırmış bir halde ona bakarak başardım. Bunu nasıl kabul edeceğimi bilemiyordum. Daha önce hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı. "Neden- Ben-"

"Çünkü ben öyle dedim." Trent koltuğunda arkasına yaslandı, rahat bir özgüvenle, pençeleri arasında bir fareyi zıplatan bir aslan gibi. "Ve hoşuna gitse de gitmese de dediğimi yapacaksın."

Aynen , tüm gerginlik vücudumdan akıp gitti. Nefesim boğulmuş bir şekilde beni terk etti. Sarktım, kukla iplerim koptu.

Bakışları vücudumu baştan aşağı okşayıp sonra tekrar yukarı kaldırırken Trent'in gözleri erimiş altın rengindeydi. Gözleri parlarken parlak pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. Az önce bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi memnuniyetini *belli* ediyordu.

Sanki o da bana patronluk taslamaktan en az benim kadar hoşlanıyordu.

"Evet, efendim." Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandığımda nefes nefese kalmıştım ve sikim ağrıyordu. Pantolonum bu bok için çok dardı. Birisi uzun süreli ereksiyon yüzünden ölebilir miydi? Umarım ölmezdi. Bir asırdır sertleşmiş gibiydim.

Doğru şeyi söylemiş olmalıyım çünkü gözleri açlıkla parladı ve gecenin geri kalanında benden başka bir yere bakmadı.

Daha önce hiç izin vermediğim bir şekilde içimdeki ergene dokunarak eve giden arka yollarda koşarsak yakalanmayacağımıza onu ikna ettiğimde gözlerini kaçırmadı. Çok hızlı büyümek zorunda kalan çocuk. Şiddeti olması gerekenden çok daha yakından tanıyan çocuk.

Genç olmama izin verdim ve bu beni incitmedi.

Serin gece havası yüzlerimizi kırbaçlarken ve kıkırdamalarımız yıldızları arasında dans ederken, havası aramızda ile şarj olurken başka tarafa bakmadı.

sihir gibi hissettiren bir şey.

Beni evden bir mil uzaktaki gözetleme yerine götürdüğünde, koltuğuma yatırdığında ve bunca yıldır öpülmediğim yolu öğrettiğinde gözlerini kaçırmadı.

Eve geldiğimizde, Barb'ın sessiz horlamaları dışında ev sessizdi, banyo kapısı arkamdan kapanana kadar kafasını çevirmedi. Duş kesilene kadar ve ben o büyüleyici kahve rengi gözlerin kaybının ve gecenin bitmek zorunda olduğu gerçeğinin yasını tuttum.

twenty

TRENT

Miles beni bulduğunda mutfakta biramı yudumluyor ve randevumuzu yeniden yaşıyordum. Duştan yeni çıkmış, koyu renk saçları arkaya kaymış, dişlerinin arasına sıkıştırdığı pembe dudağının cazibesiyle kapıda duruyordu; kalçalarına kadar sarkan on yıllık havlusu dışında çırlıçıplaktı. "Sen de mi gecenin bitmesini istemedin?" Şişemi yumuşak bir çınlamayla yere bırakarak sordum.

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Miles'ın sallanan boğazında gezinen başboş bir su damlasının izini sürdüm. Dolgun göğüs kaslarının arasındaki boşluğu okşadı -sıkı pembe meme uçları bana göz kırptı, sert ve soğuktu ve öpücükler için yalvarıyordu. Karın kaslarından aşağı kaydı ve göbek deliğinin altında dans eden damar yolculuğunu burada sonlandırdı havlu kumaştan hapishane ve onun altında sıkışıp kalan horoz.

Fuuuuck.

Çok sertti.

Aleti uzun ve kalındı, kumaşla kaplanmıştı. Muhtaç bir şekilde seğirirken bana doğru gerildi. Aramızdaki mesafeyi aşmak ve avucumu etrafına kapatmak, ipeksi istekli uzunluğun kavrayışımın içinde nabzını hissetmek için can atıyordum. *Sızlanır mıydı?* Restoranda yaptığı gibi mi? Ya da hıçkırır mıydı? Ya da kendini bana yaslarken ve o muhteşem kalçaları dokunuşuma bastırırken homurdanır mıydı? Çıkardığını bilmediği o seslerden daha fazla çıkarmasını umuyordum. Hıçkırıklı ve tatlı. Arsız.

Açgözlü, açgözlü, *güzel* bebek.

Hepsi benim.

Bakışlarım tekrar yüzüne kayınca bir hırıltıyı bastırdım ve Miles'ın onu süzdüğüm süre boyunca beni izlediğini fark ettim. İfadesi ancak mest olmuş olarak tanımlanabilirdi, soluk gözleri şehvetten simsiyah olmuştu. Dudaklarını büzdü, kendi kendisiyle tartışıyordu.

Ne tür bir yaramazlık peşindeydi? Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ışık vardı.

Sonbahar yaprakları kadar güzel bir kaos.

Sonra havlusuna uzandı ve ben aklımı kaçırmak üzereydim. O kalın, damarlı eller köşesinden çekerken titriyordu, benimle alay ediyordu, benimle oynuyordu. Yavaş ve sakın bir şekilde havluyu çekti ve havlu mutfak zeminine düştü.

Sonra sadece o kaldı. Bir de ben.

Ve ay ışığı.

Lanet hayatım boyunca hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim.

Aramızdaki mesafe bir saniyeden daha kısa bir sürede kapandı. Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım, onun izni olmadan dokunmaktan korkuyordum. Aleti pembe pembe parlarken ve ucundan kaygan bir sıvı sızarken bu mükemmel anı bozmaktan korkuyordum. Gözleri bir şekilde gece gökyüzünden daha karanlık ve aynı anda yıldızlardan daha parlaktı.

"Trent," diye fısıldadı Miles, ismim bir dua gibiydi.

Başımı arkaya eğdim ve inledim, nefesimi tutmaya çalışırken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Elimde olmadan lanet bir köpek gibi peşinden soluyordum. Gözleri kabaran göğsüme kaydı ve bakışlarında gördüğüm sıcaklık aletimin dikkatimi çekmesine neden oldu. "Sana dokunmak istiyorum." Ellerimi uzattığım yerde titriyordu, tüm o muhteşem, benli tenden birkaç santim uzaktaydı.

Tanrım, o mükemmeldi.

O büyük göğüs kasları. Şımarık pembe meme uçları. Yara izleri, çiller ve benler yontulmuş karın kaslarından aşağıya doğru dans ediyor ve V kesiminden sikine doğru takımyıldızlarla işaretleniyordu. Ben ona bakarken siki sarsıldı. Aramızdaki boşlukta yankılanan sessizliği ikimizin de hırıltılı nefesleri dolduruyordu. "Beni yakalayabilirsen," diye başardı Miles, sesi daha önce hiç duymadığım kadar alçak, kalın ve derindi. Bu meydan okumayı algılamam bir saniye sürdü ve algıladığımda o gitmişti. Kahkahası geride kalmıştı,

merdivenleri çıkarken havada dans ediyordu. Tüm bu *esneyen*, görkemli, çıplak kaslara çenem yerde ve ellerim hala havada baktım.

Bir vuruş geçti, sonra
iki. Dışarıda bir baykuş
öttü.

İçgüdülerim harekete geçmeden ve onu takip etmek için merdivenleri ikişer ikişer çıkmadan önce kafamı salladım. Ne lanet bir alaydı. Bunu hiç beklemiyordum. Hem de hiç. Belki de beklemeliydim.

Miles görüldüğünden daha fazlasıydı.

Ne de olsa aynı ciddi adam, biz arka yollarda hız sınırının çok üzerinde bir hızla ilerlerken kıkır kıkır gülen kişiydi.

O, müstehcen sesli kitapları yüzünü ekşitmeden dinleyen adamdı.

Ve gözetleme yerinde ateşli öpücükler arasında tıpkı bana gösterdiği kitaptaki karakter gibi avlanmayı ne kadar çok istediğini fısıldayan aynı adam.

Ben de onu kovaladım.

Kanım damarlarımda dolaşıyor, kalbim sarhoş edici, ilkel bir ritimle çarpıyor, onun peşinden merdivenlerden yukarı, sonra da koridora çıkıyordum. Gidebileceği tek bir yer vardı. Bunu tahmin etmek çok kolaydı.

Yatak odamın kapısının önünde durmuş, bir hayvan gibi nefes nefese kalmıştım, dişlerim ısırma için ağırıyordu.

Sikim *sikişmek* için can atıyordu.

Yatak odasının kapısını iterek açmadan ve avıma doğru sinsice ilerlemeden önce aletimi yatıştırmak için cezalandırıcı bir şekilde sıktım. Miles titriyordu. Yatağın diğer tarafından bana bakarken pencereden süzülen ay ışığı onu başka bir dünyaya aitmiş gibi gösteriyordu. Genç görünüyordu. Mutluydu. Sadece yirmi dokuz yaşındaydı ve önünde uzun bir hayat vardı. İri vücudu heyecandan titriyordu. Mutluluk ona çok yakışıyordu.

Miles ben yer değiştirdiğimde yana doğru kaçtı ve ben de onu yansıttım, her hareketine uyum sağladım, o kapıya doğru ilerlerken ve ben onun çıkışını engellerken mutluluk boğazımda fokurdadı.

Aslında kaçmak istemediğini
biliyordum. Bu oyunun bir parçasıydı.

Ellerimi iki yana açtım, hâlâ giyiniktim ve aşkımın nesnesi doğduğu günkü gibi çıırılçıplak duruyordu ama nedense kendini savunmasız hisseden bendim. Miles hiç bilmediğim her şeydi.

İhtiyacı vardı. Gerektiğinde ciddi, sadık, koruyucu ve yine de... oyuncu, yumuşak ve muhtaç.

O, bir evi yuva yapan türden bir insandı.

Travmasını alıp dünyayı daha güzel bir yer haline getirmek için kullanan türden bir insan. Muhtaç olduğu kadar güçlüydü de. Bulunduğu kadar kaybolmuştu. Kendimi daha önce hiç olmadığım kadar güçlü hissetmemi sağladı.

Ona ihtiyacım

vardı.

Bana ihtiyacı

vardı.

Gelgit ve ay.

Tekrar sola doğru kaçarken aleti zıpladı, sağa doğru dalmadan önce beni kandırmaya çalışıyordu. Onu yakalamak için dönmeden önce, çıkarabildiğimi bile bilmediğim bir sesle homurdandım. Parmaklarım o ateşli, kaslı kalçaların etrafına dolandığı anda zaferle sııttım.

"Yakaladım seni," diye sııttım ve ikimizin de nefesini kesen hızlı bir hareketle onu havaya kaldırdım. Miles'in nefesi kesildi, onu omzuma atıp yatağa doğru ilerlediğimde ve onu yatağa fırlattığımda açıkça şaşırmıştı.

Aleti de dahil olmak üzere tüm vücudu zıplıyordu ve gülmek istememe engel olamıyordum, çok sevinmişim.

"Vay canına," Miles bana baktı, açıkça şok olmuştu. Kaşlarımı şakacı bir şekilde ona doğru salladım ve sonra yatağa sürünerek onun yayılmış kalçalarının arasına girdim.

Tanrım, çok lezzetliydi. Kalın siki göbeğine doğru damlıyordu, koyu renk saçları mükemmel bir şekilde kesilmişti. Taşakları sanki kendini zor tutuyormuş gibi sıkıca yukarı çekilmişti ve bu düşünce beni *açlıktan* öldürdü. Ona sürtündüğümde bacaklarındaki tüyler biraz diken diken oldu ve o anda umutsuzca onun kadar çıplak olmayı diledim, böylece dokunun tadını sonuna kadar çıkarabilirdim.

"Hoşuna gitti mi?" Kollarımı başının iki yanına koyarak onu yatağa sıkıttırdım. Tanrım, kirpikleri çok güzeldi. Baykuş gibi gözlerini kırpıştırarak bana bakarken kirpikleri dalgalanıyordu, yüzü kızarmış, gözleri parlıyordu. "Seni oradan oraya savurmam hoşuna mı gidiyor?"

Başını salladığında, yavaşça ve utangaçça, sanki tartaklanmaktan ne kadar hoşlandığını itiraf etmesine izin verildiğinden emin değilmiş gibi, onu öpmekten kendimi alamadım.

Ve öp onu.

Öp onu. Öp

onu.

Sıcak, kaygan, ıslak.

"Trent-" Miles beni geri itti, tek parmağıyla göğsüme dokunarak itaatkâr bir şekilde onu takip etmemi sağladı. Dudakları kıpkırmızıydı ve gözleri parlıyordu. "Çok fazla kıyafet var."

"Sen bir dahisin," diye mırıldandım ve o da .

Elbette buna küçük, iğrenç bir oyun gibi başlamıştık ama işin içinde bir tatlılık da vardı. Miles bana mucizevi bir şeymişim gibi baktı. Daha önce hiç görmediği bir şeymişim gibi. Elimde olmadan uzanıp yavaşça ama emin adımlarla gömleğimin her bir düğmesini ilmiğinden sıyırdım. Her santimlik yeni ten ortaya çıktığında nefesi kesiliyordu. Artık yeni bir oyuna dönüşmüştü, onu tahrik ederken ne kadar tahrik edebileceğimi görmek - kendi sikim neredeyse acı verici bir şekilde geriliyordu.

Sonunda çırılçiplak kaldığımda Miles acı dolu bir ses çıkardı, rahatlamıştı. Sanki aramızdaki milimetrelerce kumaş onu fiziksel olarak *incitmişti*. Tekrar ona doğru yerleşirken sııttım, ağırlığımı rahatlıkla kaldırabilecek kadar büyük olmasından biraz daha fazla memnun olmuştum.

"Ne istiyorsun?" Dalgın bir şekilde meme uçlarından biriyle oynayarak sordum. Sarsılmaya ve kıvranmaya devam etti ve nefesinin panik içinde küçük patlamalar halinde çıkması gerçekten işime yarıyordu.

"Bilmiyorum..." Göğüs ucunu yavaşça, alaycı bir şekilde okşarken Miles kıpırdandı.

"Bilmiyor musun? Yoksa söylemeye mi utanıyorsun?"

"I..." Bana ters ters baktı, belli ki fark ettiğim için sinirlenmişti.

"Buna ne dersin?" Acı çekmesine izin vermektense, sevdiğim şekilde adım attım. "Seni ters çevireceğim," Miles'ın gözleri büyüdü. "Sana biraz sürtüneceğim-" Altımdaki o ipeksi sıcak teni hissetmeye kesinlikle ihtiyacım vardı yoksa yanacaktım. "Ve sen güzelce hazır olduğunda, sırtındaki o güzel benlere kadar öpeceğim. Sonra seni dilimle güzelce ve yavaşça becereceğim, bana yapışmana, tutunmana ve titremene izin vereceğim. Çünkü hoşuna gidecek. Hoşuna gideceğini biliyorum." Miles kıkırdadı ve sırtışım o kadar genişledi ki neredeyse acıtacaktı. "Bunu mu istiyorsun? Dilimi mi istiyorsun Miles?"

Başını salladı ve işe koyulmak için ihtiyacım olan tek cevap buydu.

twenty-one

MILES

Trent'in siki sıcak ve ağırdı, sırtımın küçük kısmına sürtünüyordu. Parmaklarının kalçalarındaki izlerini hâlâ hissedebiliyordum. Beni yüzüstü çevirip hemen enseme öpücükler kondurmaya başladığında tutuşu sahiplenici ve talepkârdı.

"Çok *büüüksün*," diye inledi Trent, sesi alçak ve cızırtılıydı, sanki bu iyi bir şeymiş gibi. Kulağımın kabuğunu kemirdi, elleri vücudumun altında dolaştı, meme uçlarımı kopardı, göğüs kaslarımı sıktı, yutkundüğümde sallanmasını hissetmek için adem elmamı avuçladı.

O ana kadar iri olmayı hiç sevmemiştim. Her zaman olduğum bir şeyden ziyade başıma gelen bir şey gibi hissetmiştim.

Ama şimdi? Trent'in guruldayarak onaylamasıyla, cüssemle neredeyse *gurur* duyuyordum.

Elleri tekrar göğüs kaslarıma gitti ve göğüs uçlarıma *sertçe* vurdu - sanki yarı ağlamaklı inlememden, sikini kıcıma dayamaktan zevk aldığı kadar zevk alıyordu.

Daha önce kimse bana bu şekilde davranmamıştı. Hiç kimse.
Ne kadar hayal kurmuş olsam da.
Bunu ne zamandır istiyordum?

Yıllar, on yıllar, yüzyıllar ve işte buradaydı. Hayal her şey, kalın, terli ve hükmedici. Aletinin tepesi tenime döl izleri bulaştırıyordu. Kendi aletimin yatağa değdiği yer neredeyse acı verecek kadar sertti, Trent'in üzerimde bıraktığı kadar büyük bir pislik bıraktığına şüphe yoktu.

Sabah Bubba eve gelmeden önce yıkayacaktım. En azından kendime böyle söyledim, böylece bana ait olmayan bir battaniyeyi kirlettiğim için kendimi suçlu hissetmeyecektim.

"Wh-" Trent dudaklarını boynumun kenarından geçirip beni sabit tutmak için arkamdan sertçe ısırduğında sözlerim kesildi. *Lanet* olsun.

"Kahretsin," diye iç geçirdi Trent ve beni bıraktı. Tükürüğü soğuyunca ısırik acıttı ve gözlerim geri döndü. "Bunu yaptığında kemiksiz kalıyorsun." Aleti biraz sarsıldı ve beni tekrar ısırarak için eğildi, sanki demek istediğini vurgulamak ister gibiydi. *Zing, zing, zing-zevk* vücudumda vızıldadı. "İşte bu!" Trent boynumu bırakmadan alçak sesle ve gırtlaktan hırladı. Sözleri tenimde titreşti.

İtiraz edemezdim, çünkü haklıydı.

İşini bitirdiğinde kendimi ter içinde, titreyen bir karmaşa gibi hissediyordum. Zorlukla nefes alabiliyordum. Tam olarak söz verdiği şeyi yapıp sırtımı süsleyen benlerin üzerinde öpücük üstüne öpücük bırakırken başım dönüyordu.

Aşağı, aşağı, aşağı gitti, ardında kağıttan bir öpücük izi bırakarak.

Dudakları kırımın üstündeki çukurlara bastırduğunda ve sıcak nefesi tenimde gezindiğinde sarsıldım. Bir başkası için böyle -göbek aşağıda, kık yukarıda- olmak zaten garip hissettiriyordu. Daha önce yatak odasında hiç itaatkâr bir pozisyonda olmamıştım ve ne kadar arzulasam da - buna ihtiyacım vardı, gerçekten - kendimi ne kadar savunmasız hissedeceğime hazırlıklı değildim.

Trent sanki aklımı okuyormuş gibi, "Çok güzelsin," diye mırıldandı. "*Lanet olsun.*" Uzun ve alçak bir nefes verdi, iki elini kırımın iki yanına getirip keşif amaçlı sıkarken dudaklarının altında tenim karıncalandı. Elimde olmadan tepki olarak yanaklarımı sıktım ve Trent belli ki memnun olmuş bir şekilde güldü. "Çok *gerginsin*, değil mi Miley?" *Miley mi?* Bu *da neydi*- "Merak etme, bu kıkça iyi bakacağım." Bir öpücük daha. Bir ürperti daha. "Bunun hayalini kuruyordum-" diye itiraf etti ve bir anda neye benzediğim konusunda endişelenmeyi fantezi bombardımanına tutuldum.

Trent de benimle aynı şeyleri mi ?

Öyle görünüyordu-

Ama emin olamadım.

Beklentiler çoğu zaman saldırmak için bekleyen bir yılan olabilir. "Sen...?"

"Rüyanda bu kıcı mı gördün?" Trent cızırtılı, yumuşak sakalını yanaklarımdan birinin kabarıklığına sürttü, sonra mutlu bir iniltiyle başını salladı. Sakalı diken diken oldu. Tenim ısındı. "Pek çok kez. Binlerce belki."

"Vay canına." *Binlerce mi?*

"Uh-huh." Trent aynı muameleyi diğer kık yanağıma da yaparak onu da ısırdı. Kalçalarım zıpladı ve beni kolayca kendisine doğru çekti, aletimin yorgana sürtünmesini görmezden geldi. Bunun yerine kıcıma daha önce hiç görmediği bir sevgi gösterdi. "Bütün gün, her gün." Trent kıvrımımın üst kısmına nazık bir öpücük kondurdu ve kalçalarım yeniden kasıldı. Her iki yanağımı da kavradı, zıplayan etin esnekliğini test ediyor gibiydi, sonra onları ayırdı ve alçak, gırtlaktan gelen bir iniltiyle en özel yerimi inceledi. "Sana kıcıma nasıl tapılması *gerektiğini* göstereceğim," diye söz verdi, sunaktaki bir adam gibi nefesi kesilmişti. "Eğer yavaşlamamı istiyorsan tek yapman gereken 'sarı' demek. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başımı salladım, aniden yüzümü göremediği için minnettar oldum - dokunuşundan etkilenmiş ve belki de biraz ağlamaklı bir ifade takındığımı göremedi.

"Prezervatif?" diye sordu, sesi hâlâ kısık.

"Hayır, teşekkür ederim," diye nefes nefese kaldım, her tarafım titriyordu. Neredeyse yırtıcı bir iniltiyle cevap vermesi karnımın dönmesine neden oldu.

"Güzel."

Trent'in dudaklarının kıvrımına yaptığı ilk baskı nefesimin neden oldu. Yaptığı şey çok *özel* hissettiriyordu. Sadece yeni şeylerin yanlış olduğu gibi yanlış. Bunu o kadar çok istiyordum ki, sınırlarıma aldırmadan onu geri itmemek için kendimi zor tuttum. Dudakları aşağı inerken, kelebek yumuşaklığında.

Görünüşe göre seksi tamamen yanlış yapıyormuşum ve bunun cinsel pozisyonumla hiçbir ilgisi yokmuş.

Hayır.

Gerçekten güvendiğim biriyle seks yaptığımı hiç düşünmemiştim. Benimle ilgileneceğini bildiğim biriyle. Üzerimdeki yükü atmama ve rahatlamama izin verecek biriyle. Trent benim için stresimi taşımaktan hoşlanıyor gibiydi, sanki bunu yapmak bir ayrıcalıkmış gibi. Yararlı olmak istiyordu. Ona ihtiyaç duyulmasını istiyordu. Önemli.

"Hey," diye homurdandı Trent, kıcımın yanaklarından birini ısırarak. "Dikkatini vermiyorsun."

"Özür dilerim." *Nereden bilebilirdi ki? Çünkü sana dikkat ediyor.*

"Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır-" Başımı şiddetle salladım ve sonra... neredeyse hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Gerçeği itiraf ettim. "Daha önce hiç kimsenin bana böyle hissettirmediğini düşünüyordum."

"Bu nasıl?" Trent'in sesi, onu en çok istediğim yerden sadece birkaç santim uzakta, kıvrımlarıma geri dalarken eğlenceliydi. *Hadi ama, sadece birkaç santim daha aşağı...* Tatlı sohbet ile beni açıkta bırakmasının açıkçası pis yolu arasındaki yan yana gelme neredeyse komikti.

"Güvenli," diye nefes verdim.

"Oh." Belli ki Trent bunu beklemiyordu. O sessiz, küçük "oh" iç çekerken saygılıydı, sanki kendi gerginliği şimdi kesilmiş gibiydi. Sonra hiç beklemediğim bir anda dili ağzımın kenarındaydı ve ben artık onun ne kadar güçlü olduğunu ya da o yumuşak, güzel gözlerini düşünmüyordum. Bunun yerine, seğiren giriş yerimin etrafında daireler çizerken ve ben yatağa doğru hıçkırırken, dünyam kaygan uzantının dönen, nazik baskısı tarafından tüketildi.

"İyi" kelimesi ne kadar harika hissettirdiğini kapsamıyordu. Daha çok akıllara durgunluk veren mi? Dünyayı değiştiren-

"Relaaaax," diye mırıldandı Trent, dilini düzleştirip deliğimde bir, iki, üç kez gezdirdi. Bunu her yaptığında kalçalarım zıplıyor ve sikim battaniyenin üzerine daha fazla precum salgılıyordu. "*Bırak gireyim.*"

Artık rahatlamamın bir seçenek olduğunu düşünmüyordum. Böyle hissettiğimde değil. Dili bu kadar kalın ve ılık-sulu ıslakken olmazdı. Trent dudaklarını deliğimin tamamına sarıp muhtaç bir şekilde emerken ürperdim, tüylerim kollarımda ve bacaklarımda dans etti.

Yüce İsa. H. İsa.

"Nnnng," diye hıçkırdım, bunalmıştım. Rahatladım.

"İşte böyle," Trent'in sesindeki sırtışı duyabiliyordum. "İşte bu, güzel bebek. Aç ağzını." Dilinin sivri uçlu bir yalaması daha kıvrımlarımda gezindi. "Oh evet." Kalçalarım sarsıldı ve o aşağıya doğru inip deliğimi bir kez daha açgözlü bir şekilde emerken ağzımın kenarı çırpındı. "Seni yiyip bitireceğim."

Daha önce bir kıçtan bahsederken bu kelimeleri hiç duymamıştım ama lanet olsun. Lanet olsun.

Lanet olsun.

Yaptığı şeyi tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Dilinin bu uzun, durgun vuruşları, sonra sabit küçük fiskeler. Hemen ardından emme ve kemirme geliyordu; ta ki deliğim seğirip ıslanana, çaresiz bir karmaşadan başka bir şey olmayana dek.

İlk kez içime girdiğinde uludum.

Kıçıma Fransız öpücüğü kondurmasından daha iyi bir şey olabileceğini düşünmemiştim ama yanılmışım. Trent'in dili içimde kıvrılırken lav gibi sıcaktı, dünyanın geri kalanı yok olana kadar iç duvarlarım boyunca sürtünüyordu. Ve dikkatimi verebildiğim tek şey o kalın lanet olası dil ve kendine çalışacak yer açmak için beni müstehcen bir şekilde açarken kocaman elleriydi.

Eğer kış yemek olimpik bir spor olsaydı, Trent Montgomery altın madalya kazanırdı.

"Şu güzel deliğe bak," diye homurdandı Trent, dilini içime öyle derin sokmadan önce ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu ki hıçkırarak ağlamaktan kendimi alamadım. "Beni çok iyi alıyorsun." Fiske, *fiske*, *fiske* dilini içimdeki bir şeye bastırdı ve gözlerimin geri dönmesine ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

Sikeyim.

Ben de gelecektim.

Kesinlikle gelecektim.

Çabuk! Seksi olmayan bir şey düşün. Spor çorapları ya da çamaşır yıkamak gibi bir şey düşün.

Oh.

Oh.

"Hnnn," diye yatağı tırmaladım. Hayır. Yeterince iyi değildi. Bir şeye ihtiyacım vardı. Bir elimi Trent'in kalın siyah saçlarına dolamak için geriye uzandım. Ona dokunmak beni merkeze aldı ve tekrar nefes alabildim, hazır olmadan önce aletimin patlamamasını diledim.

Bunun bitmesini

istememedim. Asla.

"İşte bu..." Yine sırtıyordu. "Sıkı tutun bebeğim. Saçımı çek." Kahretsin, lanet olası müstehcen konuşmalar. *Bu yasadışı olmalı.* Bu kesinlikle yasadışı olmalı- "Dilimi sür, Miley." Kalçalarım geri sıçradı, kış yanaklarımı kavrayışı küçük, baskın bir şekilde nasıl hareket edeceğimi gösterdi.

daireler. Hareketi taklit ettim ve o da zevkle mırıldandı. "Aynen böyle." Pelvisimi tekrar, bu sefer daha emin bir şekilde yuvarladım ve Trent zaferini homurdanarak dilini tekrar içime soktu. "*Kullan beni,*" diye emretti.

Ben de öyle yaptım.

Ben daha hızlı hareket ettikçe Trent daha da heyecanlanıyordu. Sikim artık bolca sızıntı yapıyordu, taşaklarım sıkıca yukarı çekilmişti. Trent'in yüzüne lanet olası bir kovboy gibi binerken altımda sikimin başına yapışan yapışkan, ıslak bir su birikintisi vardı.

İlk başta hareketlerim koordinasyonsuz ve beceriksizceydi ama kalçalarımı açıp diline, burnuna ve çenesine sürtündükçe kendime daha çok güvenmeye başladım. Bu işin sonunda kığım sakal yanığı içinde kalacaktı ama umurumda bile değildi.

Trent homurdanıyor ve hırıliyordu, dilini içeri ve dışarı sokup çıkarırken doyamıyormuş gibi açlıkla nefes alıyordu ve beni boşaltmaya benden daha kararlı bir şekilde zevkimi kovalıyordu.

Bunu daha önce nasıl yapmadım?

Kocaman bir eliyle aşağı uzanıp kendi sikini sarsmaya başladığında inledim. İleri doğru yumruğunun *kaygan, kaygan, kaygan* sesini duyabiliyordum. Hareketlerinin hızını, dilinin içimin derinliklerine dalma hızıyla zahmetsizce eşleştirdi - beni içten dışa havai fişeklerle aydınlattı.

Tanrım. Bundan zevk . Beni tatmin ederken-

"Trent-" Battaniyeye doğru hıçkırarak dilinin etrafını sıktım, sonra boştaki elimi bacaklarımın arasına soktum. Diğer elimde, parmak uçlarımın arasında ipeksi yumuşaklıkta saçları vardı ve ben onu daha sert çekip kığımın derinliklerine ittikçe, dili daha da açgözlü hale geliyordu.

Trent'in bundan ne kadar hoşlandığı belliydi.

Daha da şaşırtıcı olan, ne kadar çok şey yaptığımı.

Trent diğer her şeyi yaptığı gibi seks de yapıyordu - yaramaz bir sırıtış ve tek bir insanın sahip olması gerekenden daha fazla coşkuyla. Bayıldım. Bayıldım, *bayıldım*.

Tanrım. Lanet olsun.

Lanet olsun. *Sustur,*
hırla, .

"Sen bunun için bir sürtüksün, değil mi Miley bebeğim?" diye homurdandı Trent, belli ki memnun olmuştu. Parmaklarım sikimin kökü etrafında sıkılaşıırken kığımın çekildi. "Kığın çok muhtaç." Neredeyse masum bir şekilde

şimdi açık deliğime karşı öpücük. Tüm vücudum titredi. "Bir parmağa ne dersin, ha?" Kendi sikini serbest bıraktı ve başparmağını çırpınan girişime bastırırken artık kullandığı elinin yapışkan kaydırışını hissettim ve tüm vücudum sarsıldı. "Eminim bunu istiyorsundur. Bahse girerim kolayca sokabilirim."

Bunu ben istedim.

Hay sikeyim.

Lütfen, lütfen, *lütfe*.

Trent jantımla oynadı, hafifçe çekiştirdi, saçını çekip onu alay ettiği için uyardığımda karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Gördün mü?" Mırıldandı, gırtlaktan ve neredeyse manik. "*Muhtaç*."

Başparmağı yavaş ve kolay bir şekilde içeri girdiğinde, gözlerim geri yuvarlandı ve yumruğumun üzerine döktüm.

zar zor aldı ama bu önemli değildi.

Zevk patladı. Gözlerim geri yuvarlandı. Sikim salya akıttı.

Dilinin esnek olduğu yerde Trent'in başparmağı sertti. Aradaki doku farkı beni yıldızlara göndermeye yetmişti. Ona karşı sarsıldığımda, kığım onu kavrarken görüşümde noktalar uçuştı. Parmaklarım saçlarından düştü. Zar zor nefes alabiliyordum-tanrım, çok iyi hissettiriyordu. Çok iyi hissettiriyordu. Çok iyi hissettirdi! Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim, neden- neden- neden-

Trent'in yumruğunu tekrar sikerken çıkardığı ses *kaygan* ve *kıvrımlı* geliyordu. Uzaktan, sikinin sıcak ve ıslak ucunun açık kıcıma bastırdığını hissedebiliyordum ama bana bakarak otuz bir çektiği gerçeğini düşünemeyecek kadar kendimden geçmişim.

"Üzerine boşalabilir miyim?" Trent sordu, sesi sahiplenici bir sabırsızlıkla doluydu. "Kitaptaki adam gibi-" Lanet yıldızlara şükürler olsun ki ona o lanet sesli kitaptaki seks sahnesini göstermişim. Bu benim en çılgın fantezilerimden biriydi. "Seni işaretlemek istiyorum."

Başımı salladım, bu fikre biraz fazla kapılmışım, hareket edemiyordum ama daha az hevesli değildim.

"Aynen öyle." *Tatlım*. Gök gürültüsü gibi alçak sesle. Trent sikinin başını deliğime bastırıp açgözlü bir şekilde ovalarken sesi saf seksti. "Beni içine çekmeye çalışıyorsun, bunu biliyorsun değil mi Miley bebeğim?" Dişleriyle boğulmuş bir nefes tısladı. "O kadar çok sikilmek istiyorsun ki, kığın bunun için yalvarıyor." Kendimi dikkatlice gevşeterek tacının yumuşamış açıklığa doğru kaymasına izin verdim. "Kahretsin, siktir. *Nnng*. Keşke sana verebilseydim

-Keşke sadece-"

Onu görmeye, yüzünün aldığı şekli görmeye ihtiyacım vardı- Kendinden utanmayı siktir et.

Ona ihtiyacım vardı.

Bulanık, gözyaşlarıyla ıslanmış kirpiklerimin arasından bakmak için döndüm ve *Tanrım*. Tanrım.

Dünyada Trent Montgomery'nin arkamda diz çökmüş olmasından daha güzel bir görüntü olamazdı.

Simsiyah saçları terden kayganlaşmış, bir tutamı alnına yapışmıştı. Kocaman göğsü her nefes alışında kabarıyordu. Karın kasları zıplıyordu. Göğüs kaslarının arasındaki abanoz kılların izi, sikinin kalın köküne kadar ay ışığında parlıyordu, çünkü sikini canını acıtacak kadar hızlı okşuyordu. Kalçalarını açlıkla ileri doğru savururken tepesinin kaygan kırmızı ucu yumruğunun girip çıkıyordu. Canavar gibi. Şehvet dolu.

Delişim tekrar titredi ve Trent çenesini sıktı, bakışlarım onun gözlerine kayarken kaslar zıpladı ve neredeyse siyah, şehvet dolu derinliklerinde kayboldum. "Sarı mı?" Trent emin olmak için sordu ama ben başımı salladım.

"Devam et-"

Bir iniltiyle başını geriye attı, deliğime doğru daha ısrarlı bir şekilde itti, sanki içime girmek için o kadar çaresizdi ki, bunun alayı bile onu boşaltmaya yetiyordu.

"*Gel*," diye emrettim, sesimin ne kadar kısık ve alçak olduğuna şaşırarak. "Beni işaretle. Beni senin yap."

"Fuuuuck," Trent dişlerini sıkarken boğazı titredi ve dölleri sıcak bir şekilde tenime döküldü. Orgazmı boyunca kendini okşamaya devam etti, neredeyse şiddetli bir hızda, zevkinin son damlaları taşaklarımdan aşağıya ve yatağa sızana kadar.

Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum, beş yıl boyunca deli gibi aşık olduğun adamla birlikte olduktan sonra ne olacağını belirten bir kural kitabı yoktu. Bu yüzden kıpırdamadan durdum ve seks sona erdiğine göre Trent'in benimle işinin bitmemesi için Tanrı'ya dua ettim.

Endişelenmeme gerek yoktu.

Trent'in neredeyse sinirlenmiş ifadesi, kaşlarının arasındaki çatıklık, gergin çenesi, hepsi eriyip gitti. Güneş ışığı gibi, yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve gözleri açıldı, sanki dünyadaki en harika şeymişim gibi bana bakarken sevgisi belirgindi.

Gözleri *bana güvendiğin için teşekkür ederim* diyordu.

Benimkinin ne cevap verdiğinden emin değildim ama iyi bir şey olmalı, çünkü Trent'in ifadesi daha da yumuşadı ve üzerime yığıldı - iki yüz elli küsur kiloluk bedeninin tamamı. Nefesim *kesildi* ve Trent oduncu şeklindeki dev bir battaniye gibi rahat etmek için kıpırdandığında bir kahkaha attım. Boynuma küçük bir öpücük kondurmadan önce boynuma karşı mutlu bir şekilde mırıldandı ve kollarını bana sıkıca doladı. Isırdığı yer hâlâ acıyordu ama ben bundan zevk alıyordum.

"Sen ," diye söz verdi, kulağımın kabuğunu üç ayrı kez öperek. Öp, öp, öp. "*Tanrım, mükemmelsin,*" diye tekrarladı, belki ilk seferinde duymamışımdır diye.

Ya da belki de beni tanıdığı ve kaygılarımın sözlerinin sadece seks kaynaklı bir şefkat olduğunu söyleyeceğini bildiği için. Yine de iki kez söyledi. İki kez. Yani, hayır. Ben bile -tüm aşırı düşüncelerimle- *bunu* açıklayamazdım. Dölümüz aramızda sıkışmıştı ve çok yakında rahatsız edici bir hal alacaktı ama bunu umursayacak durumda değildim.

Çünkü ben mükemmeldim.

Mükemmel.

O da öyleydi.

twenty-two

MILES

Ben çocukken her yaz Myrtle plajını ziyaret ederdik. Plajın olması gerektiği gibi eğlenceliydi, dalgalar ve güneşli gökyüzü. Ama yolculuk asla bizim için değildi. Düşmüş melek olan annem içindi. Hayatının bir trajedi olmasının sebebi bizdik. Plaj, büyük teyzemin annemin unutmamasına yardımcı olmak için denediği pek çok yoldan sadece biriydi.

Robin ve ben de oradaydık elbette ama biz sadece lekeydik.

Onun güzel, güzel geleceğindeki lekeler.

Annem bunu yüzümüze karşı hiç söylemedi ama onun gibi bir kadın için - güneş kadar güzel ve Güney'de varlıklı muhafazakâr bir aileden gelen- on altı yaşında hamile kalmak dünyanın sonu demekti.

Çocukken plaja gitmiştik, evet.

Ama etrafım kum ve güneşle çevrili olsa bile, onun hayatındaki yerimi asla unutmamıştım.

Beni dirseğimden sıkıca çekip kulağıma hastalıklı bir tatlılıkla ve öfkeyle fısıldamasını hiç unutmadım. "Tanrı aşkına senin neyin var?" Bana merhaba diyen adama doğru düzgün cevap verememiştim. İşte bu kadar. Hepsi bu kadardı. "Tanrım, sanki iki yüzlüsün." Yabancılarla konuşmakta zorlandığımı ona sayamayacağım kadar çok kez açıklamıştım. Kelimeler yavaş ve zor geliyordu. Evden her çıkışımızda konfeti gibi üzerimize atılan hoşluklar anlamsızdı, sadece bir gelenektir,

Ama nedense konuşmaya cesaret edemedim. "Evde çok tatlı davranıyorsun, sonra seni dışarı çıkarıyorum ve böyle... *böyle* oluyorsun."

Tepeden tırnağa beni işaret etti. Her yerimi.

Sanki yanlış olmayan hiçbir yanımda yokmuş gibi kusurlarımı tek bir hareketle kuşattı. Bana bozuk olduğumu öğretti. Bana doğru olmadığımı öğretti. Olmamı istediği kişi olmadığımı.

Benim hiçbir sorunum olmadığını anlamam için baba olmam gerekmişti. Başından beri hata ondaydı.

Güneşli gülümsemeler ve beklentiler. Korunması gereken bir itibar.

Annem Charlotte'un hemen dışındaki küçük kırsal kasabaya, teyzesiyle yaşamaya sürüldüğünde - böylece memleketinde kimse hamile olduğu gerçeğini görmeyecekti - içinde bir şeyler kırıldı. Derinlerde bir şey. Hayati bir şey. Güzel, güzel annem.

Sürgün
edildim.
Unutulmu

ş.

Bizi affettiğini hiç sanmıyorum. Ve onun beklentileri kelimelerimi ağzımda toza çevirip üzerime çökerken Robin bu baskıya çok daha farklı bir şekilde karşılık verdi. Kaçmayı öğrenmişti. Sizi sevmesi gereken insanlardan kaçmayı, çünkü belki bir gün sevmeyeceklerdi. Ve gittiği an, asla geri dönmeyeceğini biliyordu. Tam olarak değil. Benim istediğim şekilde değil.

Onu hiç suçlamadım.

İkimizin de üstlenmesi gereken vardı. Şeytanlar gözlerden uzakta saklanıyordu.

Lisedeyken ıslahevinden eve gönderildikten hemen sonra kulak misafiri olduğum fısıltılı konuşma hayatım boyunca aklımdan çıkmayacaktı. O zamanlar şanslıydım, Robin evdeydi, Gram'la tanışmıştım. Eğer tanışmamış olsaydım, annemin telefonda bir arkadaşına söylediği sessiz sözler beni tamamen paramparça edecekti.

Bir suçluya dönüşeceğini bilmeliydim, o her zaman zor olmuştur.

Annem öldüğünde cenazeye gittik. Çiçekler aldık ve siyahlar giydik. Onun güzel tabutuna baktım ve ağladım. Ama bu, anneniz öldüğünde olması gerektiği gibi acıtmadı. Belki de kırılmak genetikti, çünkü öldüğüne üzülsem de rahatlamıştım da.

Artık hayal kırıklığına uğratmayacağı için rahatlamıştı.

Bubba'nın onu hatırlamadan büyüyeceği için rahatlamıştı.

Artık ilerleyebileceğim, artık bir leke olmak zorunda olmadığım için rahatlamıştım.

Sadece kendim olabilirim.

Robin beni seviyordu. Kaçmış olması bunu değiştirmede. Bana sevgisini bildiği tek yolla gösterdi. Annemin hoyrat elleri yüzünden benim gibi kendini toparlayamayacak kadar paramparça olmuşken bize uzaktan destek oldu. İkimizde de yaralar açmış olsa Robin'inkilerin benimkilerden çok daha derin olduğundan hep şüphelenmişimdir.

Onun ilki ben değildim, oydu.

Ne de olsa ben gelmeden önce yıllarca yalnız kalmışlardı. Acısının boyutunu bana hiç anlatmamıştı.

Ama o istemese bile karanlıkta gözyaşlarını görmüştüm.

Tabutunun üstüne güzel güller koydum ve oradan ayrıldığımda bir kadın koluma yapışmıştı. Yeşil gözleri tanıdık, sarı saçları da öyle. Başka bir şey yoktu. Onu daha önce hiç görmemiş olmama rağmen büyükannem olduğunu anlamamın tek bir bakışa bakması ne tuhaftı.

Beni tanımadı. Nasıl tanıyabilir ki?

Bana ona yakın olup sordu. Kızını. Sadece başımı salladım.

-Çünkü kelimeler gelmek istememişti.

Orada bir yerlerde onun var olduğunu biliyordum, elbette biliyordum. Ama çocuğunun mezarına bakıp ağlarken -annemle yıllardır konuşmadığını bilmeme rağmen- onunla bir daha konuşmak zorunda kalmadığım için şükretmekten kendimi alamadım.

Anneme yaptığı zulümleri biliyordum, ona en çok ihtiyacı olduğu anda onu uzaklara göndermişti.

Kızmalıydım.

Gençken olduğum gibi öfkeliydim.

Robin'in gittiği gece, o son seferde olduğu gibi kızgındım. Onu suçlamasam bile.

Annem bana Bubba'yı evlatlık istediğini söylediğinde olduğu gibi kızgındım. Kendim daha çocukken bir çocuğu büyütme hakkım olmadığını söylediği zamanki gibi. Robin'in son kez ön kapıdan çıkarken ikiye bölünmesini ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesini izlediğim zamanki gibi kızgındım.

Ama kızgın değildim.

Uyuşmuştum.

Robin hayallerinin peşinden

gitti. Peki ya ben?

Bir ev kovaladım.

Ben de Bubba'yı alıp kaçtım. İlk dairemiz boktan ve küçüktü. Banyo dışında tek odaydı. Yatak duvardan aşağı katlanmıştı. Bubba'nın çekebildiğim kadar çok fotoğrafını çektim ve bantla yapıştırdım.

Ve onlara baktığımda, her biri kalbimdeki kırıklardan birini iyileştirdi.

Lise boyunca çalışarak biriktirdiğim parayı harcadım. Devlet üniversitesinde gece dersleri almaya başladım. İkimiz için de daha iyi bir geleceği güvence altına almak istiyordum. Ben sınıfta otururken, Bubba yanımdaki araba koltuğunda uyurken, profesörün söylediği her lanet kelimeyi içime çekerken geceler huzursuz ve telaşlıydı.

Bir süre sadece biz vardık.

Para bittiğinde ne yapacağımı bilmiyordum. Çok gençtim, çok korkmuştum.

Robin'in ilk çeki postaya verildiğinde ağlamıştım. Not yoktu. Sadece onun düzensiz el yazısıyla karalanmış toplu bir meblağ vardı.

Ağlamıştım çünkü bu sadece para değildi. Sadece istikrar değildi.

Bu, çok uzakta olmasına rağmen ağabeyimin beni hâlâ önemseydiğinin bir işaretiydi.

Bu beni terk etmediği anlamına .

Bu çek Robin'in sonunda istediğini elde ettiği anlamına geliyordu. Hayatında ilk kez hayalleri gerçek olmuştu.

Bana da hayallerimi vermiş olması ne garip. Bubba'm vardı.

Bu dünyada ona hiç yaşayamadığım çocukluğumu yaşatmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Sevgi kırıntıları için yalvarmanın nasıl bir his olduğunu asla bilmeyecekti. Sözü dinlenecekti. Yaptığı hatalar ne olursa olsun sevilecekti.

Gram'a yakın olmak için Belleville'e taşındığımda neye bulaştığımı bilmiyordum.

Kışlar cehennem gibi soğuktu. Sonbaharda yaşanan renk patlaması hafif tabiriyle nefes kesiciydi. Marketlerde el yapımı bira, turta

festivaller ve bir topluluk duygusu. Memleketteki gibi değildi; sahte Güneyli , alaycı "Çok yaşa" cümleleri, boş selamlar ve benim daha da boş cevaplarım. Kimse kim olduğumu bilmiyordu. Kimse annemin kim olduğunu bilmiyordu.

Ben bir sır
değildim. Yeni bir
başlangıçtı.

Bubba'nın ona *ihtiyacım* olan hayatı yaşayabileceği bir yer.

Belki de onu bu şekilde yaşamak benim bencilliğimdi. Onun mutluluğuyla yetinmiştim çünkü sonsuza dek mutlu olmanın benim gibi bir insana nasip olmadığını düşünüyordum.

Yanılmışım.

Trent Montgomery en mutlu sondu.

Bir masal prensi gibi güzel bir gülümsemesi vardı ve
Kurtar beni.

Seks yaptıktan sonra işler değişti. Bakışlarımla her karşılaştığında sevgisi bir şenlik ateşi gibi parlıyordu. Şeker gibi gözlerinde alev alev parladığını görebiliyordum. Dudaklarının kıvrımında görebiliyordum. Yemek pişirirken bana her sürtündüğünde ya da kanepesinde oturup ders hazırlarken omuzlarımdaki gerginliği yoğurduğunda hissedebiliyordum.

Şükran Günü göz açıp kapayıncaya kadar geldi ve beraberinde Turta Festivali de geldi.

Aslında hiç katılmamıştım. Gürültülü insanlar, manzaralar ve seslerle çevrili olma fikri geçmişte tek başıma bana çok korkutucu gelmişti. Büyükanneimin katılmaya hiç niyeti yoktu, bu yüzden taşındığımdan beri her yıl kalabalığı görmezden gelip evde kaldım.

Ancak bu sonbaharda böyle bir seçenek yoktu.

Görünüşe göre Montgomery'ler her yıl gidiyorlarmış. *Her yıl*. Ve Trent daha o sabah bana çiftliği için bir stant açtığını, Becca ve yeğeni Nathan'ın da bu stantta bizimle vakit geçirebilmek için çalıştığını söylemişti.

Bir aile gibi.

Bu son kısmı söylediğinden ya da gerçekte *öyle* olduğumuzdan değil elbette.

Kendi düşüncelerimin mahremiyetinde bile bunu düşünecek kadar saf değildim.

Alabildiğimi alırdım ve buna güvenmezsem daha iyi olurdu. Sürüyor.

Ama benim Hain kalp söz verildi Ben o Trent
oldu

güvenilir, *bu* yüzden ben de *buna* tam olarak inanamadım. Evim onarıldığında ve Bubba ile ben Trent'le yaşamayı bıraktığımızda bize ne olacağından emin değildim.

Ama içimde şaşıracağıma dair bir his vardı.

Kalabalığın arasında dolaşırken, Bubba'nın minik ve sıcak eli benimkine sımsıkı sarılmışken, burada olduğuma hayret etmekten kendimi alamıyordum.

*İşler... değişti. Bu
inanılmaz değil
miydi?*

Elmalı çörek kokusu burnumu doldururken telefonum çaldı. Onu almak için arka cebime uzandım.

Trent.

Midem kelebeklerle doldu.

TRENT

Booth gitmeye hazır bebeğim. Becca selam söylüyor, bu arada. Kuzey ucundaki üzerinde bir demet elma olan pankartı görüyor musun? Benimle orada buluş. Bekliyor olacağım.

Bekliyor olacağım.

Daha önce hiç kimse beni beklememişti.

Buna degeceğimi düşünmemiştim, yani beklemeye. Ama anlaşılan Trent öyle düşünmüş.

"Elma toplamak istiyorum," diye mırıldandı Bubba düşünceli bir şekilde. Krem rengi bir kazak ve benimkiyle uyumlu bir çift haki pantolon giymiş, çok sevimli görünüyordu. Eldivenleri de şapkası gibi inek desenliydi. Yerel bir butikten bir alana bir bedava kampanyasından eşleşen takımımızı almıştım ve tepeden tırnağa eşleştiğimiz için biraz utanmış olsam da, bunu ben de sevmiştim.

"Elma için Bob?"

"Evet," diye başını salladı Bubba, bana sırtarak. "YouTube'da bunu yapan bir sürü adam gördüm. Öğretici bir falan izledim. iyi olacağım. *Efsanevi*."

Bunu bilmiyordum. YouTube aslında bir uzman değil ama bunu ben söylemedim.

"Bir kabin görürsen bana haber ver, bunu gerçekleştiririm," dedim ve Trent'in tarif ettiği pankarta doğru ilerledim, onu tekrar görmeye yaklaştıkça kalbim kararsızca çarpıyordu. Bubba yatağa gittikten sonra birkaç yarım yamalak handjob'dan fazlasını yapma şansımız olmamıştı.

hafta. Trent seks dışındaki fiziksel yakınlığı da artırmış olsa da, onu arzulamaktan kendimi alamıyordum.

Artık bana dokunmayı hiç bırakmadı. Elleri kalçalarımnda, omuzlarımda, kıkımda.

Biralarımızı paylaştığımızda parmaklarımla oynadı ve beni istediği yere götürebilmek için kolunu bana dolayarak oyunu izledi.

Parmaklar saçlarımda, kaşınıyor, kaşınıyor, kaşınıyor.

Yine de yeterli değildi.

Ondan ne kadar çok şey alırsam, o kadar çok şey istiyordum. Sanırım onun söylediği kadar muhtaçtım.

Onun için fark etmezdi. Bunu açıkça belirtmişti. Bu düşünce yanaklarımı kızarttı.

Lanet olsun.

Sakin ağzına almayı düşünme Miles. Başımı sallayarak temizlemeye çalıştım, dolaşan dirseklerden kaçarken ve midem guruldarken her tarafım karıncalanıyor ve sıcak hissediyordum. *Çörekler.* Gün bitmeden bunlardan birine kesinlikle ihtiyacım olacaktı, şekere lanet olsun.

Kalabalık, inek baskısı dışında bizimle hemen hemen aynı şekilde giyinmişti. Kazaklar, ceketler, atkılar. Yiyecek ve oyunlarla dolu stantlar iki yanımızdan akıp giderken insanlar gülüyor, sohbet ediyor ve bağırıyorlardı.

İşte oradaydı.

Trent.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Koyu renk saçları o sabah aldığı duştan dolayı hâlâ nemliydi. Becca ve Nathan'ı kontrol etmek için bizden sadece birkaç dakika önce çıkmıştı ama onu en son gördüğümde bu yana sanki milyonlarca yıl geçmiş gibiydi. Bukleleri kulaklarının etrafında toplanmıştı, soğuktan pembeleşmişti. Geniş omuzları, bana "güzel" olduğunu söylediği koyu yeşil, kalın ve yumuşak flanel gömleğinin içindeydi. dönüp kalabalığa bakarken çok dar kot pantolonunun içinde kıcı esniyordu.

Bizi arıyorlar.

Bizi gördüğünde gözleri parladı.

Karnım döndü.

Kollarını beklenti içinde uzatırken yüzünde kocaman, güneşli bir gülümseme belirdi. Birden aramızdaki mesafe *acımaya* başladı. Ona doğru koşarken on adım beş adım oldu, iki adım oldu. , onun kollarına

İpleri kesilmiş bir kukla gibi göğsünü gererek kollarını ikimize doladı ve sıkıca sarıldı. Yüzümü boynuna bastırıp *içime* çektiğimde çam kolonyasının kokusu burnumu gıdıkladı.

O da bize sıkıca sarıldı ve birdenbire kalabalık artık çok gürültülü değildi. Dünya çok renkli değildi. Her şey yerli yerindeydi.

"Merhaba," diye nefes aldım, olabildiğince sinsice açgözlü bir nefes emdim.

"Merhaba." Trent bana bakmak için geri çekilmeden önce yanağıma gelişi güzel bir öpücük kondurdu, gözlerinde neşe parıltıyordu. *Tanrım, kirpikleri çok güzeldi.* Yaramazlığın vücut bulmuş hali gibiydi.

"Merhaba!" Bubba unutulmayı reddederek sesini yükseltti. Gözlerini güneşten koruyabilmek ve Trent'e bakabilmek için elini benimkinden kurtardı. "Elma toplamak istiyorum."

"YouTube'da bununla ilgili bir video izlemiş," diye açıkladım eğlendiğimi gizleyemeyerek.

"Birden fazla," diye , gücenmişti.

"Yaptın, ha?" Trent başını yana eğdi, beni vücuduna sımsıkı bastırıp Bubba'nın tutması için elini uzatmadan önce bana komplocu bir göz kırptı. "Sen uzman mısın?"

"Öyleyim." Başımı salladı.

"O zaman gidip sana hava atacak bir yer bulsak iyi olur."

Arkadaşlar, diye hatırlattım kendime, kalbim tehlikeli bir şekilde sallansa da.

Kendimizi daha fazla kadar bu konuda sessiz kalacağımıza karar verdik.

Herkese arkadaş olduğumuzu söyleyecektik.

Arkadaşlar.

Arkadaş-arkadaş-arkadaş.

Arkadaşlar. Tek istediğim buydu. Daha fazlası olamazdı.

"Paxton ve Ben'e bayrak yarışında bize karşı yarışmaları için meydan okudum, haberin olsun." Trent Bubba'ya söyledi, ama bu sözlerin bana yönelik olduğunu biliyordum. "İki kızı var - senden daha küçükler - ama hızlılar, bu yüzden bu bir sorun teşkil edebilir."

Ürkütücü ölüm ikizleri.

Muhtemelen.

"Hmm," diye mırıldandı Bubba düşünceli bir şekilde, küçük eldivenli elini Trent'inkine soktuğunda ve biz de büyük oduncumuzu körlemesine takip ederek yola koyulduğumuzda lanet olası kalbimi göğsümden söküp attı. "Koşma konusunda pek iyi değilimdir."

Trent ona önemle, "Yumurtacı olabilirsin," dedi. "En zor iş bu." Kaşlarını çattı. "Bu göreve hazır mısın?"

"Evet," diye onayladı Bubba, her ne kadar ikimiz de "yumurta adam "ın ne olduğunu bilmiyor olsak da. Sanırım öğrenecektik.

"Eşleşen kıyafetler, ha?" Trent omzumu sıkıca kavradı, ta ki üçümüz de kazak ve flanelden oluşan bir kabağın içinde birbirimize yapışana kadar. "Hepiniz çok değerlisiniz."

Omuz silktim, muhtemelen ne kadar memnun olduğumu görebilmesine rağmen soğukkanlı davrandım.

"İşte o güzel gülümseme," diye iç geçirdi Trent, kalabalığın arasından eğilirken Bubba'nın elini şakacı bir şekilde ileri geri salladı. "O şeyi kaldırsan iyi edersin yoksa birini kör edeceksin."

Daha sert gülümsedim.

"Babamla flört mü ediyorsun?" Bubba Trent'e sordu, sesi bu ihtimal karşısında fazlasıyla neşeli geliyordu. Ona aramızda olanlardan bahsetmediğimiz için kendimi biraz kötü hissettim ama yapmak istediğim son şeyin onun umutlarını artırıp sonra da yıkmak olduğunu düşündüm.

"Tabii ki," diye homurdandı Trent ve gözlerini devirdi. Görünüşe göre Trent de "sadece arkadaş" olma konusunda benim kadar iyiydi. "Babanın muhteşem olması benim suçum değil."

Bubba, bunun gerçekten Trent'in suçu olup olmadığını tartışıyormuş gibi düşünceli bir şekilde burnunu kıvırdı. Ya da belki de babasının muhteşem olduğunu duymak sandığı kadar çekici değildi.

Birinin babanla flört etmesini dinleyerek bitlenebilir misin?

Muhtemelen.

"Bakın!" İkisinin de dikkatini dağıtmak için körlemesine işaret ettim.

"Onu buldun!" Bubba sanki ben İsa'yımışım gibi tezahürat yaptı. Sarsıldım ve bir şekilde -mucizevi bir şekilde- onun bulmayı umduğu elma sallama tezgahını keşfettiğimi fark ettim. Kıkırdayan ve birçok farklı satıcıdan aldıkları turtaları paylaşan aile kümelerinin arasına dalarak o yöne doğru ilerledik.

Bir turta festivali.

Sadece

Vermont'ta.

Bubba'nın oyunu oynaması bir dolara mal oluyordu ve dürüst olmak gerekirse bunu yapmasına izin vermekten biraz korkuyordum. Astımı yüzünden nefes almakta zorlandığını biliyordum, özellikle de aşırı heyecanlandığında. Genel olarak fiziksel aktivitelerde hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bazı çocuklar için olduğu gibi ona göre değillerdi.

Görünüşe göre
endişelenmemeliymişim. Çocuk tam
bir şampiyondu.
Üç saniye.

Zamanlayıcının durması, üç yarışmacının suya dalması ve Bubba'nın elleri arkasında, dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir elmayla geri çıkması için üç saniye yetti. Elmayı tükürüp başının üzerinde lanet olası bir bayrak gibi sallarken gözleri zaferle parlıyordu.

"Kazandım mı?!"

"*Ho-ly*. Kahretsin." Trent'e bakmak için döndüğümde çenesi açıktı ve gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

"Bu iyi miydi?" Öyle görünüyordu. Daha önce hiç elma yememiştim.

Trent sadece başını salladı, açıkça şaşırmıştı.

"Üç saniye..." Kabini yöneten adam kaşlarını çatı ve kronometresine baktı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en hızlı süre. Bu doğru olamaz." Sanki bu sorunu çözecekmiş gibi saati salladı.

"Tekrar gidebilir miyim?" Bubba kirpiklerini umutla kırıştırarak ısırılmış elmasını bana uzattı. "*Lütfen*, babalık?"

"İşte," dedi Trent cebinden bir yirmilik çıkardı ve Bubba'nın bekleyen avucuna sıkıştırdı. "Bakalım rekorunu kırabilecek misin?"

Adama parayı uzatıp su dolu kovasına geri dönerken Bubba'nın gülümsemesi her zamankinden daha parlaktı. Sıradaki yarışmacılar yarışmak için sıraya girerken kırmızı elmalar sallanıp duruyordu.

Düdük yirmi kez çaldı, Bubba aşağıya daldı, sonra beş saniyeden kısa bir süre içinde ağzında bir elmayla geri çıktı.

Yirmi kez kazandı.

Parayı harcadığında büyük bir kalabalık toplanmıştı.

Herkes onun için çılgılık atıp tezahürat yaptı ve Bubba kendinden o kadar memnun görünüyordu ki gülüşümü Trent'in sağlam omzuna saklamaktan kendimi alamadım. Minnettar bir mırıltıyla beni sıkıca kavradı ve herkesten daha yüksek sesle bağırarak bebeğim için tezahürat yapmaya devam etti.

Görünüşe göre artık bir şampiyon olduğu için canı sıkılan Bubba fiçisini bırakıp bize döndü. "Yirmi tane çikolataya ihtiyacım yok," diyerek omuz silkti ve başını alması gereken ödüllere kaplı masaya doğru eğdi. Kabini yöneten adam kafasını kaşıdı

Düşünceli bir şekilde hepimize bakarken, hile yapmak neredeyse imkansız olmasına rağmen gözlerini kısmıştı.

Yine de onu suçlayamam.

Bubba elma yiyen bir . Öyle görünüyor.

"Onlarla ne yapmak istiyorsun?" Merakla sordum.

"Bilmiyorum, belki diğer çocuklar için bırakırsın?" Elmasını geri aldı -hâlâ elimde tuttuğum ilk elmayı- ve bir ısırık aldı.

Lanet olsun.

Çocuğum ne zaman havalı oldu?

"Bebek Bond," diye fısıldadı Trent, neredeyse duymayacağım kadar sessiz.

Kalabalığın kenarından bir grup küçük çocuk bize doğru yaklaştı ve en öndeki çocuğu tanıyınca hemen gardımı aldım. Jeremy Collins. Bubba'nın sırt çantasına süt döken oydu. Tüylerim diken diken oldu ve Trent biraz önüme geçti, nöbetçi çocuklara bakarken duymaktan çok hissedebildiğim yatıştırıcı bir ses çıkardı.

"Merhaba," dedi Jeremy, sesi sessiz ve çekingendi. Ekim ayından beri birkaç kez sınıfıma gelmişti ama ispermeçet balinalı keki alıp Becca'ya ters ters baktığı günden beri onu ilk kez okul dışında görüyordum.

"Merhaba," dedi Bubba, temkinli bir ifadeyle. Trent'e zorbalığa uğrayıp uğramadığından emin olmadığını söylemişti ve ben... şey...

Jeremy'nin görüldüğü gibi bir kabadayı olmadığından şüpheleniyordum.

Trent söze karışmak üzere ağzını açtı ama ben neredeyse belli belirsiz başımı salladım. Bir şeyler oluyordu. İyi bir şey. Bunu *hissedebiliyordum*.

Jeremy başını elmalara doğru sallayarak, "Bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedi.

Bubba omuz silkti, sanki bu gizli beceriyi kendisi keşfetmemiş gibi soğukkanlı davranıyordu. "Evet ama sana hiç söylemedim."

Vay canına.

Kahkahamı bastırmak için dudağımı ısırdım.

"Bizimle oynamak ister misin?" Jeremy yanakları kızarmış, gözleri yıldızlarla dolu bir halde sordu. "Belki bana öğretebilirsin? Eğer istersen."

Bubba bana baktı, ne yapacağını düşünürken yüzüme baktı. "Bilmiyorum," dedi sonunda ve kalbim küt küt atmaya başladı, onunla o kadar gurur duyuyordum ki. "Daha önce üzerime döküp duruyordun."

"Biliyorum..." Jeremy ayakkabısının yanındaki bir çakıl taşına tekme atıp başını eğerken yanakları pespembeydi. O kadar utanmış görünüyordu ki neredeyse ölmek istiyordu. Diğer çocuklar kıs kıs güldüler ama o rahatlamadı, sadece kirpiklerinin arasından Bubba'ya baktı ve dudağını ısırıldı. "Gerçekten özür dilerim." Koyu renk saçları geriye taranmış ve pembe kulakları dışarı fırlamış halde çok sevimli görünüyordu. Paltosu çok büyüktü - muhtemelen elden düşme.

Collins'lerin neredeyse Montgomery'ler kadar çok oğlu . "Bunu tekrar yapacak mısın?" Bubba gözlerini ona dikti. "Umarım yapmazsın." Jeremy kıpırdandı.

"Yani bu bir kaza mıydı?" "Evet-"

"Cadılar Bayramı'nda da mı?" Bubba ona dik dik baktı. Onun yarısı kadar olmasına rağmen Jeremy'nin üzerinde öyle bir yükseliyordu ki, boyu bir metre bile olabilirdi.

"Ben-" demek istemedim. Jeremy kesinlikle perişan görünüyordu. "Ben sadece..." "O zaman neden yaptın?"

"Ben sadece-" Jeremy kıvrandı, diğer çocuklar biraz daha güldü. "Ben sadece

-Hepsini al. Tuhaf. Sen oradayken. Ben sadece. Ben sadece-" Elleriyle yüzünü kapattı. "Elimde olmadan takılıp düşüyorum. Annem ayaklarımın çok büyük olduğunu falan söylüyor. Bilmiyorum. Gerçekten özür dilerim," diye tekrarladı Jeremy, giderek pembeleşerek. "Öyle demek istemedim-" diye yutkundu. "Özür dilerim."

Ve aniden anladım. Jeremy

Collins'in bir aşkı vardı.

Bubba'ya.

Aman *Tanrım*.

Belli ki tökezlemeden onunla nasıl konuşacağını bilmiyordu. Belki de öğrenmek ona iyi gelirdi. Zararsız bir şeydi. Sadece yavru köpek sevgisi.

Bubba kendi kendine tartışıyordu. Jeremy'yi affedip affetmeyeceğine karar vermesini izlerken, bunun *o an* olduğunu anladım. Bu, ben çocukken annemin asla yanında olamayacağı anlardan biriydi.

Belki de sorunlarımı bu şekilde çözmeyi öğrenmemin nedeni oydu.

Yumruklarımla.

Ona ihtiyacım olduğunda, şu anda Bubba'ya yaptığım gibi, omzumun üzerinden beni korumacı bir şekilde izlediği hiç olmamıştı.

Bubba'ya öğrettiğim gibi çatışmayla başa çıkmayı bana hiç öğretmemişti.

Onun benim gibi olmasını istemedim.

Ona tepki vermeden önce düşünmesini öğretmişim.

Ve şimdi Jeremy'ye ve onun parlak pembe kulaklarına bakıp ona bir şans daha verip vermeyeceğine karar verirken bunun çoğunu yaptı.

Bubba uzun ve gergin bir anın ardından, "Seni affedeceğim," diye karar verdi. "Ama bana yeni bir Cadılar Bayramı kostümü borçlusun."

"Evet, tamam." Jeremy canlandı, dimdik duruyordu, Bubba'nın üzerinde yükseliyordu, gözleri parlıyordu. "Nasıl istersen, harçlığımı ve büyükannemin doğum günüm için verdiği beş doları kullanacağım!" Diğer çocuklar biraz daha kıs kıs güldüler ama o onlara ters ters baktı. Sonra tekrar Bubba'ya döndü, açıkça utanmıştı, bu sefer daha sessiz konuşuyordu. "Aslında sadece otuz dolarım var, yani bundan daha aza mal olsa sorun olur mu?" Jeremy beceriksizce ayaklarını kaydırdı.

"Evet," diye gülümsedi Bubba, kocaman güneşli gülümsemesiyle. "Elbette." Sonra bana döndü, yeşil gözleri yalvarıyordu.

Dediler ki, *iyi miymişim?*

Doğru seçim yaptığımı mı söylediler?

Burada olduğunuz için teşekkür ederiz dediler.

Gözyaşlarımı zorlarken kalbim güm güm atıyor ve gözlerim yanıyordu. Eğer çocuğum *bu kadar* muhteşemse, belki de her şeye rağmen iyi iş çıkarmıştım. Bubba bana gülümsedi ve göğsüm açıldı. "İstersen onlarla oynayabilirsin-" diye teklif ettim.

"Yarıştan sonra," diye ekledi Trent, sesi benimki kadar sevecendi. Görünüşe göre o da anlamıştı. O ana kadar dizlerimin biraz büküldüğünü fark etmemiştim. Ta ki onun benim ağırlığımı taşıdığını fark edene kadar. Her zaman yaptığı gibi beni ayakta tutuyordu.

"Yarıştan sonra," diye kabul ettim ve Bubba sırtıttı.

"Seninle sonra görüşürüz," dedi Bubba, Jeremy'ye kibirle. Artık kendinden emin küçük bir prensti. Ve bir elma yeme uzmanıydı. Jeremy salladı, bir adım geri çekilirken gözlerinde hâlâ kalp vardı, yanakları domates kırmızısıydı, kollarını kendine dolamıştı. "Güle güle."

"Hoşça kal," diye geveledi Jeremy hızla, ardından uşakları koşarak uzaklaşmadan önce. Çıkarken ayağı biraz takıldı ve bir duvara çarptı. Bubba'ya elimi uzatıp bayrak yarışına doğru ilerlerken başımı eğlenerek sallamaktan kendimi alamadım.

"Çok atletik değilim," diye uyardım Trent'i. İnanmaz bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Ah, doğru ya. Bir an için benimle birlikte olduğunu unutmuştum.

Spor salonuna. "Bu farklı," diye açıkladım gülerek. "Vücut geliştirmek ve bir yarışta yarışmak aynı şey değil."

"Çok fazla yarışa katıldın, değil mi?" "Yani, hayır-"

"O zaman endişelenmenin anlamı yok," Trent yanağıma dikenli bir öpücük kondurmadan önce Bubba'nın bakmadığından emin olmak için hızla ona baktı. Tenim karıncalandı. "Şimdi gidip iki kardeşimin de kışını tekmeleyelim."

twenty-three

TRENT

Miles ve Bubba'yı uyumlu kıyafetleri içinde gördüğüm an ölmek üzereydim. İki insan nasıl daha sevimli olabilirdi ki? İnek desenli. İşte böyle. Bayrak yarışı girişine doğru ilerlerken elimde olmadan ikisine göz ucuyla baktım, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu.

Tanrım, Miles sıcacıktı. Öpülesi de. Büyük süveterinin örttüğü kasları, sinekkaydı tıraşı ve eldivenli eliyle Bubba'ninkini koruyordu.

Miles'ın sevimli yanaklarını tutup tüm Belleville'in ve pasta yiyenlerin görebileceği şekilde öpmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

O da benim gibi mücadele ediyor ? Normal davranmaya çalışıyordu.

Arkadaş olmak için. Anlayamadım.

Yüz ifadelerine alıştığımı düşünmek hoşuma gidiyordu - çünkü onları lisede koştüğüm futbol oyunlarını ezberlediğim gibi hevesle okuyordum - ama şimdi yapmaya başladığımız şey her neyse, öğrenecek bir sürü yeni yüz vardı.

Onu tutup böyle yakınımda tutmamdan kesinlikle hoşlanıyordu, kalabalığa lanet olsun. Yüzünün kızarması parmak uçlarına kadar yayıldı.

Kulakları kahverengi benekli beresinin altında kayboluyordu ve gözleri yeni yağmış kara vuran güneş ışınlarından daha parlaktı.

Oraya vardığımızda, kayıt için sırada on beş dakika bekledik. Paxton önümüzdeydi, o kumlu kahverengi kafayı nerede görsem tanırım. Ben onun önündeydi, eğilmiş ikizlerle konuşuyordu. Annemden kaçtığı için taşındığından beri onları neredeyse hiç görmemiştim. Yakında dairesi bitecekti ve bu artık bir sorun olmayacaktı. Artık annemden ya da Gary'den kaçmam gerektiğini de düşünmüyordum.

Ne de olsa Miles'la
çıkıyordum. Tam da onun
istediği gibi.

Yaptığım şeyin bu olduğunu bilmese bile.

Ah. *Orada*. Paxton'ın omzunun arkasında tereyağı sarısı saçlar gördüm.

Baxter da buradaydı.

Güzel.

Hepsinin kışına tek seferde tekmeyi basabilir, bu konuda gerçekten etkili olabiliriz.

"Her yıl kardeşlerinle yarışıyor musun?" Miles merakla sordu, tatlı Güneyli ses tonu kalabalığın gürültüsü arasında neredeyse kayboluyordu. Sesini yükseltmek zorunda kalmasın diye başımı daha yakına eğdim, sonra da ona en ukala sırtışıma gösterdim.

"Hayır. Daha önce hiç rekabet edeceğim biri olmamıştı, o yüzden sadece izledim." Omuz silktilim. "Ayrıca, bu Ben'in geri döndüğü ilk yıl. Paxton ve ben onu ateşle vaftiz etmemiz gerektiğini düşündük. Hiçbir şey kardeşinin kışını tekmelemek kadar 'eve hoş geldin' diyemez." Bubba bana baktı, sevimli şeytani yüzünde hınzır bir sırıtış vardı. "Bu yıl sadece üçümüz varız. Diğer kardeşlerim yalvardı."

Kahretsin, o çocuğu severdim.

"Gördüğün en iyi yumurtacı olacağım," dedi kendinden emin bir şekilde, her ne kadar ne onun ne de babasının ona bu şekilde hitap ettiğimde ne demek istediğimi bilmediğinden yüzde doksan emin olsam da.

"Tabii ki yapacaksın." Elimi kaldırdım ve bir süre ciddiyetle elime baktı. Kendi elini yavaşça kaldırdı, sanki bunun beşlik çakma tarihindeki en iyi beşlik olduğundan emin olmak ister gibiydi, sonra elini geri çekti ve minik eldivenini avucuma vurdu.

Eldivenler ve her şey yüzünden şapırdama sesi çıkmasa bile oldukça iyi bir beşlik çakmaydı.

Miles, Ben'in ellerini tutan iki sarışın küçük çocuğu gördüğünde merakla, "'in kızları ilginç," dedi. Bu, Ben'in

Yüzyılın yetersiz ifadesi. Bu ikisiyle tanışana kadar hiç gotik bir çocukla tanışmamıştım. Kim olduklarını tanımlamak için ilginç iyi bir kelimeydi. Ben onlarla çok ciddi bir şekilde konuşuyordu, muhtemelen yarışta bizi yenemezlerse evlatlıktan reddedileceklerinden falan bahsediyordu.

İnekçe ve doktorca.

Ben şeyleri.

Ya da ölüm.

Ya da cinayet -ki o yaştaki çocukların bunu bilmemesi gerekir.

İkiz eşyalar.

"Evet. O ve New York'taki çok platonik, çok gey kankası çocuk istiyorlardı ve bu ikisini yumurtadan çıkardılar." İkizleri ne kadar sevsem de - çünkü tabii ki seviyordum, onlar benim *yeğenlerimdi* - Ben şehre taşınana kadar onlarla hiç tanışmamıştım.

O boşluğu doldurmak çok garipti.

Ne yazık ki benden biraz korkuyorlardı ve beni sevmelerini sağlayacak kadar emo müziği ya da Edgar Allan-Poe-Poe ya da her neyse bilmiyordum. Yine de Noel'de onları kazanmaya kararlıyım.

Hediyelerini çoktan almış ve paketlemiştim ve inatçı biriydim.

Beni severlerdi. Bundan emin olurdum.

Yarıştaki kışlarını tekmeledikten sonra tabii ki.

"Git! Git! Yürü! Yürü! Yürü!" Bubba bir kaşığın üzerindeki yumurtayla hokkabazlık yaparken, minik ayakları kaldırıma değdiğinde heyecanla çığlık attım. Yumurtayı düşürmeden sadece on metre geçmesi gerekiyordu ve Rosie ile Paxton'ın yanından hızla geçip paytak paytak yürüyerek Miles ve benim beklediğimiz yere doğru ilerlerken kalbim küt küt atıyordu.

Oraya vardığında dilinin ucu ağzından dışarı fırlamıştı ve yumurtaya saldırmak için bekleyen bir yılan gibi bakıyordu.

"Süre!" diye seslendi hakem, yumurtayı ve kaşığı aşırı ciddi bebeğimin elinden almadan önce ne kadar zaman geçtiğini not etti. Kahretsin, bunu yaparken tıpkı Miles'a benziyordu.

Bir beşlik daha çakmak için elimi kaldırdım ve Bubba lanet olası bir Noel ağacı gibi parladı.

Yirmi dakika sonra onu omuzlarıma almıştım ve Miles'ın bacağı benimkine bağlıydı, yarışın ikinci bölümünde bitiş çizgisine doğru hoplaya zıplaya ilerliyorduk. Miles sürekli tökezliyor, sonra özür diliyor, sonra yine tökezliyordu ve ben de onu öpmemek ya da çocuğumuzu yere düşürmemek için elimden geleni yapıyordum.

Ne yazık ki, Baxter ve Paxton bu sefer daha hızlıydı.

Ben mahvolmuştu, bu da beni muhtemelen olması daha fazla sevindirdi.

Elbette başka yarışmacılar da vardı ve dürüst olmak gerekirse, üç aile birimiz de diğerlerinin çok gerisinde kalıyordu ama hiçbirimizin umurunda değildi. Montgomery erkekleri inatçı değilse hiçbir şeydi ve ne pahasına olursa olsun birbirimizi yenmeye kararlıydık.

Yarışın son bölümü sprint şeklindeydi.

Miles'ın bunu öğrendiğinde korkudan gözleri yuvalarından gibi olduğu için *ben de* gönüllü olmuştum. Bunun eğlence ve övünme hakkı için olması gerekiyordu, bu yüzden sırf o uzun bacaklarının mesafeyi benimkinden çok daha hızlı kat edebileceğinden emin olduğum için bebeğimi korkutmayacaktım.

Toprak boyunca beyaz tebeşirle yazılmış başlangıç çizgisine yürüdüğümde, omzumu şakacı bir şekilde Ben'inkine çarptım.

"Çocukça," diye homurdandı, omzunu ovuşturdu ve bana ters ters baktı. Sonra Paxton'a çarptım ve Paxton da bana çarptı. *Sertçe*. Benim ona vurduğumdan çok daha sert.

"Çocuk," diye burnumu çekerek Paxton'a doğru ilerledim ve Ben'e alaycı bir sırıtış attım. Gözlerini devirdi, ikizlerin anneleri ve Miles'la güvende olup olmadıklarını ve bu tarafa bakmadıklarından emin olmak için kontrol etti ve beni tersledi.

Piç kurusu.

"Şimdi çocuk kim?" Paxton katıldı. Ben de kıkırdadım.

Sonra çıktık.

Spor ayakkabılarımın altındaki toprak kayıyor, mesafeyi ettikçe bacaklarım ve ciğerlerim yanıyordu. Paxton'ın yanımda bana ayak uydurduğunu hissedebiliyordum, Ben ise çok az geride kalmıştı. Cesur biriydi Ben. Birinci ve ikinci raundu kaybetmiş olmasına rağmen hala kendini zorluyordu, bu raundu kazansa bile sonuçta kaybeden o olacaktı.

Buna hayran olabilirim.

Ben'le ne kadar dalga geçsem de onu
seviyordum. Hem de çok.

Yirmi ayak daha.

On beş metre
daha.

Paxton'ın nefesi şişiyor, kolları pompalanıyordu. Dövmelerinin çevresel görüşümde bulanıklaştığını görebiliyordum ama değerli saniyelerimi boşa harcamamak için bakmayı reddettim.

On feet.

Dokuz ayak, kahretsin, kahretsin. Bana yaklaşıyordu.

"Trent!" Kenardan bir çığlık duydum ve kalbim yerinden fırladı. "Kıçına tekmeyle baş, sevgilim!" Miles'ın sesi sessizdi. O kadar sessizdi ki kalabalığın uğultusu ve kendi kalbimin atışları arasında duymamam .

Ama

yaptım.

Beş ayak.

İki ayak.

Bir ayak.

"Ahhhh!" Avazım çıktığı kadar bağırdım, ellerimi gökyüzüne doğru kaldırdım ve Paxton'la yüzleşmek için arkamı döndüm. "Suratına, yaşlı adam!"

Paxton güldü -onun için alışılmadık bir şeydi- nefesini tutmaya çalışırken başını salladı. Ter içindeydi ve yüzü kıpkırmızıydı, göğsü kabarıyordu. Ben bize yetişti ve tek kelime etmeden bebeklerine doğru eğilmeden önce sırtıma tebrik edici bir şaplak attı.

Sessiz biriydi.

Etrafımda dönüp Miles ve Bubba'yı aradım. Bubs'ın dikkati çoktan dağılmıştı. Jeremy Collins geri dönmüştü ve görünüşe göre yanında bir dilim elmalı turta getirmişti, aynı çatalı ve küçük çocuk mikroplarını değiş tokuş ederek paylaşıyorlardı.

Ew.

Ve Miles vardı.

Arkasındaki güneş, kremi benekli tenini aydınlatırken bana ıslıl ıslıl bakıyor, muhteşem görünüyordu. Gözleri neredeyse altın rengindeydi, bana bakarken kirpikleri parlıyordu. Sanki bakılmaya *değer biriymişim* gibi bakıyordu. Sanki bir mucizeymişim gibi. Sanki gözlerini kaçıramıyordu.

Nefesim kesildi.

Paxton bir süre sonra nefesini tuttuğunda, "İstediğin şeyi ayarladım," dedi.

"Teşekkürler," diye cevap verdim otomatik olarak, her ne kadar hâlâ bir düzine metre ötede Miles'ın gözlerinde kaybolmuş olsam da.

"Böcek kullanın."

"Evet, biliyorum." Sırtına bir tokat attım ve inek desenli şapkası ve sarı savaş botlarıyla kalbimi bıraktığım yere doğru mesafeyi açtım. Ona yaklaştıkça nabzım daha da hızlanıyordu. Avuçlarım terlemişti. Midem kelebeklerle doluydu. Dirseklerden ve tebriklerden kaçtım, görevdeki bir adam gibi.

Ona ulaşır kollarımı beline doladığımda Miles şaşkın bir nefes verdi. Onu havaya kaldırıp omzuma attığımda ve zaferimi sonbahar gökyüzüne haykırdığımda bu nefes verme çabucak ürkek bir ciyaklamaya dönüştü.

Miles'ı mutlu bir daire çizerek döndürürken Ben, "Şov yapmayı bırak," diye alay etti, tüm o lezzetli sıcak kütle omzuma güvenle yerleşti. Kutlama için kışına bir düzine tokat attım ve Miles kıkır kıkır güldü, yüzü ve parmakları denge için güzel flanel gömleğime sokuldu. Sesi hırlayan küçük bir sırtlan gibiydi ve ben onu bu yüzden seviyordum.

Bu garip değildi, değil mi?

Umarım.

Bekle.

"Biz kazandık!" Mutlu bir şekilde bağırdım.

"Biz kazandık!" Miles tekrarladı, ne kadar mutlu olduğumu göstermek için onu orada bulunan aile üyelerimin her birine doğru çekiştirirken sıcak nefesi belime çarpıyordu. Bubba, Jeremy'yi ve turtasını terk etmeyi reddetse de bana sırtıyordu ve hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyordum.

Bilmeden ne kadar zamandır böyle bir şey için tutuşuyordum?

Bilmiyordum.

Hain kalbim *her zaman* fısıldadı.

Müzik setinde en sevdiğim country şarkısı çaldığında Miles ve Bubba'yı benimle dans ettirdim. Onlara çocukluğumda sevdiğim her şeyi yedirdim. Oyunlar oynadık. Ödüller kazandık. Kaybettik. Biraz daha yedik. Ve sabah sona erdiğinde, Bubs'ı kalçama kaldırdım ve onu kamyonetime yüklemek için otoparka doğru ilerlerken omzumda izin verdim.

Bubba'uyandırılmamaya dikkat ederek arka koltuğa oturturken sessizce mırıldandım: "Büyükanne'nin seni bırakması çok hoştu." Üzerinde tarçınlı şeker vardı.

yanaklarında ve kazağında elma şarabı lekesi vardı. Başparmağımı yaladım ve çocukken annemin bana yaptığı gibi kırıntıları nazikçe fırçaladım.

"Evde bizi bekliyor," diye cevap verdi Miles. Ona baktığımda, kırmızı kamyonun güneşten ısınmış yan tarafına yaslanmış, başını metale doğru eğmiş, beni *izliyordu*. Evde olduğu gerçeğinden bahsetmedim çünkü evde olmasını ben istemiştim. Bubba'dan uzaklaştığımda, yanakları çirkin-sıcaktı, az önce yaptığım her şeyi yakaladığını fark ettim.

Ve sonra kelimeleri

çarptı. O evde.

Home.

Bizim evimiz.

"Oh," Miles ne söylediğini benden bir an sonra fark etmiş gibiydi. Yüzü kızardı ve dudağını ısırды. 1.80 boyunda, endişeli, muhteşem bir adamdı. "Ben-" demek istememiştim.

"Sorun yok," diye ısrar ettim, biraz tıkanmış hissediyordum ve neden olduğundan emin değildim. "Her şey yolunda."

Başını salladı, rahatlayarak sarktı ve daha fazla sorudan kaçmak için yolcu koltuğuna koştu.

Gitmesine izin verdim, çünkü yapılacak en nazik şey buydu.

Ama verdiği yanıt beni de endişelendirdi. Neden benden bu kadar korkuyordu? Daha fazla bir şeyden mi? Duygular hakkında konuştuğumuzu, en derin güvensizliğimi itiraf ettiğimi biliyordum ama belki de bu yeterli değildi. Belki de evinin bitme tehlikesi benim üzerimde olduğu gibi onun üzerinde de belirliyordu.

Benden istediği şey olup olamayacağımı hâlâ bilmiyordum. Ama... kahretsin. Denemek istedim.

Gerçekten sadece bir hafta mı olmuştu?

O zamandan beri çok değişmiş gibiydi. Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemedim.

Tek bildiğim Miles'ın artık benden kaçmasını istemediğimdi. Ayrıca.

Ona bir sürprizim vardı.

Ve belki de bu ilk adım olabilir.

twenty-four

MILES

"Seni bir gezintiye çıkarmadan önce bir başlangıç yapmak için üç dakikan var." Trent'in sözleri beni kendi karmaşık düşüncelerimden uyandırdı ve beni ön kapıya doğru bastırıp gülümsememi öptüğünde bir kahkaha attım.

Bubba, büyükannem ve Barb ön tarafta dörtlü oynuyorlardı. Barb, Bubba nereye giderse oraya , çünkü o sadıktı. Margie'nin olduğu gibi. Gram, biz içeri girer girmez, Trent'in planladığı her neyse, biz bitirene kadar onu içeride oyalayacağına dair bize güvence vermişti.

"İki dakika oldu," diye mırıldandı Trent dudaklarıma karşı, elleri kalçalarımın sıcak ve sahiplenici bir şekilde dururken dilini ağzımın içine sokup benimkini döndürdü ve kızdırdı. Başım döndü ama sözleri sonunda yerine oturdu.

Kalbim küt küt atarken, talimatlara uyarak arka kapıya yönelmeden önce kendimi nazikçe çekip çıkardım.

"Bir dakika!" Trent hemen arkamdan seslendi, sıcak nefesi ensemde bir tehdit gibi dolaşıyordu.

"Bu bir tam- değildi"

"Otuz saniye." Tanrım.

Arka kapıdan fırladım, kıkırdamamı yutarak bahçeyi geçtim ve arazisini kaplayan sık ağaçların arasında kayboldum. Dökülen yapraklar ayaklarımın altında çıtırdıyor ve renklerini kaybettikleri için yas tutuyordum.

Düşmek zorunda kalmaları, dallarda oldukları gibi kalamamaları çok kötüydü. Yine de, eğer kalsalardı, eğer hiç düşmeselerdi-

İnsanlar güzelliklerini takdir etmeyi bırakacaktı.

Trent'in ayak sesleri arkamda gümbürdüyordu, benimkilerden daha yavaştı, yırtıcıydı sanki ne kadar hızlı ya da uzağa koşarsam koşayım beni bulacağını biliyordu. Bu, dalların sallanışına, açgözlü takibe ve sıcak vaadine kadar en sevdiğim kitaptaki en sevdiğim sahneye benziyordu.

Hiç şaşırmadım.

Trent bilmiyordu ama o sabah telefonunun ekranını açık bir şekilde tezgâhın üzerinde bırakmıştı ve ona gösterdiğim kurt adam serisinin tamamını indirdiğini ve festivalden önce arka bahçede yaprakları tırmıklarken onları dinlediğini görmüştüm.

İkinci kitaptaydı.

Ki bu da benim favorim oldu. Ve görünüşe göre, ilham almış.

"Yakaladım seni." Trent'in sesi muzaffer bir hırıltıydı, kollarını belime doladı ve beni o gün ikinci kez omzunun üzerinden fırlattı. Ancak bu sefer, havada seks vaadi asılı duruyordu; yoğun ve iğrenç. Nefesim göğsümden dışarı fırladı, kalbim düzensiz bir staccato ile çarparken destek için ona tutundum, benim cüssemi bu kadar kolay taşıyabilmesine biraz şaşırdım.

"Ne-"

"On adım daha, bebeğim, sonra lanet dünyanı sallayacağım."

Dürüst olmak gerekirse, pantolonumu yırtmasını ve sikini çiğ çiğ sokmasını bekliyordum. Ya da belki de sadece bunu yapmasını ummuştum? Ama... Trent ne istediğimi benden daha iyi biliyordu, çünkü ormanın içinden geçip muhteşem bir gölün bulunduğu devasa bir açıklığa çıktığımız anda tam olarak ne olacağını biliyordum.

Nerede olduğumuzu biliyordum.

Kristal sular, yüzeyde çimen gibi yansıyan çam ağaçları. Bana bahsettiği göl.

Trent beni yere yatırırken güneş hâlâ gökyüzündeydi ve havayı ısıtıyordu. Yumuşak. Hah. bir göz attım.

Uyku tulumları ve battaniyelerden oluşan bir yığının üzerine sırt üstü uzanmışım. O kadar kalındı ki altındaki çimenleri ya da görüş alanımın dışında gizlendiğinden emin olduğum çakıl taşlarını bile hissedemiyordum.

Bunu yapmak için ne zaman zamanı oldu?

Solumda bir sepet vardı ve içinde ziyafete benzeyen bir şeyin yanı sıra çok tanıdık bir şişe vardı. Ne olduğunu anladığımda *nefesim* kesildi.

Büyük bir tüp kayganlaştırıcı.

Bol bol kayganlaştırıcı.

Trent mırıldanarak, "Mum yakmayı düşündüm ama sorumsuzca geldi," dedi ve üzerime uzandı. Altında gerçekten nefes alamam da ağırlığı rahatlatıcıydı. Çeneme birkaç öpücük kondurdu, mutlu bir şekilde gürledi, göğsü benimkini titretti. "Muhtemelen hayal kırıklığına uğradığınızı biliyorum - çünkü ormanda bir hayvan gibi becerilmek istiyordun seni seksi şeytan." Sesi alaycıydı ama kaba değildi.

Yanaklarım kızardı.

"Ve bunu *kesinlikle* yapacağız-" Trent söz verircesine boynumu ekledi. "Ama ilk seferin için... bir şey istedim..."

"Özel mi?"

"Evet," Trent ellerinin üzerine kalktı ve bana bakarken kollarıyla başımı destekledi. "Bir otel kiralayabilirdim ya da büyükannemden Bubba'yı da yanına almasını isteyip evi kendimize ayırabilirdim ama..." Başını iki yana salladı. "Ben... istedim..."

"Sen mi istedin?"

Uzun ve hassas bir an boyunca bana baktı.

"Pek çok insanla pek çok şey paylaştım," diye itiraf etti Trent, utanması gerekmediği halde utanmış görünüyordu.

"Sorun değil-"

"Hayır. Beni dinle." Otomatik güvencemi susturmak için beni öptü. "Çok şey paylaştım," diye tekrarlardı, sesi hâlâ pişmanlık dolu geliyordu. "Çok fazla şey." Titreyen bir nefes aldı. Yanağımı avuçlarken eli inanılmaz derecede sıcaktı, başparmağı her zaman öptüğü gözümün altındaki beni izliyordu. "Sana başka hiç kimseye vermediğim bir şey vermek istedim... çünkü sen özelsin." Trent'in yutkunurken boğazı düğümlendi ve gözleri anlamsızdı. "Sana hiç göstermediğim bir şeyi göstermek istedim-"

"Oh."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, yüzümü eline doğru eğdim ve avucunu öptüm. Otel olayını onlarca, belki yüzlerce kez yapmıştı. İnsanları evine, yatağına getirmişti.

Ama *buraya* hiç kimseyi getirmemişti. Göle.

"Burası benim... mutlu yerim." Trent rahatladı, bana bakarken gerginliği azaldı, gözleri arıyordu. Görünüşe göre aradığını bulmuştu, çünkü dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve eğilerek kirpiklerimi öptü. "Çocukken babam bizi buraya çok götürürdü," diye açıkladı Trent usulca. "Her yaz."

Başımı yana eğip göle baktım, Trent'i çocukken altı kardeşiyle birlikte burada dururken hayal ettiğimde kalbim titriyordu, içlerinde en küçüğü ve en genci.

"Bunlar benim en mutlu anılarım," diye itiraf etti Trent. "Düşüncelerim çok gürültülü hale gelmeden ve dünya çok büyümeden önce kardeşlerimle birlikte gözlerinin renginde kayalar ." Gülümsemesi hüzünlüydü. "Babam öldüğünde saatlerce buraya geldim." Suyun birkaç metre içine doğru uzanan kayalık bir çıkıntıyı işaret etti. "Küçükken oturduğum kayaların üzerine oturdum ve kendime asla onun gibi bir adam olamayacağımı söyledim. O... çoğu insandan daha iyiydi, ben de dahil. Asla onun şöhretine ulaşamayacağımı. Ama yine de onun için güçlü olacaktım, artık o yapamadığı için işleri ben halledecektim."

Genç Trent'in orada öylece oturup somurtkan bir şekilde durgun kristal suya baktığını ve geleceğine küfrettiğini düşünmek göğsümü acıttı.

"Tam olarak başardığımı sanmıyorum," diye itiraf etti Trent, alçak sesle ve acı acı gülererek. "Muhtemelen bencil bir insanım."

"Yanılıyorsun. Sen iyi bir Trent," dedim sessizce, çünkü gerçeği duymaya ihtiyacı olduğunu hissediyordum. "Babanla hiç tanışmadım ama bence birazcık akıllı olan herkes dönüştüğün bu adamla gurur duyardı."

Trent yumuşak, ıslak bir sesle güldü, sonra bana döndü, gözleri artık o kadar da kaybolmamıştı. "Bunu söyledin, değil mi Smiley Miley?"

"Smiley Mi-"

"Mhmm," Trent eğildi ve beni öptü. Bir yumuşaklık vardı. Kabullenme ve huzur aramızdaki boşluğu gıcıklıyordu. "Benim mükemmel olduğumu düşünüyorsun," diye ekledi arsızca.

"Onu bilemem," diye takıldım o uzaklaşırken ve güldü, başını keyifle geriye attı.

"Şımarık, şımarık." Trent dilini şaklattı ve beni tekrar öptü, başımı büyük, avuçlarının arasına alıp havanın ne olduğunu unutana kadar beni öperken cevap kıkırdamamı yuttu. Bu kez geri çekildiğinde ikimiz de kızarmıştık ve onun yarı sertleşmiş aletinin pantolonlarımızın arasından benimkine girdiğini hissedebiliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim çünkü söylenmesi gerekiyordu, başım hâlâ dönüyordu, dudaklarım karıncalı ve sıcaktı.

Trent alnıma uzun bir öpücük kondurarak, "Rica ederim," diye cevap verdi. "Burayı olduğu gibi gördüğün için teşekkür ederim." Alışılmadık bir utangaçlıkla mırıldandı. "Buraya hiç başkasını getirmedim. Hiç istemedim, ta ki sen gelene kadar."

"Bana gösterdiğin için teşekkür ederim." Gözlerimin yanmasını engellemek için sıkıca kapattım. Boğazım gıdıklandı ve bastırdığım duyguyu boşaltmak için güldüm. "Seninle paylaşacak böyle bir yerim yok-"

"Sorun değil," dedi Trent, bana doğru sokularak, yarı sertleşmiş siklerimiz şimdilik unutulmuştu.

"Benim çocukluğum seninki gibi değildi," dedim ona, bu sözleri söylemiş olmama rağmen şaşırmıştım. Bunu daha önce birine itiraf ettiğimi hiç sanmıyordum. "Her zaman çok mutsuzduk, *herkes*. Annem de-"

"Neden?"

Güzel bir soruydu. Nasıl cevap vereceğimi bulmam uzun zaman aldı ama Trent sabırla bekledi. Elbette bekledi. İlk günden beri bana karşı sabırlıydı. Bunu hak etmediğim zamanlarda bile.

"Ben onun istediği kişi değildim," diye itiraf ettim, sesim çiğ ve paramparçaydı. "Ne yaparsam yapayım onun için asla yeterli olamadım."

"Bebeğim." Trent beni ezdi. Ağırlığı çarpan kalbimi yatıştırdı ve kollarını bana dolayarak bizi birbirimize o kadar sıkı bastırdı ki birimizin nerede başlayıp diğerimizin nerede bittiğinden emin olamadım. Sadece bir yığın kazak, gözyaşı ve çocukluk anısından ibarettik. "Annen bir aptaldı." Trent'in sözleri titreyen kalbimi yatıştırdı. "Yeterli olmadığını nasıl düşünebildin? Sen *her şeyimsin*."

Sen her şeysin. Sen

her şeysin.

Ne diyeceğimi bilemedim ve onu öptüm. Bana güzel diyen, deniz camı gözlerim olduğunu söyleyen, mükemmel olduğumu iddia eden, bana aptalca lakaplar takan, en karanlık sırlarımı dinleyen ve yine de bana *her şey* olduğumu söyleyen bu güzel adamı öptüm.

Olmak istediğim kişi olmama izin veren bu adam.

Kimseyle paylaşmadığı şeyleri benimle paylaşan bu adam.

Sırlarını saklamam için bana

güvenen. Bebeğimi seven.

Yanaklarındaki şekeri silen, onu omuzlarında taşıyan ve her çocuğun olması gerektiği kadar önemli olmasına izin veren.

Öpüşme daha da sıcaklaştı, uzadı. Dillerimiz birbirine karıştı, Trent ağzıma, kafama ve kalbime doğru becerirken göğüslerimiz kabardı, elleri kalçalarımın etrafında sahiplenici bir şekilde büküldü. Üzerimizdeki giysiler teker teker atılıyordu. Trent bizi soğuktan korumak için üzerimize bir battaniye örterken ve boğazımdan aşağıya doğru bir dizi öpücük emerken soğuktan titriyordum.

"Bir şeyi beğenmediysen bana söyle," diye ısrar etti, dişleri köprücük kemiğimi kemiriyordu. Mızımızlandım, çünkü şu anda konuşmamı beklemek gerçekten de bana yaptığı en acımasız şeydi. "Durmak için kırmızı, duraklamak için sarı, gitmek için yeşil, tamam mı?" Trent bana sanki daha önce hiç sapıkça porno okumamışım gibi hatırlattı.

"Biliyorum," diye cevap verdim - mucizevi bir şekilde.

Kıkırdadı, bir tanesini ıslak bir şekilde emmeden önce meme uçlarıma doğru diliyle ilerledi. "*Şımarık*," diye mırıldandı, vücudum gerilirken ve sürtünme arayışıyla kalçalarımı kaldırırken eğleniyordu. Ondan önce hiç kimse göğsüme böyle dikkat etmemişti ve bu biraz akıl almaz bir şeydi.

Dilinin kıkırda olması kadar iyi hissettirmemişti ama . Bunun için hala zaman vardı.

Daha önce hiç kimseyle şakalaşacak kadar rahat hissetmemiştim ve Trent'in bunu bildiği ve bundan zevk almak istediği çok açıktı.

Meme ucumu ısırdı ve ben tısladım, sikim zıpladı.

"Düşünmeyi bırak," diye homurdandı Trent, gözleri parlayarak bana baktı. Omuzlarına sardığı battaniye tenime sürtünerek vücudumda aşağı doğru ilerlerken kanımı kaynatan ve kalçalarımı titreten her hassas noktayı buldu. "Sadece beni düşün. *Bunu düşün*. Şu anda vücuduna ne yaptığımı."

"Tamam," diye soludum, kalça kemiklerimdeki bir dizi morluğu emerken, göbeğime doğru sallanan muhtaç sikimi görmezden geldi. Sikimin kökünden ucuna kadar *sıcak-ıslak-ıslak-ıslak* bir şeridi yaladığında, başımı geriye attım ve inledim.

"Nnnn nefissin," diye iç geçirdi Trent, görüşüm bulanıklaşırken ve boşalmamak için kendimi zor tutarken tacımın etrafını şapırdatarak. "Şu güzel, sulu şeye bak

sikini." Parmaklarını sikimin köküne doladı ve uzun bir süre sıktı. "Pembe ve özensiz-" Başparmağını tepeme sapladı ve gözlerim geri yuvarlandı.

Islak-sıcak-

ısı Islak-

sıcak.

Oh, oh, *oh*.

Beni hızlı bir hareketle emdi ve sırtım yerden kalktı. Bu işte çok *iyiydi*. *Bu işte çok iyiydi*. Trent'in emdiği tüm diğer siklere bir teşekkür kartı göndermeliydim, çünkü yeteneklerinin deneyimden geldiği açıktı.

Parmakları taşaklarımın arkasına sokulup ağzıma alaycı bir şekilde sürtünmeye başladığında, sırf üzerime boşalmamak için lisedeki beden eğitimi öğretmenimi hayal etmek zorunda kaldım.

"Tanrım," diye hayretle nefes aldı Trent, parmaklarını kayganlaştırıp başparmağının ucunu vücudumun içine sokarken. Sarsıldım, sonra rahatladım, onu daha iyi hissetmek için etrafını sıktım. "Çok sıkısın."

"*O kadar sıkı olamaz,*" diye cevap verdim düşünmeden. "Bu sabah biz-oh'dan önce kendimi parmakladığımdan beri. *Oh*." Trent başparmağını sonuna kadar soktu, usulca homurdandı, sesi sikimi titretti.

Kahretsın.

Lanet olsun.

"Deligimi izinsiz mi siktin?" diye tısladı ve kelimelerindeki sahiplenici ısırik başımı döndürdü. "Uh uh." Trent başparmağını çıkardı, sonra cezalandırırçasına geri soktu. Buna karşılık tüm bedenim onu daha derinden kavradı, daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlikle içime çekti. "Çok yaramazsın, değil mi Miley? Senin vanilya olduğunu düşündüğüme inanamıyorum." Trent açgözlü bir höpürtü ile tacımın etrafını emdi. Nefesim kesildi. "Senin olmayana dokunmak."

"Öyle... değil mi?" Ciyakladım. Gerçekten *ciyakladım*.

"Hayır." Trent başparmağını çekti ve ben gerildim, kaygan küçük bir patlamayla tekrar içeri ittiğinde sarktım. Etrafında sıkıştım ve onayını mırıldandı, terli teni benimkine yapıştı. "Bu delik *benim*." Girdi ve çıktı. *Spinny-spinny-spinny*. "Oynamak için..." Trent başparmağını çekti ve işaret parmağını içeri kaydırıldı. Bu seferki daha az kalın olmasına rağmen çok daha uzundu ve kıcıım onu daha derinlere buyur ederken göğsüm kabardı. "Öpüşmek için." Trent başını eğdi ve kıcıımın parmağının etrafına yayıldığı yeri emdi.

"Nnnn," diye hıçkırdım.

"Becerme için," Trent ilkinin yanına bir parmak daha soktu, bileğini bükmeden önce tepkimi test etti ve o iki kalın parmak prostatımı neredeyse acımasızca mızrakladı. "Ne zaman ve nasıl istersem."

"Evet!" Nefes nefese kaldım, bileğini ovuşturup fiskelerken, çekip çıkarırken, sonra tekrar becerirken, battaniyenin boğduğu kayganlaştırıcının sesi. "Evet-" Kıvrandım. "Daha fazla, lütfen-lütfen-lütfen-lütfen."

"Sabır, bebeğim." Trent parmaklarını açtı ve ben uludum. Kendimi parmakladığımda hiç hissetmemiştim. Bu cennet gibi bir şeydi.

-Günah gibi hissettirecek kadar iyiydi. "Bırak seninle ilgileneyim," diye emretti Trent. Sızlandım. Sesi sikilmiş ve azgın geliyordu. "Ben eşyalarımı iyi bakarım, Miley bebeğim." Çevir, sik, *fiske*. "Söz veriyorum."

Trent sikine hazır olduğuma karar verdiğinde, terden sıırıslıklam olmuşum. Beni en az üç kez orgazmın eşiğine getirmişti ve her geri çekilişinde altın rengi gözleri muziplikle parlıyordu.

Onun bela olduğunu bilmeliydim.

Ama sonunda ayağa kalktığında, eli uzunluğuna doğru kaybolduğunda kendimi umursamaya getiremedim. Kayganlaştırıcı şişesini kendini kayganlaştırmaya başladığında sessiz bir tıkırtı duydum ve kalın, kızarmış sikini sıkıp okşarken olmuş bir şekilde izledim.

"Hoşuna gitti mi?" Trent alay etti, dudağını ısırarak sikinin ucunu sıkıştırdı ve ne kadar uzun olduğunu görebilmem için dik konuma getirdi. "Büyük, değil mi bebeğim? Öyle olmak zorunda. Senin gibi bir adamı memnun etmek için."

Başımı salladım, ağzım aniden kurudu.

Kalın, damarlı. Taşakları sıkıca yukarı çekilmiş, sikinin dibindeki koyu renkli bukleler sanki o da benim kadar bu anı bekliyormuş gibi düzgünce kesilmişti. Aleti uyarılmanın etkisiyle kızarmıştı ve hatırladığım kadar büyüktü. İlk kez böyle biriyle birlikte olduğum için muhtemelen korkutucu olmalıydı ama değildi.

Sadece onu içimde
istiyordum. Hemen
şimdi.

"Büyük," diye tekrarlardım şaşkınlıkla, bir damla prekum tepesinden aşağı kayarken ve Trent'in siki sarsılırken dudaklarımı yaladım.

"Fuuuck." Dudağını ısırdı, bana bakıyordu, gözleri şehvetten simsiyah olmuştu. "İçine girmeyi o kadar istiyorum ki." Aletinin sallanmasına izin verdi

aşağı indirdi ve bir ok gibi seğirmekte olan boş kıcımı göstererek tekrar sarsıldı. "Şu anda ne kadar iyi görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok."

Tanrı söylüyor, diye düşündüm ama söylemedim.

Bunun yerine, bacaklarımı daha geniş açtım, parmaklarımı dizlerimin arkasına sıkıştırdım ve kendimi ona sundum - tüm hassas, gizli parçalarım savunmasızdı.

Trent muhtaç deliğime bakarken inledi, dudaklarını yaladı ve sikinin kökünü sıktı. "Bir dahaki sefere beni uyar," diye mırıldandı, sikinin başı açık girişime dayanana kadar karıştırdı. "O güzel kıcını bana öyle göstererek neredeyse beni boşaltıyordun."

"Özür dilerim-"

"Hayır," Trent biraz daha sertçe bastırdı ve vücudum onu daha yakın karşılarken taç öpücüğünün çırpınan kenarlarıma değdiğini hissedebiliyordum. "Özür dileme." Gözleri benimkilerle buluştu ve içlerindeki samimiyet ve sıcaklık kalbime bir darbe gibi çarptı. "Bunun için asla özür dileme."

Ve sonra içeri doğru bastırıyordu, gözlerim geri yuvarlanıyordu ve ben cennete yükseliyordum - Trent sızlanırken - hayvan gibi, incinmiş küçük bir ses - ve kalçalarını bir yandan diğer yana küçük kıpırtılarla vücudumun içinde kendine yer açarken onun sert horozunun etrafında emiyordum.

"İyi misin?" diye sordu, içeride sadece bir inç kaldığında durakladı.

"Hayır," diye cevap verdim, dizimi indirdim, böylece kalın siyah saçlarına yapışıp onu kendime doğru çekebildim. Dilini ağzımın içine çektim ve siki biraz daha derine battı. Onu bıraktığımda ağzımızın arasında bir tükürük ipi vardı ve dudakları kıpkırmızıydı. "Şimdi iyiyim."

"Evet öylesin," diye sırttı Trent, geniş ve kurt gibi. "Yeşil mi?" "Yeşil," diye söz verdim.

Sonra beynimi sikmeye başladı.

İlk seferim için mi? O mükemmeldi. Canavar gibi ihtiyaçlar ama insan kibarlığı. Periyodik olarak beni kontrol etti. Çoğu zaman durup tekrar hızlanana kadar ona ters ters bakmak zorunda kaldım. İçeri, dışarı, içeri. *Tokat, tokat, tokat*, leğen kemiği kıcımla buluştu ve daha derine gitmesi için yalvararak sikini kavrarken başım döndü.

Beni içten dışa doğru mahvetmesi için.

"Çok sıkı," diye tısladı Trent, içime girerken parmakları kalçalarımı ısıırıyordu, çenesi sıkılmış, göğsü kabarmıştı. İçeri girerken prostatımı çivilediğinde omurgamda karıncalanmalar başladı ve başımı geriye atıp sızlandım. "Şu haline bak, sikimi nasıl da iyi alıyorsun." *Tokat, tokat*.

"Uhhgh," diye ürperdim.

Bunu daha önce nasıl yemedim? *Cennet gibiydi.*

"Açgözlü küçük delik," diye sırttı Trent, pelvisini sertçe kıcımın etine bastırıp bir anlığına içime girerken biraz daha memnun oldu. "Tanrım." Yarisına kadar çekti ve çıkan gıcırdama sesi başımı döndürdü. "Bunu yaptığımda *çok fazla* seğiriyorsun."

Yine yaptı.

Gelme, , gelme-

"Her yerin çok güzel tatlım," diye söz verdi Trent, gözleri merakla doluydu. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür." Meme uçlarımla oynayabilmek için ağırlığını bir kolunun üzerine verdi. Parmakları göğsümün ortasından aşağıya doğru inerken ve avuç içini sikimin üstüne bastırıp sanki onun tarafından sikilmenin beni ne kadar sertleştirdiğini ölçüyormuş gibi göbeğime doğru bastırırken zevk omurgamda zonkladı. "Ama sen en çok böyle güzelsin-" diye ekledi Trent, sesi huşu doluydu. "Sanki bunun için yaratılmışsın gibi sikimi alıyorsun, sikin ağılıyor."

Sikimin başından aşağı yeni bir damla prekum kaydı ve Trent'in ukala sırtışı beni titretti.

"Şu anda kelimenin tam anlamıyla ayak parmaklarını kıvırıyorsun," Trent'in sırtışı kurtlaştı. "*Bunu biliyor musun?* Becerilmeyi o kadar çok seviyorsun ki tüm vücudun tepki veriyor." *Tokat, tokat.* Siktir. Siktir.

Gerçekten de ayak
parmaklarımı kıvırıyordum.

"Ben-"

"Uh uh," Trent taşaklarımı aşağı çekerek orgazmımı tekrar engelledi - ve ben protesto için biraz çırpınarak uludum. O sadece güldü, hınzırca bir kıkırdama, beni öfke nöbetim boyunca becerirken, muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla zevk alıyordu. "Gel dediğimde geleceksin."

"Tamam," diye hıçkırdım, daha geniş açıldım, aletim zonkluyordu. Kıçım daha fazlası için çaresizce ona yapıştı.

"Tamam," diye kabul etti.

Ve sonra beni beceriyordu. *Sertçe.* Vuruyor, vuruyor, *vuruyordu.* Yakama ve boynuma öpücükler kondururken ve yumruğuyla sikimi okşarken sikinin ucuyla her bakışında prostatımı çiviliyordu. Yükseldim, zihnim bulanıktı, etrafımdaki dünya artık gerçek değildi, çünkü zevk ve ihtiyaçtan başka bir şey değildim -Trent'in malı, tam da onun söylediği gibi.

Bir ömür gibi gelen ama birkaç dakika olabilecek bir sürenin ardından "*Gel,*" diye emretti.

Ben geldim.

Boşaldım ve boşaldım ve boşaldım. Elinin her tarafına, karnıma, kaygan, sıcak ve hiç bitmeyen bir şekilde. Hayatımda daha önce hiç bu kadar çok boşalmamıştım, ya da bu kadar sert boşalmamıştım - ve inledim ve sızlandım, denge için umutsuzca omuzlarına tutundum. Temposu yavaşladı, hızlandı ve kıcıımın sıkı kavrayışının içine beyaz-sıcak ve mükemmel bir şekilde döküldüğünü hissettim.

Yere uzandı, dağınıklığımızı aramızda sıkıştırdı -bu bizim için bir kalıp haline gelmeye başlamıştı- memnuniyetle mırıldanırken burnunu boynumun dibindeki çukura dayadı. Hareket etmek istemedim.

"Merhaba," dedi, sesi ve çok memnundu. "Merhaba," diye cevap verdim, nefes nefese.

Hiç.

"Aç mısın?" Trent mırıldandı, sesi uyuklu ve yumuşaktı. "Lütfen bana jambonlu ve peynirli sandviç sevdiğini söyle."

"Jambonlu ve peynirli sandviçleri severim." Tüm bunları bir araya getirmeyi nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu; ancak sepette özenle paketlenmiş yiyecek kaplarını açtığımızda ve en üstte Baxter Baker'ın özel balkabağı parçacıklı ekmeğinden bir somun gördüğümde bu soruya hemen yanıt buldum.

Oh.

Üçüncü sandviçini açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi mideye indiren Trent'e baktığımda kalbim ısındı, battaniye ikimizin de belinde unutulmuştu.

Trent Montgomery sırf beni şaşırtabilmek için dünyada en nefret ettiği şeyi yapmıştı.

Yardım istemişti.

"Ne?" diye sordu, elini ağzına götürdü, kırıntıları silerken yanaklarındaki çirkin benekli kızarıklığa bakılırsa biraz utanmıştı. "Özür dilerim, çok mu-?"

"Hayır," diye başımı salladım ve bıyıklı yanağını öpmek için eğildim. "Sen 'çok' bir şey değilsin. Sen mükemmelsin."

"Gördün mü?" Sırıttı. "Öyle olduğumu düşündüğünü biliyordum."

Güldüm, kalbim doluydu. İnkâr etmedim. Yine inkâr etmedim.

İlk kez seks yaptığımızda bana söylediklerinin bir aynasıydı ve belki anlamını kavrayamayacaktı ama ben anlamasını umuyordum.

Çünkü o mükemmeldi.

Her yönden mükemmel: sahiplenici, kırıntı ve dölle kaplı, gözleri parlak ve koyu renk saçları seksle karışık.

Ve beni korkutuyordu, çünkü onu seversem ne yapmam gerekiyordu...
eğer onu seversem ve o da beni sevmezse? Evim tamir edilse ve tüm bunlar
sona erse?

Ve dünyam daha önce olduğu gibi geri döndü.

twenty-five

TRENT

"Peki... Bay Johnson'a evinin tamir edildiğini ne zaman söyleyeceksin?" Becca Aralık ayının ortalarında bir zamanda sordu, çünkü o bir bok kafalıydı ve bu nedenle bir haftadan fazla bir süredir kasıtlı olarak unuttuğum şeyi belirtmek zorundaydı.

"Senin kapıları kalafatlıyor olman gerekmiyor muydu?" Cevap vermeden karşılık verdim. Becca sinirli bir şekilde içini çekti ve iki parmağıyla önce gözlerini, sonra beni, sonra da tekrar gözlerini işaret etmeden önce bana ters ters baktı.

"Seni izliyorum, Trent Amca."

"Evet, tamam."

Sonra da unuttum. Yine unuttum. *Bilerek*. Çünkü Miles'ın taşınacağını düşünmek istemiyordum - yolun karşısında bile olsa. Artık Bubba'yı yatağına sokamayacağımı, onunla *Bill Nye* izleyemeyeceğimi ya da Miles'ın özel Fransız tostunu yiyemeyeceğimi düşünmek istemiyordum. Yapamayacağımız film gecelerini ya da hazırlayamayacağım kakaoları düşünmek istemiyordum. Misafir odasının boş olduğunu düşünmek istemiyordum - Barb'ın Bubba'nın ayaklarının dibinde uyurken çıkardığı horultular olmadan. Miles ve ben geceleri gizlice aynı yatağı paylaşmaya başladığımızdan beri yeniden yalnız uyanmayı düşünmek istemiyordum.

Bunların hiçbirini düşünmek istemedim.

Çünkü bunu yaparsam, sahip olduğum son otokontrol kırıntılarını da kaybedeceğimden eminim. Miles'ı güvende tutabileceğim bir yere kapatırdım. Ve onun da bunu istediğinden hâlâ emin değildim.

Becca beni tekrar bulduğunda, spor salonundaki randevumuzdan sonra aldığım *Kurt Eşi* serisinin dördüncü kitabının sonunu dinliyordum. Ama ilk başta onu fark etmedim. Ya da sadece bir tane taktığım için diğer AirPods'u kılıfından çıkardığımı.

Arkamda çok dramatik bir "Ewwwww" yankısı duyana kadar hiç fark etmedim.

Arkamı döndüm, neredeyse çekici düşürüyordum. "Ne?" "Düğümleme mi, *gerçekten* mi?" Becca yüzünü buruşturarak başını salladı.

"Neyin içinde değil?" Ben odaya girdi. Çünkü tabii ki *bugün* kendi lanet dairesini inşa etmemize yardım etmeye karar verdiği gündü. Hayatımı sikeyim.

"Onu geri ver," diyerek AirPods'u elimden almaya çalıştım ama Becca kıkırdadı ve uzanamayacağım şekilde arkasına sıkıştırdı.

"Ne zamandan beri okuyorsun?" Ben şaşkınlıkla yüzünü buruşturarak sordu.

Çünkü o bir *pislikti*.

"Okuyorum!" Oflayıp pufladım, el yordamıyla kitabı kapatabilmek için telefonumu arka cebimden hızla çıkardım. Tenim terlemişti ve yanaklarım utançtan yanıyordu. Seksi kitaplar okumak utanılacak bir şey değildi - çünkü değildi. Ailemizdeki herkes annemin ejderha-adamlar, mafya patronları ve muhtemelen uzaylı penisleri gibi gerçekten baharatlı, çılgınca şeyler okuduğunu biliyordu. Yarı çıplak erkek göğüslerinin olduğu kitap kapaklarının etrafında büyümüştük.

Sadece... yeğenimin ve kardeşimin bunu bilmesini istememiştim.

Özel bir şeydi.

Miles ve ben arasında.

"Trent Amca bir-" Becca ben onu durduramadan telefonumu elimden kaptı ve kitabın açıklama sayfasını çevirirken gözleri kısıldı. "-Baharatlı, tuhaf, aksiyon dolu bir kurt adam romanı."

"Öldür beni," yüzümü ellerimin arasına sakladım. "Lütfen

öldür beni." "Yüzü kızarıyor!" Becca neşeyle tezahürat yaptı.

"Kimin yüzü kızarıyor?" Odaya girdiğinde Paxton'ın tanıdık homurtusu yankılandı, muhtemelen beni de kızdırmak için.

"Trent öyle," Ben'in sesi tahta gibiydi ve ellerimi bıraktığımda bir hayalet kadar solgun görünüyordu. Telefonu Becca'nın elinden göz açıp kapayıncaya kadar kaptı.

"Trent neden kızarıyor?" Paxton kaşları kızgınlıkla çatılmış bir halde sordu. Huysuz herifin tekiydi ama görünüşe bakılırsa en az diğerleri kadar meraklı biriydi.

"Bunu ne zamandır okuyorsun?" Ben'in gözleri biraz vahşiydi -ki bu garipti- ama olsun. Telefonumu bana doğru salladı, açıkça telaşlanmıştı.

"Bilmiyorum, birkaç hafta?"

"Neden?"

"İyi mi?" Benden başka ne istediğinden emin olmadığım için teklif ettim.

"Bu iyi," diye tekrarladı Ben yavaşça, sanki kelimeler birbirini tutmuyormuş gibi, hâlâ yeşil yüzlüydü. Ne oluyor be?

"Kurt adamların ormanda sevişmesini seviyorum diye benimle dalga geçemezsiniz," diye homurdandım ve hırlayarak telefonumu geri aldım. "Bu saçmalıktan bıktım artık."

"Ve şimdi de kızgın!" Becca şeytani küçük bir pislik gibi kıkırdadı. O artık benim favorim değildi.

Nathan yine favorimdi. Ya da belki ikizler?

Kesinlikle Becca değil ama. Hayır.

"Senin yapman gereken bir şey yok mu?" Paxton yumuşak bir iç çekişle alnını kaşırken nihayet cehennem köpeğini dizginleyerek sordu.

"Ah doğru," diye başını salladı Becca, neşe unutulmuş, yeniden ciddileşmişti. "Gün sonuna kadar banyoyu ve yatak odalarını kurutmuş olurum."

"bitir," diye mırıldandı Paxton. "Daha sonra dersin olduğunu biliyorum ama
-"

"Trent'in narin bir eli yok, biliyorum baba." Becca onu yuvarladı Ama odadan çıkıp koridora doğru eğilirken gülümsemesi küstahlığını yumuşattı. Paxton bana başıyla selam verdi ve ben de minnetle gülümsedim.

"Bir dahaki sefere... belki kulaklıklarınızı cebinize koyarsınız, böylece onları alamaz?" Paxton yardımcı olmadan önerdi.

Yanaklarım kızardı.

"Evet, bunu yapacağım."

"Güzel." Paxton sırtımı sıvazladıktan sonra Becca'nın gittiği yöne doğru ilerledi. Testereyi, neyse ki buradan çok çok uzakta olan mutfaktaki iç odaların kaplamalarını kesmek için hazırlamıştı. İçimi çektim, biraz rahatlardım.

İkisi de gittiğinde döndüm ve Ben'i tam suratımda buldum.

"Ne-" "Sil

onları."

"Ne?" Ona baktım, bu kadar ciddi görünmesi karşısında şok olmuştum. Ben her zaman ciddiye ama hiç böyle değildi.

"Hemen şimdi." Ayağını yere vurup kollarını kavuşturdu ve ben de şaşkın şaşkın ona baktım. Sonra bu şaşkınlık öfkeye dönüştü ve sinirli bir nefes aldım. "Onları neden okuduğunu bilmiyorum-" diye devam etti Ben.

"Sana iyi oldukları için olduğunu söylemişim."

"Daha önce hiç böyle bir şey okumamıştın-"

"Nereden biliyorsun?" Hâlâ benden birkaç santim uzun olmasına sinirlenerek göğsüne bir yumruk attım. Ben'in burun delikleri alevlendi.

"Sil onları."

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü."

"Çünkü neden?"

"Çünkü!" Kollarımı kavuşturdum ve sesimi at kuyruklu iblis çocuğu yanlışlıkla tekrar çağırmayacağımız kadar alçak tutmaya dikkat ettim.

"Trent-"

Miles'la konuşacak bir şeyim olsun diye kardeşime onları okuduğumu söylememin imkanı yoktu. Ayrıca ona ilk kitabın sonuyla ilgili teorimi anlattığımda yüzü aydınlanmıştı ve gerçekten de kitaplarla ilgilendiğimi fark etmişti.

"Onları silmeyeceğim," diye ters ters baktım. Ben ağzını açtı, kapattı ve sonra tekrar açtı. "Balık gibi görünüyorsun."

"Ve *sen de* bir sik gibi görünüyorsun," diye karşılık verdi, ama sonra dudaklarını inceltti, belli ki yorumundan hemen pişman olmuştu. Bana sik demek, kitapları silmemi sağlayacak kadar yumuşatmazdı beni. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Hepimiz biliyorduk.

Kardeşlik kodu, bu gibi senaryolarda ya A. Dürüstlük ya da B. Rüşvet gerektirir.

Ben çok şüpheli davranıyordu.

"Neden onlardan kurtulmamı bu kadar çok istiyorsun?" diye sordum. Hiç mantıklı gelmedi. "Neden *umursuyorsun* ki?"

Ben bana baktı. Uzun, çok uzun bir süre bana baktı. Sonra birden çöktü mü? Yanakları kıpkırmızı oldu ve elleriyle yüzünü kapatıp duvara yaslandı.

"Dostum..." Ses tonumu yumuşattım ve hemen telefonumu çıkarıp kitapları sildim. Onları daha sonra tekrar indirecektim ama *bunu* bilmesine gerek yoktu.

"Onları silmeni istiyorum çünkü..." Ben başladı, normalden daha sessizdi. Ellerini indirdi ve burun delikleri açıldı, çenesi gerildi. "Çünkü onları ben yazdım," diye hızlıca geveledi.

Bekle.

Ne?

"Bekle, ne?" Dehşet içinde ona bakarak tekrarladım.

"Beni duydun," diye ellerini yüzünde gezdirdi Ben. "Ben gerçekten _."

"Ne zamandan beri seksi eşcinsel aşk kitapları yazıyorsun?"

"beri mi?" Ben'i hiç bu kadar utanmış görmemiştim. Vay . Vay anasını! Zavallı Ben. Vay anasını! Bu konuda onunla yıllarca dalga geçebilirim. "Bu konuda konuşmuyorum. Bilen tek kişi Trixie ve o bile takma adımı bilmiyor."

"Vay anasını."

"Lütfen sil onları?" Ben tekrar, bu sefer daha yumuşak bir sesle söyledi. "Yazdıklarımдан... *bilirsin* işte... zevk aldığını düşünmek beni gerçekten rahatsız ediyor."

"Aslında bundan pek ' zevk ' aldığım söylenemez," diye karşı çıktım. "Ama evet, onları sileceğim."

Ve şimdi Miles'la birlikte dinlemek için yeni bir dizi bulmam gerekiyor.

Artık bu kitapları Ben'in yazdığını bildiğim için ciddiye almamın hiçbir yolu yoktu. Görünüşe göre ona verdiğinden daha yaratıcıymış. *Kim bilebilirdi ki?*

Yine de bu onu acımasızca kızdırmayacağım anlamına gelmiyordu.

SMILEY MILEY

Öğle yemeği yedin mi?

BEN

Evet, bebeğim. Ben bize Benito'nun yerini ismarladı.

SMILEY MILEY

Ne kadar zaman
önce?

BEN

Altı saat kadar mı? Şu anda çiftlikteyim, eve gitmeden önce birkaç işi hallediyorum. Bugün bunaldık, bu iş için iyi ama yorucu. Hiçbirimiz hazırlıklı değildik.

SMILEY MILEY

Aç mısın?

BEN

Senin için mi? Her zaman

SMILEY MILEY

Yemek için.

BEN

Evet bebeğim. Açlıktan ölüyorum. Olabildiğince çabuk eve geleceğim.

SMILEY MILEY

Rosto yaptım.

BEN

Uuuughhhh benimle edepsizce konuş. Patates var mı?

SMILEY MILEY

Soslu.

BEN

Fuuuuuck

SMILEY MILEY

Havuçlar da

BEN

Beni boşaltacaksın

Yavaş mı ?

SMILEY MILEY

Tüm gün

BEN

Tanrım, bana karşı çok iyisin.

Yakında

görüştürüz. Bu gece seni

becereceğim.

Yavaş

Rostoyu pişirdiğinden daha yavaş.

SMILEY MILEY

acele et

BEN

zaten yoldayım.

Noel'e kadar geçen haftalar boyunca evimizin mutluluğu içinde eridik. Miles'in evinin hazır olduğunu rahatlıkla unuttum. Beni kim suçlayabilirdi ki? Birlikteyken böyle şeyleri hatırlamak zordu. Özellikle de ben hatırlamak istemediğimde.

Pazartesi geceleri ailecek film gecesi yapardık. Ben atıştırmalıklar sağladım, Bubba filmi seçti ve Miles ve ben sırf onun gülümsemesini görmek için acı çektik.

Salı geceleri sırayla randevuları planlıyorduk. Miles bana şehirdeki bir restoranda Güney Barbeküsünün mucizevi dünyasını gösterdi ve ben de ona gerçek bir Vermont şenlik ateşinin nasıl bir şey olduğunu gösterdim. Birlikte Noel alışverişine çıktık. Miles bana doğru formda nasıl çömeleceğimi öğretti. Ağaç çiftliğinde saatler geçirdikten sonra, çatlak pencereden görünen yıldızlar ve kışın erken soğuğu eşliğinde masamda ona arkadan laf attım.

Geldiğinde, günlerce beni takip eden o sevimli, küçük inleme sesini çıkarmıştı.

Çarşamba geceleri oyun gecesi için büyükanneimin evine giderdik. Ama bu aslında her Çarşamba gerçekleşmezdi çünkü bazen üçümüzün birden gelmesinin çok fazla misafir ağırlamak olduğunu söyler ve onun yerine ikinci bir gece Bubba'ya bakmayı teklif ederdi. O günlere çifte randevu gecesi demeyi severdim ve Miles sadece gülerdi.

Perşembe geceleri Miles'in derse hazırlanmasına yardım ederdik. Bazı günler hazırlık daha karmaşık oluyordu, ama mutlaka -zor ya da değil- geceyi bir sonraki haftaya hazır bir şekilde bitiriyorduk. O geniş omuzlarında taşıdığı yükün bir kısmını kaldırabildiğim her seferinde gurur duyuyordum.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, ne kadar sık yardım edersem edeyim, sanat ve zanaat işlerinde hiçbir zaman daha iyi olamadım. Miles beceriksiz ellerime aldırıyor gibiydi. Sadece gülümsedi, gözlerini kırıştırdı ve hayırsever bir şekilde tek kelime etmedi.

Cuma geceleri Miles spor salonuna gittiğinde, Bubba ve ben kendi geleneklerimizi başlattık. Sıcak çikolata içiyorduk, ödevlerine yardım ediyordum, *Planet Earth*'ü izliyorduk ve hatta bir keresinde oturma odasının tamamını kaplayan bir battaniye kalesi bile yapmıştık. Miles eve geldiğinde, yeni duş almış ve eskisinden çok daha az tedirgin görünüyordu, bizimle birlikte kalenin içine girdi ve Bubba uyuyana ve ben onu yatağa götürene kadar bir saat boyunca hikayeler anlattık.

Onu yatırdığımda, Bubba uyandı.

Yıldızlarla dolu yeşil gözleriyle bana sertçe baktı ve "Keşke benim babam olsaydın" dedi.

Kalbim kırılmak üzereydi. "Senin bir baban var, tatlı bezelyem."

"Hayır," diye başını salladı Bubba, doldurulmuş tavuğunu kollarının arasına alıp bana ciddi ciddi bakarken, o yaştaki bir çocuk için fazla ciddiydi. "Benim bir babam var," ne dediğini anlamam için bir an bekledi. Kalbim göğsümden dışarı fırlayacak gibi oldu. "Keşke benim de bir babam olsaydı."

Sonra da sanki dünyanın eksenini kaydırmamış gibi hemen uyumaya gitti.

Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum.

Miles'a da söylediğim gibi, ben babam gibi bir adam değildim. Onun, Miles'ın, Baxter'ın, Ben'in, hatta Paxton'ın olduğu gibi mükemmel değildim - hepsi nasıl ebeveynlik yapılacağını biliyordu. *Sorumluluk* sahibiydiler. Hâlâ kendi kafamın içinde bir çocuk gibi hissediyordum.

Battaniye kalesine geri dönerken sersemlemiştim, bilinçsizce Miles'ı ve onun varlığında hissettiğim rahatlığı arıyordum. Tekrar içeri girdiğimde ayağa kalktı, deniz camı gözleri alarmla parlıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu ve ben onu sırt üstü yatırıp sıcaklığını emmek için üzerine tırmanırken kalbim duracak gibi oldu. Mmmm. *Tarçınlı şeker*. Kalp atışlarını dinlemek beni rahatlattı, tıpkı sırtımı düzleştiren büyük, güçlü elleri gibi.

Home.

Öyle .

"Keşke ne yaptığımı bilseydim," diye itiraf ettim, yalpaladığımı ve kafamın karıştığını hissediyordum. Miles'ın kalbi kulağımın dibinde durmadan gümbürdüyordu. *Güm, güm*. Meraklı bir ses çıkardı. "Her şeyi bir araya getirmişsin. Hiç telaşlanmıyorsun. Sonuna kadar babasın. Muhtemelen bir kez bile Bubba'yı mahvedip mahvetmeyeceğini merak etmedin, çünkü içten içe asla yapamayacağımı biliyordun."

Ne beklediğimden emin değildim ama bana gülmesi kesinlikle

o.

"Ne-"

"Sen bir aptalsın, Trent Montgomery," Miles bana "tam isim" verdi. bir homurtuyla. "Her günümü Bubba'yı mahvettiğimi düşünerek geçirmediğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Sözleri karşısında irkilerek biraz geri çekildim ve ona bakmak zorunda kaldım. Karanlıkta bana bakarken Miles'ın yüz ifadesi sevecen ve yumuşaktı. Koyu renk saçlarının kulaklarının etrafında nasıl kıvrıldığını battaniyelerin arasından televizyon ekranının ışığında zar zor seçebiliyordum.

Yardım edemedim ama tekrar aşık oldum. Miles inanılmazdı.

Harika.

Güzelmiş.

Ciddiyi

m.

Nazik.

Sadık.

Ama bilgi konusunda pek açık sözlü değildi. Kırık parçalarını yaralı bir yavrunun artıkları koruduğu gibi koruma eğilimindeydi. Sanki onları paylaşırsa artık ona ait olmayacaklarından endişeleniyormuş gibi.

Kalbim titredi.

"Bu nasıl olabilir?" Onu konuşturmak için ve ayrıca ne söyleyeceğini bilmeye çok ihtiyacım olduğu için sordum. "Senin mükemmel olduğun konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Bundan emin değilim. Öyle olmadığın konusunda kesinlikle hemfikirдик," diye alay etti - oysa ona kalbimi gösterdiğim gün bana mükemmel dediğini çok net hatırlıyordum.

"Ne tuhaf, senin de dediğini hatırlıyorum-" Miles tekrar güldüğünde ve gözlerinin kenarları sevdiğim şekilde kırıştığında sözümü kestim. O kadar yakışıklı görünüyordu ki, altımda, onu ezmeme izin veriyordu çünkü mümkün olduğunca yakın olmam gerekiyordu, aksi takdirde sürüklenip gidecekmişim gibi hissediyordum.

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Trent," dedi Miles yavaşça, aylarak. Başını iki yana salladı, ne söyleyeceğini düşünürken dudakları inceldi. Onu korkutup susturmaktan korktuğum için konuşamadım. Bundan sonra söyleyeceklerim önemli olacaktı. Bunu biliyordum. "Ben mükemmel değilim," dedi Miles. Dudağını ısırdı, gözleri rahatlamak için benimkileri arıyordu. "Ben bir

Küçük bir kırsal kasabadan gelen sorunlu bir çocuktum. Annemin hayatını cehenneme çevirdim. Kardeşime çok fazla mesaj atıyorum - muhtacım, güvensizim, sürekli korkuyorum. Bazen kendimi bir ipin üzerinde düşmeyi bekliyormuş gibi hissediyorum." Yutkundu, gözleri ıslak ıslak parlıyordu. "Okuldaki tek eşcinsel çocuk bendim ve çocuklar bu yüzden bana sataştığında birkaç dişimi kırdım. İnsanları incittim, çünkü incittiğimde -bir an için- kendi acımı unuttum. Çok uzun süre öfkeliydim. Herkese kızgındım. Dünyaya kızgındım. Beni sevmediği için anneme kızgındım. Fırsat bulduğunda için Robin'e kızgındım. Kendime kızgındım - çünkü en başta ben kızgındım."

Lanet olsun.

Bunların hiçbirini

bilmiyordum. Tanrım, onu
sevmiştim.

Onu çok seviyordum.

Yaşadığı onca acıyı düşünmek, ona haksızlık eden herkesi tek tek bulup birkaç dişini kırma isteği uyandırdı bende.

"Lisede C almıştım. Neredeyse okulu bırakıyordum. Anneme benim hakkımda söylediği saçmalıklar için hiç seslenmedim, öldüğünde bile. Ona karşı kendimi hiç savunmadım. Yaşadığım evin parasını bile karşılayamıyorum - parasını ödeyen kişi Robin." Miles'ın sesi titriyordu. "Yıllarca kendimden nefret ettim. Öyle bir nefret ki insanı içten dışa doğru kemiriyor. Ruhunuzu karartan türden."

Sesi çatallaştı ve birkaç damla gözyaşı yanaklarından aşağıya, yerde duran siyah saç halesine döküldü. "Hayatımda iyi bir şey elde ettiğimde, bunu hep sorgularım." Bu çiğ, kırık dökük sözcükler karşısında nefesim kesildi. "Yıllardır nasıl mutlu olacağımı bilmiyorum..." Daha fazla gözyaşı aktı. Onları sildim ve Miles devam etmeden önce bana minnettar bir gülümseme attı. "Yıllarca seninle *konusamadım* bile. Koca şehirde hoşlandığım tek adamla gerçek bir konuşma yapamadım çünkü yüzüne bakmak bile beni güçsüzleştiriyordu."

Gözyaşları ılıktı, çok ılık. "Ne yaptığımı bilmiyorum." Miles o zaman bana gülümsedi, kirpikleri ıslaktı, kalbi hâlâ benimkine çarpıyordu. "Bu bana hiç doğal gelmedi, ben sadece..." Yüzü kızardı. "Ben istedim. Onu istedim. Onu *istiyorum*. Ona hiç sahip olmadığım bir hayat vermek istiyorum. Mutlu olmayı *o kadar çok* istiyorum ki bunu başarıyorum. Korktuğumda bile -ki bu her zaman oluyor. Ne yaptığımı bilmediğimde ya da işleri doğru yapmadığımda bile. Bubba için nefes alıyorum."

Sözleri ağrıyan kalbimin etrafına bir battaniye gibi yerleşirken nefesimi tuttum.

"Bilmelisin Trent-" Miles'ın gözleri titredi, gülümsemesi yumuşaktı ve vücudu tüm sert kaslarına rağmen daha yumuşaktı. "Batırmak mı? Evet. Bu sadece nasıl daha iyi olunacağını öğrenmenin bir yolu. Hatalar sadece birer derstir."

Hatalar sadece birer derstir.

Benim gözlerim de şüpheli bir şekilde ıslaktı, bu yüzden onları sıkıca kapattım ve başımı salladım. "Bu kadar bilge olmayı nasıl ?" Ağlamak istememe ve nedenini bilmememe rağmen ortamı yumuşatmak için sordum.

Miles'ın omuz silkişini gördüğümünden daha çok hissettim. Gözlerimi açtığımda sırtıyordu. "Şiddet yüzünden herhalde," diye şaka yaptı. Muhtemelen başına gelenlerle ilgili ilk kez şaka yapıyordu.

Tanrım, az önce söylediklerine rağmen o mükemmeldi. Kusur olarak gördüğü şeyler onu olduğu gibi yapan şeylerdi. Mükemmel derecede kusurlu.

Gülümsemesini öptüm, tadına baktım, çünkü böyle açgözlüydüm ve onunla ilgili her şey gibi bunu da kendime saklamak istiyordum. "Bırak bir adama dişleri dökülecek kadar sert vurmayı, bir sineğe bile vurduğunu hayal edemiyorum," diye güldüm, elimde olmadan.

"Evet, şey," Miles yanağıma bir öpücük kondurdu, "Pembe gözlüklerini takmışsın. Pek çok insan benden korkuyor."

Güldüm çünkü bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şeydi.

Dokusunu hissetmek için dudaklarını sakalıma sürttü, çünkü hoşuna gidiyordu. Muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değildi, bu yüzden hiç işaret etmedim. Sadece arkama yaslandım ve her seferinde bundan keyif aldım.

Miles usulca, "Kimse beni senin gördüğün gibi ,"
dedi. "Nasıl yani?"

Miles'ın yanakları pembeleşmişti ve biraz kıpırdandıktan sonra battaniye kalemizin tavanına bakarak güç aradı. "Benim bedenime bakıyorlar ve..."

"Öyle mi?"

"Kim olduğumu bildiklerini sanıyorlar. *Nasıl* olduğumu."

Onu tekrar öptüm, bu sefer daha yavaş. Daha derinden. Dili, onun ve Bubba'nın sevdiği karpuz sakızı kadar tatlıydı. Sabun gibi kokuyordu.

"Bir bok bildikleri yok," dedi Miles, konuşurken dudaklarımız birbirine değiyordu. "Hayatım boyunca büyük ve korkutucu olmaya zorlandım." Gözleri hâlâ ıslaktı ve eğilip kirpiklerinden süzülen yaşların soğukluğunu öperek uzaklaştırdım. "Değişiklik olsun diye başka birinin güçlü olmasına izin vermek istiyorum."

"Lütfen," diye yalvardım, bakışlarını kendi bakışlarımla yakalayabilmek için geri çekildim. "İzin ver."

Bana bakarken dudakları titredi ve kaşları çatıldı, sözlerimde bir yalan bulmaya çalışıyordu ama yoktu.

Ben de kabı tatlandırdım.

"Senin için yükü taşımama izin ver. Bırak ben . Seni tutmama izin ver. Seni becermeme izin ver. İhtiyacın olduğunda benimle konuş, beni seç. Bırak gireyim. Seninle savaşmama izin ver. Yanında durmama izin ver. Sırlarını paylaşmama izin ver. Seni *güvende* tutmama izin ver." Yutkundum. "Lütfen-" Sesim çatallaştı. "Senin için hissettiklerimi daha önce hiç hissetmemiştim ve bu hem korkutucu hem de harika ama Tanrım. Başka türlü olmasını istemezdim."

Miles başını salladığında yağmurlu bir günde bulutların arasından görünen güneş gibi hissetti.

Onu yukarı çıkardım.

Kapıyı kilitledim.

O gülümsemeyi sayamayacağım kadar çok öptüm.

Onu üst kattaki yatağımıza getirdiğimde vücudunun içine gömüldüm. Bırakın bir araya gelem. Ruhlarımız birbirine değsin. Onunla seviştim - ki bu onunla tanışmadan önce hiç yapmadığım bir şeydi. Ona *güvenmeyi* seçtim. Onun rahatlığının kaburgalarımın altına işlemesine, sözlerinin kalbimin etrafında koruyucu bir bariyer olmasına izin verdim.

Beni içeri almasını istediğim şekilde onu içeri aldım.

Sadece birkaç hafta sonra her şeyin biteceğinden korkmama rağmen onu içeri aldım.

Değişeceğini.

Onu, aramızdaki bu değerli, harika şeyi kurtaramayacağımı.

Korkak olduğum ve onlardan kalmalarını nasıl isteyeceğimi bilemediğim için ailemi kaybedeceğimi. Miles'a aynı kusurlar için değer verirken, kusurlu olduğum için kendimi nasıl affedeceğimi bilmiyordum. Babamın anısı hâlâ kafamın içindeyken nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Ama Tanrım, çabuk öğrenmem gerekiyordu. Yoksa onu kaybederdim.

Ve bu fikri midem kaldırmadı.

O gece alarm kurmayı unutmuştum, ki bu aptalca bir hataydı. Bu yüzden ertesi sabah kapı *güm* diye açıldığında ve Bubba Johnson dramatik bir şekilde odaya girdiğinde şaşırmamalıydım.

Her zaman yaptığı gibi, ona yerel bir butikten aldığım inek desenli kazağı giyerdi. Babası ve benim için eşleşen bir takım almış olabilirim ya da olmayabilirim - bunlar dolaptaki bir kutuda saklı duruyordu ve paketlenip ağacın altına konulmaya hazırdı.

Küçük bir kaltaktım, o yüzden beni dava et.

Onlarla eşleşmeyi o kadar çok istiyordum ki, işleri kendi ellerime aldım.

Bubba... sevimli görünüyordu, sıska bacakları süveterden dışarı fırlamıştı. Miles'in bir önceki yıl ona aldığı Noel pijamalarının içindeydiler, artık şatafatlı ve çok kısaydılar. Çoraplarında delikler vardı. Muhtemelen tüm yaramazlıklar bu şekilde içeri sızmayı başarmıştı.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken alarmla doğrulduğumda düşünebildiğim tek şey, içinde olmamam gereken yatakta suçüstü yakalandığımdı, ama-hey. En azından dün gece Miles'in kışını ağlayana kadar dövdükten sonra pijamalarımızı giymiştik.

Miles uykulu bir ses çıkardı, yanımda otururken çok sevimli ve buruşuktu. Pijamaları omzunun üzerinden kaymıştı ama masumiyeti hâlâ yerindeydi.

Ne yazık ki çıplaklık artık resmi olarak endişelerimizin en küçüğüydü.

twenty-six

MILES

"Biliyordum!" Bubba haykırdı, yumruklarını havaya kaldırdı, sonra dirsekleri ve dizleri sivri bir tavuk gibi zafer dansı yaparak odanın etrafında döndü. "Lanet olsun *biliyordum!* Triles gerçek!" Küçük kemikli poposunu salladı ve Barb kapıdan içeri daldı, panik içinde ona havlıyordu çünkü ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Triles de neydi?

Ona bakmaktan kendimi alamadım, kafam karışmıştı-

Ve sonra *güldüm*, çünkü bunalmış ve paniklemiş hissederken başka ne yapabilirdim ki-

Ve...

Rahatladım.

Vay canına.

Rahatladın mı?

Evet. Bu his . Göğsümdeki gerginliğin azalması. Daha rahat nefes alıyordum. Ellerimin o kadar titrek hissetmemesi. *Rahatlama.* Çok rahatlamıştım.

"Kanepede uyumak için battaniye kalesini yıkmak istemedim-" diyordu Trent ama açıklaması dikkatle görmezden gelindi. "Ben-"

"Pooopssss'a aşıksın." Bubba şarkı söylerken yumruklarını biraz daha sıktı. Kıçını salladı. Barb tekrar havladı, çünkü görünüşe göre

Bu çok eğlenceliydi ve o da katılmak zorundaydı. "Expoo-sure terapisi *gerçekten* çalışıyor!"

"Ex-poo-şimdi ne olacak?"

"Ben bir dahiyim! Çığır açan keşifleriniz için teşekkürler Mary Cover Jones -ve diğer tanınmış psikologlar!" Bubba tavana ciddi bir şekilde teşekkür ettikten sonra ikimizi de işaret etti, kaşlarını salladı ve kapıdan çıktı. "Büyükanne mi arayacağım. Bana elli dolar borcu var."

Mary Cover Jones mu? TV şovlarından birinden olmalı. Daha sonra Google'da aramam gerekecek.

"Tanrım," diye güldü Trent kapı gümbürtüyle kapanırken ve Bubba'nın kıkırdarak koridordan aşağı inerken çıkardığı sessiz mırıltı bütün evi aydınlatırken.

"Zengin olacağım-" diye yankılandı küçük sesi Barb sadakatle peşinden giderken. "Bundan sonra Becca'yı arayacağım, sonra da Bayan Montgomery'yi."

Ona 10 metrelik bir sopayla bile dokunmak istemedim.

"Görünüşe göre kediler çantadan çıktı." Ona güven verici bir gülümseme ama hâlâ stresli görünüyordu. Bubba'nın telefonunun her zamanki gibi yatmadan önce alt katta takılı olmadığını en az on dakika sürerdi. Bunu çözmek için o zamana kadar vaktimiz vardı. Gerçi ortada halledilecek bir şey de yoktu.

Barış.

"Biliyorum, özür dilerim- alarmımı kurmayı unuttum ve ben-" Trent stres yapmaya devam etti.

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Hey. Sorun yok, tatlım. Ciddiyim." Omuz silktim. "Bubba sır saklamakta iyidir." Kendi sözlerim karnıma bir yumruk gibi çarptı.

Bir sır.

Doğru.

Çünkü biz arkadaştık. Benim istediğim buydu. Onun istediği de buydu. Hepimiz bunu istedik.

Peki neden kalbim acıdı?

Geçen hafta gizli sevgili ve aleni en iyi arkadaş olmaktan memnundum. Şükran Günü için annesinin evine arkadaş olarak gitmiştik. Turta festivaline arkadaş olarak . Pazar akşam yemeği için yine arkadaş olarak annesini ziyaret etmiştik. Noel arifesi yemeğine de arkadaş olarak gidecektik. O zaman acıtmamıştı ama şimdi kesinlikle acıtıyordu.

Ne değişmişti?

"Emin misin?" Trent çelişkili düşüncelerimden sıyrılırken sordu. Oradan çıkmam gerekiyordu.

Hazır olmadığım bir şeyi söylemeden ya da yapmadan önce.

Trent'in bana ilk randevumuzu berbat etmesinin nedeninin bir ilişkiye hazır olmaması olduğunu söylemesi komikti, korkunç bir şekilde. Şimdi panikleyen benmişim gibi görünüyordu. Ve neden olduğundan emin değildim.

Düşünmeye

ihtiyacım vardı.

İhtiyacım olan-

"Evet! Şimdi duş alacağım-" Banyoya daldım ve kapıyı hızla kapattım. Sırtımı kapıya yasladım ve iç çektim, karmaşık duygularımı anlamlandırmaya çalışırken başım dönüyordu.

Neyim vardı benim?

Kış tatilinden önceki son okul gününde onu sınıfına bırakırken Bubba, "Daha mutlu görünüyorsun," dedi. Jeremy Collins, Bubba'nın sırasının yanında kocaman güneşli bir gülümsemeyle bekliyordu. Yanakları kızarmıştı ve paltosu kirlenmişti. Kazara diğerini mahvettiği için kefaret olarak Bubba'ya getireceğine söz verdiği Batman kostümü olduğundan hiç şüphem olmayan dev bir hediye çantasının yanında gururla dururken gözleri parlıyordu.

Üzerine nasıl boya döktüğünü bilmek bile istemiyordum.

"Mutluyum," diye kabul ettim ve bunda ciddiye dim.

"Trent yüzünden mi?" Bubba sesini alçaltarak sordu.

"Diğer şeylerin yanı sıra bu da var," diye kabul ettim, kalbim son zamanlarda Trent'i düşündüğümde sık sık olduğu gibi ağrıyordu. Ne kadar çok şeye sahip olursam o kadar çok şey istiyordum ve bu beni korkutuyordu. Değerli şeyler kaybedildiklerinde daha çok acı verirdi. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Bubba'nın arkadaşlarıyla takılmak için odaya girmesini bekledim ama girmedi. Okula gitmek istememesine neden olan aynı çocuk grubunun birkaç ay sonra sadece onlar hakkında konuşuyor olması ne garipti.

Görünüşe göre Belleville düşündüğüm gibi bir cennetmiş.

Şeytanlarımı yanımda getiren bendim. Geçmişim gözümü o kadar kör etmişti ki gerçeği görememiştim.

Bir daha yapmayacağım bir hataydı.

Jeremy ve onun aşkı bana itiraf etmek istediğimden çok daha fazlasını öğretmişti. Bana kendimi hatırlattı. Büyük. Beceriksiz.

Konuşmada kötü.

Küçükken Bubba gibi bir arkadaşım olsaydı nasıl bir fark yaratırdı hayal bile edemiyordum. Robin'im vardı elbette ama o benden daha büyüktü. Elinden geleni yapmıştı ama her gün yanımda değildi, benim karşılaştığım zorluklarla benimle aynı anda karşılaşmıyordu.

Bu Bubba'nın ilk gerçek arkadaşıydı ve bu yüzden onunla inanılmaz gurur duyuyordum.

"Pops?" Bubba bana baktı, beyaz-sarı saçları bugün geriye doğru taranmıştı. Üzerinde yine krem rengi kazağı vardı - fark etmediğimi düşünerek sürekli yeniden giyiyordu - ve Noel pantolonu kaplıydı. Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Tıpkı Robin'in o yaştaki haline benziyordu.

"Öyle mi?" Ona bakarken bile kalbim titriyordu.

Ne zaman bu kadar uzamıştı? Tanrım.

"Mutlu olmanı istiyorum," dedi Bubba, sesini nazik ama ciddi tutarak. "Ve ben her zaman senin *en iyi* arkadaşın olacağım ama..."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, ellerim titriyordu. "Ama?"

"Ama şimdi Trent'e sahip olduğun için mutluyum." Titreyen ellerimden birini kendi küçük ellerinin arasına almak için uzandı. "Bu kadar korkmana gerek yok."

Ve sonra gitmişti. Jeremy, sanki beni içten dışa doğru paramparça etmemiş gibi, masasına doğru ilerlediği süre boyunca ona kalp gözleriyle baktı. Oraya vardığında Bubba hemen Jeremy'ye patronluk taslamaya başladı.

Kırmızı tuğla duvarlar ve leylak rengi halıyla çevrili koridorda cebimde bir peçete ile tek başıma duruyordum. Bubba arkadaşlarıyla gülüyordu, onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu.

Ve ayaklarımın altındaki ip hiç bu kadar sarsılmamıştı.

BEN

Neredeyse Noel geldi. Umarım iyi gidiyorsunuzdur! Bunu hep söylediğimi biliyorum ama her seferinde gerçekten söylüyorum. Ben daha iyiyim. Bunu sana hiç söylemedim ama kendimi sıkışmış hissediyorum. Yalnız da. Nankörlük etmek istemedim çünkü büyükannem, Bubba ve sen varsın ama... Sana söylemem gerektiğini düşündüm.

Artık yalnız değilim. Yine de bazen sıkışmış hissediyorum. Özellikle bugün.

Bubba bana artık korkmama gerek olmadığını söyledi ve sanırım bir bakıma haklı.

Yaşadığım bazı şeyleri düzeltemem. Ama düşündüm ki... Bilmiyorum. Belki bizi düzeltebilirim?

Yıllar boyunca sana söylemem gereken pek çok şey vardı. Ama söylemedim. Çünkü korkuyordum ve korkağın tekiydim. Gittiğinde ne kadar üzüldüğümü sana hiç söylemedim çünkü gittiğin için seni hiç suçlamadım.

Bir çocuk var. Carter. Bir keresinde babası onu okuldan almayı unutmuştu. Bubba ve ben dışarıda beklerken onunla oturduk ve ben sadece... Seni düşünmeden edemedim. Bunu onlarca kez yaşadık. Ben, kanlı parmak eklemlerimle hatırlanmayı bekledim. Sen, her şeyi düzeltmek için ortaya çıktın. Sana ihtiyacım olduğunda hep oradaydın.

Bu yüzden gittiğinde, yapman gerekenin bu olduğunu biliyordum.

Yıllarca benimle ilgilendin. Bubba'ya. Elinden geleni yaptın, bildiğin en iyi şekilde. Sana teşekkür ettiğimi biliyorum ama bunu içtenlikle söylediğimi bilmeni istiyorum. Kalbimin derinliklerinden.

Benimle ilgileniyorsun. Ama sana

kim bakıyor?

Eve gelmekten korkmanı istemiyorum çünkü Annem bizi tedavi etti. Birden fazla yönden hastaydı. Ve ben o değilim, onun gözlerine sahip olsam bile. Onun yaptığı kurabiyelerin aynısını yapsam bile.

Sana olan sevgim hiçbir zaman koşullu olmadı.

Eskisi kadar yalnız olmasam da hâlâ sana ihtiyacım var ve seni yanımda istiyorum.

Ve seninle ilgilenecek birine ihtiyacın olursa ben buradayım.

Biz

buradayız. Bir eviniz

var. Her neyse. Seni

seviyorum.

Gerçekten,

gerçekten

seviyorum.

Dersten sonra Google'dan Robin'in sahnede bayıldığı haberini aldığımda kalbim ikiye bölünmüştü. Yere düşmeden önce, sert ve sıcak kollar beni sardı. Kapı duvara çarptı ve sonra çarptı

kapandı ama ses boştu, sanki suyun altındaymışım gibi. Birlikte yere yığıldığımızda Trent bedenimi destekledi ve beni kollarına çekti.

Panik odayı bulanıklaştırdı, kalbimin fazla mesai yapmasına neden oldu, vücudumun isyan etmesine ve bana ihanet etmesine neden oldu, beni yakınımnda kucakladı, şakağıma öpücük üstüne öpücük bastırdı. Her zaman nazik. Her zaman yumuşak. Asla çok fazla değil.

Bana sarıldı.

Saçımı geriye doğru düzeltti.

Telefonumu aldı. Sonra da aradı.

Ve aradı.

Ve aradı.

Ta ki Robin'in asistanı nihayet telefonu açıp bize iyi olduğunu söyleyene kadar. Sadece yorgunluk ve susuzluktan öldüğünü ve Los Angeles'taki evine dönüp yattığını söyledi. Daha sonra Trent bana öğle yemeği sürprizi yapmak için orada olduğunu açıkladı. Benim yaptığım gibi o da telefonunda Robin'in adı için Google uyarıları kurmuştu. Ama o anda, dağılmış parçalarımı bir araya getirdiğinde ve ben kendimi yeniden bütün hissedene kadar kirli sınıf zeminimde oturduğumuzda, onun varlığını hiç sorgulamamıştım.

Güçlü kolları beni kalbinin *güm güm* atışına doğru çekti. Ben kendimi tutana kadar beni bir arada tuttu.

Umutsuzca ihtiyaç duyduğu şekilde ona gösterdi. Neden orada olduğunu sorgulamadım.

Çünkü tabii ki . Sihir gibi.

Ona en çok ihtiyacım olduğunda.

Oradaydı.

Bu onun tarzıydı.

O an Bubba'nın söylediklerinin doğru olduğuna sevindim.

Çünkü Trent bana destek olmak için yanımdayken, böyle bir şey bile - en iyi ihtimalle korkunçtu - dünyanın sonu olmamıştı. Şeytanlarımla tek başıma yüzleşmek zorunda . Yüzleşebilirdim. Yıllarca yaptım. Ama buna mecbur değildim. Bu beni öldürmedi.

kalmıştım.

Sevindim.

Birkaç saat sonra akşam yemeğinden sonra, Gram sırtımı ovarken ve ben kendimi rahatlatmak için bulaşıkları ovarken, oturma odasından mutfığa süzülen küçük bir sesin yankısını duyduğumda daha da sevindim. Trent ve Bubba

İspermeçet balinalarıyla ilgili en sevdiği belgeseli hazırlıyorlardı - ya da *hazırlamışlardı* - ta ki konuşmaya başlayana kadar.

Büyükannemin eli sabit bir şekilde hareket ederken ben donup kaldım, aralarındaki fısıltılı konuşmayı dinledim, gözyaşlarım neredeyse anında yanaklarımdan aşağı döküldü.

O gün ikinci kez parçalanmamaya çalıştım. Ama Bubba'nın sözleri içimi boşalttı.

"Burada olmana sevindim," dedi Bubba, sesi kulaklarımda sessizce yankılanarak. Ellerim sıcak ve sabunluydu ama artık suyu zar zor hissediyordum.

"Tabii ki buradayım. Burada yaşıyorum," diye şaka yaptı Trent.

"*Ciddiyim*," diye homurdandı Bubba. "Mesela burada, *burada*? Anlarsın ya? Bizimle birlikte.

Ailemizde."

"Ah." Trent'in sesi şaşkınlık ve belki biraz da hissettiğini itiraf ettiği korkuyla doluydu.

"Büyükannemin bana babamın sana olan büyük aşkından bahsetmesine sevindim. Ben de evine gelip onunla çıkmanı sağladığım için mutluyum."

"Aşk mı dedin?" Trent'in kahkahasının tadını alabiliyordum. Kendini beğenmiş piç.

"Sanırım seni seviyor," dedi Bubba ve kalbim durdu. "Sana onu incitmemeni söyledim ama incitebileceğini hiç sanmıyorum." Gözlerimi sıkıca kapattım. Gözyaşlarım yanaklarımı yakarak sabunlu suya karıştı. "Bence babam seni seviyor ama bence sen onu daha çok seviyorsun. Ve belki de artık sen yanımdayken onu korumak zorunda değilimdir. Bunu benim için yapabilirsin."

Ardından gelen sessizlik onun sözlerinden daha gürültülüydü.

Belki artık sen yanımdayken onu korumak zorunda değilimdir.

Sonbaharı düşündüm, ona okulda neyin yanlış olduğunu nasıl sorduğumu ve *sorduğumu*. Bubba'ya sorunlarını açtırmaya çalışırken nasıl belimi kırdığımı ama asık suratlı bir sessizlikle karşılaştığımı. Bana hiç anlatmadığı her şeyi Trent'e anlatması.

Tanrım.

Beni gerçeklerden *koruma* şekli -*kendi* özel, *küçük* yöntemiyle. Benim küçük süper kahramanım. Kendisi de neler olup bittiğinden emin olmasa da, hayatımı zorlaştırmak istememişti. Beni korkutmak. Her şeyle kendi başına savaşmak istiyordu.

Köpükler yere damladı.

Hıçkırıklarımı bastırmak için ona doğru bastırduğım da büyükannemin teni sıcak ve kuruydu. Ne zaman hareket ettiğimden emin değildim. O beni ne zaman tutmaya başlamıştı. Ama öyleydi. Ben titrerken ellerini saçlarımın arasından geçirdi, acı parmak uçlarımdan kayarak baloncuklarla birlikte fayansın üzerinde kayboldu.

Nasıl mutlu olunur bilmiyorum.

Hayatımda iyi bir şey olduğunda, bunu her zaman sorgularım.

Gram beni yatıştırırken, sigara ve tarçın kokusu burnumu gıdıklarken Trent'e söylediğim sözler aklıma geldi. Annemin hiç yapmadığı bir şekilde beni ileri geri salladı. Kelimeler geri geldi ama onlarla ne yapacağımı bilmiyordum. Duyulmaktan korkarak sessizce ağladım. Keşfedilmekten korkuyordum.

Ağladım çünkü ona da söylediğim gibi hepimiz hata yaparız. Bubba'yı gerçeklerden korumak için ne kadar çabaladığımın bir önemi yoktu. Beni tüm çatlaklarımla görmüştü. Ve yine de beni sevmişti.

Trent ve Bubba bir süre daha konuştular ama ben konuşmanın devamını yakalayamadım.

Trent birkaç dakika sonra mutfığa girdiğinde yalnızdı. Bubba'nın ayakları muhtemelen battaniye ya da odasına sakladığı atıştırmalıkları aramak için merdivenlerden yukarı vuruyordu. Trent'in gözleri bal gibiydi. "Onu bana ver," dedi kollarını açarak. "O bende."

Büyükannem beni bıraktı ve ben de hiç düşünmeden onun kucağına atladım.

Çam ağaçları, kakao, pahalı kolonya.

İyi giyilmiş pazen.

Sağlam kas.

Sıcaklık.

"Bütün bunları duydun, değil mi? Seni tatlı şey." Trent beni ileri geri salladı, tüm ağırlığımı alırken ona doğru sarkmama izin verdi. Gözyaşları yakasına, boğazının tuzlu ve tatlı derisine döküldü ama o aldırmadı. "Hepsini dök, Miley." Bana sıkıca sarıldı. "Ben taşıyabilirim."

Ve yapabiliirdi.

Aşkın ne olduğunu anladığım gün, duyguları gidebilecekleri en derin noktaya kadar ezdim. Basit bir andı. Ne kadar sıradanlaştığı için değerliydi. Ne havai fişekler vardı, ne de yağmurla ıslanmış bir açıklama. Sadece Trent Montgomery vardı, her zaman olduğu gibi. Saçları duştan dolayı ıslaktı ve iş için her zamanki fanilas ve kot pantolonunu giymişti. Çenesinde henüz fark etmediği bir şurup vardı ve mutluydu.

Mutluyum.

Ben bile söyleyebilirim.

Geniş omuzları rahatlamıştı. Masada her sabah yaptığı gibi tembelce yayılmış otururken gözleri yumuşaktı. Bacaklarını olabildiğince açmıştı - farkında olmadan olabildiğince fazla yer kaplıyordu- çıplak ayakları soğuk mutfak fayansının üzerinde savunmasızdı.

Onun için pişirdiğim yumurtalı ekmeği yiyor, her lokmadan sonra tam bir *aptal* gibi inliyor ve masayı şapırdatıyordu. Ne zaman göz göze gelsek kaşlarını sallıyordu. Ve ne zaman yanından geçsem elimi, kalçamı, bileğimi sıkamak için uzanıyordu - ulaşabildiği herhangi bir yerimi. Ne olduğu önemli değildi. Sanki bana dokunmaktan kendini alamıyordu. Sanki doğaldı. Sanki doğruymuş gibi.

O parmakların her dokunuşunda daha da korkuyordum.

Çünkü *bunun* ne olduğunu biliyordum, aramızdaki bu sıcaklığın.

Ne olduğunu biliyordum çünkü başka insanlarda da olduğunu görmüştüm. Hakkında okumuştum. Televizyonda ve imrendiğim kitaplarda çeşitli şekillerde oynandığını izlemiştim. Her zaman farklı hikayeler, farklı karakterler ama aynı his. İş arkadaşlarımla, sınıf arkadaşlarımla ve tanımadığım insanların düğünlerine katılmışım - bir yaz Robin gelmeden önce bir fırında ikinci bir işte çalışmışım - ve yüzlerindeki ifadeyi görmüştüm. Kendilerini nasıl taşıdıklarını gördüm, rahatlamış, yükten kurtulmuşlardı, çünkü sonsuza dek söz vermişlerdi.

Onu tanıyabilirim.

Kendim hiç hissetmemiş olsam bile.

Fransız tost. Geniş omuzlar. Güneşli bir gülümseme. Normal bir sabah.

Kıymetli.

Bu ifşayı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Onu derinlere gömdüm. Günler mutluluk içinde geçip giderken ve geleceğin ne getireceği konusunda endişelenirken onu kalbimin içinde güvenli ve sıkı bir şekilde tuttum. Sırada Noel Arifesi partisi vardı. Yeni yıl. Sonra ne olacaktı?

Evim onarılacaktı ve ben-

Hayır.

Hayır.

En iyisi çok ilerisini düşünmemektir. En iyisi hiç düşünmemek. En iyisi saklanmak, hızla uzaklaşmak ve böylece biraz daha mutluluk içinde var olabilmektir. Bu yüzden magnezyum takviyemi aldım, protein içeceğimi yudumladım, gerginliğimi atmak için spor salonuna gittim.

Ve o gece ve sonraki her gece, Trent'le birlikte onun olan ama hain kalbimin bizim, bizim, bizim dediği yatakta yatarken, kalbinin yanağıma çarpışını dinlerken merak ettim...

Ya öyle olsaydı?

Ya daha önce kimsenin kalmadığı gibi kaldıysa? Robin bile. Ya sokağın karşısına hiç taşınmasaydık?

Ya o da benim gibi ? Ya

biz yeterli olsaydık? Ya

ben yeterli olsaydım?

Ya eğer, ya eğer, ya eğer-

Trent beni öpmek için ilk kez kucağına aldığı anda neredeyse nefesim kesilecekti. Ona çiftlikte akşam yemeği için çorba getirmiştik çünkü Noel arifesi yaklaştığı için daha geç saatlere kadar çalışıyordu. Hafta başında öğle yemeğinde bana sürpriz yapmaya çalıştığı için bu iyiliğine karşılık vermek istedim.

Annesinin yıllık Noel arifesi partisine arkadaş olarak katılmayı kararlaştırmıştık ama diğer şeylerin yanı sıra bunu da düşünmemek için kendimi zor tutuyordum. Bu da açıkçası, tüm endişelerimin tam olarak bütün gün düşündüğüm şeyler olduğu anlamına geliyordu. Bütün hafta, daha doğrusu.

Bu

yüzden

.

Çorba.

Yemek yapmak beni sakinleştirdi.

İnsanlarla ilgilenmek beni sakinleştiriyordu.

Dudaklarımız buluştuğu ve Trent beni havaya doğru çektiği anda zihnimin bomboş kalması ve kaygılarımın yok olması bir mucizeydi. Ağırılıksızdım, ona yapışmıştım, düşmekten korkuyordum.

Minicik mesafeyi. Beni tekrar, tekrar ve tekrar öpmeden önce yüzümdeki şaşkın ifadenin tadını çıkararak kıkırdadı. Tüm bu süre boyunca ayak parmaklarım yerden birkaç santim yukarıda asılı kaldı ve ben havalandım.

"Bir oda tutun," diye gülmüştü çiftlik dükkanının resepsiyonunda çalışan . Liseye gidiyordu ve bir insanda görmediğim kadar çok piercingi vardı. Yüzünü ikimize doğru tiksintiyle buruştururken parlıyorlardı. Yine de gözlerindeki şakacı parıltıyı görebiliyordum, bu yüzden alaycı sözleri canımı yakmadı. Yine de yüzüm kızardı ve görmemesi için başımı eğdim. Trent, New York'taki sanat okulu için para biriktirdiğini söylemişti. İsteddiği zaman A alan bir öğrenci olduğunu söylemişti. Küçükken veteriner olmayı planladığını. Ağabeylerinin onu deli ettiğini ve kedisinin en iyi arkadaşı olduğunu.

Trent'in insanlarla arası iyiydi.

Onda en sevmediğim şeylerden biri de buydu.

O üstün sosyal becerisi beni bir kez daha hayrete düşürdü, çünkü bana sıkıca sarıldı, beni bırakmayı reddetti ve "Önümüzdeki on dakika boyunca arkamı dönersen sana beş dolar veririm" dedi.

"Tamamdır."

Ve sonra beni tekrar öptü. Acıkmıştım. Islak. Sahiplenici. Sanki ayrıldığımız birkaç saniye içinde tadımın nasıl olduğunu unutmuş gibiydi. Ellerim titreyene kadar beni öptü ve neredeyse ona getirdiğim çorba kabının bulunduğu plastik poşeti düşürüyordum.

Dudaklarım uyuşana ve karıncalanana kadar beni öptü ve kalbim o kadar doluydu ki patlamak üzereydi.

Fransız tostunu düşündüm.

Geleceği düşündüm.

Ya öyle olsaydı

diye düşündüm.

Ya öyle olsaydı?

Ya öyle olsaydı?

Çavuş Pecker, özellikle dışarısı soğudukça Trent'e ısınmıştı. Sanırım ona getirip durduğu ikramlarla bir ilgisi vardı. Ya da

Belki de orada onunla sohbet etmek için benden bile daha fazla zaman harcadığı içindir.

Barb da beni etkilemeye başlamıştı.

Başlarda ondan vebadan kaçır gibi kaçmışım, çocukluk köpeğim Margie öldüğünde hissettiklerimi tekrarlamaktan korkuyordum.

Denememeliydim bile.

Çünkü o kocaman kahverengi gözleri ve sarı kuyruğunun sabit, tatlı *güm güm* sesleri karşısında hiç şansım yoktu. Kaybolalı daha bir hafta bile olmamıştı ve zamanı geldiğinde onu kaybetmek beni öldürecek olsa da, şimdi onu tanımanın bu acıya değdiğini fark ettim.

Noel arifesi diğer günler gibi bir gündü. Hâlâ kar serpintisinden başka bir şey yağmamıştı - ki bu alışılmadık bir şey değildi. Fırtınalar her yıl daha geç geliyor gibiydi ama herkes çorak bir Noel geçirme ihtimalinden dolayı oldukça üzgündü.

Trent, Bubba'ya Noel arifesinde kar yağarsa onu Montgomery klanının geri kalanıyla birlikte Knoll parkında kızakla kaymaya götüreceğine söz vermişti, bu bir gelenektir. Bubba *haftalardır* bu konu hakkında konuşuyordu. Pencerenin önünden her geçişinde, "Kar fırtınası geliyor gibi görünüyor," diyordu.

Trent de görünürde tek bir bulut bile yokken başını sallayıp onaylıyordu.

Ancak bugün, Bubba fırtınanın geleceğini ilan ettiğinde gökyüzü kapalıydı. Gri, beyaz ve bembeyazdı ve büyük olasılıkla haklı olduğunu anladım.

Bir fırtına yaklaşıyordu.

"Bu şeye gelmemin sorun olmayacağından emin misin?" Büyükannem tezgâha , bilmiyormuş gibi yaptığım çantasındaki sigara paketiyle oynarken sordu. Kadife Noel elbisesini giymişti ve her yıl olduğu gibi çok güzel görünüyordu.

"Trent, Beatrice'in seni bizzat davet ettiğini söyledi," dedim, bunu ona yüzlerce kez söylemiş olmama rağmen. "Ayrıca, seni orada istiyorum. Bu yeterli değil mi?"

Yanağımı okşadı. "Manipülatif birisin, değil mi?" diye alay etti ve ben bir kahkaha attım.

"Kasetiniz var mı?" Bubba elinde rengarenk sarılmış bir hediyeyle mutfığa daldı. Alelacele bir araya getirilmiş gibi görünüyordu ama Trent'in Bubba'ya aldığımız hediyelerden birini için bir saatten fazla zaman harcadığını . Hassas bir kalbi vardı.

Eller mi? O kadar da değil. "Bunu sallıyordum -biliyorsunuz, test etmek için- ve yanlışlıkla bir kısmını açtım. Ama merak etmeyin, bakmadım."

Tamamen dikizledi.

"Sadece Trent'in, aldığı tüm hediyelere bakabilmek için bandı açtığımı düşünse *gerçekten* çok üzüleceğini düşünüyorum çünkü daha önce onunla hiç Noel geçirmedi, bu yüzden ne bekleyeceğimden emin değildim - bu yüzden doğru şekilde tepki verdiğimden emin olmak için hepsini kontrol etmeliydim, bir şeyler almak için çok çaba sarf ettiğinde hayal kırıklığına uğramayacaktı. İşte bu yüzden bunu yapmadım. Hem de hiç."

Vay
canına

Tama
m.

Ona biraz bant uzattım.

Koşarak gitti.

"Sevgilin şimdi nerede?" Büyükanmem, Beatrice'e getireceğime söz verdiğim tatlı patates güvecinin üzerine şekerlemeler atmamı izlerken sordu. Annemin çocukken bize yaptığı limonlu kurabiyeleri de pişirmiştım ve onlara bakmak ilk kez içimi acıtmamıştı.

Onlar sadece
kurabiyeydi. İyi
olanlardan.

Hepsi bu kadar.

Robin'e attığım mesajlar cevapsız kaldı ama bu beni incitmedi. Söylemem gerekeni söylemişim. Sonunda.

"Annesine yardım ediyor," diye omuz silktim, dudağımı ısırdım. "Kocası öldüğü için tüm çocukları sabahları güne hazırlanmak için annelerinin gidiyor. Görünüşe göre yeni kocası evde pek yok."

"Bu çok hoş." Büyükanne düşünceli düşünceli mırıldandı. "Çocukların yardım etmesi, kocasının ölmesi ya da yeni kocasının beleşçi olması değil."

"Evet, aslında ne kadar yardımcı olabileceklerini bilmiyorum. Trent bizi Pazar akşamı yemeğine getirdi ve Beatrice bana kardeşleriyle birlikte onun için Şükran Günü yemeği pişirmeye karar verdikleri zamanı anlattı."

Beatrice'in hikayeyi şekli benim yaptığımdan çok daha iyiydi ama... yine de komikti.

"Bu iyi bir şey olamaz."

"İtfaiyeyi aramak zorunda kaldılar," diye bir kahkaha attım. "Hem de Şükran Günü'nde! Çünkü Trent yanlışlıkla hindiye ateşe verdi."

"Aman Tanrım."

Sırıttım, hikâyeyi anlatabildiğim için biraz daha memnun olmuştum. Sonra kalan marshmallowları dökmeyi bitirdim ve bir kaşıkla tabağa yaymaya başladım. "Bunu biliyorsun-" Bu konuyu tekrar açarken kendimi garip hissetmeye başladım.

"İkinizin çıktığını söylemiyorum, biliyorum, biliyorum..." Büyükanne bir kahkaha attı. "Buna gerçekten inanan var mı sanıyorsun? O çocuk sana gökkuşağı sıçıyormuşsun gibi bakıyor."

"Büyükanne!"

"Odaya her girdiğinizde köpek yavrusu gibi bakması benim suçum değil. Kurnazlığın tanımını bilmiyor. Sana dokunmayı hiç bırakmıyor. *Annesinin* önünde sana kışının *nefis* olduğunu söyledi. Siz ikiniz kimseyi kandıramazsınız."

Turta Festivali'nde inanılmaz utanç verici bir kaza olmuştu ve bunu unutmayı tercih ederdim. "Sana bundan bahsetmemeliydim."

"Bunu yaptığına sevindim," diye güldü Gram.

"İnsanları kandırmaya çalışmıyoruz - biz sadece-

"Sadece...?"

"*Ben* sadece-" diye düzelttim kendimi, Bubba duymasın diye sesimi alçalttım. Hoparlörlerdeki Noel müziğinden ya da televizyonda çalan Grinch tekrarından duyabileceğini sanmıyordum. Ayrıca, çiftlikten topladığımız ve geçen hafta birlikte süslediğimiz gerçek ve muhteşem Balsam köknarının altındaki hediyeleri izlerken dikkati dağılmıştı. Ama bu tedbirli davranmayacağım anlamına gelmiyordu. "Hazır olduğumdan emin değilim."

"Ne demek istiyorsun? Onu

seviyorsun." Lanet olsun.

Kalbim yırtıldı.

Yanaklarım kızardı ve ellerimle yüzümü kapatıp bir nefes almakta zorlandım. Unutmak için çok uğraşmıştım. Ama işte buradaydım.

-Beni . "Biliyorum," diye sessizce kabul ettim. "Ben sadece..."

"Bebeğim," diye içini çekti Büyükanne, bileğimden tutup ellerimi yüzümden uzaklaştırarak. "Annenin sana davranış şekli yüzünden kendini cezalandırmayı bırakmalısın." Başını iki yana salladı. "Sen her zaman daha iyisini hak ettin."

"Kendimi cezalandırmıyorum. Ben sadece... Yani. Daha önce hiç kararlı bir ilişkim olmadı ve ben-"

"Bu sadece bir bahane ve sen de bunu biliyorsun."

Haklıydı.

Neden hep o haklıydı?

İçimi çektim. "Sanırım... eğer dürüst olursam-

" "İyi bir plana benziyor."

Güldüm, sonra tekrar iç çektim. "Daha önce kimse... *kalmadı* mı? Ben... kalmaya değer biri değildim."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Hayır, hayır. Biliyorum. Biliyorum. Ama kalbim..." Bir sonraki kelime üzerinde düşündüm, "hala bunu anlamaya çalışıyor."

"Kalbinin ne kadar süreye ihtiyacı var?" Kolumu yatıştırıcı bir şekilde okşadı, elleri benimkilerden çok daha küçüktü. "Daha ne kadar kendine istediğin türden bir sevgiye layık olmadığını söyleyeceksin? Bunca zamandır kaçan kişinin sen olduğunu kabul etmeye hazır olana kadar ne kadar zaman geçecek? Diğer herkes değil. Ne zamana kadar kalmayı seçeceksin Miles Johnson?"

Büyükannemin sözleri bana bir balyoz gibi çarptı.

Parti için hazırlıklarımı bitirdiğimde bu sözler kalbimin etrafına bir ilmik gibi oturdu ve onun tavsiyelerinin zihnimdeki çatlaklara yerleşmesine izin verdim.

Bunca zamandır kaçan gerçekten ben miydim?

Belki de öyleydim.

Belki de tıpkı Robin'in yaptığı gibi insanları kendimden uzak tuttum, çünkü beni gördükten sonra gideceklerinden korktum. Belki de onları hiç içeri almadım. Belki de önce onları kendimden uzaklaştırdım. Belki de her şeyden çok sevdiğim kardeşime bile açılmam yıllarımı aldı. Belki de ihtiyacım olduğunda hiç konuşmadım. Belki de sessizlik bir silaha dönüşmüştü.

Olabilir.

"Yessss!" Bubba'nın tezahüratı evin içinde patladı. Asık suratlı düşüncelerimden sıyrılıp araştırmak için oturma odasına gittim. Neden bu kadar heyecanlandığı hemen anlaşıldı. Pencerenin dışında kar yağıyordu, donmuş zeminin üzerinde bir battaniye gibi. Dünya beyaz, beyaz, *beyazdı* ve bunun bir işaret olduğunu düşünmeden edemedim.

Yepyeni

görünüyordu. Saf.

Yeni bir başlangıç gibi.

Kanepeye oturdum ve *Grinch*'in jeneriği akana kadar onunla birlikte filmin düşüşünü izledim. Bubba'nın küçük bedeni benimkine sarıldı ve biz Trent'in dehşet verici büyüklükteki koleksiyonundan kakao fincanlarını yudumladık. Her şey bittiğinde,

karı biraz daha seyrettik. (Bubba milyonlarca çeşit olduğunu söylerken şaka yapmıyordu).

Bubba uyuklarken nefesi boynuma çarpıyordu, küçük elini benimkinin içine sokmuştu. Barb başını dizime yasladı, geçmişte en az yüz kez Trent'e yaptığını gördüğüm gibi. Kuyruğu gümbürdedi, kar yağdı ve Büyükanne arka verandaya çıktı - biz bakmadığımız sırada sigara içtiğine şüphe yoktu.

Huzurluydu.

Sakin.

Kalbimdeki fırtına hayatımda ilk kez durulmuş gibi hissediyordum.

Uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

Bilmem gerekirdi.

Çünkü telefonum çaldı. *Vızıldadı, vızıldadı ve vızıldadı.* Trent'in aramasına cevap vermek için cebimden çıkardığımda, ekranın üst kısmındaki ismin ona ait olmadığını görünce biraz şok oldum.

Telefonu açtığım anda Paxton, "Selam," dedi.

"Hey?" Kalbim güm güm atarken sordum. Beni daha önce hiç aramamıştı. Evimin tadilatı için bile.

"Geri dönmeniz neden bu kadar uzun sürdü?"

"Ne demek istiyorsun?" *Güm, güm, güm.* Barb sızlandı ve kalbim de sızlandı.

"Trent seninle değil mi?"

"Ne?" *Güm, güm, güm, sızlanma.*

"Seni almaya gelmek için neredeyse bir saat önce ayrıldı." Paxton bir an için sustu ve sesini hem onun hem de benim iyiliğim için sakın tutmaya çalıştığını söyleyebilirim. "Geri dönmediğinden emin misin?"

"Evet." Eğer geri dönmüş olsaydı, yapacağı ilk şey kapıyı açıp beni ayağımdan kaldırmak ve en yakın yüzeye yapıştırıp öpmek olurdu. "Telefonuna cevap vermiyor mu?"

"Hayır." Paxton içini çekti. "Pekâlâ." Dengeleyici bir nefes aldı. "Sakin olmanı istiyorum. Kötü bir şey olduğunu bilmiyoruz, sadece fırtına yüzünden temkinli olacağız, tamam mı?"

"Tamam," diye odun gibi cevap verdim, ancak kelimelerimin gittikçe sessizleştiğini, içimin derinliklerine gömüldüğünü hissedebiliyordum, sadece paniğim yüzeye çıktığında yaptıkları gibi. İpte sallanıyordum, neredeyse dengemi kaybediyordum.

"Kamyonetimle evinize doğru gideceğim. Sen de kendi kamyonetinle bize doğru gelebilir misin? Muhtemelen çoktan oraya varmıştır ya da bir yerde sıkışıp kalmıştır."

Başımı salladım ama kelimeler
çıkıyordu. Dünyam küçüldü, küçüldü,
küçüldü. Kar beyazdı, beyaz, *beyaz*.
Nefes alamıyordum.

"Babam tamam diyor," cevap verdi Bubba, anlaşılan tüm konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Elimde telefona doğru eğildi. "Şimdi onun için büyük olacağım, çünkü senin anlayamayacağın bir sürü şey hissediyor."

Gülmek istedim ama yapamadım.

Paxton güldü, "Evet, tamam evlat."

"Mesaj atarsan daha iyi olur," diye karar verdi

Bubba. "Tamam mı?" "Alrı-"

"K, hoşça kal." Telefonu kapattı ve sonra bir hareketle kapüşonunun cebine soktu. "Hadi baba. Gidip babamı kurtaralım." Sonra elimden tutup beni ayağa kaldırdı ve bunu yapmak için Gram'ı bulmaya gittik. Kamyona doğru koştuğumuzda Bubba beyzbol sopasını ve solunum cihazını kullanıyordu ve büyükannemin yüz ifadesi asıktı.

Kar küreme araçları henüz gelmemişti ve kar sokaklarda birikiyordu. Şehirdeki kar küreme araçlarının gönüllü vatandaşlar tarafından çalıştırıldığı düşünüldüğünde buna şaşırmadım. Noel arifesiydi ve yolların daha da kötüleşeceğinden hiç şüphem yoktu.

Yüce İsa.

Nefes alamıyordum.

twenty-seven

TRENT

Soğuktu. *Kıç* kadar *soğuk*. Bu çılgıncaydı, çünkü Vermont'ta her kış yağan toz karla büyüdükten sonra, en soğuk günlerin genellikle hiç kar yağmayan günler olduğunu biliyordum. Ama bugün öyle değildi. Yaşasın benim için.

Dürüst olmak gerekirse, ormanda kışımın donuyor olması benim hatamdı-
Çünkü montumu annemin evinde bırakmıştım. Telefonumla birlikte.

Çünkü ben bir aptaldım.

Bir çukura girip lastiğimi patlattığımda ve seçeneklerimi değerlendirmek zorunda kaldığımda, *görünüşe* göre aptal olduğum gibi, ormandan eve doğru hızlı bir yürüyüş yapmanın, birinin bana rastlamasını beklemekten veya karda lastiğimi tamir etmekten daha iyi bir plan olduğuna karar vermiştim.

Beni kim suçlayabilir ki?

Noel arifesiydi. Aileler kutlama yaparken Belleville çorak bir araziydi. Görüş mesafesi bu kadar kötüyken lastiği tamir edemeyeceğimi biliyordum. Kendimi savunmam gerekirse, ormanı avucumun içi gibi ezberlemiştim. Gözlerimi kapatsam, her bir ağaç gövdesini, şekillerini ve boyutlarını, manzarayı süsleyen kayaları neredeyse tek tek hayal edebilirdim.

kökleri arasında. Evden saatler uzakta değildim. Ormanın geçerse arkaya bahçeme çıkmam ancak on beş dakika sürerdi.

Çok kolay.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Ama şimdi? Bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değildim. Çünkü yine -idiot-yürüyüşümün yirmi dakikası geçmişti ve ben hâlâ evde değildim. Ormanda paytak paytak yürürken botlarım tozlu karın içinde kayıyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve ısıyı korumak için gövdeyi sıkıca sararken kar taneleri ensemdeki ürpertici soğuğu eritti.

Eve, yeşil gözlü bebeklerimin yanına dönmeliydim. Gitmek zorundaydım.

Tanrım, meme uçlarım acıyordu. Artık yaklaşmış olmalıydım, değil mi? Gittikçe derinleşen karın beni ne kadar hesaba katmamıştım. Kendimi soğuk kış havasından uzaklaştırmaya çalışırken, son dakikada ayrılmama neden olan konuşma tekrar aklıma geldi.

"Anne," dedim onunla yalnız kalmayı başardığım an. Günlerdir bu konuyu açma konusunda stres yapıyordum. Ama Miles'la battaniye kalemizde yaptığımız konuşmadan sonra, bu konuyu kapatmaya ihtiyacım vardı.

Bubba'nın bana söylediği onca şeyden sonra, kapanışa ihtiyacım vardı. İlerlemeye ihtiyacım vardı.

Miles'a tüm sırlarımı anlattım.

Geceleri beni uyutmayan şeyler. Bunların hiçbirini anneme anlatmamıştım.

Beni incittiğini bilmesine asla izin vermedim. Babamın hayaletinin hayatımın her günü peşimde olduğunu ona hiç söylemedim. Şüphelerimi ona hiç söylemedim. Duvarlar örmemin sebebini. Hiçbirini içeri almamamın sebebi.

Kendi yanlış yönlendirilmiş yolumla onu koruduğumu düşünmüştüm. Ama şimdi fark ettim ki, belki de beni sürekli birileriyle çıkmaya zorlamasının, belki de beni hiçbir zaman ihtiyacım olduğu şekilde görmemesinin nedeni tam da buydu. Çünkü küçük bir çocuk gibi saklanıyordum.

Onunla yüzleşmekten korkuyordum çünkü onu seviyordum.

Çünkü başarısız olduğumu düşünmesinden korkuyordum. En kötü korkularımı onaylıyordu.

Belki *de bu* yüzden Miles Noel arifesi partisine arkadaş olarak gitmemizi önerdiğinde bir şey söyleyememiştim. İşler gerçekten tersine dönmüştü. Korkmuş küçük çocuk yanıma yüzeye çıkmıştı ve ben

Başımı salladım, kalbim hırıldamıyormuş ve kafam arılarla dolu değilmiş gibi gülümsedim.

Arkadaşlar.

Arkadaş olmayı kabul etmiştik.

Ama sadece bundan ibaret olduğumuzu düşünecek kadar aptal .

Miles sabahları gülümseyerek uyanmamın sebebiydi. Beni hep görölmek istediğim gibi gördü.

Beni güldürdü.

Kalbimi acıttı.

Sanki oyun parkında beş yaşındaymışım ve tek yapmak istediğim onun lanet olası saç örgülerini çekmekmiş gibi her yerimi titretti.

Beni geriyordu -onunla tanışmadan önce hiç gergin olmamıştım- ve onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum, özellikle de daha önce işleri bu kadar berbat ettiğim için.

Şimdi bile işleri doğru yapamıyor gibiydim.

Artık benimle kalmak zorunda olmadığını anladığı anda korkusuyla ona haftalarca yalan söyledim - ki bunu hiç yapmadım.

Uzun süre aşk düşüncesine gülüp geçmişim, özellikle de insanı içten dışa doğru parçalayan türden bir aşka. Bunun bir efsane ya da aşırı abartı olduğunu düşündüm. İnsanların biriyle tanışıp hayatınızın geri kalanını onunla geçireceğinizi *bilebileceğinizi* söylemesinin saçma olduğunu düşünmüştüm.

Artık gülmüyordum.

Nasıl yapabilirdim ki? Kendimi sadece ellerim Miles'ın üzerindeyken ve onun kalp atışları benimkilerle çarpışırken huzurlu hissediyordum.

O rahattı.

O bir yoldaştı.

Sakin göl suyu ve yuvarlanan nehir taşlarıydı.

Masumiyetti. Olması gerektiği gibi ilk aşk.

O mutlu günler, kelebekler ve gelecek vaadiydi, hepsi de büyük bir inek iziyle kaplı bir bedene sarılmıştı.

Onu kaybedemezdim.

Ve onu sahiplenmenin ilk adımı burada başladı.

Annemin evinde. Havada elma şarabı kokusu dolaşırken. Kardeşlerim, yeğenlerim ve yeğenlerimin sohbetleri ön odadan geliyordu. Ve annemin küçük sümüklü bir çocuk olduğumdan beri sahip olduğu CD çalardan çalan klasik Noel müziğinin tatlı mırıltısı

Kendim. Artık eski ve yıpranmıştı, kavgacı çocuklar ve yıllarca kullanımdan kaynaklanan çizik ve sıyrıklarla kaplıydı.

Bazen ben de öyle
hissederdim. Yenilmiş
ama çalışıyor.

Kullanılmış, ama hala kullanılabilir.

İnsanlar bana baktığında ve flörtöz gülümsememi gördüğünde. Başımın üstünde bir ceset sayımı hayal ettiklerinde. Sırf görünüşümden hoşlandıkları için flört ettiklerinde. Yatak direğindeki bir başka çentikken, ama her çetele işaretinde bir parçamın öldüğünü göremeyecek kadar kör olduğumda.

Miles'la öyle hissetmedim.

Bana asla geçmişimin beni daha az değerli kıldığını hissettirmedi.

Ve bu noktaya kadar hayatta kalmak için yaptığım şeylerden pişmanlık duymasam da, beş yıl önce şehre ilk geldiğinde onu davet etmeyi düşünmüş olmayı dilemekten kendimi alamadım.

Kurabiyelerini alabilirdim.

Kollarımı uzatıp onu kollarımın çağırabilirdim. Onunla
beş yıl daha geçirebilirdim.

Buraya taşındığı günü net bir şekilde hatırlayabiliyordum, sevimli çocuğu kocaman kalçasının üzerindeyken ön kapıma vurmuştu. Kapıyı açmıştım, tanımadığım iri yarı seksi adama bakınca şok olmuşum, ama o ve çocuk limon aromalı kurabiyelerle dolu bir kâğıt tabağı bana doğru ittirip tek kelime etmeden gitmişlerdi.

Merdivenlerimden inerken o koca yuvarlak kıcının esnemesini izlemiş
miydin?

Emin .

Kulakları pembeleşmişti. Ve Bubba Johnson babasının pazusunun üzerinden bana baktı, gözleri kısılmıştı, sanki benden ne anlam çıkaracağından tam olarak emin değildi.

Tanrıya şükür, beş yıl sonra elinde beyzbol sopasıyla kapımda belirdi.

Belki de kendini okuldaki sorunlarından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ya da belki de benim gördüğümü görmüştü - babasının gözlerinin bazen ne kadar yalnız ve kaybolmuş olduğunu. Belki de, sık sık yaptığı gibi, onu korumaya çalışıyordu.

Her iki şekilde de memnun oldum.

"Teşekkürler!" Yıllar önce o gün aramıştım ama Miles'ın tek yaptığı arkasından bana el sallamak olmuştu, kulakları daha da kızarmıştı. Bir yemek pişirebilirdin.

Yumurtalar üzerlerindeydi, o kadar ateşliydi. Adını ancak bir hafta sonra bakkalda Jason tarafından sıkıştırıldığında öğrenmişim.

Miles "Rooster" Johnson.

Keşke hayatımın aşkı olduğunu o zaman bilseydim.

O zamandan bu ana kadar geçen terli gecelerden pişmanlık , çünkü onlar beni değiştirmişi kabul edebilecek bir adam olarak olgunlaştırdı. Ama keşke biraz daha çabuk büyüyebilseydim.

Tüm hatalar, tüm dilekler, tüm kaçırılmış fırsatlar beni bu ana getirmişti. Hayatım boyunca hiç yapamadığım bir şeyi yapmam için bana güç vermişti. Anneme nasıl hissettiğimi söyleyecektim. Olayı kapatacaktım. Geçmişimi gömecektim, böylece hayatıma devam edebilecektim, böylece Miles'a tüm benliğimi, çürük parçalarımı ve her şeyimi verebilecektim.

"Anne?" Tekrarladım, sesim bir şekilde daha da kısılmıştı.

"Ne oldu?" diye mırıldandı bana dönüp bakmadan. "Miles'ın getireceğini güvenci unuttuğunu söylerseniz anlayışla karşılarım ama *içten* içe ruhsal bir çöküntü yaşarım, umarım bunu biliyorsunuzdur. Tanrıya şükür, içinizden birinin mutfakta biraz becerisi var, yoksa kafayı yerdim. Baxter ve ben ancak bu kadarını yapabiliriz."

"*Anne*." Boğazımdaki yumruyu yuttum, koyu renk saçlarına ve ne kadar sıkıştırmaya çalışsa da dökülen küçük parçalara baktım. İçini çekti, elinin tersini alnında gezdirdi ve bana bakmak için dönmeden önce elma şarabını son bir kez karıştırdı, tanıdık kahverengi gözlerinin köşeleri yaşlılıktan kırışmıştı.

"Bana böyle bakmaya devam edersen saçlarıma bir ak daha düşecek," diye güldü ama sesi yumuşadı. Yüzümü gördüğü anda ifadesi değişti. Ağzım kurumuştı. Boğazım kaşınıyordu. Ellerim titriyordu.

"Sana bir şey sormam lazım," dedim. Sözcükler hiçbir incelik olmadan sallanarak döküldü. Karşısında durmuştum, yine yedi yaşındaydım, bir erkeğin bedenine sıkışmışım ve bakışlarının sıcaklığında teselli arıyordum.

"Tamam," dedi. Sanki bu kadar basitmiş gibi. Ve sanırım öyleydi.

Bariz endişesine rağmen, annemin gözleri sanki lanet olası Noel ağacı beynine bağlıymış gibi parlıyordu. Neşeli bir kadındı, bu yüzden onun sürekli öfkesiyle başa çıkmak çok zordu. Onun kadar önemseyen tek çocuğun ben olduğumu biliyordum.

Ben sadece... Her zaman nedenini bildiğimi düşünmüştüm. Ne yaptığımı gördüğünü. Babamın mirasına layık olamayacağımı. Kardeşlerimin yarısı kadar bile olamayacağımı. Kaderimde bozuk plak gibi hatalarımı tekrarlamak vardı, ta ki bir gün sonunda patlayana kadar. Bu yüzden evlenmemi, çocuk sahibi olmamı istiyordu. Böylece aramızda bir tampon olacaktı.

Şimdi o kadar emin değildim.

Çünkü bana parçalanmışım gibi bakmadı. Bana kaybolmuşum gibi baktı ve evimin yolunu bulmama yardım etmek istedi.

Başımı doğru eğdim ve gözyaşlarımı içeri akıtmak için gözlerimi sıktım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturduğumda kendimi sakın bir nefes almaya zorladım. Kardeşlerimden biri odaya girerken birinin iş botlarının güm güm sesi yankılandı ama dönüp bakmadım.

Yapamadım.

"Dışarı!" Annem seslendi. Hangi kardeşse hemen geri çekildi.

Gözlerimi açtım ve bulanık tavan netleşti. Annem konuşmam için beni zorlamadı. Merhametliydi. O da sessizdi, uzanıp koluma küçük bir elini koyduğunda, kelimelerimi bulmaya çalışırken nabzım kulaklarımda çarpıyordu.

Aylar önce Miles'ı ilk kez dışarı çıkardığımda sessiz kalmasına bir anlam verememiş olmam ne tuhaftı.

Şimdi

yaptım.

Samimi

olarak.

Kelimeler aldatıcı ve tehlikeli şeylerdi. Onları yanlış kullanırsanız her şeyinizi kaybedebilirsiniz. Bazen doğru kelimeleri bulamamasına şaşmamak gerekirdi. Şimdi ben de aynısını yapmak için mücadele ediyordum.

"Sen..." Sakinleştirici bir nefes aldım. Annem kolumu sıktı. "Sence ben iyi bir insan mıyım?"

"Evet, elbette-"

"Hayır, yani," diye tekrar yutkundum. "Sence ben yetenekli miyim? Sorumluluk sahibi olduğumu düşünüyor musun? Sence ben... *güvenilir miyim?* Bana güveniyor musun?"

"Buna ne sebep oldu?" Annem sordu ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için eğdim. Aynı burnu, aynı gözleri ve aynı saç rengini paylaşıyorduk. Ve o anda, açılabilceğim halde sessiz kalarak ona bunca yıl nasıl bir kötülük yaptığımı fark ettim. Sanki o bir şeytanmış da, bazen ne kadar yanlış yönlendirilmiş olursa olsun elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan yalnız bir kadın değilmiş gibi ondan kaçarak.

Bubba'nın ebeveyni olmak bana pek çok şey öğretti. Birincisi sabır, kendim ve diğerleri için. Çatlakların arasını görmeyi öğrendim. Kelimelerin arasına bakmayı, çünkü çoğu zaman konuşan şey kelimeler değildi.

Ancak en önemlisi, ebeveynlerin bir bok bilmediğini öğrenmiştim. *Asla*. Onlar doğuştan doğru olan sihirli varlıklar değiller. Nasıl deneyeceklerini bildikleri şekilde denerler ama sonuçta yaptıkları her seçim yanlış olabilir.

İyi ve kötü ebeveynler arasındaki fark, başarısız olduklarında tekrar deneyip denemedikleriydi.

Ben asla... Tanırım.

Ona beni *tanıması* için hiç şans vermemiştim, dönüştüğüm adamı görmesi için. Bana bunun nedenini sormuştu ama aklımı karıştıran düşünce karmaşasını nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Miles'ın bana savunmasız olmanın sorun olmadığını gösterdiğini nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Tüm bunların olmasının nedeni, yanımda o olmasa bile gücünü hâlâ hissedebiliyor olmamdı. "Bana güveniyor musun?" Sorusunu duymazdan gelerek tekrarladım.

"Tabii ki-"

"*Anne*," diye iç geçirdim, başımı salladım, çenem sımsıkı sıkılmıştı. "Lütfen senden söylemeni istediğimi düşündüğün şeyleri söyleme. Dürüst olmana ihtiyacım var. Hakkımda dedikodular olduğunu söylemiştin. Onlara inanıyormuş gibi konuştun."

"," diye sessizce kabul etti. "Bazıları doğru."

"Ne gibi?" Bunu duymaya ihtiyacım vardı, çünkü bu düşünceler beni çok uzun zamandır rahatsız ediyordu. Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu. Babam olmadan, sadece o vardı ve ben, ihtiyacım vardı.

"Mesela..." diye başladı, kaşları endişeyle çatılmış bir halde bana bakıyordu. "Yatıp kalkıyorsun."

"Evet," diye kabul ettim, çünkü utanmıyordum ve onun bu konudaki konuşması beni utandırmak için değildi.

"Çok çalışkansın," diye ekledi. Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. "Zaman zaman flörtöz ve ciddiyetsiz olabiliyorsun ama nazıksın. Tatlısın. Asla pes etmiyorsun. Hataya karşı inatçısın. İnatçı ve koca yürekliisin. Güvenilirsiniz, öyle olmadığınızı düşündüğünüzde bile. İnsanları dinlersiniz. Sorular sorarsınız. İnsanların daha önce hiç hissetmedikleri şekilde görüldüklerini hissetmelerini sağlıyorsunuz."

Gözlerim yandı çünkü mantıklı gelmiyordu.

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

Söylentiler nasıl böyle olabilir? Nasıl *olumlu olabilirler*?

Kötü olmaları gerekmiyor muydu? Tüm hatalarımı vurgulamaları gerekmiyor muydu? Onlara karşı savaşmam gerekmiyor muydu - ısırmam ve tekmelemem, tüm nefret sessizleşene ve kalbimi sıkıca saran şeytanlar düşene kadar inkar etmem, inkar etmem, inkar etmem gerekmiyor muydu?

Şimdi kendimi

bağsız

hissediyordum.

Uzun zamandır hayır diye

düşünüyordum.

Hayır.

Annem diğer her şeyi nasıl çevirirse çevirsin, bir şey mantıklı gelmiyordu.

"Çiftliği bana sadece başka kimse istemediği için verdiğini biliyorum." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda onları geri almak istedim. Onları asla yüksek sesle söylemek istememiştim ama şimdi aramızda havada asılı durduklarına göre ilerlemekten başka çarem yoktu.

"Ne?" Sesi titriyordu. "Bu rastgele -neden sen-"

"Ve ben deniyorum-" diye devam ettim. "*Yıllardır* sana doğru seçimi yaptığını kanıtlamaya çalışıyorum. Yanlış seçim yapmadığımı."

"Trent."

"Hayır," diye başımı salladım, sesim çatlıyordu. "Bunu duymam gerek." Hayır, bu doğru değildi. "Aslında hayır... Ben..." Tanrım, ellerim titriyordu, sıkıca kenetlenmiş olsalar bile. Görmesin diye onları kollarımın altına sakladım. "Belki bunu duymana gerek yok ama ben... *bunu söylemeliyim*."

"Tamam," diye başını salladı annem ve parıldayan gözleri hüzünlüydü. "Dinliyorum."

"Bunu Noel arifesinde yaptığım için özür dilerim-" diye ağzımdan kaçırdım. "Beklerdim ama-"

"Ama sen ." Başını iki yana salladı. "Sorun değil."

Bir başka ayak sesi daha odaya yaklaştı ve annem şeytan kovucudan daha hızlı bir şekilde başını çevirip davetsiz misafire dik dik baktı. "Ben Montgomery, kışını gözümün önünden çekmen için on saniyen var yoksa kışına lanet olası bir kaşıkla şaplak atarım. Neye ihtiyacın varsa ben bitirene kadar bekleyebilirsin." Kadın tehditkâr bir şekilde adamı işaret etti, adam da onu için ellerini kaldırdı ve eğilmeden önce ikimize de şaşkın ve endişeli bir bakış attı.

"Yemin ederim, kardeşleriniz yetişkin insanlar ama ben yanlarındayken sanki kendi kışkırlarını nasıl sileceklerini unutuyorlar."

Bir kahkaha attım.

"Tamam," dedi annem kolumu sıkarak. "Bana son seçeneğimizin sen olduğunu düşündüğünü söylüyordun. Devam et."

"Evet," sesim yine kesildi. Yanlış adım atmış gibi hissediyordum. Bu konuşmanın böyle geçmesini beklemiyordum.

"Özür dilerim," dedi annem dikkatle, sanki kaçmak üzere olan ürkek bir şeymişim gibi davranarak. "Böyle hissetmene neden olacak her ne yaptıysam bunun için."

Özrünü nasıl anlamlandıracağımı bilemedim. Dillerde de konuşuyor . Ama gitmedim. Yerimde durdum.

Koşmaktan yorulmuştum.

Son birkaç aydır sık sık düşündüğüm gibi, artık bir şeylerden kaçmak yerine onlara doğru koşmamın zamanı gelmişti. Miles'la birlikte bu adımı atamazdım, içimde karmakarışık duygular varken onun ihtiyacı olan adam olamazdım.

Bir şey vermek zorundaydı.

Miles, sırf önemseydiği için rahatsız edici bir duruma her girdiğinde bana nasıl cesur olunacağını göstermişti. O gün markette sesi titrediğinde ve büyük omuzları sallandığında uyuduğumu sanmıştı. Bir müşterinin sorusuna cevap verirken her seferinde kekeleyişinde. Benim için ayağa kalktığına. Zor olsa da bana yardım ettiğinde.

Yapmak zorunda olmasa bile.

Ben de öyle *olmak* istedim.

Cesur.

Ben gülen, şakacı, garip bir durumdan nasıl gülerek kurtulacağını bilen kişiydim. Ortamı neşelendiren kişiydim. Eğlenceyi getiren, partinin hayatı. Sosyal açıdan beceriksiz kardeşlerim arasında garip bir durumu nasıl dağıtacağını bilen tek kişiydim.

Bu yüzden gerginliğe neden olan kişi olmak daha da kötü hissettiriyordu. Gerginlik yaratan değil, gerginliği azaltan bendim.

Genellikle en azından.

Bugün olmaz.

Bugün her açıdan yeniydim. Ve gülümsemiyordum.

Gülümsemedim. Yalan söylemedim. Her zaman yaptığım şeyleri yapmadım. Maskelerim olmadan beni görmesine izin verdim. Duvarlarım toza dönüştü.

"Seni duydum," dedim sessizce. "Miles'la benim hakkımda konuşurken. Seni *duydum*. 'Sen de benim gibi söylentileri duymuşsun' dedin."

Belki şimdi itiraf ederdi.

Belki de söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söyleyecekti-

"Konuşmak..." Annem iç çekti, kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi, teni biraz renk kaybetti. "Oh, bebeğim hayır." Başını iki yana salladı. "Sanırım kaba davrandığımı düşünmeni anlayabiliyorum ama ben- sadece. Hayır. Sevgilim. Ben de dahil olmak üzere tüm kasaba senin hakkında iyi şeyler düşünüyor, söylentilerin iyi olmayacağını nasıl düşünebilirsin ki?"

Hem de nasıl.

Ne de olsa burası Belleville'di.

İnsanlar her zaman şaşırtıcı olurdu.

Temizlemek için başımı salladım. "Bazen sanki ben... kendi başıma *yapabilecek* durumda değilmişim gibi davranıyorsun. Kardeşlerim gibi değilmişim gibi. Sanki ben hala dizlerinin derisi yüzüldüğünde senden yara bandı yapıştırmanı isteyen o küçük çocukmuşum gibi. Sanki hâlâ eve inek bokuyla gelen bir baş belasıymışım gibi ama *değilim*."

Annemin gülümsemesi hüzünlüydü, sanki beni gerçekten ilk kez görüyormuş gibi bana bakarken neredeyse hüzünlüydü. Nasıl değiştiğimi görüyordu. Dönüştüğüm adamı görüyordu.

"Büyüdüm," dedim sessizce. "Babam kadar iyi olmadığımı biliyorum-" "Trent-"

"Hayır," diye başımı salladım. "Yalan söylemek zorunda değilsin." Kalbim titredi. "Ne olursa olsun seni seviyorum, umarım bunu biliyorsundur. Ben sadece... Ben *iyi* bir insanım, asla Charles Montgomery olamayacak olsam bile." Adını yüksek sesle söylemek garip hissettirdi. Zihnimde her zaman bir kaide üzerinde otururken onu insanlaştırmak. "O mükemmeldi. Bunu *biliyorum*. Onun gibi olamayacağımı biliyorum ama deniyorum." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Akıllı biri bir keresinde bana hata yapmanın öğrenmenin bir yolu olduğunu söylemişti ve ona inansam da, bunun doğru olduğunu bilsem de - sadece. Babamın hiç hata yapmadığını hatırlıyorum. Asla yanlış bir şey yapmazdı ve yine kafam karıştı. Asla *onun* gibi olamayacakken nasıl iyi bir baba olabilirim?"

"Ah, tatlım." Annem hüzünlü bir gülümsemeyle soldu. "Baban mükemmel değildi."

"Yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum." Güldü, sesi yumuşak ve hüzünlüydü. "O iyi bir adamdı, bu doğru. Ama o da hepimiz gibi hatalar yaptı." Annem saniyeler geçtikçe , bakışlarımı süzerken büzüştü. Gözlerinin arkasında fırtınalar koparken dudakları birbirine yapıştı.

Çok *perişan* görünüyordu.

Neredeyse bunu durdurmak istiyordum. Gülüp geçmek ve onu daha iyi hissettirmek için her şeyi düzeltmek. Çünkü o yapayalnızken ve lanet olası Noel'deyken ben kim oluyordum da burada durup onu böyle incitiyordum?

Benim sorunum neydi-

Neydi-

"Birini söyle." Kalbim göğsümde gümbürdedi.

"Ne?"

"Bana babamın yaptığı bir hatayı söyle." Sarsıldıkça, sarsıldıkça ve *sarsıldıkça* kirpiklerim ıslandı. Onun sözlerini duymaya bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım vardı. Dünya ayaklarımın altında titriyordu.

"Trent-"

"Bir şey var," dedim, kelimeler kırılgan ve küçüktü. "İhtiyacım olan..."

Onun insan olduğunu bilmem gerek.

Miles'ın bana söylediklerinin doğru olduğunu bilmem gerek. Bunun hayatın basit bir gerçeği olduğunu. Mükemmel babalar, mükemmel erkekler yoktur. Harika bir baba, erkek arkadaş, koca olabilirdim ama yine de hata yapabilirdim.

Çünkü eğer babam mükemmel değilse. O da hepimiz gibi hatalıysa, bu mümkün olduğu anlamına geliyordu. Bunu yapabileceğim anlamına geliyordu. Artık onun gölgesinde yaşamak zorunda olmadığım anlamına geliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım anlamına geliyordu.

Annem sesini alçaltarak, "Çiftliği sana başka kimse istemediği için vermedik," dedi. İstedğim kelimeler bunlar değildi ama gerçeği söylediği için onu suçlayamazdım. "Baban ve ben karar verdik... o ölmeden çok önce." Sesi titriyordu. "Oturduk, o ve ben... Daha sonra kardeşlerine teker teker sorduk, kabul ettiklerinden emin olmak için."

Dünya

dönüyordu. "Bu

değil-"

"Oybirliğiyle karar verildi, bebeğim." Annem iç çekti, biraz çöktü. "Herkes bu iş için uygun kişinin sen olduğunu düşünüyordu."

"Anlamıyorum." Başımı tekrar salladım. İstedğim şey bu değildi ama yine de muazzam hissettiriyordu. Düşüncelerim ping-pong topları gibi oradan oraya zıplıyordu. "Ama... neden... neden *bana söylemedin?*"

"Çünkü *bunu* sana söyleseydim," dedi annem omuzlarını dikleştirerek, "o gecenin babanın hasta olduğunu öğrendiği gece olduğunu da söylemem gerekirdi. *Size*, hiçbirinize söylememem için bana söz verdirdi. Bana yalvardı. -Onu çok sevdim, siz çocukları çok sevdim ve evet dedim. Bunu yapmak beni içten içe öldürse de. Gerçeği sakladığım her gün bir parçam ölse de-" Annemin gözleri kederle parlarken yanağından bir damla yaş süzüldü. Sonunda ne demek istediğini anlamıştım. Bir hata. *Onun* hatası. Onun da hatası. "Benden yalan söylememi istedi ve ben de söyledim."

Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi ama yerimde durdum. "Anlamıyorum-"

"Bencilceydi." Gözlerini sıkıca kapattı ve bir damla gözyaşı daha döküldü. "Charles iyi bir adamdı. Cömertti. Yumuşak konuşurdu. Kahkaha atardı -tanrım, kahkaha atardı- her lanet şeye. En küçük şeylerden bile keyif alırdı." Kendi yanaklarını ıslanmıştı. "Ama sonuçta o da herkes gibi *bencildi*. O da bir insandı. Ve hiçbirinizin bilmesini istemedi. Özellikle de sizin." Annemin sesi cılızdı. "Ölümü sizi inandırdığımız kadar ani olmadı."

"I..."

"*Sen* onun en sevdiğiydin," dedi usulca, koluma tekrar dokunmak için uzandı. "Başka bir kusur. Mükemmel erkekler favori seçmez." Burnunu çekti. Bu kez ona sarıldım, elini kendi elimle kapatabilmek için kendimi açtım. Kara gözlerinden süzülen acı beni yere çiviledi. "Onun en genç-" Gözlerinde daha fazla yaş vardı. Yine de bunlar düşmedi. "Onun tükürükten sureti. Ona *tapıyordun*-" Sesi çatallaştı. "Yaptığı her şeye bayılırdın. Aynı cilveli gülümseme. Aynı başını belaya sokma becerisi. Sevdiğin insanlara karşı aynı ölümüne sadakat. *Aynı-aynı-her şey*."

"Anne-"

"O sadece istedi..." Gözyaşları tekrar yanaklarından aşağı döküldü ve onları geldikleri gibi hızla sildi. "Tanrım, şimdi yanlış olduğunu biliyorum -Öngörü ve hepsi. Ama o sadece sizinle birkaç yıl daha geçirmek istedi çocuklar. Ona aya asılmış gibi, yenilmezmiş gibi bakmaya devam etmenizi istedi. Onu güçlü, harika bir adam olarak görmenizi istedi, hasta olan ve siz daha tam olarak büyümeden sizi terk edecek olan adam olarak değil. Sen *ona daha fazla ihtiyaç duymadan önce*."

Gözyaşlarım yanaklarımı yaktı. Ağlamaya başladığımı fark etmemiştim bile.

"Yapamam-"

"Ona bakmanızı ve yanında olamayacağı şeyleri düşünmenizi istemedi."

"Anne-"

"Bazen insanları sevdiğimizde aptalca şeyler yaparız," dedi annem. "O öldükten sonra hepinize gerçeği söylemeliydim ama korktum-" Annemin daha önce korktuğunu itiraf ettiğini hiç duymamıştım. Babamın en kötü olduğu ve yalnız kalmak üzere olduğu zamanlarda bile. "Ne yaptığımı öğrenirsen beni sevmeyi bırakırsın diye korktum. Onu daha yeni kaybetmiştim. Oğullarımı da kaybedemezdim."

Ne kadar aptal olduğumu anlamam için bu sözleri söylemem gerekti.

"Ah, anne. Seni sevmekten asla vazgeçemem." Kalbim ikiye bölündü.

"İşte bu yüzden sana iyi olduğunu söylediğimde bana "

usulca söyledi. "Ben iyiyi *gördüm*. Seni kucağıma aldığım günden beri, yoluna çıkan herkesi kutsayacağını biliyordum. Çiftliği işletmen için seni seçtik, Trent. Babanın mirası. Ondan bana kalan son parça. Başka kimse istemediği için değil, sen daha yetişkin bile değilken ona iyi bakacağını bildiğimiz için. Onun gibi *şiddetle* seven tek kişi sendin." Gözleri sıkıca kapandı ve yanağından iri bir damla yaş süzüldü. "Çiftlik doğduğun günden beri senindi. Sadece bunu henüz bilmiyorduk. Sana asla son seçeneğin sen olduğunu hissettirmek istemedim. Sen *tek seçenektin*."

Başım dönüyordu. Dönüyor,

dönüyor, .

Ve sonra... sihir gibi, her şey yerine oturdu. Annem de mükemmel değildi.

Yalan söylemişti. Beni incitti. Hepimizi incitti-

Hatalar yapmıştı. Muhtemelen sayamayacağım kadar çok. Ama işte buradaydı... önümde durmuş, doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Burada, ilerliyordu. Burada öğreniyordu, çünkü önemsiyordu. Çünkü o da *insandı*, tüm ebeveynler gibi.

Babam gibi.

Uzun zamandır onu bir kaideye koymuştum.

Mükemmel bir baba figürü olduğu için onun mirasına layık olamayacağımı düşünmüştüm. Onun gurur biri olamazdım, çünkü onun belirlediği standartları karşılamamanın bir yolu yoktu. Başardığım her şey onun yanında sönük kalırdı.

Ama bu doğru değildi.

Bu yalan -şimdi açıkta olan- bunu açıkça ortaya koydu.

Her şeyi berbat etmişti. Tıpkı benim yaptığım gibi. Tıpkı hepimizin yaptığı gibi. O iyi bir adamdı, harika bir baba, sevgi dolu bir eşi. Yetenekli, cömert ve harikaydı. Fırtınaları nasıl dindireceğini ve kahkahaları nasıl ateşleyeceğini bilirdi. Her denediğinde bir kayayı gölde on dört kez sektirebiliyordu. Yaptığı her şeyde başarılıydı ve yine de...

Kusurluydu.

Hatalar yaptı.

Ve uzun, çok uzun zaman önce anlamam gereken bir şeyi fark ettim. Baba olmak unvanla ilgili değildi.

Bu mükemmellikle ilgili değildi.

Baba olmak, sana ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkmak demektir. Bu kadar basitti.

Yapılabilir.

Harika.

Ve bu zaten mükemmel olduğum bir şeydi. Aylardır. Bubba'nın konuşmasını her dinlediğimde. Onun elini her tuttuğumda. O büyük yeşil gözlere her baktığımda, bana ihtiyacı olduğunda onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum.

Birdenbire yıllardır hissettiğim baskı, boğucu, kemirici ağırlık üzerimden kalktı. Göğsümdeki ağırlık hafıfledi ve başımı eğip yeşil gözleri düşünürken yanaklarımdan sıcak yaşlar süzüldü. İkisini de. Ortağımın ve bebeğimin.

Başarısız olmayacağım bir aile, çünkü her şeyi berbat etsem bile denemeye devam edecektim.

Hatalarımdan ders alırdım.

İlerlerdim.

Onları elimden geldiğince kusurlu severdim.

Ve annemi affederdim, çünkü yapabileceğim başka bir seçenek yoktu. Yapılacak en doğru şey buydu. Yapılacak *tek* şey. Kollarımı ona doladım ve sıktım. Onun gerçeklerinin ağırlığını taşıdım, tıpkı beni her zaman taşıdığı gibi. Yalanının ve onu takip eden yalnızlığın, duvarlarımdan yıkıldığı kadar kesin bir şekilde parçalanmasına izin verdim.

"Yaptığım şey affedilemez," dedi göğsüme ve ben gözlerimi sıkarak başımı salladım. Ne için tam bir nefes aldım

Yıllar sonra ilk kez gibi hissettim. Havanın tadı elma şarabı ve onun parfümü gibiydi.

"Değil," dedim çünkü bu doğruydı. Hataları vardı elbette. Ama elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Tek isteyebileceğim buydu. Kendimden bekleyebileceğim tek şey buydu.

İçinden fişkırان kakhaha o kadar rahatlatıcıydı ki dizlerinin büküldüğünü hissedebiliyordum. Düşmemesi için onu daha sıkı tuttum. "Yine de üzgünüm. Her şey için. Sana asla doğruyu söylemediğim için, yalan söylediğim için. Seni incittiğim için. Söylediğim ve söylemediğim her şey için. *Hepsi* için." Kirpikleri birbirine yapıştı, burnunu çekerken rimeli biraz aktı. "Sana söylediklerimi kardeşlerine de söyleyeceğim. Her şeyi yoluna koyacağım. Ondan sonra da daha iyisini yapacağıma söz veriyorum."

"Biliyorum."

Bir hayaleti korumak için ne kadar zamandır bir yalanı sürdürüyordu? Çünkü onu seviyordu. Çünkü bizi seviyordu. Çünkü korkmuştu. Belki de yapılacak doğru şey bu değildi, bilemiyordum. Miles ve Bubba ile aynı durumda olduğumu düşündüğümde, yapmak zorunda kaldığı seçimi anlayamıyordum.

Hatalar sadece birer derstir.

Miles'ın bilgece sözleri, söylediğinden beri yüzüncü kez tekrarlanıyormuş gibi geldi bana.

Hatalar sadece birer derstir.

Belki hepimizin büyümek için biraz yeri vardı.

"Neden Miles?" Hep merak ettiğim için sordum. "Eğer eşcinsel olduğun için dersen ve ben de panik olursam kapıdan çıkıp giderim."

Annem güldü ama gülüşü gözlerine ulaşmadı. "Bazen... Ona bakıyorum -" İçini çekti ve dudağını ısırdı. "Ve gözlerinde seninle aynı bakış var. Sanki kaybolmuş ve nereye gideceğini bilmiyormuş gibi."

Hangi bakıştan bahsettiğini çok iyi biliyordum.

Odayı aradığı, nesneleri taradığı, gerçekliğe tutunduğu çünkü iblisler yakındı ve nefes alması gerekiyordu. Son zamanlarda gözleri benimkilere takılıyordu. Beni yakınında gördüğü anda sakinleşiyordu. Bu düşünce kalbimi acıtıyordu.

"Son birkaç yıldır çok üzgün görünüyordun. *Yalnız*. Eve gelmeyi bıraktın ve ben düşündüm ki belki... biriyle tanışmak yardımcı olur? Tekrar gülümseyeceğini. Eskiden gibi gözlerine ulaşsın diye. I

Acı çektiğini fark etmeliydin ve bunun kimle ya da nasıl olduğuyla hiçbir ilgisi yoktu." Gördüğüm en yan gözdü bu. "Sen çıktın."

Temizlemek için başımı salladım.

"Miles'ın kendini biraz kurtarmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve bu iş için tek adamın sen olduğunu düşündüm."

Bu hayatımda duyduğum en saçma şeydi.

Miles'ın ihtiyacı olmayan bir şey varsa, o da kurtarılmaktı.

O tanıdığım en cesur insandı.

"Bütün bunlara ne sebep oldu?" Annem sordu. Birdenbire, savaşmam gereken bir iblis yerine, yeniden annem olmuştu. *Aylar-yıllar* süren kızgınlık boşa gitmişti, bu kadar basit. Bana daha önce de aynı soruyu sormuştu ama bu sefer cevap vermeye hazırdım. Tanrım, çok küçüktü. Hatırladığımdan daha küçüktü, kesinlikle.

Bütün bunlara ne oldu?

Yeşil gözleri düşündüm.

Yaz güneşinden daha güzel bir gülümseme.

Pencere pervazımda duran çakıl taşları gibi gözler.

Miles bana güç verdi.

"Miles," dedim ve çok kolay oldu. "O..." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Son zamanlarda kendim hakkında çok şey öğrenmeme yardımcı oldu." *Kolaydı*. Onun hakkında konuşmak çok kolaydı. Sanki içimi dışımı aydınlatıyormuş gibi hissettim. "Miles Johnson," diye ekledim, gereksiz yere. Annem başını sallayarak güldü.

"Gerçekten mi?" Gözleri şakacı bir şekilde parladı, yanaklarındaki rimel lekelerine rağmen yine ıslıl ışıldı. "İşe aldığım resim öğretmeninden mi bahsediyorsun? Beş yıldır neredeyse her gün birlikte çalıştığım? *Aylardır* sana bir şeyler ayarlamaya çalıştığım? Miles mı?" Sesi alaycıydı.

"Anne-"

"Akşam yemeği için eve getirdiğin Miles mı? Bütün Turta Festivali boyunca yanında taşıdığın mı? Şükran Günü'nde kimsenin bakmadığını düşünürken masada öpüştüğünüz mü? Ellerini üzerinden çekemediğin mi? Neredeyse yarım saat boyunca tuvalette birlikte kaybolduğunuz ve masaya boynu morluklarla kaplı bir şekilde döndüğünüz?"

Tanrım, bu anı Paxton'ın bizi bulduğu gerçeğiyle sonsuza dek lekelenecekti. Yüzündeki bok yiyen sırtış kâbuslarıma girecekti. O kapıyı yumrukladıktan sonra kapıyı açmışım. pislik gibi "zaman doldu, boynuzlu köpekler" dediğinde düpedüz şeytani .

İlk çıkmaya başladıklarında onu Baxter'la çiftlikte öpüşürken bulduğumda ona karşı kullandığım ses tonu ve temponun aynısını kullandım.

Kaltak kin tutabiliyordu, bu kesindi.

Annem devam ederken anılarımdan sıyrılmamı sağladı: "Aylardır inek gözü ile baktığın Miles mi? Senin-"

"Evet, evet, tamam." Elimde olmadan sııttım, sözünü keserken yanaklarım kızardı. "Anladım. Biz sinsi değiliz ve ben de çok açık biriyim."

Bu düşünceyle karnım biraz şişti.

Daha önce hiç kimseden *hoşlanmamıştım*. Miles'tan hoşlandığım gibi değil. Yani birine karşı bir şeyler hissettiğimi bu kadar belli edebileceğimi hiç fark etmemiştim. Kendim hakkında her zaman öğrenecek yeni bir şeyler olduğunu fark etmek hoş bir şekilde garipti.

"Bu bana söyleyecek bir şeyin olduğu anlamına mı geliyor?" Gözlerini kırıştırdı, başını eğdi, gözleri kısıldı. Havada onun heyecanının tadını alabiliyordum. Muhtemelen biz konuşurken düşün çanlarını duyuyordu ve Miles'a Noel için aldığım ve evde saklı çorap çekmecemde duran şeyi düşününce buna kızamazdım bile.

"Eğer sorduğun buysa hamile değil." Bana vurdu.

"Ciddi ol."

"Uhhhh," diye kıpırdandım, sonra iki elimle yüzümü kapatarak güldüm.

"Ben biraz..."

"Sayılır mı?"

"Ona aşık mısın?" Kelimelerim boğuklaşmıştı. "Biraz derken, ona tamamen, bütünüyle aşık olduğumu kastediyorum. Aptalca aşık. Gülünç derecede aşık. Yürüdüğü yeri öpecek kadar aşık. Filmlerdeki, kitaplardaki ve sesli kitaplardaki türden. Aptalca olanından. Hiç mantıklı olmayan ama aynı zamanda çok mantıklı olan."

"Ona söyledin mi?" Annem neredeyse ciyaklamadan ciyaklıyordu. Onunla tekrar konuşmak güzeldi. Acıtmadı.

"Hayır." Ellerimi indirdim, gülümsemem titriyordu. ". "Sen... yapamadın mı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Ben sadece..." Omuzlarım çöktü. "Bundan önce, ben sadece..." Tanrım. *Kelimeler*. Kelimeler-kelimeler-kelimeler. Kelimelere ihtiyacım vardı. "Onu hak etmediğimi düşündüm."

"Ah, tatlım." Beni tekrar kollarıyla sardı ve kendi cüssesinde bir kadının daha sıkı sıkı. "Bu konuşmayı biliyorsun."

-Olmuş ya da olmamış olması sizi değerli ya da değersiz kılacak bir şey değildir."

"Biliyorum." Bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse. Duymam gereken kelimeleri söyleyene kadar, onlara ihtiyacım olmadığını fark etmemiştim.

"Sen her zaman değerli oldun," dedi nazikçe. "Gary'den hoşlanmasan ve artık Pazar yemeğine neredeyse hiç gelmesen bile." Güldüm, ama beni daha da sıkı sıkıyğında hemen ıslandı. "Sevgiyi *hak etmene* gerek yok bebeğim. İnsan olmanın en güzel yanı da bu. Elbette hatalar yaparız. Ama hepimiz seilmeyi hak ediyoruz."

Kendimi geri çektim, kalbim boğazımda, bedenimin on adım önündeydi. "Her zaman bir eşim olsun istemişimdir. *Çocuklar*." İtiraf ettim, daha önce hiç söylememiş olmama rağmen kelimeler ağzımdan çıkarken canımı acıtmayınca şaşırdım.

"Biliyorum," dedi annem ve sesi hiç duymadığım yumuşaktı. Güldüm ve kalbim hafıfledi.

Koridora doğru eğildiğimde muşamba ayaklarımın altından kaydı, annemin sesi beni takip etti. "Nereye gidiyorsun-?"

"Eve." Ona döndüm, gözyaşlarım hâlâ sıcak, kirpiklerim hâlâ ıslaktı. Yardım edemedim ama sıırttım. "Bir şey unuttum."

"Güveç mi?" diye alay etti, ben de başımı salladım.

"Hayır." Kalbimin etrafına ılık ve yumuşak bir haklılık duygusu yerleşti. "Lanet olası ailem."

Annemin sözleri beni takip etti. İtiraf etmeye kararlı bir şekilde kapıdan çıkarken içimde kıvrıldılar. Miles'a gerçekten nasıl hissettiğimi söylemeye kararlıyım. Ona babamı anlatmaya. Öğrendiğim her şeyi onunla paylaşmaya kararlıyım çünkü onu *kaybetmek* istemiyordum.

Onu tutmaya hazırdım.

Bağlanmaya hazırdım.

Eğer beni kabul ederse.

Sonunda onu hak etmiş olsaydım.

Belki... belki buna sahip olabiliriz. Hep güldüğüm türden bir aşk. Sahte olduğunu düşündüğüm türden.

Yağan karla birlikte yeni başlangıçlar geldi ve nihayet ilerlemeye hazırdım. Her seferinde karla kaplı bir adım. Hava soğuktu.

Ass.

Soğu

k.

Miles da ağaçların arasından geçiyordu. O an kamyonu kalmadığıma sevindim. Hayır. Onun nasıl hissettiğini bilmediği bir saniye daha beni öldürebilirdi. Bekleyemezdim. Bunun için değil. Ona benim için ne ifade ettiğini söyleyemezdim. Bir zamanlar benim gibi kendini playboy ilan eden biri için hazır olmadan bağlanmaya zorlanmaktan daha kötü bir şey olamayacağını düşünmüştüm.

Ben hazırdım.

İçimde hâlâ bir yara vardı, tek bir konuşma bunu iyileştiremezdi.

Ama şimdi fark ettim ki, kırılmış olmak değersiz olduğum anlamına gelmiyordu. Güvenilmez olduğum anlamına gelmiyordu. İyi bir baba olamayacağım anlamına gelmiyordu. İyi bir ortak olamayacağım anlamına gelmiyordu. Paltomu ve telefonumu annemin *evindeki* portmantoda unutmak gibi pek çok hata yapabilirdim.

Ama tıpkı Miles'ın söylediği gibi, o büyük, becerikli ve nazik ellerini bilmeden kalbimdeki kırıklara bandaj yaptığında

-

Hatalar

mı?

Evet.

Hatalar sadece birer dersti.

Ve işleri berbat etmek, nasıl daha iyi olunacağını öğrenmenin bir yoluydu.

Miles Johnson hayatında olan her iyi şeyi sorgulayabilirdi ama bu da sorun değildi. Yeterli zaman ve sevgiyle, sabırla, kararlılıkla bu durum değişebilirdi.

Bir gün uyandığında bana bakacak ve burada kaldığını fark edecekti. Fransız tostunu yerken ya da spor salonundayken onu ne kadar çok sevdiğimi anlayacaktı.

Milyonlarca içsel, mükemmel an öne çıkabilir ve benimle güvende olduğunu fark edebilirdi.

Kalabileceğini.

Ve eğer beni seçerse, hayatı boyunca olması gerektiği gibi sevinecekti. Benimle bir evi olacaktı. Ait olacağı bir yer. Onun hayalinin bir parçası olmak istedim.

Onun için *iyi* bir şey olmak istedim. Sorgulayamayacağı kadar iyi bir şey.

Kararlı, sinir bozucu ve belki de zorba - onu sevdiğim güçle.

Belki de onun çocukluğundan kalan yaraları iyileştiremedim - ya da benimkileri.

Ama onu olduğu gibi sevebilirdim, çatlakları ve her
şeyiyle. Ve dünyamız güzel olurdu.
Kırık ya da değil.

twenty-eight

MILES

Trent'in kamyonetini bulduk. Biz derken Bubba'yı kastediyorum. Görünüşe göre çocuk bir şahinin gözlerine ve dünya rekoruna meydan okuyan elma sallama becerilerine sahipti. Ufacık tefecik, on bir yaşında bir baş belasıydı. Trent'in ona Bebek Bond demesine şaşmamalı. Son birkaç ayda bu kadar çok şeyin değişmesi komikti.

Daha önce çekingen olduğu yerde şimdi kendine güveniyordu. Trent'i ve onun içten moral konuşmalarını suçladım.

Trent, Bubba'nın hiç görmediğim yönlerini ortaya çıkardı ve buna minnettardım. Bubba ve ben yakındık. O benim en iyi arkadaşımdı. Ben de onun. Ama bu, hayatında onu seven, büyümesine yardımcı olmak isteyen ve ona yeni bir bakış açısı kazandıran daha fazla insan olmasından yararlanamayacağı anlamına gelmiyordu.

Trent .

"Orada!" Büyükannem ya da ben daha aracı göremeden Bubba seslendi. Kamyona yaklaştığımızda kalbim gırtlığıma dayanmıştı, lastikler gıcırıyordu. Vermont'un meşhur kalın ve yumuşak karı kaputun üzerinde birkaç santim birikmişti bile. Karın derinliği nedeniyle patlak lastiği görmem olması gerekenden daha uzun sürdü. Karnımda huzursuzluk çalkalanıyordu.

Trent'in onun aracında olmadığını anlamak için aracımdan çıkmama gerek yoktu. Bunu *hissedebiliyordum*.

Eğer orada olsaydı, bilirdim. Bu da demek oluyor ki-

O öyle biriydi ki-

An.

Aptal.

"Eve yürüyerek gitti," dedim hemen, çünkü onu *taniyordum*. "Allah kahretsin." Sözlerim boğuk ve titrekti, sessizdi ve zar zor duyuluyordu. Gram'ın onları duymak için yakınına eğilmesi gerekecek kadar yumuşaktı.

"Geri dönelim mi?" diye sordu, mantıklı planı işaret ederek.

Başımı iki yana salladım, alnımı direksiyona dayadım ve dudaklarımdan panikle bir nefes çıktı. "Çok uzağa gitmemiş olabilir," dedim onun yerine. "Sanırım..." Tanrım, konuşmak çok zordu. Hiçbir şey dışarı çıkmak istemiyordu. Endişem boğazımı tıkamıştı. Trent bir yerlerde yaralı yatıyorsa, bu değerli birkaç dakika ölüm kalım anlamına gelebilirdi. *Lütfen, lütfen yaralanmasına izin vermeyin*. "Bubba'yla kal," diye karar verdim, kelimeleri çıkarmaya çalışırken bir asır gibi hissettikten sonra. "On dakika kadar burada bekle - eğer dönmezsem, eve varmak üzereyiz demektir. Arkanı dön ve bizimle orada buluş."

"Emin misin?"

Başımı salladım, çünkü elimdeki tüm kelimeleri kullanmıştım.

"Babalık," dedi Bubba, ön ve arka koltuk arasındaki boşluğa eğilerek. Gözleri iriydi ve korkmuştu; onu bundan koruyamadığım için nefret ediyordum. Ama sonra tekrar... belki de onu koruyacak hiçbir şey yoktu.

Hayat korkutucu deneyimlerle doluydu. Güç, onlardan kaçmaktan değil, onlara katlanmaktan gelirdi. Ve şu anda, öğrenirken onu korumak için yanında olan iki yetişkin -ve ormanda bir aptal- vardı.

Nasıl olduğunu göstermeden ona güçlü olmayı nasıl öğretebilirdim?

Saçlarını hafifçe karıştırdım, yavru köpeğin yumuşak tüylerinin tadını çıkardım, sonra eğilip önce onun başını, sonra da büyükannemin yanağını öptüm. Vakit gelmeden önce onların gücünü ve kabinin içindeki sıcaklığı içime çekmeme izin verdim ve araçtan dışarı çıktım. Ayaklarımdaki kar çıkırdadı ve paltomu vücuduma daha sıkı sardım. Güçlendirici bir nefes aldım, sis yüzümün önünde kabarıyordu.

Beyaz kar. Kırmızı kamyon. Çorak ağaç gövdeleri.

Lütfen incinmesine izin verme.

Lütfen, Tanrım.

Lütfen.

Yağan karın şiddetine rağmen Trent'in ayak izlerini bulmam uzun sürmedi. Kısmen doluydular ve yoldan neredeyse görünmüyorlardı ama bu kadar yakından kolayca takip edebiliyordum.

Adım adım.

Teker teker.

Her sabit ayak izi onun iyi olduğu anlamına geliyordu. Sevdığım adam sadece aptaldı ama incinmemiştı.

"Trent!" Seslendim ya da seslenmeye çalıştım ama sesim ancak cılız çıkıyordu. Arkamdaki kamyonun motorunun vızıltısını duyabiliyordum, ondan uzaklaştıkça giderek daha da azalıyordu. Çok yakında kar örtüsü sesi tamamen gizleyecekti.

Kar fırtınasından daha sessiz bir şey yoktu.

Ben bile.

Ve bu lanet gerçektı.

"Trent!" Birkaç dakika sonra kendimde güç bulduğumda tekrar denedim. Çok sessiz. Çok sessiz-çok sessiz-çok

Kes şunu

Miles.

Kes şunu.

İyisin.

İyisin, iyisin, iyisin.

Bunu yapabilirsin.

"Trent!" Bu sefer daha yüksek sesle seslendim, zar zor, ama yine de bir kazanımdı.

Hayatımın büyük bir bölümünde birden fazla şekilde sessiz kaldım. Sessizlik uzun zamandır kayıp bir arkadaştı. Annemin iğnelemelerine kulak misafiri olduğumda dilimi tuttum. Hayatımı cehenneme çevirmek isteyen çocuklara karşı mücadele ederken ağzımı kapalı tuttum. Robin gittiğinde, kalbimden geriye kaldığını düşündüğüm şeyi de yanında götürdüğünde sessiz kaldım.

Çok uzun zamandır sessizdim.

Ağzımı açarsam bunun ne anlama geleceğinden korkuyordum. Ama gerçek şuydu ki-

Büyükannem haklıydı.

Sessizlik koşmanın başka bir yoluydu ve benim hayatım bir maratondı.

Ne zaman bitecekti?

Bitiş çizgisini ne zaman göreceğim?

Ne zaman mutlu olmama izin vereceğim?

Hayatımdaki her iyi şeyi sorgulamayı, başını çevirmesini beklemeyi ne zaman bırakacağım?

Ne zaman-ne zaman-ne

zaman- Bir adım.

Her seferinde bir
adım. Bir, iki.

Üç, dört.

Çıtır, çıtır, çıtır.

O iyi. Şu koca kışlı ayak izlerine bak. Bir şeyi .

Ama ya değilse?

Ya onu bir daha hiç görmezsem? Ya

ona nasıl hissettiğimi hiç

söylemeseydim?

Ona güvenmeme izin veririm muhteşem bir şey olabilirdik. Saklanmayı bırakırsam. Kaçmayı bırakırsam. Gram'ın dediğini yapsam ve kendime hep istediğim türden bir sevgiye layık olmadığımı söylemeyi bıraksam.

İlişkiler iki kişi gerektirir. Fedakârlık yapan iki kişi. Zaman ayıran iki kişi. Birbirini destekleyen iki kişi. Kendilerini savunmasız bırakan iki kişi.

Çocukken o kadar uzun süre savunmasız kalmıştım ki, bir daha asla böyle hissetmemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Ama aşkın bedeli , değil mi?

Aşk savunmasızlıktı. Birine asla kucaklayamadığınız yanlarınızı gösterdikten sonra sizi sevmesi için ona güvenmekti.

Trent'e birçok şey için güvenmiştim. Evimi. Ailem konusunda. Sırlarım. Geleceğimi.

Ama ona kalbimle güvendim mi?

Ona veririm kırmayacağını mı?

Çıtır, çıtır, çıtır.

Bir adım, iki adım.

Rüzgar kulaklarımı tırmaladı.

Evet.

Evet.

Evet.

Kar yanaklarımı, kirpiklerimi gıdıklıyordu. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıtım, Trent'in ayak izlerini takip ederken yılların acısının ve korkusunun arkamda kalmasına izin verdim. Kendimi daha önce savunmuş olsaydım nasıl bir adam olabileceğimi asla bilemeyecektim.

Ama yine de mutlu olabilirdim.

Belki de her şey olması gerektiği gibi gelişmişti.

Belki de sessiz olmam, kelimelerimin bazen tıkanması sorun değildi.

Belki de daha önce hiç sevilmemiş olsam bile bunu hak etmiştim.

"Trent!" Seslendim ve bu sefer fısıltıdan daha fazlasıydı. O anda bir şey serbest kaldı, kalbimin etrafını saran buz nihayet ısınmış gibi düştü. Adının her mırıldanışında, o kafes yavaş yavaş eridi. "Trent, Trent, Trent-" Beni sadece onun yapabileceği şekilde iyileştirdi.

Bir adım.

İki adım.

Üç adım.

Dört.

Çıtır, çıtır, çıtır.

Dallar tepemde sallanıyor, bir kar seli kayıyor ve düşüyor, rüzgâr serbest bıraktıkça montuma yapışıyor. Eve yaklaştıkça her adım biraz daha kolaylaşıyordu.

Sadece ev, de *evi* değildi.

Ev güneş ışığı, kahkahalar ve geniş omuzlardı. Kırk çeşit kakao, futbol tekrarları ve battaniye kaleleriydi. Yeni keşifler, ateşli öpücükler ve paylaşılan kalp acısıydı. Yeniden genç olmaktı. Özgür olmaktı. Ev, ortak olarak yükleri paylaşmaktı, çünkü ortaklar böyle yapar.

Trent Montgomery benim evimdi.

O gerçektir.

Güçlüydü.

Ve tatlı.

Ve yetenekli.

Güvenilir.

Güvenilir.

Nazik.

Bazen kendimi bedenime göre çok büyük hissetsem de. Annem beni sevemese bile. Geçmişim çatlaklar ve kırıklarla dolu olsa da - o zaman bile - Trent'in ikimiz için de yeterince güçlü *olduğunu* biliyordum.

Ama beni taşımak zorunda

kalmayacaktı. Artık taşımayacak.

Çünkü orada durmuş, fırtınanın içinde onu avlarken, kalbim boğazımda, botlarım soğuk, ıslak karla dolu, pantolonum sıırılsıklam olmuşken, kendimi taşıyabileceğime dair en ufak bir şüphem yoktu.

Bir ipin üzerinde duruyordum. Orada sıkışmış, kalbim boğazımda, her zaman yaptığım gibi aynı iki seçeneğim vardı. Ancak hayatımda ilk kez yolumun sonunda ne olduğunu görebiliyordum. Hiç iblis yoktu. Şeytanlar yoktu.

düşündüğüm şekilde. Sis dağılmıştı ve sallanıp durduğum yerin altında beliren zemin artık beni o kadar da korkutmuyordu.

Gözlerimi kapattım ve Trent diğer tarafta arayı kapatmamı bekliyordu. Ellerini uzatmıştı.

O son korkunç santimleri geçtiğim anda beni çekecekti. Göremediğim şeytanlar hâlâ orada olacaktı ama o da oradaydı.

Onlarla birlikte
savaşacaktık. Yalnız
değildim.

Gözlerimi açtım.

Ağaçların arasından görebiliyordum, çam kılları paltomu çiziyordu. Birkaç adım daha atarsam orayı geçecektim. Trent'in arka bahçesinde olacaktım. Trent uzun zamandır beni kovalıyordu ve benim de bu iyiliğe karşılık veriyor olmam neredeyse şiiirseldi.

Onu hissedebiliyordum.

Yaklaşmıştı.

Onu gördüğümde zaman durmuş gibiydi.

Kalbim boğazımda, adı dudaklarımda, ormanın kenarından içeri girdim ve geniş omuzlu silüetini gördüm. Karla kaplıydı, evimizin ön merdivenlerinden sadece on metre uzaktaydı ve *çok güzeldi*.

Kalbim bir motor gibi titredi ve durdu.

Ve ormandaki yürüyüşüm boyunca içimde devam eden savaş da böylece sona erdi.

Beni yeterince kovalamıştı, artık onunla yarı yolda buluşmamın zamanı gelmişti.

"Trent!" Seslendim, hâlâ çok sessizdi. Onu canlı ve iyi görünce vücuduma bir rahatlama dalgası yayıldı. Neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu.

Ya beni duymadıysa-ya-

Endişelenmemeliydim.

Beni duydu, her zaman yaptığı
gibi. Sessiz olduğumda bile.

Özellikle o zaman.

Bana bakmak için döndüğünde gözleri kızarmış ve yanakları benek benek olmuştu. Kemiklerine kadar donmuş, yıpranmış ve... sevimli görünüyordu. Koyu renk saçları kulaklarının etrafında kıvrılmış, kar taneleriyle beneklenmişti. Gözlerimiz buluştuğunda gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. Fırtınaya rağmen bir yaz günü kadar parlaktı. Kollarını davet edercesine açtı ve benim de kollarına atılmamı bekledi.

Bir adım.

İki adım.

Üç adım-

Daha hızlı ve daha hızlı, aramızdaki mesafeyi rahatlarmış, bunalmış, *kızgın-korkmuş-mutlu-endişeli-huzurlu* bir şekilde geçtim. Attığım her adımda, ayaklarımın altında görünmez bir şekilde duran ip gittikçe kısalıyordu. Sonu görünmüştü. Sağlam zemin.

İpin ucuna ulaştığımda hareketsiz durma ayrıcalığına sahip olacağım hiç aklıma gelmemişti.

Geriye ya da ileriye gitmek yoktu. Sadece

şimdi ve burası vardı.

Sadece Trent.

Ve

gülümsemesi.

Ve bana her şeyi yapabileceğimi hissettirmesi.

Böylece son bir kez ipten indim ve kendimi sağlam bir zeminde buldum.

Bu sefer, karşılaştığımızda, eşit şartlarda olacaktı.

Trent bana doğru uzandı.

Ona doğru uzandım.

Daha hızlı koştum,

daha hızlı- Ben-

Ah!

Düştim.

Tam karın içine.

Soğuk, , soğuk. Ow. Tanrım. Hassiktir!

"Miles!" Trent seslendi. Sesindeki şaşkınlığı ve endişeyi tam anlamıyla duyabiliyordum. Tökezleyerek ayağa kalktığımda, ayak parmaklarımın ucundan başımın tepesine kadar bir kahkaha patladı; sınır tanımayan, belki de zıvanadan çıkmış bir kahkaha. Kahkahasını bastırdı ve hayatım boyunca sakar olduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Trent'in gülümsemesi sallanıyordu, sanki gülmemek için elinden geleni yapıyordu, muhtemelen karı temizlememe yardım etmek için aceleyle ilerliyordu. "Sen iyi misin?"

"Geri dön!" Onu oyalamak için elimi hızla kaldırarak "Geri dön!" dedim. "Geri... dönmek mi?" Kafası karışmış bir şekilde başını yana eğdi.

"Evet," diye tekrar güldüm, göğsümdeki karı sıvazlarken kendimi tutamadım, titriyordum, burnum donmuştu. Kirpiklerimde kar vardı, erimeye başlamıştı bile. "Senin gibi-"

"Ama Miles-"

"Hayır!" Onu iki elimle kovaladım ve Trent karda geri geri giderken kıkırdadı, sonra kollarını tekrar açtı. Bal rengi gözleri neşeyle parlıyordu, kaşları kalkıktı.

Ne istersen yap bebeğim dediler.

olursa dediler.

Ne olursa dediler. *Ben de onlara inandım.*

Bu sefer .

Kolları olması gerekenden daha soğuktu ve üzerinde mont olmadığını fark etmem sadece beş saniye sürdü. Daha sonra ona babalık taslayacaktım ama şimdilik beni kardan çıkarmasına izin vermekle yetindim.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni ölesiye öptü. Geri çekildiğinde buğulandı ve aramızda bir soğukluk oluştu.

İkimizin de kirpiklerinde kar taneleri vardı. Teni çok soğuktu. Kar, abanoz saçlarında toplanmıştı. Ellerimi içine soktum, onu daha fazla hissetmek için çaresizce çırpındım. Her zaman.

"Merhaba," dedim, her karıncalanıyordu, kalbim doluydu.

"Merhaba," diye cevap verdi, gülümsemesi etrafımızdaki karı eritecek kadar güneşliydi.

"Neden ağlıyordun?" Hemen endişelenerek sordum. Beni daha da sıktı. Demek istediğimi vurgulamak için kan çanağına dönmüş gözlerinin altını parmaklarken bacaklarımı ona doladım.

Trent cevap vermek için ağzını açtı ama ben onun sözünü kestim. Ne söylemek üzere olduğunu gözlerinden okuyabiliyordum ve buna ihtiyacım vardı. Önce benim gitmem gerekiyordu. Bunu onun için yapmalıydım. Onu seçmek için. Ona benim olduğunu göstermeliydim, benim onun olduğum gibi.

Onu tuttuğumu.

"Buna cevap verme," dedim çabucak. Trent'in kaşları çatıldı ve tekrar cevap vermek için ağzını açtı ama onu susturmak için ellerimden birini hafifçe üzerine vurdum. Kahkahası avucumun içinde gümbürdedi. *Nasıl oluyor da beni hâlâ ayakta tutabiliyordu?* "Önce söylemem gereken bir şey var."

Başını salladı, gözleri

parlıyordu. Dengeleyici bir nefes aldım.

Sonra bir tane daha.

Sonra bir tane daha, çünkü ikisi yeterli olmamıştı.

"Bunu daha önce hiç yapmadım, bu yüzden yanlış ya da beceriksizce yaparsam daha iyi olacağımı bilin." Dudağımla ısırdım, gözlerine baktım. Orada gördüğüm tek şey sevgiydi. Kalbim titredi. "Koştuğumu biliyorum. Pek çok şeyden,

ama çoğunlukla senden." Trent yaralı bir ses çıkardı. "Seni kollarımın arasında tutarsam kalbimi kırmandan korkmak zorunda kalmayacağımı sanıyordum. Komik değil mi? Günün sonunda birbirimize ne kadar benziyoruz?"

Trent avucumu öptü.

"Sanırım söylemeye çalıştığım şey... pek çok şeyden korktuğum," diye itiraf ettim ve sesim titredi. "Ama senden korkmuyorum. Artık korkmuyorum."

Nefesi avucumun içinde sıcacıktı. Yanaklarımdaki kar eridi, boynumdan aşağı yağmur damlaları gibi süzüldü. "Sorunlarım olduğunu biliyorum ve hiçbir zaman bütün olacağımı iddia edemem. Ama karşılaştığım zorluklar yüzünden kendimi hiçbir zaman daha az erkek gibi hissettirmedin. Bana cesurmuşum gibi bakıyorsun ve ben-" Trent avucumu tekrar öptüğünde devam ettim ve kalbim çırpındı. "Muhtemelen bunu doğru yapmıyorum - tüm bu aşk itirafı olayını. Ama pes etmeyeceğim. Zor olsa da. Kelimeler her zaman düşmanım olmuş olsa da." Kar yağmaya devam ediyordu, etrafımızdaki dünyayı beyaz bir örtüyle kaplarken huzurluydu.

Beyaz kar. Beyaz kar. Beyaz kar.

Kehribar gözler. Trent'in pembe burnu. Uzun, dalgalanan kirpikleri.

Gülümsemesini göremiyordum ama iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Dengeleyici bir nefes daha.

"Sessiz kaldım... çok uzun zamandır." Her şey acıtıyordu. "Ama artık sessiz kalmak istemiyorum. Seni bu kadar çok severken olmaz. Bilmesen de olur. Seni birini sevebileceğimi hiç bilmediğim şekilde seviyorum. Tüm kalbimle, ayak parmaklarımla, burnumla ve kirpiklerimle. Benim her küçük, önemsiz parçam senin her küçük, önemsiz parçanı seviyor. Sakalına her zaman şurup dökme şeklini seviyorum."

Trent'in cevap kahkahasını hissedebiliyordum.

"*Gülüştünü* seviyorum." Kalbim duruldu. Çünkü bu doğrudu. Bu *doğru*du. Korkutucu ve yeni olsa da ve doğru yapmıyor olsam da. "*Gülüştünü* seviyorum." Gözlerim yandı. "Sen odaya girdiğinde odanın bir şekilde ısınmasını seviyorum. Barb'ın poposu sert zemine hiç değmesin diye evinizin etrafında kırk tane köpek yatağı olmasını seviyorum."

Trent yine kıkırdadı ama ben başımı salladım, bitmemişti. "Beni tüm kalbinle dinlemeni seviyorum. Okuldaki derslerimde bana yardım etmenin ne kadar uzun sürdüğünü ama de bunu yapmanı seviyorum. Alay etme şeklini seviyorum. Seviyorum... Seviyorum-" Onunla ilgili sevdiğim o kadar çok şey vardı ki, seçmek neredeyse imkansızdı.

"Ne kadar güçlü olduğunu seviyorum. Ne kadar yetenekli. Ne kadar güvenilir. Hiç kimseye sana güvendiğim gibi güvenemedim. Beni güvende hissettiriyorsun. Beni-" diye kekeleyerek hıçkırdım. "Beni *bütün* hissettiriyorsun. Sanki hiç kırılmamışım gibi." Trent avucuma öpücük üstüne öpücük kondururken sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Şu anda bile panikliyorum ve sen beni yatıştırıyorsun. Çünkü senin yaptığın bu." Trent yine yaralı bir ses çıkardı. "Senin de korktuğunu biliyorum. Belki de istediğin bu değildi ama artık benden korkmana gerek yok. Bizden. Hata yapmaktan. Seni bu Tanrı'nın verdiği dünyadaki her şeyden daha çok severken olmaz. Bunu yalnız yapmak zorunda değilsin. Ben buradayım. *Buradayım* ve seni seçiyorum." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Seni seçiyorum," dedim, bu kadar basitti ve söyleyemediğim tüm kelimeleri anlamasını umuyordum.

Elimi indirdim.

Bekledim.

"Sana yalan söylüyordum," dedi Trent ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Beni terk etmeni istemedim. Terk edeceğinden korkuyordum." Beni daha da sıktı, sıcak gözyaşları tenimi yakarken yüzünü boynuma yasladı. "Evin haftalardır hazır Miles. Ama sen öğrendiğin anda ben-"

"Oh, sevgilim." Kolları titrerken, o devasa beden sarsılırken yüzümü saçlarına gömdüm.

"Seçme şansın olsaydı, giderdin diye düşünmüştüm."

"İstemiyorum," diye itiraf ettim ve omuzlarım hafifledi. "Gitmemi isteyeceğinden korkuyordum. Sen..." İkinci önceki o ilk günleri düşündüm. Arkadaş olduğumuz ve hayatımda ilk kez dünyanın kapılarının bana açıldığını hissettiğim zamanları. "Benim için o sensin." "Çok , değil mi?" Trent önce güldü, sonra hıçkırdı. "Tanrım. Lanet olsun. Tanrım." Boynumu öptü. Tekrar öptü. Ve tekrar.

Ve yine. "Partiye arkadaş olarak gitmek istemiyorum."

"Ben de istemiyorum."

"Saklanmak

istemiyorum." "Ben de

istemiyorum."

"Herkes söylemek

istiyorum." "O zaman söyle."

Trent güldü ve bu ses beni tepeden tırnağa ısıttı. "Anneme

seni sevdiğimi söyledim," dedi, sesi yumuşaktı.

"Seni ağlatan bu muydu?"

"Ha! Hayır." Başını salladı ve beni öpmek için eğildi. Elleri kıcımlı kavradığı yerde buz gibiydi ve kaşlarımı çatarak geri çekti. Onu içeri sokmamız gerekiyordu. "Bana öyle şeyler söyledi ki...siktir et." Başını iki yana salladı. "Detayları sonra anlatırım ama... en önemlisi senin haklı olduğunu anlamamı sağlamasıydı."

"Ne hakkında?"

"Her şeyi etmek," dedi usulca. "hepimiz yapıyoruz."

Onu hemen evin içine, en az bir düzine yorgan ve Barb'ın onu ısıtmasını istesem de ürkütmek istemediğim için başımı salladım. "Öyle," diye kabul ettim.

"Babam mükemmel değildi," diye ağzından kaçırdı Trent, bir insanın bakabileceğini hiç düşünmediğim kadar rahatlamış görünüyordu. "Öyle olduğunu sanıyordum-" Sesi titredi ve sanki güç arıyormuş gibi beni tekrar öptü. "Ama öyle değilmiş."

"Kimse mükemmel değildir."

"Ben hariç," diye alay etti Trent. Bir homurtuyla gözlerimi devirdim. "Sen hariç," diye ekledi çapkınca. Kendime engel olamayarak güldüm.

"Hayır," dedim. "Ben bile." Gözleri yumuşacıktı. Çok çok yumuşak. "Bunu sana neden söyleyip durduğumu bilmiyorum."

"Çünkü sana inanmıyorum," diye cevap verdi hemen. "Çünkü yanıyorsun." Saçlarını sıkıca kavradım. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Trent gözlerimin içine bakarak sordu.

Altın. Altın. Altın.

Kalbim göğsümde teklerken onun koyu renk kirpikleri dalgalandı. "Çok fazla," diye ekledi gereksiz yere.

"Biliyorum," dedim, çünkü başka hiçbir cevap doğru olamazdı. Belki o ana kadar fark etmemiştim ama yine de doğrudu. Yaptığı her şeyde onun sevgisini görebiliyordum. Bana bakışında, bana dokunuşunda, nazık ve güçlü elleriyle ailemle ilgilenişinde.

"Sevdiğim herkes beni terk etti," dedim ona, çünkü bilmesi .

Trent yanağını okşayarak başını salladı. İçten içe hatalı olduğumu bilmeme rağmen bana hatalı olduğumu söylemediğine sevinmiştim. Ne de olsa Bubba hâlâ buradaydı. Büyükanнем hâlâ buradaydı. Robin hâlâ buradaydı, hangi sıfatla olursa olsun.

Herkes gitmedi.

Herkes değil.

"Seni terk eden herkes aptaldır," diye mırıldandı Trent ve bu sözlere yüzde yüz inandığından hiç şüphem yoktu. "Pek çok kusurum var ama en azından ben öyle değilim."

Karda üzerinde mont olmadan çeyrek mil yürüdüğü gerçeğine dikkat çekmedim.

Çünkü ben böyle hayırsever biriydim.

Onu öptüm çünkü yapmam gereken buydu. Kalbimin buna ihtiyacı vardı, ruhumun da. Tadı Noel gibiydi. Elma şarabı gibi. Taze kar gibi. Yeni başlangıçlar gibi. Bizi çevirip beni verandadaki tırazana doğru iterken dili sıcak ve talepkârdı.

Kaygan ve sıcak bir şekilde ağzımı sikti, dilinin sıcaklığı soğuk hava ve soğuk teniyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Mızımızlandım çünkü beni sersemletmek ve azdırmak için ne yapması gerektiğini her zaman biliyordu. Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrıldı, her ne kadar yarı donmuş olsalar da.

"İşin bitti mi?" diye sordu tanıdık bir ses.

Trent inledi ve ben güldüm, geri çekildim - yanaklarım birden fazla nedenden dolayı sıcaktı.

Bubba bize bakıyordu, elinde beyzbol sopası, inek şapkası çok büyük kulaklarının üzerine indirilmişti. Başını yana eğdi. "Büyükanнем üç dakikadır sana korna çalıyor. İkimiz de Triles'ı seviyoruz ama bizim bile sınırlarımız var."

Korna sesi
duymamıştım. Oops.

"Az önce söylediğin kelimelerin yarısının ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye kıkırdadı Trent ve saçlarını geriye doğru düzeltti.

"Triles. Bilirsin işte. Trent ve Miles birbirine karışmış. Bu senin gemi adın." Bubba bize aptalmışız gibi baktı. "Bunu nasıl bilmezsiniz?"

Trent beni ayağa kaldırdı ve omuzlarımdaki karın geri kalanını temizlememe yardım etti. "Triles'ı başka kim gönderiyor?" diye merakla sordu.

"Tüm gezegen gibi mi?" Bubba hiç eğlenmeden ona bakmaya devam etti.

"Seni içeri götürmeliyiz-" diye araya girdim nazıkçe, artık sikimle ya da kalbimle düşünmüyordum.

Trent başını sallayarak, "Annemlerde," dedi. "Hadi oraya gidelim. Zaten yeterince zaman kaybettik."

Sanırım haklıydı.

Bu yüzden tartışmadım.

Onun elini tuttum, Bubba'ninkini de. Ve kamyonete bindik. Birkaç kısa mesajdan sonra Paxton aramayı iptal etti. Parti bittiğinde Trent'in kamyonetini çıkaracaklardı ve her şey yoluna girecekti.

Beatrice beni kollarını açarak karşıladı ve gözleri parıldasa da, birbirine bağlı parmaklarımızı ya da getirmem gereken güveci evdeki yemek masasında bıraktığımı gördüğünde yardımsever bir şekilde hiçbir şey söylemedi.

Üçümüzün kapıdan içeri nasıl sıkıştığımızı görünce hiçbir şey söylemedi, böylece bir saniye bile bırakmamıza gerek kalmadı.

Televizyonda *Elf* oynarlarken Trent beni kucağına aldığında yorum yapmadı.

Aslında kimse tek kelime etmedi.

Ama Paxton Montgomery'nin ikimize nasıl gülümsediğini fark ettim. Gülümsedi!

Daha önce yaptığını hiç görmediğim bir şey.

Ben'in birbirine bağlı ellerimize özlem ve onay dolu bakışlarını yakaladım. Trent'in sırtını tokatlayışını ve kulağına cesaretlendirici sözler fısıldamasını.

Baxter Baker'ın -Paxton'ın kocası- bize her baktığında sırıtmadan durmadığını fark ettim.

Para alışverişini, kardeşler arasındaki "Ben sana söylemişim" fısıltılarını ve Trent'in para yığını oğlumun cebine girmeden önce yüzünün kızarmasını yakaladım. Görünüşe göre tüm dünya Triles'ı göndermişti. Ve Bubba ne zaman bir araya geleceğimize dair girdiğimiz iddiayı kazanmıştı.

Ama en çok Bubba'nın bizi izleyişini, yeşil gözlerindeki memnuniyeti yakaladım. Ne de olsa çöpçatanlık yaparak bunu başarmıştı. On bir yaşındaki bir çocuğun nasıl mutlu olunacağını çoğu yetişkinden daha iyi bilmesi ne tuhaftı.

Bubba başını koluma yasladığında, ikimizin arasına yerleşirken küçük elleri benimkileri kavradığında, doğru seçimi yaptığımı biliyordum. Çünkü yaşadığımız onca şeyden sonra Trent bir şeyi çok net bir şekilde ortaya koymuştu.

İkimiz de hazır olsak da da sevinecektim. Ve hatalarımın hiçbirinden pişmanlık duymayı kendime yediremiyordum.

Çünkü beni buraya getirdiler.

Bu tek, mükemmel ana.

Sevildiğim yerde.

Takdir edildiğim yer.

Cilveli bir oduncunun kollarına sarılmış, sonunda evimi bulmuştum.

epilogue

TRENT

Sonbahar, bir yıl sonra

"Hadi, hadi, hadi, hadi!" Bubba'nın ortaokuldaki futbol sahasında yırtınışını izlerken heyecanım boğazımda düğümlenerek tezahürat yaptım. Daha bir hafta önce başlamıştı ve takıma girdiği için biraz heyecandan daha fazlası vardı içimde. Miles ve ben, özellikle de çocukları yeni ve heyecan verici bir maceraya atılırken tüm ebeveynlerin yaptığı gibi, ilk başta endişelenmiştik. Ama Bubba bize sınırlarını bildiğine dair güvence vermişti -küçük bir baş *belasıydı*- ve Jeremy Collins de takımdaydı, dolayısıyla onun da takımda olması gerekiyordu.

İkisi de hırsızlar kadar kalındı.

Her zaman birlikteydiler, şakalaşıyorlardı, kıkırdıyorlardı. Son zamanlarda Jeremy öğleden sonralarını bizim evde geçiriyor, yemeklerimizi yiyor ve Bubba'nın Çavuş Pecker'ı rengarenk kıyafetlerle giydirmesine yardım ediyordu. Miles ve ben bunun kasabaya yeni taşınmış olmamızla -artık Gram'la komşu olmamızla- ve neredeyse bir yıldır Bubba'ya sırılsıklam aşık olmasıyla hiçbir ilgisi olmadığından şüpheleniyorduk.

Belki daha uzun.

Her iki durumda da Jeremy, Bubba'nın en iyi arkadaşı, bekçi köpeği ve dünyadaki en sevdiği kişi olmuştu.

Barb dışında.

Ve Tucker, yeni üç bacaklı yavru köpeği.

"Merhaba sevgilim." Miles tribünde yanımdaki yere kaydı ve ben de sırtarak hemen bir kolumu ona doladım ve onu kendime çektim. O muhteşem kalçalarından birini benimkinin üzerine attı ve ben yanağındaki dikenli deriye bir öpücük kondururken kendini bana yasladı.

"Selam, kocacığım." Sırf güldüğünü duymak için onu tekrar öpücüklere boğdum. "Atıştırmalık masasını kurmayı bitirdim."

"Bunu görebiliyorum." Miles'ın kurduğu küçük piknik masasına baktım. Yardım etmeyi teklif etmişim ama Bubba'nın benim garip baba bağırışlarıma, yaptığı haşlanmış yumurta tabağından çalmamdan daha çok ihtiyacı olduğunu iddia ederek beni kovmuştu. Ben de güldüm ve dediğini yaptım. "Bunlardan bana da bıraktın mı?"

"Daha sonra barbeküde bol miktarda olacak. Lahana salatası, makarna salatası, kuru fasulye yaptım ve insanlar gelmeye başlar başlamaz etleri ızgarada pişirmeye başlayacağım." Miles güldü ve bu ses içimi ısıttı. "Sakin ol."

"Tanrım, benimle böyle edepsizce konuşmana bayılıyorum," diye mırıldandım, sırf nasıl ciyaklayacağını ve beni itiyormuş gibi yapacağını bildiğim için boynunu ısırarak için eğildim, onun yerine beni daha yakına çekti. "Bana yine atlarımı tutmamı söyle."

"Trent!" Miles homurdandı ve her gırtlaktan gelen küçük kıkırdamaya karşılık kalbim çarptı.

"Bana bu sabah söylediğin şeyi açıkla - mucize kırbaç ve mayonezin farklı olmasıyla ilgili?"

"Treeent."

", haklısın. Muhtemelen futbol antrenmanında sertleşmemeliyim. Her şeyin bir yeri ve zamanı var."

"Sen tam bir pisliksin," diye Miles beni sıktı ve sözlerindeki şefkat her yerimin karıncalanmasına neden oldu. Mayıs ayından beri evliydik -en azından resmen- ve onun benim olduğu gerçeğine alışabileceğimi hiç sanmıyordum. Ellerimizi birbirine bağlamak için uzandığında, Noel'de ona verdiğim beyaz altın nişan yüzüğü parmağında parlıyordu.

Orada muhteşem görünüyordu.

Verilmiş bir söz gibi ıslı ıslıldı.

Bu şekilde kabul etmesine hâlâ şaşıırıyordum, özellikle de sunumum yetersiz olduğu için. Terli ve gergin bir enkaz gibiydim.

Beyaz kadife kutuyu elime aldım ve onu karşılamak için aşağıya indim.

Önce Bubba ve büyükanneme hediyelerini vermiştik, çünkü bu doğru görünüyordu. Noel gecesi büyükannemi evine bıraktığımızda - Tanrı'ya şükür kar durmuştu - onu kendim götürmeyi teklif ettim. Miles bana kaşlarını çatarak şaşkın şaşkın bakmıştı ama ben ısrarcıyım.

Sonuçta, eğer içeride beni dinliyorsa ondan evlenmek için nasıl izin isteyebilirdim ki?

Hediyelerini taşımasına yardım ettim ve merdivenlerden çıkarken onu takip ettim, anahtarlarla oynarken kalbim boğazıma düğümlendi, sonra kapıyı bir hamleyle iterek açtım. Sıcaklık tenimi kavurdu ve iç geçirdim, içeri girip hediyelerini yemek masasının üzerine onun gösterdiği yere koymaya başladığımda biraz .

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" diye sordu ve gözlerinde tanıdığım bir parıltı vardı çünkü aynı kıvılcımı annemin evinde tüm Noel arifesi boyunca Miles'a tutunmamı izlerken görmüştüm.

"Miles'ın ne babası ne de annesi var," dedim hızlıca, kelimeler garip ve kopuk bir şekilde kekeleyerek.

"Evet," diye onayladı başını yana eğerek.

"Ama sen onun elinde-" Boğazımdaki yumruyu yuttum, bana hayır diyeceği için çok gergindim. "Ve sanırım sen her ikisinden de bir parçasın." Büyükannem salladı ve kara gözleri parladı. Duvarındaki saat tik tak, tik tak, tik tak ediyordu. "I..." Lanet olsun. *Kendini topla, Trent!* "Onunla evlenmek istiyorum." Keskin bir nefes aldı. "Uzun zaman geçmediğini biliyorum. Bunu sormamın bile delilik olduğunu biliyorum ama artık korkmuyorum. Bundan değil. Ondan korkuyorum. Onun hakkında ne kadar ciddi olduğumu bilmesini istiyorum."

"Ve ona evlenme teklif etmenin doğru bir adım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki mi? Belki de değildir." Başımı salladım. "Ama onu seçtiğimi bilmesini istiyorum. Evet ya da hayır diyebilir ve benim bağlılığım aynı kalır."

"Sen..." Büyükannem içini çekti ve ben onun hayır diyeceğinden emin olarak biraz solgunlaştım. "Sen onun için iyisin."

Oh.

Beklediğim bu değildi.

"Miles'ın tek istediği sevmektir," dedi ve bu basit, yıkıcı sözler kalbimi parçaladı. "Bunun doğru ya da yanlış bir karar olup olmadığı konusunda endişelenmenize gerek olduğunu düşünmüyorum. Bence bu

Ona ne kadar değer verdiğin ortadayken yanlış bir şey yapamazsın." Sözlerinde bir sertlik vardı ve bir sonraki konuşmasında dudaklarında alaycı bir bükölme oldu. "Başına gelenleri unuttuğu günler olacak. Senin onu ne kadar sevdiğini unuttuğu günler olacak." Kırmızı boyalı dudakları inceldi. "Bunun umurunda olmadığını hissediyorum."

"Hayır." Başımı salladım. "Unutabilir." Gözlerim yanıyordu. "Ona tekrar göstereceğim."

"O zaman evet," diye karar verdi Gram aniden, gerginliği omuzlarından akıp giderken. "Seni kutsuyorum." Gülererek başını salladı. "Onu benden bile daha iyi tanıyor gibi görünmen çok komik. Sen harekete geçmeden önce benim onayımı isteyeceğini nereden biliyordun?"

Omuz silktim ama sırtıtmaktan da kendimi alamadım. "Geleneksel biri. Bunu sevdim."

"Tamam, tamam." Bana el salladı. "Git şimdi başkasını rahatsız et." Güldüm. "Kışt, kışt."

Kapıdan çıkana kadar güldüm.

Kadife kutu avucumun içinde dururken, yine de gülmüyordum.

Gülemedim.

Çok heyecanlıydım, çok korkuyordum, çok her şeyi yapıyordum.

Miles kanepeye oturmuş, dalgalı saçları arkasındaki minderlere dökölüyordu. Uzun tüylü kulaklarını okşarken Barb'ın başı bacağına yaslanmıştı ve koyu renk kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyordu. Televizyon sessizdeydi, yeni süslenmiş oturma odası duvarlarında şekiller ve renkler oynarken "Noel Baba Şehre Geliyor" çalıyordu.

Resim duvarıma düzgünce bantlanmış yaklaşık üç düzine fotoğraf vardı. Hepsi yeni. Hepsi özenle etiketlenmiş ve lamine edilmişti. Miles'ın bana verdiği hediye muhtemelen onun bilebileceğinden çok daha anlamlıydı -kendi hatam- çünkü ona bakmanın bile kalbimi nasıl çarptırıldığını açıklayacak kelimelerim yoktu.

Onun çocukluk resimleri, Bubba'nın büyüme resimleri. Kaçırdığım onca yılın resimleri. Büyükannemin kamerayı kapattığı resimler. Robin'in bile resimleri, evi ziyaret etmesine izin verilen birkaç kez. Benim resimlerim. Onun çektiğini bilmediğim resimler. Turta Festivali'ndeki resimlerimiz - tüm ailemiz dans pistinde bir araya toplanmıştı. (Bunu çekenin annem olduğuna bahse girerim.) Bubba ve benim dörötlü oynarken çekilmiş resimlerimiz. Ve özellikle Bubs'a bilim fuarı projesinde yardım ettiğim gecenin unutulmaz bir fotoğrafı.

Her fotoğrafıyla bana hayatında nasıl bir yer açtığını gösteriyordu.

Şimdi benim de aynısını yapma zamanım gelmişti. Ben de kanepeye oturdum.

Kalbim göğsümden fırlamak üzere olmasına rağmen kanepeye oturdum. Ellerim ter içinde olsa da ve arkamdaki yüzüğü düşürmekten korktuğum ellerim titrese de.

Miles başını bana doğru çevirdiğinde, sanki ben güneş ışığıymışım ve o da beni içine çekmeye çalışıyormuş gibi, o muhteşem gözler açıldığında ve dudakları şimdiye kadar gördüğüm en tatlı, en tatmin edici gülümsemeye dönüştüğünde anladım.

Bunun doğru seçim olduğunu biliyordum. Evet de dese hayır da dese.

"Bunun ani olduğunu biliyorum," dedim usulca, titreyerek, titreyerek, titreyerek, kutuyu arkamdan çıkarıp kapağını yavaşça açarken. Televizyonun ışığı yüzüğü parlattı ve Miles soluk yeşil gözlerini kocaman açarak yüzüğe bakarken incinmiş, dehşete düşmüş gibi bir ses çıkardı. "Ve sen hayır diyebilirsin ama-"

"Evet."

"W-" Miles beni öptü. Beni öyle sert, öyle derin öptü ki bir an için kendi adımları unuttum. Yüzük parmaklarımdan kaydı ama o kutuyu yakalayarak yere düşmesini engelledi.

Geri çekildiğinde dudakları şişmiş ve gözleri parlıyordu. "Evet diyeceğini düşünmemiştim," diye itiraf ettim, rahatlamış, şaşırmış ve mutluydum. Çok mutluydum. Gözlerim yaşardı. Arkalarında gözyaşları yanarken sıkarak kapattım. "Bunun bir söz yüzüğü olarak kalabileceğini ya da bir şey-çok fazla olacağını-olacağımı-"

"Çok fazla değilsin," dedi Miles, yanaklarımı kocaman sıcak elleriyle kavrayıp başımı onunla buluşacak şekilde yukarı kaldırırken. "Söz veriyorum."

"Kocalar mı?" Ben sordum.

"Kocalar," diye kabul etti, sesi titrek ve yumuşaktı.

Onu tekrar öptüm.

Çünkü yapabilirdim.

Yüzüğü parmağına taktığımda tam oturmuştu.

Şimdi, ona verdiğim günkü gibi parıldarken, yardım edemedim ama aynı derecede bunalmış hissettim, evet dediği için aynı derecede minnettar oldum.

Biz

Ormanda bol bol ilkel oyunlarla dolu kısa, mutlu bir nişanlılık dönemi geçirdiler-ew, Ben'in bu konudaki etkisini düşünmeyin-gag, gag, gag.

Miles'in en sevdiği yazar olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Komik olduğu kadar kafa karıştırıcıydı da.

Ancak daha da komik olanı Becca'nın Noel için anneme Ben'in tüm kitap koleksiyonunu almış olmasıydı. Annem kitapları açtığında ve gözleri heyecanla parladığında gülmek için kendimi çok zor tutmuştum. Becca bana sırtı, belli ki beni kızdırmaya çalışıyordu, Ben'in onun yanında oturduğu yerde bayılmak üzere olduğundan tamamen habersizdi.

Kitap yığınının bakarken Miles'in kulakları kıpkırmızı olmuştu, büyük omuzları gerilmişti. Sonra kısık ve gırtlaktan bir kahkaha attı ve benim de ona katılmaktan başka çarem kalmadı. Bubba yanımızda kıkırdadı, kahkahalarımız kesilmeden önce ikimize de baktı ve başını eğdi.

"Neye gülüyorduk?" diye sordu, çünkü sevimli küçük bir pislikti.

"Bir kadın hayatında biraz romantizmden hoşlanıyor diye

-" Annem, baharatlı kitabının onurunu savunmaya hazır bir şekilde araya girdi.

"Anneaaaa," diye başımı salladım. "Sana gülmediğimizi biliyorsun. Bizi kitap pozitif bir evde büyüttün." Öfkelendi ama yatıştı, kitapların arkasındaki tanıtım yazılarını tek tek okumak için bizi yine görmezden geldi. Lanet olası yığına bakışı onu şekerci dükkânına girmiş bir çocuk gibi gösteriyordu.

Becca'nın sırtışı ama çıldırmadığım için kafası karışmıştı. Ben'in yüzü yeşildi.

İkizler oturma odasındaki hediye verme çemberinin ortasında onlara verdiğim iskeletlerle oynuyorlardı. Bubba kıskançlıkla bakıyordu.

Nathan ağzına bir kaşık daha güveç tıktırdı ve her şey yoluna girdi.

Miles ve ben o zamandan beri edebi ufkumuzu genişletmiştik. İkimizin de kurtadamlara karşı zaafı olmasına rağmen, son zamanlarda bir vampir romanı okuyorduk ve hiç şüphesiz bunun şimdiye kadar okuduğum en seksi, en kafa karıştırıcı şeylerden biri olduğunu söyleyebilirim.

İki kelime.

Kanlı seks.

"Baba!" Bubba bağırdı ve ben de Miles'in elimden kurtulmasına izin vermemek için ona doğru eğildim. Terden sıırıslıkla olmuş, saçları rüzgârda savrulmuş ve kafasına yapışmış bir halde tribünlere doğru gürledi. İkisini de.

"Ne ?"

"Jeremy barbeküye gelebilir mi?" Diye sordu. "Ama barbeküden önce onun evine de gidebilir miyim?" Hâlâ barbekü Bee-bee-cue diyordu. İlk duyduğumda ne kadar komik geldiyse şimdi de o kadar komikti ve onu düzeltmeyi reddettim. Ne de olsa sadece bir süre daha on iki yaşında olacaktı. Yakında anlayacaktı.

Miles'a baktım ve o da başını salladı. "Gidebilirsin," diye kabul ettim. "Ama partiden önce duş almalısın."

"Uhhhhhggggg." Bubba iç çekti ama şikâyet etmedi. Her zamanki gibi ciddi bir şekilde beşlik çakmak için elini uzattı. Avucuna bir tokat attım, sonra tribünden aşağı eğildi ve aşağıda bekleyen Jeremy'nin üzerine atladı. Jeremy yaz boyunca yükselmişti. Her zaman iri bir çocuktü ama şimdi Bubba'nın üzerinde yükselirken ve birlikte atıştırılmalık masasına doğru ilerlerken neredeyse bir devdi.

"Görünüşe göre ev bize kaldı," diye mırıldandım ve Miles bir kahkaha atıp yanakları kıpkırmızı ve sevimli olana kadar kaşlarımı salladım.

"Öyle mi?"

"Mhmm." Kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için iki tarafa da baktım. Koç başka bir ebeveynle konuşuyordu, çocuklar yemeklere dalmışlardı. Güzel. Dilimi Miles'ın alt dudağı boyunca kaydırdım, mızımızlandığında ve dili benimkiyle buluşmak için dışarı çıktığında hafifçe hırladım.

"Bir fikrim var-" diye mırıldandı Miles ve sırf yapabildiğim için onun tadına tekrar baktım.

"Mmmm fikirlerine bayılıyorum." Dilimi dudaklarının arasından geçirdim, yanıma sıkıca bastırıldığı yerde titreyene kadar onunla alay ettim.

"Bugün çiftlikte kimsenin olmadığını söylemiştin, değil mi?" diye sordu sonunda, yumuşak, uyuşturucu öpücükler arasında. Başımı salladığımda başım dönüyordu, ağzını kovalıyordum, daha derine inmek, daha uzağa itmek, daha fazlasını tatmak için çaresizdim.

"O zamanı hatırla-"

"Oh evet." Ayağa kalkmadan önce son bir öpücük çaldım. Saate baktığımda daha çok zamanımız olduğunu görünce rahatlardım. "Ben gidip Bubba'nın icabına bakacağım. Beş dakika sonra kamyonda buluşalım mı?"

Miles bana tepesindeki güneşten daha parlak bir sırıtışla, "Elbette," dedi. Onu tekrar öptüm.

Beni kim suçlayabilir ki?

Onu duyabiliyordum. Önden gittiği için sinsi olduğunu sanıyordu ama değildi. Nefes almaya çalışırken her titreyişinde rüzgârın sesini yakalıyordum. Onu dakikalar, belki de saniyeler içinde bulabilirdim ama bu kovalamacadan en az onun kadar zevk alıyordum.

Ağaç gövdeleri arasında sessizce ilerledim, aletim fermuara bastırıldığı yerde zonkluyordu. Bir yerlerde, bu imal edilmiş ormanın içinde saklanmış, eşim bekliyordu. Deliği kayganlaşmış ve hazırlanmıştı -kayganlaştırıcı tanrılarına tüm nimetleri için hızlı bir teşekkür gönderdim- ve o da benim için benim onun için olduğum kadar çaresizdi.

Artık onu daha iyi duyabiliyordum, ben yaklaştıkça panik içindeki küçük nefesleri rüzgârın fısıltısında sessizce yankılanıyordu.

Her seferinde bir adım.

Ağrıyı dindirmek için avucumun topuğunu sikime bastırdım.

Kahretsin.

Onu becermek

istiyordum. Hem de

çok.

Gözlerinin geri döndüğünü görmek, bana doğru sarktığını hissetmek. Kıçının içine batmak. Sıktığını, sıkıldığını ve sıkıldığını hissetmek. Kalçalarımı o kabarık yanaklara vurmak, içine öyle derin girerken sallanmalarını hissetmek, tek yapabildiği hıçkırmaktı.

Kahretsi

n, evet.

Sikeyim.

Bir adım, iki adım.

Yaklaştıkça yaklaştık.

Şurada.

Şu ağacın hemen arkasında.

İnek desenli kazağının kenarını görebiliyordum. kadar iriydi ki tüm cüssesini doğru düzgün saklayamamıştı. Bunu bildiğinden değil. Şimdi onun yerini bulmuştum ve vücudum ilkel bir enerjiyle dolup taşıyordu.

Etrafında dönerken beni göremeyeceği kadar uzakta durarak daire çizdim ve onu en iyi hangi açıdan yakalayabileceğime karar verdim.

Başladığım yere geri döndüm, onun devasa, titreyen göğüs kaslarının yeni lezzetli görüntüleriyle. Nefes nefese kalışı, titreyişi ve

yanakları arzudan kızarmıştı. Kovalamacayı seviyordu. Sevdı.

Dallardan ve yapraklardan kaçarak yaklaştım, ses çıkarmamak için hareketlerimi yavaş ve hesaplı tutmaya dikkat ettim. Ona yaklaştıkça aletim kuzeyi gösteren bir mıknatıs gibi sertleşiyordu.

Çabu

k.

Kahr

etsin!

Miles arkasından bana bir bakış atarak fırladı, gözleri şehvetten simsiyah olmuştu. Bacakları daha uzundu ve benden daha hızlıydı, bu yüzden kurnaz olmam gerektiğini biliyordum. Büyük, uzun bacaklı bir ceylan gibi dalların arasında ilerliyor, dengesini kaybetmeye eğilimli olduğu için oraya buraya takılıyordu.

Etrafından dolandım, beni göremeyeceği kadar uzaklaştım ve onu tekrar avlayabilmek için yorulmasını bekledim.

Onu ikinci kez bulduğumda, artık oyun yoktu. Sadece o ve ben.

Avcı ve avı.

Sırtını bir ağaca dayamış, kapana kısılmış bir halde bana bakarken iri yeşil gözleri arzudan kararmıştı. Göğsü kabarıyor, nabızı zonkluyordu. Aşağıya baktığımda, iç uyluğuna sıkışmış sert aletin dış hatlarını görmek beni fazlasıyla memnun etti.

Dudaklarımı

yaladım. Miles

sızlandı.

"Seni buldum, kaltak," diye mırıldandım, biraz da memnun bir şekilde. Başını salladı, kıpkırmızı kesilmişti, koca vücudu titriyordu. "Adil ve dürüst."

"Alfa-"

"Arkanı dön," diye homurdandım, sesime olabildiğince emredici bir ton katarak. "Yoksa seni yaparım."

Miles homurdandı ama dediğimi

yapmadı. Görünüşe göre yardım etmemi istiyordu.

Yardım etmeyi severdim.

Geniş ve kurt gibi sırttım ve ona doğru hamle yaptığımda dudaklarını yaladı. Onu kendime doğru çekip yumuşak çimlerin üzerine yavaşça fırlattığımda nefesi kesik kesik kesildi. Kıçı sallanınca inledim ve hemen öne atılarak vücudunu kendi vücudumla kapladım.

Saçlarından yayılan tarçınlı kurabiye ve balkabağı baharatının tatlı kokusunu içime çekerken, dişlerimi ensesinde gezdirerek ona sürtündüm.

"Trent-" diye sızlandı Miles ve ben de onaylarcasına mırıldandım, vücudu boyun eğerek öne doğru sarkana kadar dişlerimi ensesine geçirdim. Kovalamaca en tatmin edici ön sevişmeydi ama yine de. Ondan daha fazlasını istiyordum. Bu yüzden vücudunun altına uzandım ve parmaklarımı meme uçlarının etrafında sıkıca büktüm, ta ki o inleyene ve kalçaları ağrıyan aletime karşı kekeleyene kadar.

"Sert seviyorsun, değil mi?" Mırıldandım, döndürdüm ve alay ettim, o toprağa salyalarını akıtırken ovuşturdum.

"Evet-evet-ben-" Miles duruşunu genişletti, bu açık bir davetti ama pantolonu engel oluyordu. Hırladım, ellerimden birini çözdüm, böylece aşağı uzanıp kotunu dizlerine kadar indirebildim. Tanrım, sadece o büyük, kabarık kıça bakmak bile başımı döndürmeye yetiyordu. Onu toprağa gömmek istiyordum. Çırpınmasını ve sızlanmasını, sikimin üzerinde sıkışıp kalmasını, sıkmasını, *sıkmasını*. Karşı koymasını, kaslı vücudunun kıvranmasını, ancak sonunda bana teslim olmasını sağladım. Savaşı o kazandı çünkü benden daha büyük olmasına rağmen ikimiz de kontrolün bende olduğunu biliyorduk.

Miles'in çıplak teni ortaya çıkınca -iç çamaşırı yok, yaramaz, yaramaz şey -Elimde olmadan inledim.

Daha önce hiç görmediğim kadar baştan çıkarıcıydı.

"Shiiiiit." Aletim artık çıplak olan yanaklarından birine sürtündü. Kremi teni akşamüstü ışığında muhteşem görünüyordu. Dalların arasından süzülen güneş ışığı, sayamayacağım kadar çok kez dilimle ezberlediğim noktalı benleri ve çilleri vurguluyordu. "Şu haline bak." Bir prekum lekesi, aksi halde mükemmel olan teni lekeliyordu. "Dayak yemek için yalvarıyorsun, değil mi tatlım?" Onun titremesini izlerken tacım salya akıtmaya, kiraz kırmızısı kızarmaya ve ağrımaya devam etti. "Bunun için her şeyi yaparsın, değil ?" Mırıldandım, sormama gerek kalmadan yaptığını biliyordum.

Miles başını salladı, hareketi sarsıntılıydı. "İtaatkâr olabilir misin?"

Miles tekrar başını salladı.

"O zaman kendini bana açık tut," diye emrettim, orgazmımı engellemek için sikimin kökünü sıkamak için aşağı uzandım. "O güzel sikiş deliğini görmeme izin ver."

Miles, titreyen büyük ellerini geri çekip kıcının yanaklarını sıkarken bunalmış, azgın bir nefesle tısladı. Tanrım. Çok lanet

Kalın. Onları açtı ve dudağımı ısırdım, gözlerim o tatlı pembe parıldayan küçük deliği geri yuvarlandı.

"Çok seksi görünüyorsun, bebeğim." Bir parmağımı ağızıma aldım, artık tükürükle kayganlaşmış olan parmağımı sonuna kadar sokmak için uzandığımda kendimi tutamadım. Miles uludu. "Daha da iyi hissediyorsun."

Dizlerinin üzerinde biraz kıpırdandı ve beni hareket etmeye teşvik etti. Çekildim, sonra tekrar bastırdım, ikimizin de ihtiyaç duyduğumuzu bildiğimiz cezalandırıcı tempoyu ayarladım. Bu şekilde oynama fırsatı bulmayalı birkaç hafta olmuştu ve ikimiz de bunun için can atıyorduk.

Tanrım, küçükük beli ve kocaman yuvarlak kıcıyla çok ateşliydi. Bana doğru bastırması, hala itaatkar bir şekilde yanaklarını genişçe açması, böylece kaygan pembe deliğinin içinde nasıl kaybolduğumu görebiliyordum. Benim için açılmıştı. Benim için açıldı. Kimsenin olmadığı o yerin derinliklerinde beni karşıladı.

Onu zaten arabada parmaklamıştım, ama kendimi durduramadım. Kulaklarımı çınlatan ve sikimi toprağa bulaştıran o acı dolu sesleri çıkarmaya devam ettiğinde değil.

"Uh, uh, uh, uh-" Miles parmağımı her soktuğumda ve prostatını neredeyse acımasızca ovuşturduğumda inledi. "Oh-" Kıcı kıpırdandı ve sırtarak onu daha sert becerdim.

"Sikimi mi istiyorsun bebeğim?" Mırıldandım, boştaki elimi kullanarak sikimi geri çektim, böylece yanaklarına çarpmasına izin verebildim. "Alfa'nın büyük, kaba aletini mi istiyorsun?"

"Lütfen-"

"Seni mı istiyorsun?" Kıcını tekrar tokatladığımda, vücudu parmaklarımın etrafını emerken aletimin tüm o sıcak eti sıyrmasına izin verirken, prekum lekeleri cildini süsledi. Şimdi iki oldu. Çünkü çok açgözlüydü ve hep daha fazlasını istiyordu.

"Lütfen, lütfen-"

"Seni becereceğim," diyerek parmaklarımı çektim ve Miles inledi. Tüm vücudu titriyor, kıcı beni tekrar içine çekmeye çalışır gibi parmaklarımı emiyordu. Tanrım. Lanet olsun. Tanrım. Tam o anda sikimi içine sokmamak için bütün kontrolümü kaybettim. "Bu daracık küçük götü sikeceğim-"

"Becer beni," diye yalvardı Miles.

İhtiyacım olan tek teşvik buydu. Islak sıcak. Erimiş lav. Sıkı, sıkı, sıkı. "Ugh, kahretsin, siktir-" Başımı geriye attım.

İleri. Emiyor, emiyor, emiyordu. Sıkı kıcı beni daha derine çekti ve homurdandım, ben içeri iterken parmaklarım kalçalarına sertçe gömüldü.

"Oh-Oh-" diye tısladı Miles, şimdi toprağı tırmalıyordu, tatlı yanakları tutuşundan kurtulmuştu. Ne kadar sert tuttuğuna dair küçük kırmızı parmak izleri vardı ve onları görmek beni sadece daha hızlı bastırdı.

Sert severdi. Biraz

çiğ severdi.

"Alfa'nın dölünü istiyorsun, değil mi bebeğim?" Tısladım, sikim sıkı-ıslak-sıcak-ıslak içinde zonkluyordu. Ugh. Sikeyim. "Çok iyi hissediyorsun-"

"Yani-so-so-" Miles kekeledi. "B-büyük."

"Uh-huh." Sikim esnedi, belli ki bu övgüden benim kadar hoşlanmıştı. "Bu doğru." Kalçalarımı şaklattım ve Miles uludu. Tekrar yaptım. Leğen kemiğimi eğip ona gerçekten vurabildiğim için kaygan gıcırdama sesi en tatlı müzik türüydü. "Alfa'nın sikini seviyorsun, değil mi?"

"Yesss-" diye tısladı Miles, sırtını davet edercesine kamburlaştırarak.

Hâlâ konuşabiliyorsa onu yeterince sert sikmediğim açıktı.

Gir ve çık. Sustur, sustur, sustur. Ben siktikçe, siktikçe ve siktikçe, o daha fazlası için uluyup ağladıkça mükemmel, lezzetli vücuduna girdikçe etrafımda emdi. Boşalması uzun sürmedi, tüm vücudu titriyor, beni yeterince sıkıyordu, orgazmını atlatırken gözlerim doldu, kalçalarını beni daha derine teşvik eden bu muhtaç küçük dairelerde hareket ettirdi.

Boynunu yaladığımda teni tuzlu ve tatlıydı, onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyordum, kendi orgazmım hızla yaklaşıyordu. "Al şunu," diye tısladım, dişlerim boynuna batıyordu. "Sikimi al."

Miles, "Uhhhhg," diye sızlanarak etrafımda sıkıştı.

"İşte bu kadar." Daha sert ısırdım. "Sık." Söyleneni yaptı ve ben boşaldım, gözlerim geriye yuvarlanırken ve mutluluk beni ele geçirirken hızım kekeliyordu. Ondan ayrıldım, dölüm cennetin çırpınan küçük parçasından sızarken hayranlıkla açık deliğine baktım. "Kötü çocuk," diye mırıldandım, başparmağımı perine bölgesine sürterek üzerindeki dölleri topladım ve sonra tekrar içeri soktum. "Boşa harcıyorsun."

"Miles mırıldandı, sesi sersemlemiş ve boku yemiş gibiydi - tatlı sesi mırıldanıyordu.

"Haklısın." Dudağımı ısırdım, sikimin tepesini deliğine bastırdım ve tekrar içeri ittim. Vücudu benimkini emerken çıkardığı ses düpedüz müstehcendi ve aletim cesurca yükselmek için elinden geleni yaptı.

Bir vesileyle. "Sana bir fiş alacağım," diye karar verdim. Miles titredi, nefesi kesildi. "Üzerinde benim adım yazacak."

"Sen..."

"Bu mükemmel, şişman kışına her boşaldığımda." Kışını tokatladım ve .
"Sana bunu giydireceğim."

"Lütfen-"

"Çünkü sen benimsin," diye homurdandım ve Miles başını sallayarak onayladı. "Ve sen her zaman benim olacaksın. Öleceğim güne kadar seni seçeceğim."

Gecenin ilerleyen saatlerinde birlikte dans ettik. Parti tüm hızıyla devam ediyor, konuklar birbirine karışıyor ve ızgara nihayet dinlenmeye çekiliyordu. Miles ormanda yediğim dayaktan dolayı hâlâ biraz ağrıyordu ama durumdan çok memnun görünüyordu. Kışını avuçladım ve bluetooth hoparlörlerde çalan hüzünlü aşk şarkısının tatlı mırıltısı eşliğinde ileri geri sallandık.

Neden tanıdık geldiğini anlamam bir anımı aldı.

Kalplerimiz birlikte çarparken Miles kulağıma usulca şarkı söyledi. "Çok açık, aşkımız burada kalacak," diye mırıldanırken içim dışıma çıkıyordu. Mutfağındaki o günü hatırladım. Ona baktığım ve *ya olursa diye* düşündüğüm günü. "Bir yıl değil, her zaman ve bir gün."

Barb, Bubba ve Jeremy'yi bahçede kovalıyordu.

Paxton ve Baxter köşede öpüşüyorlardı, çünkü kimsenin onları göremeyeceğini düşünüyorlardı.

Ben ikizleri kucağına almış, ileri geri sallıyordu.

Annem ve Becca serinin üçüncü kitabı hakkında derin bir tartışmaya dalmışlardı.

Kurt Adam'ın Eşi serisi ve kalbim doldu, doldu, .

Otuz yedi yaşına geldiğimde her şeyi gördüğümü sanmıştım. Ama Bubba ve onun beyzbol sopası -ki artık bana verdiği Noel hediyesi sayesinde benim olmuştu- bana farklı bir şey öğretmişti. Geçen yıl pek çok şey öğrenmiştim. Birincisi sabır. Azim. Ama hepsinden önemlisi, Paxton Montgomery'nin akıllı bir orospu çocuğu olduğunu öğrenmiştim.

Çünkü Miles Johnson'a aşık olmak beni içten dışa değiştirmişti.

Ve aşık olmak düşündüğüm gibi korkutucu değildi. Hiç de bile.

Kocam ve ben o gece geç saatlerde yatağımıza girdiğimizde -yaptığımız evde, seçtiğimiz odada, birlikte aldığımız yorganın altında- doğru seçimi yaptığımı *biliyordum*. Sonunda mutluydum. Artık kendime karşı dürüsttüm, hayat bundan başka bir şey olamayacak kadar kısaydı. Boşluk gitmişti. Ve geri geldiği günlerde, Miles beni tutacaktı.

Her şey mükemmel değildi. Ama öyleydi.

Ve hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Daha önce bilmediğim şeyi şimdi biliyordum. Günlerce süren kurlar, haftalarca süren aşklar ve ileride beni bekleyen yıllarca sürecektir mutluluklar sayesinde bunu keşfetmiştim.

Orada bir yerlerde Charles Montgomery bana gülümsüyordu.

Benimle gurur duyuyordu çünkü ne yaptığımı, Paxton'ın ne yaptığını, Ben'in de bir gün ne yapabileceğini biliyordu. Bu aşk korkutucu değildi. Bu kaçınılacak ya da korkulacak bir şey değildi. Çünkü Miles kollarımdayken, kalbi benimkine karşı güm güm atarken, biliyordum ki-

Aşk sabırdı.

Aşk kusurdu.

Aşk, yumuşak bir yere düşmek gibi bir şeydi.

ROBIN

Eve geliyorum.

Son

Bu yılı büyülü kılan herkese **çok teşekkür ederim**. Bu kitap benim size aşk notum. Bu, yayıncılıktaki ilk tam yılımın sonuna işaret ediyor ve bir yazar olarak ilk yılımı böylesine inanılmaz bir zevk haline getirdiğiniz için hepinize çok minnettarım. 2023 aşağıdakilerle dolu harika bir yıl oldu

macera, sürpriz, yeni arkadaşlıklar ve bolca yazı! Önümüzdeki yıl tüm yeni projelerimle sizi daha fazla yolculuğa çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Nezaketiniz, coşkunuz ve desteğiniz için çok teşekkür . Benim için dünyalara bedelsiniz.

Kitaplarımın sihirli görünmesini sağladığı için Molly'ye özel teşekkürler. Kat'e tüm güzel 'Güney-izimleri' için. Jess, Bermi ve Eryn'e yazarken aklımı başımda tuttukları ve beni motive ettikleri için! Hepinizi çok seviyorum.

Bu projeye zamanlarını, enerjilerini ve sevgilerini katan herkese teşekkür ederim; hepiniz benim sevgili dostlarımsınız. Ve en önemlisi, okuyuculara teşekkür ederim, çünkü siz olmasaydınız, bu hikayenin yaratılması anlamsız olurdu. Kelimeleri ben yazıyorum ama hikâyeyi hayata geçiren sizlersiniz. Her biriniz *paha* biçilemezsiniz. Benimle birlikte bu karakterlere aşık olduğunuz için teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum. **İyi tatiller! 2024'te görüşmek üzere.**

Benimle iletişimde kalmak ve özel mini kurgulara, karakter çizimlerine, yazar güncellemelerine ve daha fazlasına erişmek istiyorsanız, [buradan](#) bültenime kaydolun. Ya da Facebook grubuma katılın, [Fae's Faves](#)! Beni [Instagram](#)'da da bulabilirsiniz.

You Can Count on Me ile ilgili tüm paylaşımlar, yorumlar, incelemeler ve tartışmalar teşvik edilir ve takdir edilir!

Ben ve Robin'in "*Sadece Rüyalarım*da" adlı hikayesinde daha fazla Noel büyüsü görmeye hazır olun!

If only in my dreams

FAE QUIN

Çok Yakında

BOOK THREE
Spooky BOYS

Hunt Me!

(I *CRAVE* THE CHASE)

FAE QUIN

Şimdi ön sipariş verin!

also by fae

Ürkütücü Çocuklar Serisi

Isır Beni! (Hoşuma Gittiğini
Biliyorsun) Sahip Ol Bana!
(Senden İstiyorum) İçin Avla
Beni! (Kovalamaca Can
Atıyorum)Ormanda Bir Canavar
Var

PNR/Omegaverse

Şeytan Alır

Noel Babaları

Kalpleriniz Işık Bana
Güvenebilirsiniz

about fae

Fae romantik olan her şeye takıntılıdır. Genç yaşlardan itibaren tekrar tekrar aşık olma tutkusu olduğunu fark etti. Hem sanatı hem de yazıları aracılığıyla hikayeler anlatmayı seviyor. Klasik canavarlara, tanışmalara ve çağdaş romantizme olan tutkusuyla, onu sık sık burnu bir kitapta ve evcil corgi'si Champa kucağında bulabilirsiniz.

Şu anda muhteşem kocası ve squishmallow koleksiyonuyla Utah'ta yaşıyor. Onun kitaplarından birini okuduğunuzda, insanlar, canavarlar ve sevimli pislikler arasında sizi güldürecek (ve ağlatacak) aşk hikayeleri bulmayı bekleyebilirsiniz. Her hikâye sonsuza dek mutlu olma garantisiyle geliyor.

Onu internette bulabilirsiniz:

www.faelovesart.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.